www.burmeseclassic.com

မုံရွာစာပေ

နှင်းခဲပျော်ချိန်

ကျော်ဝင်း

BURMESE CLASSIC .com

The Thaw

Ilya Ehrenburg

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၅၂၀၆၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၄၀၆၁၂

■

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်

■

အုပ်ရေ
၅၀၀

■

ထုတ်ဝေခြင်း
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၇

■

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ဇော်မောင်

■

ကွန်ပျူတာစာစီ
မုံရွေး

■

စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး

■

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းကျော်ထွန်း မုံရွေးစာပေ၊
၈၀ (ခ)၊ သံလွင်လမ်း ၊
ဗဟန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းကျော်ထွန်း မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း (အထက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့

တန်ဖိုး - ၂၃၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC .com

မုံရွေးစာစဉ် (၁၇၆)

နှင်းခဲပျော်ချိန်

ကျော်ဝင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျေးဇူးစကား

- မူရင်းစာအုပ်ကို ရှာဖွေပေးသော ဆရာမြသန်းတင့်၏ သားနှင့်သမီး
- ရသစာပေ ဘာသာပြန်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းကြသော သူငယ်ချင်းများ
- ၁၅ လတိတိ လစဉ်မပျက် ဖော်ပြပေးခဲ့သော 'မဟေသီ'မဂ္ဂဇင်း
- စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေးသော မုံရွေးစာပေတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဟော့ဝင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အာရင်ဗတ်နှင့် သူ့စာများ

(ဘာသာပြန်သူ၏ မိတ်ဆက်နိဒါန်း)

"အာရင်ဗတ်မှာ အသက် (၆၀) ခန့်ရှိပြီး အသားက နီ၍ ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် နှင်းဝတ်များ တင်နေဘိသကဲ့သို့ပင်။ နေပုံမှာ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဟန်ရှိသည်။ စကားပြောသည့်အခါ လူကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လုံးကို ရှေ့သို့စူးစိုက်ကာ မှန်းဆ၍မရသော ဒေသအရပ်တစ်ရပ်သို့ ငေးကြည့်သလို ခပ်ကြောင်ကြောင်နေသည်။ သူ၏ စိုက်ငေးသောအရပ်ဒေသကို ကျွန်တော်တို့က မသိနိုင်။ အသိရခက်သော လျှို့ဝှက်ချက် အခိုးအငွေ့များ ယှက်သန်းနေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရသည်။"

ဒေါက်နုတ်ချက်

(ရှေ့ာဝတီ၊ ယန်စီ၊ ဇော်လဂါ - မှ)

ဆရာ ဒဂုန်တာရာ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော 'အီလျာအာရင်ဗတ်' ၏ ရုပ်ပုံလွှာ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၅၂ နှလောက်က ကျင်းပခဲ့သော ပီကင်းမြို့တော် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် ညီလာခံတွင် ဆရာတို့ ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ[illegible]စာကို ဖတ်ရချိန်ထိ အာရင်ဗတ်၏ ဝတ္ထုတွေကို မဖတ်ဖူးသေး။ သူ့အ[illegible]ကိုမူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သို့ဖြင့် ဟိုရှာသည်ရှာ ဖတ်ရင်း[illegible] သူ့ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောင်တွင် ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာမည့် 'အီလျာ အာရင်ဗတ်' ကို ၁၈၉၁ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရုရှား ပြည်ကြီးမှာ ဇာဘုရင် အုပ်စိုးမှုအောက်တွင်ရှိရာ စာရေးဆရာ "ဇ" ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ကြိမ်မီးအုံးကာလများ ဖြစ်လိမ့် မည်ထင်သည်။ သူ့အသက် (၁၇)နှစ် ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ နောက်ဆုံး အခေါက် ပြန်အရောက်တွင် အဘတိုင်းပြည်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး 'ပါရီ'သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှစ၍ ပါရီစပျစ်ရည်ကို သောက် ရင်း ရုရှားတော်ဒဂါကို လွမ်းနေခဲ့ရတော့သည်။ ဤအလွမ်းသည်ပင် နောင် သူ၏ အကျော်ကြားဆုံးဝတ္ထု 'ပါရီကျဆုံးခန်း' (The Fall of Paris) ကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည်ဟု အဆိုရှိကြသည်။

၁၉၁၇ နောက်ပိုင်း ဇာဘုရင် မရှိတော့မှ အာရင်ဗတ်လည်း အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့သည်။ သိပ်တော့လည်း မကြာလိုက်ပါ။ ၁၉၄၂တွင် ဆိုဗီယက်သတင်းဌာန၏ နယ်လှည့်သတင်းထောက်တာဝန်ဖြင့် ဥရောပ မီးတောက်မီးလျှံများကြားသို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။ ၁၉၃၆-၃၇တွင် စပိန်ပြည်တွင်းစစ်။ ၁၉၃၉-၄၀ တွင် နာဇီဂျာမနီအောက်မှ ပါရီ။ ၁၉၄၁ တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တလင်း။ စစ်ပြီးခေတ် ၁၉၄၅ ရောက် တော့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု၊ သူ၏ဝတ္ထုများက သူ့ဖြတ်သန်း မှုကို ပြောပြနေသယောင် ရှိသည်။

၁၉၄၁ က ထုတ်ဝေခဲ့သော ပါရီကျဆုံးခန်း (ဆရာ မြသန်း တင့် ဘာသာပြန်ပြီး) တွင် ဟစ်တလာ၏ ရှေ့မှောက်ဝယ် အမိုက်ဟယ် ကင်းမဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေသော ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး လောကကို တွေ့ရသည်။ ၁၉၄၈ က ထုတ်ဝေခဲ့သော 'မုန်တိုင်း' (The Storm) တွင်မူ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲဖြင့် ပြိုးပြက်လျက် ရှိနေသည်။ ၁၉၅၃ က ထွက် သော 'နဝမလှိုင်း' (The Ninth Wave) တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှု အရိပ်ထင်နေသည်။ သူ့ဝတ္ထုများမှာ နိုင်ငံရေးခေတ်များကို နောက်ခံထားသည့်တိုင် သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ရာဇဝင်မှတ်တမ်း မဟုတ်။ သူလိုငါလိုလမ်းပေါ်မှ လူများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ရက်ရှယ်ထားသည်။ ဤသည်ပင် အာရင်ဗတ်၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဟု စိတ်ထဲက စွဲနေသည်။

ယခု ဘာသာပြန်မည့် "နှင်းခဲပျော်ချိန်" (The Thaw) ကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေသည်။ အာရင်ဗတ်၏ နောက်ဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သလို အမဝဖန် အတိုက်ခိုက်ခံရဆုံးလည်း ဖြစ်မည်ထင် သည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဝဲဝါဒီများက မကြိုက်။ ရုရှားစာပေ အစဉ်အလာမှ လမ်းခွဲထွက်သွားသော ဝတ္ထုဟု ဆိုဗီယက် စာပေ မဂ္ဂဇင်းက မှတ်ချက်ချသည်ကို ဖတ်ဖူးသည်။ ယဉ်ကျေးမှု တော် လှန်ရေးကာလ တရုတ်တပ်နီလူငယ်များကမူ အာရင်ဗတ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲကြသည်ဟု ကြားရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ 'နှင်းခဲပျော်ချိန်' မှာ အာရင်ဗတ် ဝတ္ထုများထဲမှ စာရေးသူ အစွဲ လမ်းဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ထားပါတော့။

၁၉၅၀ အလွန်နှစ်များလောက်မှစ၍ အာရင်ဗတ်မှာ ပြည်ပသို့ သိပ်မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။ သူ့အသက်ကလည်း (၆၀) ကျော်ခဲ့ပြီ။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ တက်ကြွထက်သန်စိတ်နေရာ တွင် လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဆင်ခြင်ဆံန်းစစ်စိတ်က နေရာယူ လာဟန်ရှိသည်။ သူ ဖြတ်သန်းနေရသည်မှာလည်း ယခင်ကလို စစ်ပွဲများမဟုတ်။ အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိလှဟု ထင်ရသော စတာလင်ခေတ်၏ နိစ္စဓူဝဘဝများဖြစ်သည်။ ဆရာတာရာနှင့် အာရင်ဗတ်တို့ ဆုံခဲ့ကြသည်မှာ ဤကာလလောက်က ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ အာရင်ဗတ် ငေးရီနေသော အသိရခက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက် သည်ပင်လျှင် "နှင်းခဲပျော်ချိန်" ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အရေးကြီးသော ဇာတ်ဆောင်များ

ရုရှားအမည်များမှာ ရှည်လျားထွေပြားလှသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနားနှင့် နားစွဲဖို့ မလွယ်လှပါ။ ထို့ထက် ရုရှားများက အမည်တစ်ခုတည်းကိုပင် အမျိုးမျိုး ခေါ်တတ်ကြသေးသည်။ မျိုးရိုးအမည်ကို ခေါ်သလို ကိုယ်ပိုင်အမည်နှင့် ခေါ်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်အမည်ကိုပင် အဖျားဆွတ် ခေါ်ကြတာတွေလည်း ရှိသေးသည်။ သို့အတွက် စာဖတ်သူများ အမှတ်ရလွယ်စေရန် ဤစာရင်းကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကွင်းစကွင်းပိတ်ထဲမှ အမည်မှာ ဝတ္ထုတွင် အသုံးများသော အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်သည်။

၁။ ဒီမိထရိ ခိုရိုတီယက်(ဗ)
(ဒီမိထရိ) - အင်ဂျင်နီယာ
၂။ အိုင်ဗင် ဗက်ဆီလီဗစ်(ချ) ယူရာဗီလော့
(အိုင်ဗင်/ဗင်ယာ) - စက်ရုံမှူး
၃။ လီနာဘောရစ်ဆိုဗနာ (လီနာ/အယ်လီနာ)
အိုင်ဗင်၏ဇနီး ကျောင်းဆရာမ
၄။ ရှုရာ - သူတို့၏သမီး
၅။ အန်တိုနီယာ ပတ်ဗလိုဗနာ - လီနာ၏ မိခင်
၆။ အင်ဒရေ အိုင်ဗင်နိုဗစ်(ချ) ပုကော့(ဖ) (အင်ဒရေ) - ကျောင်းဆရာ
၇။ နာဒီဒါ ရီဂိုရီဗနာ (နက်ယာ) အင်ဒရေ၏ ဇနီး
၈။ ဆွန်ယာ - သူတို့သမီး၊ ကျောင်းသူ
၉။ ဗလာဒီမာ အင်ဒရီယေ ဗစ်(ချ) ဗိုလော့ယာ
(ဗိုလော့ယာ) - သူတို့သား၊ ပန်းချီဆရာ။
၁၀။ ဂရီရှာဆပ်ချင်ကို (ဆပ်ချင်ကို) - အင်ဂျင်နီယာ
၁၁။ တန်နက်ခါ အော်လိုဗာ (တန်နက်ခါ) - ပြဇာတ်မင်းသမီး
၁၂။ ဆာဗူရော့ - ပန်းချီဆရာ
၁၃။ ဂလက်ရှာ အန်တိုနိုဗရာ (ဂလက်ရှာ) - ဆာဗူရော့၏ ဇနီး
၁၄။ ဗလာဒီမာနိုဗစ်(ချ) ဆိုကိုလော့စကီး
(ဆိုကိုလော့စကီး) - စက်ရုံဒီဗိုင်းဌာန တာဝန်ခံ။
၁၅။ မာယာ ဗလာဘာနိုဗာ (မာယာ) - ဆိုကိုလော့စကီး၏ ဇနီး
၁၆။ မာရှာ - သူတို့၏ သမီး
၁၇။ ပေဗယ် ကွန်စတင်တီနိုဗစ်(ချ) (ပေဗယ်) - ဒီဗိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

BURMESE CLASSIC .com

စာကြည့်တိုက်မှူး အမျိုးသမီးမှာ သိသိသာသာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိသည်။ ချောင်နေသော မျက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ် လျှောကျလျက်။ ကြိုကြား ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆံနွယ်များက နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည်။ ခေါင်းစေ့စ်ချက် ဆတ်ပြီး ပရိသတ်ကို ကြေညာလိုက်သည်။

"အခု အလှည့်ကျတာကတော့ ရဲဘော် ဘရိုင်နင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက်ဆွေးနွေးမယ့်သူကတော့ ရဲဘော် ခိုရိုတီယက်(ဗ)ပါ"

ဒီမီထရီ ခိုရိုတီယက်(ဗ)က မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်သည်။ သူ့ အမည်ပါလာ၍ အံ့ဩသွားသည့် ပုံမျိုး။ အမှန်တော့ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ သူ စကားပြောရမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ စာကြည့်တိုက်မှူး အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြိုတင်ဖိတ်ကြားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် သဘော ခဲ့သည်။ ခုလို စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲတွေကို လူစိတ်ဝင်စားသည်လေ၊ သည် လိုပွဲမျိုးမှာ တော်ရုံလူ စကားပြောခွင့်မရ။

ပြောရလျှင် စက်ရုံတစ်ရုံလုံးက ဒီမီထရီကို လေးစားကြ[illegible] စက်ရုံဒါရိုက်တာ အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ ကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့ပညာ[illegible] သည်။ "သူ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဗျ" ဟူ၍ မြို့နယ်ပါတီကော်မတီ အ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကားသည့်ထားဖူးသည်။ ဒီမိထရိမှာ တကယ်လည်း ထက်မြက်သည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့ကို အများက လေးစားကြသည်မှာ သူ့အင်ဂျင်နီယာပညာသက်သက်ကြောင့်တော့မဟုတ်။ အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ဘက်ပေါင်းစုံ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှိကြီးအဖြစ် မှတ်ယူကြသည်။ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်သော အေးဆေးတည်ငြိမ်သူအဖြစ် ခင်မင်ကြသည်။ အပေါက်ဆိုးသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ဒီဇိုင်းဌာနမှူး 'ဆိုကိုလော့ဂကီး' လို လူကပင် ဒီမိထရိနှင့်ဆိုလျှင် အလွမ်းသင့်သည်။ စာကြည့်တိုက်မှူးအဖို့ကြီးကတော့ သူမှသူ။ သူတို့နှစ်ယောက်က စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖက်ဖြစ်ရာ ဒီမိထရိ၏ စာပေနှံ့စပ်မှုကို သူမမှာ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။ အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်။

"ဒီမယ် ချက်ကော့ဝတ္ထုတွေကို သူခံစားပြတာများဆိုရင် ရှင်တို့ ခိုက်သွားမယ်သိလား။ တကယ့်ကို နားကြောထဲ စိမ့်သွားတာပဲ"

သူမနှင့် တွေ့သည့်လူတိုင်းကို ဒီမိထရိအကြောင်းတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောပြတတ်သည်။ အခုလည်း စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲများကို သူမကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရမည်ဆိုသောအခါ ဒီမိထရိကို ဖိတ်ဖြစ်အောင် ဖိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ရှင်လာဖြစ်အောင် လာနော်။ ရှင်မလာရင် ပွဲစည်မှာ မဟုတ်ဘူး" လပ်သြုံးလေးထောင်၍ ကနွဲ့ကလျပြောတော့ ဆံပင်ဖြူဖြူ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ်ပိုင်းမှာ ပီဘိကျောင်းသူမလေး။ ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသော ဒီမိထရိက အတွေးကိုဖြတ်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည်။ လူကို မမြင်ရသေးခင် စာရွက်ပုံကြီးကို တန်းမြင်လိုက်ရတော့ သူ့မှာ မပြုံးဘဲမနေနိုင်။ အင်ဂျင်နီယာ ဘရိုင်နင်မှာ စက္ကူပုံကြီးကို ဖွရင်းမှ မာရသွန်မိန့်ခွန်းကြီး ခြွေနေတော့သည်။ သူကြိုတင်ရေးထားသည်များကို အကုန်မပြောလိုက်ရမှာ စိုး၍လားမသိ။ နောက်က ခွေးလိုက်သလို ကမန်းကတန်း ပြောသည်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်တုံးကမှ မတပ်ဖူးသော မျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထားလေ၍ စာတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်ရဟန်မတူ။ မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်၊ ချွတ်လိုက်၊ စာရွက်တွေ မွှေလိုက်၊ နှောက်လိုက် အသံနေအသံထားကို မြှင့်လိုက် နှိမ့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့သည်။

"ကျွန်တော့်ရှေ့က ပါဝင်ဆွေးနွေးသွားကြတဲ့ ရဲဘော်ကြီးတွေ မှန်မှန်ကန်ကန် ထောက်ပြသွားခဲ့တဲ့အတိုင်း အားနည်းချက်တွေ ရှိနေပေမယ့် ဒီဝတ္ထုမှာ ထူးခြားအရေးပါတဲ့ ပညာပေးမှုတစ်ခု ပါဝင်တာကိုတော့ဖြင့် သတိပြုရပေ

ဦးမှာမယ်။ စိုက်ပျိုးရေး ပညာရှင်လေး 'ဇူဘတ်ဖော့' ဟာ ဘာ့ကြောင့် သစ်တောအုပ်ထောင်ရေး စီမံချက်ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့တာလဲ။ ဒါဟာ အမှန်အရေးကြီးလှတာမို့ ကျွန်တော်တို့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရပါလိမ့်မယ်။ နံပါတ်တစ် သူဟာ ပါတီရဲ့ ဦးဆောင်မှုကို မခံယူဘူး။ ဒေသပါတီအတွင်းရေးမှူး 'ရှီဘလင်' ဆီက အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ပါရက်နဲ့ ဘာအကူအညီမှ မတောင်းခဲ့ဘူး။ နံပါတ်နှစ် ဝေဖန်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေးရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကို လျှော့တွက်တယ်။ ပါတီကော်မတီနဲ့ အလုပ်သမားထုရဲ့ဝေဖန်ထောက်ပြချက်တွေကို မနာယူခဲ့ဘူး။ နံပါတ်သုံး စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှုကို မခံယူဘူး။ ဒီတော့ကာ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေ ဝါဒနှုန်းစံတွေနဲ့ ဒိစစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် . . ."

ပရိသတ်ထဲမှ တီးတိုး၊ သဖန်းပိုးသံများ သိသိသာသာ ထွက်လာသည်။ သူတို့အတွက် ဒီစကားလုံးမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ဒီလို လေယူလေသိမ်းတွေ နားအီလှပြီ။ ဒီလို မိန့်ခွန်းမျိုးကို ဘယ်လိုနားထောင်ရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း နောကျေအောင် သိနေပြီ။ သူလည်း သူပြောချင်တာပြော၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ပြောချင်တာပြော။ တိုးတိုးတော့ ပြောတတ်ဖို့ လိုသည်။ အသံကျယ်သွားလျှင် ပြဿနာရှိနိုင်သည်။ "ဆွေးနွေးပွဲကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မှု" စသော စွဲချက်ကြီးတွေနှင့် အမှုကြီးသွားနိုင်သည်။ ဘာပဲပြောပြော အရေးအကြီးဆုံးမှာ "နိဂုံးချုပ်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျား" ဆိုတာ ကြားလိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်ကျယ်ကျယ်တီးလိုက်ဖို့ပင်။

ရဲဘော် ဘရိုင်နင်တစ်ယောက် ဘယ်တုံးက နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်မသိ။ လက်ခုပ်သံက နှိုးလိုက်တော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အခမ်းအနားမှူး တာဝန်ယူထားသော စာကြည့်တိုက်မှူး အဖိုးကြီး စင်မြင့်ပေါ်တက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

"အခု ဆွေးနွေးဖို့ တာဝန်ကျသူကတော့ ရဲဘော် ဒီမိထရိခိုင်... ယက်(ဗ) ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက်ဆွေးနွေးမှာကတော့ ရဲဘော်စတိုရာ...

ဒီမိထရိ ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်သည်။ ပျင်းတိပျင်းတွဲ [illegible] လေးလေးကန်ကန် လျှောက်သည်။ 'တတ်သည့်ပညာ၊ မနေသာဆိုသလို' [illegible] မပါလှသော်လည်း ပြောရတော့မည် ဆိုသလိုမျိုး။

ဒီမိထရိမှာ ဘရိုင်နင်လိုတော့မဟုတ်။ အမှန်ပင် စကား[illegible] သူ ဖြစ်သည်။ သူ စပြောပြီဆိုသည်နှင့် ပရိသတ်အားလုံး၏ အာ[illegible] လိုက်သည်။ စောစောကလို ပရိသတ်ကြားမှ အချင်းချင်း [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဓကြားရတော့။ အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ သူ၏ အညို့အငင်နောက်သို့ မလိုက်ပါနိုင်သူမှာ သူအမာခံ ပရိသတ်တကြည့်တိုက်မှုး အပျိုကြီးပင်။ သူမအတွက်တော့ သူစကားတွေမှာ တစ်ခုခုလို့နေသလို ပေါ့ရွှတ်ရွှတ်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ချင်း စာကြောင်းပေကြောင်း ပြောစဉ်ကလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရှိ။ တမင်လေးနက်အောင် ဟန်ဆောင်ထားသလား ခံစားရသည်။ သဘင်ဆန်နေသလိုလို တွေးမိရသည်။ ယခုဝတ္ထုကို သူ ဝေဖန်ပြနေသည်ကလည်း ချက်ကောဝတ္ထုတွေတုန်းကလို ဘဖတ်သူရင်ထဲက အသံမျိုးမဟုတ်။ ခွဲစိတ်စင်ပေါ် တင်ပြီး အမဲဖျက်နေသလို မြင်နေရသည်။ ယခု ဝတ္ထုအကြောင်းကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးဖူးခဲ့ပြီ။ ဝတ္ထုထဲမှ ပါတီအတွင်းရေးမှုး ရှိဘလင်၏ ဆောင့်ကြွားကြွား စရိုက်ကို အတော်ပီသည်ဟု သူပဲပြောဖူးသည်။ အဓိကဇာတ်လိုက် "ဇူဘတ်ဇော့"အဖွဲ့ဆိုလျှင် "ကြွနေတာပဲ"ဟု သူကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသည်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။

ဒီမိထရိကိုယ်တိုင်ကမူ ပြောရင်းကပင် သူပြောသမျှကို သူဘာသာသူ ပြန်ယုံလာသည်။ ဤယုံကြည်မှုကြောင့်ပင် သူ့အသံက ပိုမာလာသည်။ သူ့ဟန်က ပိုသွက်လာသည်။

"ဒီဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တာကတော့ အဓိကဇာတ်လိုက်ကြီး "ဇူဘတ်ဇော့"ရဲ့ စရိုက်ပဲဗျ။ "ဇူဘတ်ဇော့"ဟာ ကွန်မြူနစ်ပါ။ ပညာမာနကြီးပေမယ့် ဆိုရှယ်လစ်တည်ဆောက်ရေးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ် လုပ်သားကောင်းပါ။ ဒီလိုလူမျိုးက လင်ရှိမယားနဲ့ ကြာကူလီ ရိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရဲဘော်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့"

ပရိသတ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ မျက်လုံးအကြည့်အားလုံးက စင်မြင့်ပေါ် ရောက်နေသည်။ သူ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုသည်ကို စိတ်ဝင်တစား ငံ့လင့်နေပုံမျိုး။ ပရိသတ်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ပြီး သူ့အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် ဒါလုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ယေဘုယျလက္ခဏာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြွင်းချက်ကိစ္စလေးတွေကို ယေဘုယျစရိုက်လုပ်လိုက်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆိုရှယ်လစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို သရုပ်ပျက်လိုက်တာကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။"

စင်မြင့်ထက်မှ လက်ခုပ်သံ စထွက်လာရာ အချက်ပြလိုက်သလို ခန်းမဆောင်ထဲမှာလည်း ညံမစဲအောင် လျှံကျလာသည်။

လက်ခုပ်သံစဲတော့မှ သူစကားကို ဆက်သည်။ ဒီတစ်ခါ လေသံမှာ ခုနစောကလို မမာတော့။ ခပ်အေးအေးနှင့် ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်လေမျိုး ပြောင်းသွားသည်။

"စာရေးဆရာလေးကို ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပါမှ ပရိသတ်ကြိုက်မယ်အထင်နဲ့ အပေါစားနည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စင်စစ်မတော့ ဒါဟာ အရင်းရှင်စာပေရဲ့ သရုပ်ပျက် နည်းပရိယာယ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေက ဒါမျိုးကို ခွင့်မပြုပါဘူး။ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူးခင်ဗျား။"

ဒီမိထရိ သူ့နေရာ ပြန်ရောက်သည်အထိ လက်ခုပ်သံက မစဲသေး။ သူက ဇဝနဉာဏ်ရှင်သည်။ ပျင်းစရာ အစည်းအဝေးတွေကို တောက်လျှောက်တက်နေရသော ပရိသတ်က သူ့ဟာသကြောင့် ရွှင်လန်းလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တချို့ကလည်း သူတို့ဒေသသို့ လေ့လာရေးရောက်လာကြသော ကော်မရှင်ရ စာရေးဆရာများကို ကြည့်မရသည်နှင့် ဒီမောင်တွေကို ဆော်တာပဲဆိုသော အထင်နှင့် အားပေးကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အနီစာရေးဆရာ ဆိုသူများကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်ရချင်စရာ မကောင်း။ စက်ရုံတွေထဲ ခပ်ဘည်တည် ရောက်လာသည်။ မှတ်စုစာအုပ်လေးတွေ ဆွဲထုတ်ပြီး တောင်ရောက်မြောက်ရောက် မေးခွန်းတစ်ခုနှစ်ခု မေးသည်။ ပြီးတော့ မှတ်၊ ဒိုကေ။ အလုပ်သမားဘဝ လေ့လာပြီးပြီ။ ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေကြီးပြုစုဖို့ အစစပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ တကယ့်ကို ပါရမီရှင် စာရေးဆရာဂိုက်မျိုး။ တချို့ကျတော့လည်း ဒီမိထရိအကြောင်းကို သိနေ၍ လက်ခုပ်တီးခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒီလူက လည်တယ်။ လေဘယ်ဘက် တိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း တွက်တတ်တယ်။ သူ့ကို အားပေးတာ မမှားဘူး စသည်ဖြင့် တွက်ချင်တွက်ကြလိမ့်မည်။

"တကယ့်ကို စကားပြောကောင်းတဲ့ လူပဲဗျာ"

သဘာပတိစင်မြင့်တွင် နေရာယူထားသော စက်ရုံမှုး 'ယူရာ[illegible]' က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှ ဇနီးသည် [illegible] ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသလို အဝေးတစ်နေရာသို့ [illegible] သည်။ ပြောရလျှင် ဒီမိထရိ၏ မိန့်ခွန်းကို လက်ခုပ်တီး အား[illegible] လီနာတစ်ယောက်ပင် ရှိမည်ထင်သည်။ လီနာမှာ ဒီမိထရိ[illegible] ကျောင်းဆရာမလေးဖြစ်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ လီနာ နေမကောင်းလို့လား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာ့ခင်ပွန်းက အကဲခတ်သလို မေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ တကယ်တမ်း ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေသူမှာ ဒီမိထရီ။ ရင်ခေါင်းထဲမှ သရိုးသရီ ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းတွေ ကိုက်လာသည်။ "တုပ်ကွေးများ ဖြစ်မလို့လား"။ ခုလို မိန့်ခွန်းတွေ ခြွေပြီးတိုင်း ခုလိုပဲ မအီမလည်ဖြစ်တတ်သည်။ စောစောက သူပြောခဲ့တာတွေ သတိရရင်း လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်နေသည်။ ဖန်တစ်ရာတေ ဆီသည်မလက်သုတ် စကားလုံးတွေကို ပြန်ကြားရင်း ရှက်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိသည်။ "အစတည်းက ငါမပြောခဲ့မိရင်ကောင်းမှာ"

"ဟူး"

လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့်တိုင် ရင်ထဲက အေးမလာပါ။ အခန်းကလည်း အတော်ကျပ်သည်။ စိတ်ထဲက မွန်းကျပ်နေတာက ပိုဆိုးသည်။ ထိုစဉ် လက်ခုပ်သံ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကြားလိုက်ရ စင်မြင့်ပေါ် ကြည့်လိုက်တော့မှ ကလေးမလေးတစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို သတိရလိုက်သည်။ 'ကက်ရာ' ပါရောလား။ 'ကက်ရာစတိုယာအိုဗာ' ကို ဒီမိထရီ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မြူးမြူးကြွကြွ ကလေးမလေး။ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှကို တအံ့တဩ ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတတ်သည့် အပျိုဖြန်းလေး ဖြစ်သည်။ "ဒင်းကလေးက ဘာတွေများ ပြောနေတာပါလိမ့်"။

"ကက်ရာ"၏ စကားလုံးတွေကို သူ နားစွင့်လိုက်သည်။

"ရဲဘော် ခိုရိုတီယက်(ဗ) ရဲ့ ဝေဖန်ချက်ကိုတော့ ကျွန်မလက်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်"

ကြားလိုက်တော့ ဒီမိထရီ တွန့်သွားသည်။ အလိုလို နားစိုက်ထောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်မကတော့ ဒီဝတ္ထုလေးကို ကြိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောလို့ တကယ့်ဂန္ထဝင်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ 'အင်နာကရင်နီနာ'မှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ပြီးတော့ အရင်းရှင် သရုပ်ပျက်စာပေ ဘာညာလည်း ကျွန်မတော့ ဆိုင်းဘုတ်မတပ်ချင်ပါဘူး။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် 'ဗူဘာတ်ဇော့'လည်း လူပဲရှင်။ လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတယ်ရှင့်။ ဒီတော့ ခံစားတတ်တယ်။ ချစ်တတ်တယ်။ အဲဒါ ဘာများမှားလို့လဲ။ ကျွန်မတော့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ"

"ကိုယ်ချင်းစာတယ်"ဆိုပါလား။ အမြဲတမ်းလို ဟီလာတိုက်နေတတ်သော 'ကက်ရာ' လို ကလေးမလေးမှာ ဘယ်လိုရင်နင့်စရာတွေ ရှိနေလို့လဲ။ ဘေးနားက အံ့သြနေမိပြန်သည်။ "လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတယ်ရှင့်"။

"ကက်ရာ"၏ အသံစူးစူးလေးမှာ သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။ ဒီမိထရီနားထဲမှာ တခြားဘာကိုမှ မကြားတော့။ သူ့မျက်စိထဲမှာ တခြားဘာကိုမှ မမြင်တော့။ စာကြည့်တိုက်မှူး၊ စာအုပ်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ် ပန်းစိုက်အိုးထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထန်းပင်ပေါက်။ အရာအားလုံး မှုန်ဝါးသွားပြီး မျက်နှာလေးတစ်ခုသည်သာ ဝင်းပကြည်လင် ကျန်ရစ်သည်။ 'လီနာ' လီနာရဲ့မျက်နှာ။ စိတ်မှတ်က သတိမထားမိပါဘဲနှင့် လီနာကို သူငေးနေမိသည်။ လီနာနှင့် ပတ်သက်သော နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည်များက ရင်ထဲတွင် တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ လီနာကတော့ သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှ ပြန်မကြည့်ပါ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတစ်လှည့်ကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လီနာ့မျက်ဝန်းတွေကို ကြောက်နေမိပြန်သည်။ ဒီလိုပါပဲ။ လီနာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့စိတ်က မပြတ်သား။ အခုတလော ပိုဆိုးသည်။

မနှစ်နွေကဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပျော်ဖူးခဲ့ကြသည်။ သူတို့စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောကြသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ငြင်းကြခုံကြသည်။ သို့ဖြင့် ယူရာဗီလော့အိမ်သို့ ဒီမိထရီတစ်ယောက် နေ့စဉ်လို သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်အမှန်ကို ပြောရလျှင် 'အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့'ကို သူမခင်ပါ။ 'ဘဝင်သမား'ဟု စိတ်ကထင်၍ ခပ်ချဉ်ချဉ်ပင် ဖြစ်မိသည်။ သူ့အာရုံကျက်စားနေသည်က လီနာ့ထံမှ ဖြစ်သည်။ လီနာက စာဖတ်နာသည်။ ထက်မြက်သည်။ စကားပြောလို့ ကောင်းသည်။ သည်လို အမျိုးသမီးမျိုး မော်စကိုမှာ တွေ့ဖို့မလွယ်။ အလုပ်ဖိစီးမှုနည်းသော စာဖတ်ချိန်ပိုရသော ခုလို နယ်မြို့လေးမှာပင် 'လီနာ'လို အမျိုးသမီးမျိုးက ရှားမှရှားဟု ဆိုနိုင်သည်။ သည်လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အိုင်ဗင်လို လူမျိုးနှင့် ဖူးစာဖက်ဖြစ်ရသည်ကိုပင် သူ့မှာ အခံရခက်သလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူတို့လင်မယား၏ အပြန်အလှန် အကြင်နာကို မြင်နေရတော့ ဒီမိထရီမှာ ရင်နာရမလား၊ မုဒိတာ ပွားရမလားမသိ။ အိုင်ဗင်နှင့် လီနာတို့တွင် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးလေးရှိနှင့်နေပြီကိုလည်း ဒီမိထရီ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီနာ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် သူ့အတွက် ငြိမ်းချမ်း[illegible] သက်သော ပျော်ရွှင်မှုများ ရှိနေသည့်အတွက်မူ ဒီမိထရီ ကျေနပ်[illegible] 'ဆပ်ချင်ကို' ဆိုသော အင်ဂျင်နီယာ ပေါက်စလေးက သူ့ကို ပြော[illegible] "တကယ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးဗျာ"။ သူ သဘောမတူပါ။ "မော[illegible] လောက်တော့လည်း မလှပါဘူး။ တကယ်က လှတာထက် ပိုဘ[illegible] နိုင်တဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုး"။ ပြောရင်းမှ လီနာ၏ပုံရိပ်က ထင်[illegible]သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သီနာ၏ ဝါရွှေရွှေဆံနွယ်တွေက နေရောင်အောက်ရောက်လျှင် စိမ့်ငွေ့ငွေ့အရောင်တွေ ပြေးနေသည်။ မျက်ဝန်းတွေက အစိမ်း။ အမိုပွာယ်ရှာ ရနေတဲ့သည့် ပဋ္ဌလက်အစိမ်း။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် မြူးကြွကျီစယ်ဟန်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးဟန်။ များသောအားဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ရခက်သော လှုပ်ခတ်မှုများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေတတ်သည်။ ဒီအမျိုးသမီးမှာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တွဲလျက်မှ ရှိပါရဲ့လားဟု ဒီမိထရိ မကြာမကြာ တွေးမိသည်။ သူနှင့် စကားပြော နေရင်းမှပင် သူမ၏ မျက်ဝန်းစိမ်းတွေက ဟိုအဝေးတစ်နေရာကို ငေးချင်ငေး နေတတ်သည်။ သေချာသည့်အချက်ကို ပြောရလျှင် သီနာနှင့် အတူနေခဲ့ရသော နေ့ရက်များမှာ ဒီမိထရိအတွက် မေ့ရက်စရာ မရှိတော့ခြင်းပင်။

မွန်းကျပ်အိုက်စပ်သော ခန်းမထဲတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချမနေ နိုင်တော့။ ဒီမိထရိ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ နှင်းငွေ့ရိုက်ထားသော လေက သူ့ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ "ဦး နှင်းမုန်တိုင်းလာတော့မှာပါလား"။ သူ့အစည်းအဝေးခန်းမသို့ လာစဉ်က ရာသီဥတုမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ငြိမ် ငြိမ်သက်သက်ပင်။ အခု နှင်းသက်လေနှင်လာပြီ။ ဘဝဆိုသည်ကတော့ ဒါမျိုး ပေပဲလား။

စိတ်ထဲမှာ လွတ်ဟာကျန်ရစ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေခေါ်ရာနောက်သို့ အသိမဲ့စွာ လိုက်နေမိသည်။ သူ့သိစိတ်တွင် စာဖတ်သူ အစည်းအဝေးမရှိ၊ သူ့မိန့်ခွန်းမရှိ။ တစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့သည့်အရာဆို၍ သီနာမှ သီနာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ဘဝ၏ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ရပ်များ၊ ခုတလော ဖိစီးနေ တတ်သည့် ခြောက်အိပ်မက်များ၊ "သီနာ"၏ ငေးရီရီ မျက်ဝန်းစိမ်း မှိုတွယ်ရာမဲ့ ဝေဒနာကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စူးစူးနစ်နစ် သိလိုက်ရသည်။

ဒီမိထရိ၏ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို "သိပ်ကံကောင်းတဲ့မောင်"ဟု သောမနောပြုလေ့ ရှိကြသည်။ သူ့ဘဝ အစစအဆင်ပြေနေသည်ကို အားကျ ကြဟန်တူပါသည်။ စင်စစ် သူတို့သိသည်က လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်တာကာလကို သာ ဖြစ်သည်။ ၂ နှစ်အလွန်က သူ့ဘဝကိုမူ ဘယ်သူမှမသိ။ သီနာပင်မသိ။ သူကလည်း မသိစေချင်ပါ။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘာမှ မသိ တော့အောင် မေ့လိုက်ချင်ပါသည်။

အခုဆို သူ့အသက် ၃၅ နှစ် ရှိပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့မှာလည်း အားတွေမာန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ယုံကြည်ချက်ဆိုလျှင်လည်း အပြည့်။ သူ့ မျက်နှာက ခပ်သွယ်သွယ်။ သူ့နဖူးက ခပ်မောက်မောက်။ လူချောဟု မဆိုသာ သည့်တိုင် ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက်တော့ နည်းနည်းပိုမည် ထင်သည်။ သူ့မျက်

လုံးတွေကတော့ အထူးခြားဆုံးဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အေးတိအေး စက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မာနနှင့် တလက်လက်။ ပိရိသေသပ်သော သူ့နှုတ်ခမ်း အကျကမူ သူ၏ခေါင်းမာစိတ်ကို ဖော်ပြသလို ရှိနေသည်။

ဒီမိထရိ ဆယ်တန်းအရောက်မှာပင် ဘဝမုန်တိုင်းနှင့် စတိုးခဲ့ရ သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၏ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် သူ့ပထွေး အဖမ်းခံလိုက်ရ သည်။ ပထွေးဆိုသော်လည်း သူ့အတွက်တော့ အဖေနှင့် မခြားလှပါ။ မှတ်မှတ် ရရ အဲဒီနေ့မနက်က သူ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း 'မစ်ရှာဂရီဘော့' ကို အိမ်ရှေ့ မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ 'မစ်ရှာ' ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် အထိုက်အသင့် ပေါ့သွားမည် ထင်သည်။ သူ့ဆီမှ အကြံ ဉာဏ်လည်း တောင်းလို့ ရချင်ရနိုင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် မစ်ရှာက သူ့ခေါ်သံကို ပြန်မထူးပါ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည်။ "အော် ဒီကောင်က ဒီလိုမျိုးကိုး"။ ဒီမိထရိ၏ ရင်ထဲတွင် ပထမဆုံးဆူးတောင် ကြီး ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဒီမိထရိကို 'ကွန်ဆိုမို' (ကွန်မြူနစ်လူငယ်အဖွဲ့) မှ ထုတ်လိုက်ကြသည်။ သူ ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေမိတော့။ အမေကတော့ ငိုသည်။ "ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားရယ်"။ အမေ့ကို သူတတ်နိုင်သလောက် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ "ဘာမှ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ အမေရာ၊ သားတာဝန်ထားလိုက် စမ်းပါ"။ သူ စက်ရုံတစ်ရုံသို့ အလုပ်ဝင်လိုက်သည်။ ဘဝခရီးမှာ အစဉ်ဘဝရ တံခါးပိတ်ထားသည်တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေသစ်တွေ တိုးလာ သည်။ သူ့အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်သည်။ ညရောက်တော့ ကျောင်းစာ တွေကို ပြန်ကြည့်သည်။ အမေ့ကိုပင် သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ မျှော်လင့်တကြီး ဖွင့်ပြောမိသည်။

"စောင့်ကြည့်နေ အမေ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖြစ်အောင် တက်မယ်"။ သို့နှင့်တိုင် မျှော်လင့်ထားသလို မဖြစ်တတ်သော လောကကြီးထဲ တွင် သူ တက္ကသိုလ်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ စစ်တပ်ထဲ ရောက်သွားသည်၊ အင်း တွင်းဘဝကို သူပျော်ပါသည်။ စစ်မြေပြင်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ သဘောထားနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ခုသော ဩဂုတ်လ၏ မွန်းကျပ်ပူလောင်လှ[illegible] နေ့တစ်နေ့ကိုမူ သူမမေ့။ ထိုစဉ်က သူတို့တပ်ဖွဲ့ စစ်ရှုံး၍ တစ်မျှော်တ[illegible] လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းဆုတ်ခွာလာရသည်။ မျှော်လင့်ချက် [illegible] ကုန်ဆုံးသွားသည် မဟုတ်သည့်တိုင် ရဲဘော်အားလုံး စိတ်ဓာတ်[illegible] ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ နေကလည်း ပူလှသည်မှာ အငွေ့[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အနေသလား ထင်ရသည်။ ဒီကြားထဲ တပ်မမှူးက သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက် ဟောက်သည်။ "အလကားလူကြောက်၊ ဟင်း စစ်ခုံရုံးကို တင်ပစ်မယ် ဘာမှတ်လဲ"။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွားသော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူထိန်းနိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒေါသလည်း မဖြစ်မိတော့ပါ။ သူ့အတွက် ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ "အလကား ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲနေတာ"။ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း တပ်မမှူး၏ မျက်နှာနီနီကြီးကို ရယ်စရာတစ်ခုလို သဘောထားပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရဲဘော်တွေကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်လိုက်သေးသည်။

"ဆဲလိုက်တာ ကောင်းတယ်ကွ။ ဒါမှ အဘိုးကြီးစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားမှာ"

သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ စစ်ဆေးရုံတွင် ခြောက်လလောက် နားလိုက်ရသည်။ ဆေးရုံကဆင်းတော့ မိခင်တပ်ရင်းသို့ ပြန်သွားသည်။ တပ်ရင်းသည်ပင် သူ့အိမ်သူ့ဘဝဟု မှတ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ တပ်ထဲမှာပင် သူနှင့် 'နာတာရှာ'တို့ ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နာတာရှာမှာ အဲချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ်မှ အရာရှိမလေး။ သွက်လက်ချက်ချာသော နာတာရှာကို သူ သဘောကျသည်။ နာတာရှာကိုယ်တိုင်ကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွှတ်ချင်ချင်။

"သူ့ကိုကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့ ကိုယ်တောင်ကြောက်လာပြီ"။ နွေးထွေးသော သူ့နှလုံးသားကို ထိတွေ့လိုက်ရတော့ နာတာရှာမကြောက်တော့ပါ။ သူတို့ ချစ်ကြသည်။ သူတို့အိပ်မက်တွေ မက်ကြသည်။ 'စစ်ကြီးပြီးရင်ပါ...။' အိပ်မက်တို့ မဆုံးသေးမီမှာပင် ထိတ်လန့်တကြား နိုးလိုက်ရသည်။ မေလ၏ နေ့တစ်နေ့မှာပင် နာတာရှာတစ်ယောက် မြေမြှုပ်မိုင်းနင်းမိပြီး ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဒီမိထရီအတွက်တော့ သေခြင်းတရားကို ပထမဆုံး အကြိမ် နမ်းတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံလိုက်ရခြင်းပင်။

သိပ်အကြာကြီးတော့လည်း ဖြေမဖြေ ဖြစ်မနေခဲ့ပါ။ သူ့ကို မြင်သူတိုင်းက ထုသားပေသား ကျနေပြီဟု ထင်ကြသည်။ အတွင်းမှ လောင်ကျွမ်းနေသော ပရိဒေဝမီးကိုမူ အမေကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိ။

"သား အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလားဟင်၊ သားအသက်လည်း သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ"

သူဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ နာတာရှာကို လွှိုက်ခနဲ သတိ[illegible]မိသည်။

"အမေသေရင် သားကို ဘယ်သူ ပြုစုမှာလဲ။ အမေ စိတ်မချဘူးကွယ်"

"ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာတွေ စစ်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီအမေ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူး။"

ရင်ထဲမှာ ဆူးတောင်တွေ မည်မျှပင် များလာစေကာမူ ပညာရေးကိုတော့ သူမမေ့ပါ။ စက်ယန္တရား တည်ဆောက်မှုသင်တန်းတစ်ခုကို သူတက်လိုက်သည်။ သင်တန်းအပြီး သူတင်သောစာတမ်းကို သင်တန်းတာဝန်ခံများက အထူးသဘောကျကြသည်။ သူ့ကို စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရဖို့ ဆရာတွေက ထောက်ခံကြသည်။ လက်တွေ့တွင်တော့ သူတက္ကသိုလ် မရောက်ခဲ့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့နေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အစားထိုးလိုက်ကြသည်။ သူ့ကိုတော့ ဗော်လ်ဂါခရိုင်မှ စက်ရုံတစ်ရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် ဒီမိထရီ တစ်ယောက် ယခုနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စက်ရုံသစ်ရောက်တော့ သူ ပညာစုံတတ်နှင့်နေပြီ။ အားလုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံသည်။ ဆက်ဆံရေးက အရာရာထက် အရေးကြီးကြောင်း သူ သင်ခန်းစာယူတတ်ပြီ။ လူငယ်တွေကို မျက်နှာသာပေးလေ့မရှိသော 'ယူရာဗွိလော့'လို လူမျိုးနှင့်ပင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ပေါင်းတတ်သည်။ ဒေသပါတီနှင့်လည်း အဆင်ပြေသည်။ မြို့တော် ဆိုဗီယက်အဖွဲ့မှာပင် သူ့ကို ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဟောပြောပွဲတွေမှာ သူက တက်ထောင်မောင်းနင်း ပြောတတ်သည်။ အလုပ်သမားတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။ လူကြီးတွေကို လေးလေးစားစား ဂါရဝပြုသည်။ သို့ဖြင့် အလျှာစုံက ချစ်ခင်လေးစားသော ဒီမိထရီ ဖြစ်လာတော့သည်။

နှင်းတွေက ပိန်းနေအောင် မှောင်နေပြီ။ လေက ဟူးဟူးရဲရဲ မြည်နေသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ။ ဒီမိထရီ ချက်ချင်း ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ "ဘဝဆိုတာ ရယ်စရာပဲလား"။ "ငါဘာလဲ၊ ငါမေ့မရတဲ့ လီနာကကော ဘာလဲ။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုထဲက ဇူဘတ်ဇော့။ ဒီကောင်က သူ့မိတ်ဆွေငဲ့ ဇနီးကိုတောင် အလွတ်မပေးတဲ့ကောင်။ ငါကတော့ကော ...။ လီနာ[illegible] ငါချစ်တယ်။ အဲဒါ အပြစ်လား။ လူတိုင်းမှာ နှလုံးသားရှိတယ်တဲ့။ 'ကက်[illegible] ပြောတာပဲ။ ငါဘာဖြစ်လို့ ငါမယုံကြည်တာတွေကို ပြောခဲ့မိတာ[illegible] မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါဆိုတာ တကယ်ရော ရှိလို့လား။ လီနာရော၊ ကက်[illegible] ငါရော ဇူဘတ်ဇော့လို ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေပဲလား၊ [illegible] တို့ဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်တည်နေတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တစ်[illegible] က တီထွင်ထားတာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြိုးဆွဲထားတာ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှင်းမှုန်တိုင်းက အရှိန်ရလာသည်။ ဒီမိထရိ မသိ။ နှင်းခဲတွေက မျက်နှာကို လာရိုက်သည်။ ဒီမိထရိ မခံစားမိ။ တော်လည်းသံလို ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံရှည်ကြီးက သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာသည်။ ဒီမိထရိ မကြား။ သူသိသည်က 'လီနာ'။ သူ ခံစားလို့ရသည်က 'လီနာ'ရဲ့ အပြုံး။ သူ ကြားနေရသည်က 'လီနာ'ရဲ့ စကားသံ။ ခုနေဆို 'လီနာ' ဘာတွေ တွေးနေမည်နည်း။ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောမည်နည်း။ "ရှင်က လူလိမ်ပဲ၊ အပေါစားလူလိမ်"။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေမှာ မိန်းမတွေက ပိုအကဲခတ်တတ်သလားဟင်။ သူတို့က ယောကျာ်းတွေ၏ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ကြည့်မြင်တတ်ဟန် တူသည်။ ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမထဲတုန်းက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော စာကြည့်တိုက်မှူး၏ မျက်နှာကို သူဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။ သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော 'စိတ်ပျက်လက်ပျက်' အကြည့်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုပင် ပါကောင်းပါနိုင်သေးသည်။ 'နာတာရှာ'ကတော့။ ဆိုဂျာတိုက်ပွဲပြီးကာစက နာတာရှာပြောခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ "ရေလကြောင်းက ဗုံးတွေ တဝုန်းဝုန်း ကြချတာပေါ့နော်။ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ မောင်ကတော့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့။ တွေးကြည့်ရတာပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။" နာတာရှာ၏ ခပ်ထေ့ထေ့အပြုံးကို သူရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ ဆိုဂျာတိုက်ပွဲတွင် သူတို့အားလုံး ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးခဲ့ရသည်ကို သူပြန်မပြောမိ။ အခု သူတွေးနေတာတွေကိုသာ 'လီနာ'သိရင် ဘယ်လို ပြန်ပြန်လေမည်လဲ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိမ့်မည် ထင်သည်။

လီနာမှာ ယူရာဗီလော့၏ဇနီး။ သူ့အထက်အရာရှိ၏ ဇနီး။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်။ ဒါမျိုး မဖြစ်သင့် မဖြစ်နိုင်ဟု သူ စောစောကပဲ ပြောခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ လီနာ့အကြောင်းပဲ တွေးနေမိသည်။ လီနာမှ လီနာ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကတော့ ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။ ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာသော နှင်းတွေကို မျိုချလိုက်တော့မှ အထိုက်အသင့် သက်သာသွားသည်။ သူ့စိတ်မှာ စောစောကလို တင်းကျပ်မနေပြန်တော့။ သက်သာစရာ အတွေးများဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ "အိုး လီနာ့ကို ချစ်မိတာ၊ ငါရဲ့ တစ်ဦးချင်းကိစ္စပဲ။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါသူ့ကို ချစ်ခွင့်ရှိတယ်။ "ကက်ရာ" ပြောသလို ငါ့မှာလည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ 'ဇူဘတ်ဇော့' ကိစ္စကတော့ တစ်မျိုး။ သူ မချစ်သင့်ဘူး။ သူ မဖြစ်သင့်ဘူး။ သူက ဝတ္ထုထဲက လူလေ။ ဝတ္ထုဆိုတာ လူတိုင်းဖတ်တယ်။ ဒီတော့ သူက အများနဲ့ဆိုင်သွားပြီ။ ပုဂ္ဂလိကကိစ္စလို့ ပြောမရတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ငါပြောတာ မှန်တယ်။ ငါချစ်တာလည်း မှန်တာပဲ"

အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သလို သူပျော်သွားသည်။

ငိုက်ကျနေသော ခေါင်းကို မတ်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ထီးထီးကြီးရပ်နေသော သမ်းဘောမီးတိုင်ကို မြင်လိုက်သည်။ မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် နှင်းများမှာ လန့်ပျံပြေးသော ငှက်အုပ်လို လွင့်စဉ်သွားသည်။ နောက်တော့လည်း ပြန်ပြိုကျလာပြန်သည်။ သို့ဖြင့် နှင်းနှင့်အလင်းမှာ တစ်လှည့်စီ ကခုန်နေကြသလို။ ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ အတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား ပူးကပ်တွယ်ဖက်လျက်။ 'ကက်ရာ'များ ဖြစ်လေမလား။ တွေးမိလိုက်ဆဲမှာပင် မိန်းကလေးဆီမှ ညိုးညိုးညံ့ညံ့ အသံထွက်လာသည်။ ငြင်းဆန်သံလား၊ ဆွတ်ပျံ့သံလား မသိ။ တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဘာလင်မြို့ပြင်ညများကို လွမ်းလိုက်မိသေးသည်။ သူနှင့် နာတာရှာတို့လည်း ဒီလိုညမျိုးမှာ ဒီလိုချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ရေအိုင်လေးနှင့် ကြာပန်းတွေကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေသေးသည်။ 'ကက်ရာ'၏ စကားကို ပြန်တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိရပြန်သည်။ "လူဆိုတာ အသည်းနှလုံး ရှိတယ်ရှင့်"

လမ်းပေါ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်း။ လူတွေအားလုံး အိမ်ပြန်ရောက်ကြပြီ ထင်သည်။ ခုချိန်ဆို သူတို့ ဘာလုပ်နေကြမည်နည်း။ 'ဇူဘတ်ဇော့' အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြမည်လား။ 'ပျောက်ကွယ်သွားသော မိန်းမပျို' ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်နေကြမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွဲနွားမွေးမြူရေး သင်ခန်းစာကို နားထောင်နေကြမည်လား။ ဒါတွေအားလုံးမှ မဟုတ်လျှင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအိမ်သို့ အလည်ထွက်ချင် ထွက်နေကြလိမ့်မည်။ အိမ်တွေအားလုံးကတော့ တံခါးတွေ ပိတ်ထားကြပြီ။ နှင်းနှင့်မြူကို ဖောက်လာသော မှန်ပြတင်းမှ အလင်းရောင်မှုန်မှုန်ကို မြင်ရသည်။ ဤမှန်ပြတင်း၏ အခြားတစ်ဖက်ကို စိတ်မှန်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်နေမလား။ ရန်ဖြစ်နေမလား။ ကယုကယင်လား၊ သဲကြီးမဲကြီးလား။ ဤအရာအားလုံးသည်ပင် ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီမိထရိအတွက်တော့ ဤအရာအားလုံးထက် အရေးကြီးသည်မှာ 'အလုပ်'။ သူ့အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်က သူ့ကို အရာအားလုံး မေ့ပျောက်စေသည်။

အလုပ်အကြောင်း တွေးမိတော့မှ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်သည် ... စိတ်တွေ ပြန်တက်ကြွလာသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှ မီးခြစ်ခ... ခြစ်လိုက်သည်။ မီးမငြိမ်းမီ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လေ့ကားကို ခိတ်... ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ပြေးတက်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘရိုင်နင်ရဲ့ ပရောဂျက်ကို ဒီည အဆုံးသတ်ရမယ်"။ စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆွဲလက်စ ပုံဆွဲစက္ကူကို အလုပ်စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ အပူပေးကိရိယာကို အမြင့်ဆုံးထိ ဖွင့်ထားလေသလား မသိ။ သူ့မှာ အသက်ရှူလို့ပင်မရ။ ဒရောသောပါး ပြေးပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ သည်တော့လည်း အသင့်စောင့်နေဟန်ရှိသော 'နှင်း'တွေက အပြေးဝင်လာပြန်သည်။ သူ့ ကြက်သီးထသွားသည်။ ပြီး ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသည်။ ခေါင်းထဲက မူးရိပ်ရိပ်။

"ဒုက္ခပဲ။ တုပ်ကွေးများ ဖြစ်မလို့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ"

အလုပ်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ပြီး စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်သည်။ ခါတိုင်း သူ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုလျှင် မလှုပ်မယှက် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်လေ့ရှိသည်။ ခြောက်နာရီလောက် မရပ်မနား တောက်လျှောက် လုပ်နိုင်သည်။ အခု ဒီလို မဟုတ်။ စိတ်က ဘယ်လိုမှ ဂနာမငြိမ်။ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲကို ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့ လုပ်နေမိသည်။ မီးအိမ်ကို တိုးလိုက် ဆုတ်လိုက် လုပ်နေမိသည်။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ စားပွဲမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။ နံရံဖြူဖြူထက်မှ သူ့အရိပ်မှာ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို ယိမ်းယိုင်လျက်။

စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ဘရိုင်နင်၏ ပရောဂျက်ကို ခေါင်းထဲဖွတ်ထည့် ကြည့်သည်။ သူ့စီမံကိန်းက မဆိုး။ နည်းနည်း 'သ' လိုက်လျှင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ "အင်း နက်ဖြန်ခါ ဒီကိစ္စ အိုင်ဗင်နဲ့ ဆွေးနွေးရမယ်"။ အိုင်ဗင်အကြောင်း တွေးမိတော့ သူ့မိန်းမ လီနာက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည်။ လီနာ၏ အပြုံးကို မြင်ယောင်မိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အဆွေးရိပ်တစ်ဝက်အပြုံး။ "ဒီကလေးမ ပြုံးလိုက်ရင် ဘာ့ကြောင့်များ အဆွေးရိပ်တွေ ထင်နေရတာလဲ"

"သွားစမ်းပါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ"

သူ ဘာမှ မတက်နိုင်တော့။ သူချစ်သော အလုပ်ကပင် သူ့ကို မမှ ပျောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့။ အလုပ်စားပွဲကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သည်။ လှေကားထစ်များကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြတ်ကျော်မိသည် မသိ။ အပြင်ညကား မှောင်မိုက်ဆဲ။ နှင်းတွေ ဝေဆဲ။ အရာအားလုံးမှာ ညဦးကနှင့် ဘာမှမကွာ။ ချစ်သူတွေ မရှိတော့တာဘဲ ထူးခြားသည်။

"ဟုတ်တယ်။ ငါ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူး။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး"

* * *

အခန်း(၂)

တဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် 'လီနာ' မှာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။ ညနေစာကို တန်းပြင်တော့သည်။ မီးဖိုခန်းသို့ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည် ဖျော်သည်။ မနက်က ချန်ထားသော အေးစက်စက် ကက်သလိတ်တွေကို ထုတ်သည်။ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည့်တိုင် စကားလုံးတွေက ပျောက်နေသည်။ 'အိုင်ဗင်'ကပင် သူ့မိန်းမ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် မကပ်မှန်း သိနေဟန်တူသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူက ဇနီးသည်ကိုတော့ ပြောင်ကြီး ဖွင့်မမေးပါ။ "ဝေဖန်ချက်[illegible] ကြားရတာနဲ့ ငြီးငွေ့သွားပြီ ထင်တယ် ဟုတ်လား"။ သည်တော့မှ [illegible] ရှာရသွားသော လီနာက ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံလိုက်သည်။

"အင်းနော် . . ."။

အိုင်ဗင်က သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်၊ သူ့[illegible] များလွန်းလှ၍ သတင်းစာကို မနက်ပိုင်းတွင် မဖတ်နိုင်။ ညနေ[illegible] အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်တတ်သည်။ အခုလည်း သ[illegible]လိုက်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘဘ်သလိတ်ဝါးလိုက်၊ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးလိုက်နှင့် သူ့ဘာသာ အလုပ်ရှုပ်နေသောသည်။ ဤသည်ကိုပင် 'လီနာ'က ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ 'ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ငါ အေးအေးဆေးဆေး တွေးချိန်ရမှာ'။ တွေးမိတော့လည်း ရင်ထဲက မချိချင်။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသလို လွတ်ဟာကျန်ရစ်သည်။ ဒီခံစားမှုက သူ့တစ်သက်လုံး အရိပ်လို လိုက်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဟိုငယ်ငယ် ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတော့ 'လီနာ' မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့လည်း စကားပင်ပြောဖို့ အဖော်မရှိ။ သူမက စကားပြောချင်သည်။ သူများပြောတာလည်း နားထောင်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူများ၏ စကားဆိုလျှင် တမေ့တမောငေး နားထောင်လိုသည်။ သူမအလုပ်က ဆရာမကြီးဖြစ်သည့်တိုင် ကျောင်းသားစိတ်က မပျောက်ချင်သေး။ မှီခိုချင်သည်။ အားကိုးရှာချင်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်ကထိတော့ 'အင်ဒရေ'မှာ သူမ၏ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အင်ဒရေပုကော့(ဖ)မှာ သူတို့မြို့လေးတွင် လူသိများ ထင်ရှားသူ၊ ပြည်တွင်းစစ်ကို တိုက်ခဲ့သော ဘော်ရှီဗစ် လက်ဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် ဆုလာဘ်အဖြစ် ကျောင်းဆရာအလုပ် ရထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အားလုံးက သူ့ကို လေးစားကြသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လူတစ်ဖက်သားကို အလွန်ကူညီတတ်သူ။ လီနာ အလုပ်ဝင်စကဆိုလျှင် သူကပင် ဒိုင်ခံကူညီခဲ့သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး ကျောင်းသားလေးတွေနှင့် လီနာတစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ပျက်ရတိုင်း အင်ဒရေက အားပေးနှစ်သိမ့်တတ်သည်။ သည်လိုနှင့် အင်ဒရေမှာ လီနာအတွက် သူတော်စင်တစ်ဦးလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကို သမီးရင်းနှင့်မခြား စောင့်ရှောက်သည်။ သို့နှင့်တိုင် လီနာ ကံမကောင်းခဲ့ပါ။ မနှစ်က ဆောင်းဦးပေါက်တွင် အင်ဒရေတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ဖျားတော့သည်။ ဆရာဝန်က နှလုံးရောဂါဟု ကောက်ချက်ချပြီး အလုပ်က အနားယူဖို့ အကြံပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အလွမ်းပြေလာရုံမှလွဲ၍ အင်ဒရေ ကျောင်းမှာ အချိန်ပြည့် မရှိတော့ပါ။ လီနာ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူမမာအဘိုးကြီးကို ဒုက္ခတွေ မျှဝေမပေးရက်တော့။ သည်လိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦးလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားရတော့သည်။

'လီနာ' ၏ နောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ အမျိုးသမီးဆရာ[illegible] 'ဗီရာရီရာ' ဖြစ်သည်။ အင်ဒရေ ဆေးရုံတက်စဉ်က သူမတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အင်ဒရေအတွက် လီနာတစ်ယောက် မျက်ရည်နှင့်မျက်နှာ ဖြစ်နေချိန်၊ ခင်ပွန်းသည် 'အိုင်ဗင်' ကလည်း ကိုယ်ကိစ္စမှလွဲ၍ သူများဒုက္ခကို စာနာနိုင်သူ မဟုတ်လေရာ အားပေး[illegible]ကောင်းဖျတတ်သေး ဆရာဝန်မလေးသည်သာ လီနာ့အတွက် အားထားရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်တိုင် 'ဗီရာ'နှင့် တွေ့ဖို့ဆုံဖို့က မလွယ်။ သူမက အမြဲတမ်းလိုလို အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူ။ သူမ ခင်ပွန်းသည်မှာ စစ်အတွင်းက ဆုံးပါးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ 'နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင် မကူးတော့ပါဘူးကွယ်' ဟုအမြဲ တစ်နေရာသို့ ငေးရင်း ပြောနေသော 'ဗီရာ'၏ မျက်လုံးတွေကို လီနာ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ဝေဒနာကို အလုပ်နှင့် ဖြေနေရရှာသော ထိုအမျိုးသမီးကို သောကတွေ ထပ်မပေးရက်တော့ပါ။ သို့ဖြင့် 'ဗီရာ' ကို ခင်သော်လည်း ခပ်ဝေးဝေးကသာ ခင်ခွင့်ရတော့သည်။

ဤအခြေအနေမှာပင် လီနာ့ဘဝထဲသို့ ဒီမီထရီ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျတော့ တွေ့တွေ့ချင်း ငယ်ပေါင်းတွေလို ခင်သွားသည်။ သူက သူမကို စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြတတ်သည်။ ဂျာမန်တွေအကြောင်း၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း။ သူ့အပြောကောင်းလွန်း၍ သူတို့အားလုံးကို လီနာ့မျက်စိထဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းအားလုံး လီနာ့သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်ကုန်သည်။ ပို၍ ရင်းနှီးစေသည်မှာ သူတို့၏ ဝါသနာနှင့်လည်း ဆိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက စာကြမ်းပိုး။ စာအုပ်တွေအကြောင်း ပြောကြသည်။ ငြင်းကြသည်။ ရုရှားဝတ္ထုတွေ ပြောစရာကုန်တော့ ဂျာမန်ဝတ္ထုတွေအကြောင်း ပြောကြသည်။ ဂျာမန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီမီထရီက ခုလို ပြောဖူးသည်။

"ဒီလူက စစ်ပွဲကို ရိုးသားမှုနဲ့ သရုပ်ဖော်တာလေ။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ သူ့ဇာတ်လိုက်တွေ စဉ်းစားတာက သိပ်ကျိုးကြောင်းဆီလျော်လွန်းနေသလားလို့။ တကယ့်စစ်ပွဲထဲမှာ လူဟာ ဘယ်ဒီလောက် ချက်ကျလက်ကျ စဉ်းစားနိုင်မှာလဲ"

"သူ့လိုပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လိုပဲ"

သူ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို စပ်စုကြည့်တော့ ဒီမီထရီမျက်နှာက ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာကိုပြင်ပြီး တမင် ခပ်သောသောပြောသည်။

"ဟော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေ မပါကြေးနော်"

တကယ်လည်း နာတာရှာအကြောင်းကို ယောင်လို့မှ မဟခဲ့ပါ။ [illegible] ယ်ဘဝကိုလည်း ဘာမှမပြော။ ဤသို့လျှို့ဝှက်ထားသော အခိုင်[illegible] သူ့ဘဝ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လီနာ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ထဲက လှုပ်ခတ်မှုတို့ ခန့်မှန်းရသလို ရှိသည်။ ဤသည်ကိုက တကယ့် လူပီသသည့်အချက်ဟု လီနာက ဖြည့်တွေးပေးလိုက်သည်။

ကိုရီးယားစစ်ပွဲကာလက ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုကို လီနာ မှတ်မိနေသေးသည်။ သတင်းစာဖတ်ရင်း ဒီမိထရိက ဤသို့ ကောက်ချက်ချသည်။

"ဒီစစ်ပွဲက စပိန်စစ်ပွဲလိုမျိုး အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်တော့ မထင်ဘူး"

သူ့အသံနှင့် သူ့ဟန်က စစ်ပွဲဝေဖန်ချက်မျိုးနှင့်မတူ။ ပုဂ္ဂလိက ကိစ္စတစ်ခုကို ဖွင့်ဟချင်သလိုမျိုး။ လီနာ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်၊ သူ၏ မကျေနပ်ကျော်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစည်းဝိုင်းထဲသို့ မရဲတရဲ တိုးကြည့်လိုက်သည်။

"သူ ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်"

ထုံးစံအတိုင်း ဒီမိထရိက ဟိုးအဝေးကြီးသို့ ငေးနေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်တည်း စကားဆိုသလို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ကိုယ်တို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ ကိုရီးယားမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တကယ့်ကို ပိန်ပိန်သေးသေးလေး။ မျက်နှာလေးကဆို ကလေးပေါက်စလေးအတိုင်းပဲ။ အထူးခြားဆုံးက သူ့အပြုံးလေ။ အမြဲပြုံးနေတာ"

ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ လီနာက စကားထောက်ကြည့်သည်။

"အဲဒီတော့"

"အင်း ခုဆိုရင် ဒီကလေးမလေး အရင်ကလို ပြုံးနိုင်ပါဦးမလား မသိဘူး"

လီနာ့အထင် ဒီမိထရိရင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ခန်းကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသလိုရှိသည်။ သူ့ကိုလည်း ပို၍ နားလည်လာရသလို ခံစားမိသည်။ သို့နှင့်တိုင် အပြည့်အဝ နားလည်နိုင်သည်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ တစ်ခါက သူမ စိတ်ထဲတွင် ကာလကြာရှည် မကျေမလည်ဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုအကြောင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖူးသည်။ 'ပေါ့လ်' ဆိုသော ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလေးမလေးကို စက်ရုံပါတီကော်မတီက ကွန်ဆိုမို (ကွန်မြူနစ်လူငယ်အဖွဲ့)မှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်။ ဖိုမင်နှင့်မတည့်သည့်ပြစ်မှုနှင့် ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ အံ့ဩတာက ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီးဖြစ်နေကြတဲ့ ကိစ္စကိုပါ။ တကယ်က ဖိုမင်ဘက်က မှားတာရှင့်။ သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ အရေးမယူကြပါဘူး"

ဒီမိထရိအနေနှင့် သူမလိုပင် မကျေမနပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မျက်နှာက မှုန်ငေးငေး။ တစ်စုံတစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးနေဟန်တူသည်။ သူမယောက်ျား အိုင်ဗင်ဖြစ်လေမည်လား။ "အင်းလေ သူလည်း ကြောက်တတ်တယ် ထင်ပါရဲ့"။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဒီမိထရိကိုတော့ သူမဘက်မှ အလေးစားမလျှော့ပါ။ "ကြောက်တာတော့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါလေ။ အမြော်အမြင်ကြီးဘာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့" စိတ်ထဲက ချက်ချင်းဖြည့်တွေးပေးသည်။

သည်လိုနှင့် စိတ်မှတ်က သတိမပြုလိုက်မိခင်မှာပင် ဒီမိထရိကို သံယောဇဉ်တွယ်မိသည်။ သူနှင့် မတွေ့ရလျှင် စိတ်ထဲက လွမ်းချင်သလိုလို၊ အိုင်ဗင်ကိုပင် မသိမသာ စုံစမ်းမိသည်။ "ဒီမိထရိတစ်ယောက်ကော မတွေ့တာ ကြာပြီနော်။ နေမှ ကောင်းရဲ့လား" မနှစ်က နွေအထိတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးတွင် ဘာအဖုအထစ်မှ မရှိခဲ့ပါ။ သူတို့ တွေ့ကြသည်။ စကားတွေ ပြောကြသည်။ နှစ်ဖက်လုံးမှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ခင်ခင်မင်မင်။ နောက် သူခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး ကော်ကေးဆပ်သို့ ခရီးထွက်သွားသည်။ ပြန်ရောက်တော့ ဒီမိထရိမျက်နှာမှာ သိသိသာသာ သောကရိပ်တွေ လွှမ်းလာသည်။ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာလား။ သူတို့ချင်း အဆင်မပြေလို့လား။ လီနာ့စိတ်ထဲက တွေးမိသော်လည်း ထုတ်တော့မမေးမိပါ။ မေးခွင့်မရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုစဉ်ကစ၍ ဒီမိထရိဘက်မှ သူမကို သိသိသာသာ ရှောင်တော့သည်။ မလွှဲမရှောင်သာ လမ်းမှာတွေ့တော့လည်း 'အလုပ်တွေ များနေလို့' ဆိုသည်က လွဲ၍ ဘာမှမပြော။ လီနာ့စိတ်ထဲက ဇဝေဇဝါ။ 'သူ ဘာ့ကြောင့် ငါ့ကို ရှောင်နေတာပါလိမ့်'။ သူ့အကြောင်းတွေးရင်းက သူမစိတ်ကို အထိတ်တလန့် တွေ့လိုက်ရသည်။ 'နေပါဦး ငါကကော ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်းတွေးနေမိပါလိမ့်။ ငါ ငါ သူ့ကို . . .' အတွေးတို့ မဆုံးသေးမီမှာပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းပြန်တည့်မတ်ယူရသည်။ "မဆိုင်ပါဘူး။ တို့က ရိုးရိုးသားသားပါ။ ငါ့အသက် သုံးဆယ်ရှိပြီ။ ဆယ်ကျော်သက်လေး မဟုတ်တော့ဘူး။ လူဆိုတာ အဖော်လိုတယ်လေ၊ စကားပြောဖို့ အဖော်တစ်ယောက်တော့ ရှိသင့်တာ[illegible] ဟုတ်တယ်။ ငါတို့က စကားပြောဖော်၊ မိတ်ဆွေတွေ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲကိုတော့ သူမ [illegible] ဝန်ခံရလျှင် တမင်ရှောင်နေသော ဒီမိထရိအပေါ် အစာမကြေ[illegible] သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အစည်းအဝေးတွေကို [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိန့်ခွန်းတွေ ခြွေကြမည်။ စာရွက်တွေ ဖတ်ကြမည်။ အဆိုအမိန့်တွေ ရွတ်ကြမည်။ နောက် ဇာတ်တိုက်ထားသည့် လက်ခုပ်သံများ။ ဒါကြောင့်လည်း အိုင်ဗင် တခေါ်တော့ တူးတူးခါးခါး ငြင်းမိသည်။

"မလိုက်ချင်ပါဘူးရှင်"

"လိုက်ခဲ့ပါ။ မြို့နယ်ပါတီ ကော်မတီအတွင်းရေးမှူးလည်း လာလိမ့်မယ်။ ဒီပွဲမျိုး မင်းတက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့"

လီနာက မသိမသာ ခေါင်းခါမိတော့ အိုင်ဗင်က သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"အေး ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဒီမိထရိလည်း ဆွေးနွေးလိမ့်မယ်"

"အဲဒါ ကျွန်မနှင့် ဘာဆိုင်လဲ"

ဒေါသနှင့် တုံ့ပြန်တော့ သူမယောက်ျားက မခိုးမခန့် ရယ်သည်။

"ဩော် မိန်းမတွေ မိန်းမတွေ၊ သူ့ရဲကောင်းလို ကိုးကွယ်ချင်တော့လည်း သူတို့၊ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တော့ဘူး ဆိုတော့လည်း သူတို့၊ အင်း တယ်ခက်ပါလား။"

အကျယ်အကျယ် မဖြစ်ချင်တော့သည်နှင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုတစ်ညနေမှာ သူမအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့တွင် လီနာထင်သလိုမဟုတ်။ အဓိပ္ပာယ်များစွာဆက် ပိုနက်ရှိုင်းလှသော နာကျင်ခံစားရသည့် တစ်ညနေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒီမိထရိ စကားပြောပြီဆိုသည်နှင့် ခန်းမထဲမှ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ မိမိမျက်နှာကို ဘယ်ဝှက်ထားရမှန်းပင် မသိ။ စင်စစ် ဒီမိထရိ၏ မိန့်ခွန်းမှာ သူမအတွက် သက်သက်ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သူဘာ့ကြောင့် သူမနှင့် ဝေးဝေးမှာ နေရသည်ကို လျှောက်လဲချက်ပေးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ "ဩော် သူက ငါ့ကို ဝတ္ထုထဲက မင်းသမီးလို ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ဆတ်စလူးမလို့ ထင်နေဟန် တူပါရဲ့။ သူကတော့ သိက္ခာ သမာဓိရှိတဲ့သူပေါ့လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူကပဲ ပြန်ပြီး လက်ချာရိုက်နေလိုက်တာ" တွေးရင်းက ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။ "တကယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ နှစ်ယောက်ချင်း[illegible]လို့လည်း ရတာပဲဥစ္စာ။ ခုလို လူသိရှင်ကြား ပြောဖို့ လိုလို့လား"။ မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ထဲက တုံ့ပြန်ပြောနေမိသည်။ 'စိတ်ချပါ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မမြင်မတွေ့စေရပါဘူး'

သူတို့အိမ်ပြန်တော့ နှင်းမုန်တိုင်းက ထန်နေပြီ။ အိုင်ဗင်ဟဲ တက္ကစီ

[illegible]ဖို့ လုပ်သော်လည်း လီနာက လက်မခံပါ။ လမ်းလျှောက်ပြန်မည်ဟု ခပ်ဘင်းတင်းဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ နှင်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ရင်ထဲက အပူကို ငြိမ်းနိုင်လိမ့်မည် ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့တွင်တော့ အေးတာက အေးတာတခြား။ နာတာက နာတာတခြား။ ဒီမိထရိ၏ စကားတွေကိုသာ နာနာကြည်းကြည်း ပြန်ကြားနေမိသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် မီးဖိုဆောင်သို့ တန်းဝင်လာသည်။ ရေနွေးအိုးကို ကမန်းကတန်း တည်သည်။ ရေနွေးအိုးက တော်တော်နှင့် ဆူလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒါမှ သူမယောက်ျား၏ သံသယမျက်လုံးများအောက်မှ လွတ်ရာတွင် စိတ်ရှိလက်ရှိ အတွေးနယ်ချဲ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ တကယ် တွေးကြည့်တော့လည်း ဒီမိထရိကို အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါ။ သူပြောသလိုပင် မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်။ သူက လီနာကို ပညာသားပါပါ ဆုံးမလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခက်နေသည်က သူမ။ ခုတော့လည်း ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မရတော့ပါ။ လီနာ ဒီမိထရိကို ချစ်မိပြီ။ စွဲစွဲလမ်းလမ်းကို ချစ်နေမိပြီ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ရှင်သန်ခွင့်မရှိသော အချစ်ကို မျိုသိပ်ဖုံးဖိရင်း အသက်ထက်ဆုံး အထီးကျန်နေသွားရတော့မည်။ "ဘယ်လို နေရမလဲကွယ်"။

ညနေ ထမင်းဝိုင်းမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ခြောက်သွေ့နေသယောင်။ အိုင်ဗင်က သတင်းစာကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသည်။ လီနာမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူမယောက်ျားကို အကဲခတ်နေသည်။ အိုင်ဗင်ရင်ထဲတွင် သူ့အလုပ်၊ သူ့တက်လမ်းမှလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ ရှိဟန်မတူ။ စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲမရှိ။ ဒီမိထရိလည်း မရှိ။ လီနာပင် ရှိမှရှိပါလေစ။ ခြောက်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ငေးရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် တွေးလိုက်မိသည်။ "ဒီလူဟာ တကယ်ပဲ ငါ့ယောက်ျားလား။ ငါ့ အိမ်ထောင်ဖက်လား။ ငါ့ ချစ်သူလား"

အိုင်ဗင်နှင့် စတင်ရင်းနှီးခဲ့သော ညနေခင်းလေးကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ထိုစဉ်က လီနာမှာ ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားတွေနှင့် ပြဇာတ်တစ်ခု ဇာတ်တိုက်နေသည်။ လီနာက ဆရာဖြစ်သင်ဆင်းခါစ၊ [illegible] အသစ်စက်စက်။ အိုင်ဗင်မှာလည်း သူတို့မြို့လေးသို့ ရောက်ခါစ [illegible] ပေါက်စ။ 'ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်' ဆိုပြီး ကျောင်းကို [illegible] လာတတ်သည်။ လီနာမှာ မိန်းမပီပီ 'ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ဲ' [illegible] ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆရာမကော ပြဇာတ်ထဲမှာ မပါဘူးလား။"

"ဟင့်အင်း ကျွန်မက သရုပ်မဆောင်တတ်ဘူးရှင့်"

"ဪ ဪ"

အရောင်လက်နေသော မျက်ဝန်းတွေက စကားတွေ အများကြီး ပြောနေသည်။ လီနာဟ မသိသလို သိသလို တမင်သရုပ်ဆောင်ပြသည်။ ထိုနေ့ညနေ ပြဇာတ်တိုက်ပြီးသည်အထိ အိုင်ဗင်မပြန်။ ကပွဲချိန်စတော့ လီနာ့အနားကို အပြုံးတွေနှင့် ချဉ်းကပ်သည်။

"ကရအောင်နော်"

ဖွဖွလေးပြောတော့ မငြင်းနိုင်၊ မငြင်းချင်၊ မငြင်းရက်။

"ဟုတ်"

သူတို့ ကကြသည်။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ ထိုညက လီနာ့အဆောင်ထိ အိုင်ဗင် လိုက်ပို့သည်။ ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်အနမ်းတွင် သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ပိုသွားသည်ကို နှစ်ယောက်လုံး သိလိုက်ကြပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်က နှစ်လိုဖွယ် 'အိုင်ဗင်' မှာ ယခုတော့လည်း ဘာဆိုဘာမှ ငယ်မူငယ်သွေး မရှိတော့ပါ။ ပိုခံ့ညားလာသည်။ သို့သော် ပိုတင်းမာသွားသည်။ ပိုဝလာသည်။ သို့သော် ပိုအိုမင်းလာသည်။ ထိပ်ပင်ပြောင်စပြုပြီ။ သူ့ကို တွေ့သူတိုင်းက လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဟု ထင်ရသည့်တိုင် သူ့အသက်က ခုမှ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ချိန်က 'ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်တယ်' ဆိုသော သူမှာ ခုတော့ လူကြီးတွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ တစ်ချိန်က အိပ်မက်ဖြင့် ရွှန်းစိုနေမြဲ မျက်ဝန်းတွေမှာ ယခုအခါ မာနဖြင့် ဝင်းလက်နေတော့သည်။ တစ်ချိန်က ဖွဖွညင်သာ ပြောတတ်သော စကားသံမှာ ခုတော့ အထက်စီးမှ ယုံကြည်စိတ်ချဟန် ပေါက်လာသည်။ သူရယ်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူကမှ ရယ်သည်ဟုမထင်။ အမိန့်တွေ ပေးနေသလား ထင်ရသည်။

အိုင်ဗင်သည် အိုင်ဗင်မဟုတ်တော့။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်က လီနာ့ရင်ကို လှုပ်ခါစေခဲ့သော အိုင်ဗင် မဟုတ်လေတော့။ အိုင်ဗင်၏ လက်ရှိစရိုက်ကို လှစ်ပြလိုက်သော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို လီနာ့ရင်ထဲမှာ သံမှိုနှက်ထားသလို စွဲနေသည်။ အိုင်ဗင်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော အင်ဂျင်နီယာချုပ် ပေဗယ်နှင့် ပတ်သက်သည်။ ထိုညက ပေဗယ်တစ်ယောက် သူတို့အိမ်ပေါက်လာပြီး စကားတစ်ခွန်းမဆိုဘဲ ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ အိုင်ဗင်က သူ့ကို တစ်ချက်မျှ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး သတင်း

စာကိုသာ ဆက်ဖတ်နေသည်။ မနေတတ်သော လီနာကသာ စိုးရိမ်တကြီး မေးမိသည်။

"နေကောင်းရဲ့လားဟင်"

ပေဗယ်က လီနာ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ တွင်တွင်ကျလာသည်။ သူ့အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်။

"ကျုပ်မိန်းမ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဗျ"

လီနာကိုယ်တိုင် ဘယ်လို အားပေးရမည်မသိ။ ဝေ့စပြုလာသော မျက်ရည်ကို ကြိုးစားသိမ်းရင်းက စကားလုံးရွေးနေစဉ် အိုင်ဗင်၏ အသံသြသြကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အသံက ခါတိုင်းလိုပင် ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ။

"စိတ်မပူပါနဲ့ ရဲဘော်ရာ။ ခင်ဗျားဇနီး မကြာခင် ကျန်းမာလာမှာပါ။ ဒီခေတ် ဆေးပညာက သိပ်စွမ်းတာဗျ"

'ပေဗယ်'တစ်ယောက် မျက်ရည်မှ မသိမ်းတတ်နိုင်သေးမီမှာပင် အိုင်ဗင်က သူပြောချင်ရာ ဆက်ပြောနေသည်။

"ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ဒီကိစ္စ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါထက် ရဲဘော် ပေဗယ်ရ စတာလင်ဂရက်က စက်တွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဗျ။ ဘယ်လိုနေလဲ"

လီနာမှာ 'ပေဗယ်'ကို အားတောင့်အားနာ ဖြစ်ရသည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်၏ အသက်ထက် စက်တွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေသော သူမယောက်ျား၏ စရိုက်မှန်ကိုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် မှတ်မှတ်ထင်ထင် စွဲနေမိသည့် ကိစ္စတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုနေ့က မြို့နယ်ပါတီ ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးကိုယ်တိုင် သူတို့အိမ်လာ၍ သူမရှေ့မှာပင် အိုင်ဗင်ကို ပြောသည်။

"ရဲဘော်ကြီးရေ၊ အလုပ်သမားတန်းလျားတွေကတော့ မြင်မကောင်းလောက်အောင် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီဗျ။ ဒါတွေ ပြင်ဆောက်ဖို့ အသုံးစရိတ်လည်း ခွင့်ပြုချက်ရပြီးသား မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ"

"ဒီနေရာမှာ အမိကနဲ့ သာမညခွဲခြားဖို့ အရေးကြီးတယ် ရဲဘော်ကြီးရ"

အိုင်ဗင့်အသံမှာ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်း။ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြီးသည့်ပုံမျိုး။

"အမိကအကျဆုံးက ထုတ်လုပ်ရေး တက်ဖို့ပဲလေ။ ဒီနှစ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လျာထားချက် (၁၆%)တောင် ပိုအောင် လုပ်နိုင်တယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့တ်လား။ ဒီအတွက် ရဲဘော်ကြီးလည်း ဂုဏ်တက်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲ အလုပ်သမားတန်းလျားကိစ္စတွေကတော့ ဘာဆန်းလို့လဲဗျာ။ ဒါမျိုးတွေ မော်စကိုမှာတောင် မမြင်ချင်အဆုံးပါ။ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ဟုတ်လား"

ပါတီအတွင်းရေးမှူးက ဘဝင်ကျပြီး ပြန်သွားသည့်တိုင် လီနာ့ရင်ထဲကတော့ အနာတရ ဖြစ်သွားသည်။ သူမနှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူမခင်ပွန်းသည်မှာ ဤမျှ နှလုံးသား ကင်းမဲ့နေသည့်အဖြစ်ကို မယုံနိုင်။ မယုံချင်။ "ဒါဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ။ သူတို့နာမည်ရဖို့၊ ဂုဏ်တက်ဖို့ အလုပ်သမားတွေကို နွားလို ဝက်လို သဘောထားတာပဲ"။ အိုင်ဗင့်မျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း တွေးပစ်လိုက်သည်။

အိမ်ထောင်ဦးက အိုင်ဗင်မှာ သည်လိုမဟုတ်။ သူ၏ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစိတ်က အားလုံး၏ နှစ်လိုခင်မင်မှုကို အလွယ်နှင့်ရစေသည်။ ခြောက်နှစ်ဆိုသော နှစ်ကာလက လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဤမျှ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လီနာ မထင်ခဲ့။ မမျှော်လင့်ခဲ့။ 'အင်းလေ သူ့မှာလည်း သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ. ရှိချင်ရှိမှာပေါ့'။ စိတ်ထဲမှ ဖြေတွေးရင်း လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က အဖြစ်ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။ ဒီတုန်းက အိုင်ဗင်တစ်ယောက် အလုပ်ပြုတ်တော့မလိုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ မော်စကိုသို့ နှစ်ခေါက်လား သွားလိုက်ရသည်။ ဘာမှမဖြစ်။ ရာထူးမပြုတ်ရုံမျှမက ရာထူးပင် တိုးလာသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ မော်စကိုမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း သူ့မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းတွေ ပိုများလာသည်ကို လီနာ သတိပြုမိသည်။ အပြုံးတွေ ပါးလျားသွားတတ်သည်ကို မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခင်က လီနာစွဲလမ်းခဲ့သော နှစ်လိုခင်မင်ဖွယ်ရာများ တစ်စမကျန် ပျောက်ဆုံးသွားရတော့သည်။ ဤနေရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်သော ဘဝင်စိတ်က အစားဝင်လာသည်။ တစ်လောကလုံးတွင် သူစိတ်ဝင်စားသည့်အရာဆို၍ သူကိုယ်တိုင်နှင့် သူ့စက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။

အိုင်ဗင်တွင် ဝါသနာတစ်ခုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျန်ရစ်သည်။ တနင်္ဂနွေမနက်တိုင်း ငါးမျှားထွက်သည့်အကျင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မိတ်ဆွေသစ် 'ခေတ်ရော့(ဗ)'နှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား ငါးမျှားထွက်ကြသည်။ ဘယ်လို ငါးစာမျိုးသုံးလျှင် ကောင်းမည်ဆိုသည်ကို ငြင်းကြပြီဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကလေးခုနစ်နှစ်သားလေးတွေလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတတ်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုမှ ကိုင်ကြည့်ဖော်မရ။ ပြဇာတ်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ခါမှ သွားမကြည့်။ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ပျော်စရာမှာ ငါးမျှားတံမှ ဖော့လေးကို စိုက်ကြည့်နေရခြင်းသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤမျှ အနုပညာနှင့် ဝေးလှသော လူတစ်ယောက်နှင့် အကြင်လင်မယား တော်စပ်နေရသည့်ဘဝကို လီနာမှ ဘယ်လိုမှ ခံရပ်နိုင်။ ထို့ထက် ခေတ်ရော့(ဗ)လို လူမျိုးကို လက်ရုံးတစ်ဆူ လုပ်နေသည့်အတွက်လည်း ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ ခေတ်ရော့ဗ်မှာ အသားနီစပ်စပ်။ လူပုံက ဝဝ။ ကလေးပေါက်ကြီးနှင့် တူသည်။ ဖန်တစ်ရာတေနေပြီဖြစ်သော ဟာသပုံပြင်တွေကို အခါတစ်ရာမက ပြန်ပြောပြီး သူ့ဘာသာသူ အသံဝါကြီးနှင့် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ရယ်တတ်သည်။ ဤမျှ အနှစ်မဲ့သော အတ္တဘောကြီးက သူမခင်ပွန်း၏ အရင်းနှီးဆုံး ရောင်းရင်းဖက်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ။ ငါးများထွက်ကြသည်။ အမဲလိုက်ထွက်ကြသည်။ ဘီယာတမြုံ့မြုံ့နှင့် ကျားထိုးကြသည်။ "ဒီလူက ဘာကယ့် ဗဟုသုတ ဟင်းလေးအိုးကြီးကွ" သူလူ ခေတ်ရော့(ဗ်)ကို အိုင်ဗင်က ချီးကျူးတော့ လီနာမှာ နှာခေါင်းမရှုံ့ဘဲ မနေနိုင်။ ဒီဝိုင်းတာဝန်ခံ လူရိုးကြီးဆိုကိုလော့စကီး ကတော့ ခေတ်ရော့(ဗ်)ကို တစ်စက်လေးမှ ကြည့်မရ။ "မြစ်နားတောင် မကပ်ဖူးတဲ့ကောင်က ခုတော့ ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေလိုက်တာဗျာ။ ဘာကယ့် တံငါသည်ကြီး ကျနေတာပဲ" ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲတော့ လီနာမှာ သဘောမကျဘဲ မနေနိုင်။

"ရှင် ခေတ်ရော့(ဗ်)ကို သိပ်မယုံနဲ့နော်။ ဒီလူက လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ထင်ရာပြောတတ်တဲ့သူမျိုး"

အိုင်ဗင် စိတ်ကြည်ခိုက် သတိပေးတော့လည်း လီနာ့စကားက အရာမထင်တော့ပါ။ အိုင်ဗင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း သူ့မိန်းမကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောသည်။

"မင်း ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ဝင်မပြောနဲ့ကွ။ ဒီလူမှာ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းတွေ ရှိတယ်။ မင်း မသိပါဘူး"

တကယ်တော့ အိုင်ဗင်မှာ လီနာ့ကို အမှန်ပင် ချစ်ပါသည်။ သူ့တို့သမီးလေး 'ရှုရာ' ကိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို လီနာကိုယ်တိုင်က သံသယမရှိပါ။ သို့နှင့်တိုင် ဤမျှနှင့် မလုံလောက်။ လီနာ့အိမ်မက်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည်မှာ အခု အိုင်ဗင်လိုမျိုးမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်က အိုင်ဗင်ဖြစ်သည်။ အိုင်ဗင်အမြင်တွင် လီနာမှာ စိတ်ကူးတွေ တယဉ်ယဉ်နှင့် ပီဘိအပျိုဖြန်းမလေး။ သူက ဇနီးသည်ကို ခုလို မကြာမကြာ စတော် [illegible] တတ်သည်။

"တို့များငယ်ငယ်က တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရှိတယ် [illegible] အမြဲတမ်း သူတောင်းရင် ကိုပက်တစ်ရာ၊ တစ်ပြားမှ မလျှော့ [illegible] အဲ ဆိုတယ့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သက်တွေ့မှာတော့ ဆယ်ကိုပက်ရလည်း လိုက်တာပါပဲ။ အင်း ငါ့မိန်းမလည်း အဲဒီဒရိုင်ဘာလို ဖြစ်နေပြီ"

"ဘာဆိုင်လို့လဲရှင့်"

မကျေမနပ် ပြန်ပြောတော့ အိုင်ဗင်က ခပ်အေးအေး ရှင်းပြသည်။

"မင်းက ဘဝဆိုတာကြီးကို သိပ်မျှော်လင့်ထားတာကိုး။ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ရိုးရိုးလေး ကလေးမရဲ့။ ပြီးတော့ ကြမ်းတယ်"

အိမ်ထောင်ဦးကာလကတော့ လီနာ သူ့ကို အများကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘဝရည်မှန်းချက်တို့၊ အိမ်ထောင်ရေးသုခတို့၊ အချစ်အကြောင်းတို့ကို ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြုံး၍ လေးလေးစားစား နားထောင်ခဲ့ပါသည်။ သိပ်ကြာကြာတော့ မခံ။ လီနာ့ ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်၍ ပြောပြောဆိုဆို ရှောင်သွားတတ်သည်။

"နားထောင်လို့တော့ ကောင်းတယ် မိန်းမရေ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ရဦးမကွဲ့"။

အိုင်ဗင်အမြင်တွင် လီနာမှာ အပြစ်ကင်းသည့် ဇနီးချောလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ (အဲ . . . စိတ်ကူးယဉ်ချင်တာလေးက လွဲလို့ပေါ့) လီနာနှင့် ဒီမိထရိတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်ကို သူကိုယ်တိုင်က နှစ်လို ကြည်ဖြူခဲ့ပါသည်။ ဆံချည်တစ်မျှင်မျှပင် မနာလို ဝန်တိုစိတ် မရှိခဲ့ပါ။ "တကယ်တော့ သူက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲလေ။ စကားပြောဖော် လိုတာပေါ့။ အို စိတ်ထဲက အပျော်ရည်းစား ထားချင်ဦးတော့ ဘာအရေးလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက်ထက် ပိုမယ့်သူတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး" တွေးမိရင်း ဒီးသည်ကို ကြည်ဖြူနှစ်လိုခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးအတွက် သူကိုယ်တိုင် ပေးမပေးနိုင်သော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေကို ပေးနေသည့် ဒီမိထရိတစ်ယောက် သူ့အိမ် မလာတော့သောအခါ သူမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ လီနာက သူ့ကို ငြီးငွေ့သွားလို့လား။ ဖြစ်နိုင်သည်။ စင်စစ် လီနာမှာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တတ်သည့်တိုင် အိမ်ထောင်ကို မြတ်နိုးသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို အမှန်တကယ်ချစ်သူသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးဆိုသည်က တစ်သက်လုံး ယဉ်လို့မှ မရဘဲလေ။

သူတို့ အိမ်ထောင်မကျမီကပင် လီနာမှာ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မည်ဟု ဆိုထားခဲ့သည်။ သူမ ပညာတွေ သင်ထားသည်မှာ အိမ်ရှင်မ လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ကျောင်းဆရာမဆိုသည်က သူမကိုယ်တိုင် နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ဝါသနာပါသည့်အလုပ်။ ဒီအလုပ်ကို ခင်တွယ်သည်။ ပျော်

သည်။ ဒီလို အပျော်မျိုးကို ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ မျှဝေခံစားလိုသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေ၏ အက်ဆေးစာအုပ်တွေကို အိမ်ယူလာပြီး ပြတတ်သည်။ အိုင်ဗင်က ကိုင်လို့ပင်မကြည့်။ သူမခင်တွယ်သော အင်ဒရေအကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြန်ပြောတတ်သည်။ အိုင်ဗင်က နားထောင်ဖော်ပင်မရ။

"စာသင်တယ်ဆိုတာ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ စက်ရုံဆိုဘာကလည်း အသေးအဖွဲအလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့မှာလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ ခေါင်ခြေလည်နေတာ မင်းအသိပဲ"

ညည်းညည်းညူညူ ပြောတော့ ဘာစာအုပ်မှ ယူမလာတော့ပါ။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မပြောတော့ပါ။ ကျောင်းက ကျောင်း၊ အိမ်က အိမ် စည်းသတ်လို့ထားခဲ့သည်မှာ ကြာတောင့် ကြာရှည်ရှိခဲ့ပြီ။

အိုင်ဗင်၏ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း လီနာ့ဘက်မှ ဘာထင်မြင်ချက်မှ မပေး။ လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုး ပြောကြသည်။ အချို့က သူ့ကို စာအုပ်ကြီးသမားဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း "မလုပ်မရှုပ် မပြုတ်သမား" တဲ့။ အချို့ကတော့ ရိုးသားထက်မြက်သော စီမံခန့်ခွဲရေးသမားကောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဂရုစိုက်တတ်သူမျိုးမဟုတ်။ သူ့အလုပ် သူလုပ်သည်။

လီနာ့အမြင်တွင်မူ အိုင်ဗင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပ်သေချာနေသည့်တိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိသူတော့ မဟုတ်။ သို့နှင့်တိုင် သူသည် သူ၏သံသယများကို သူ့လက်ထောက်များနှင့် မျှဝေဖြေရှင်းလိုသူမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။ တာဝန်အားလုံး မိမိပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားရမည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ဒီမိထရီ အမြင်တွင်လည်း ဝန်ကြီးဌာနသို့ တင်ပြသော အိုင်ဗင်၏ အစီရင်ခံစာများမှာ အလားအလာ ကောင်းလွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ သည်သဘောမျိုးပြောတော့ အိုင်ဗင်က ပခုံးကို တွန့်သည်။ ဒီမိထရီဆိုတဲ့လူဟာ စက်အကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းနားလည်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီမောင် ဘာမှမသိပါဘူးဟု စိတ်ထဲက တွေးသည်၊

သူကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခများကို မော်စကိုသို့ တင်ပြလိုက်လျှင် ဘာတွေဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို အိုင်ဗင် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပထမဦး လူကြီးတွေ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဒီလို တွေးကြလိမ့်မည်။ "အိုင်ဗင်ယူရာဝီလော့ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ တယ်အတွန့်တက်တာပဲ"၊ ဒါဆိုရင် အိုင်ဗင်၏ အနာဂတ် ဘယ်လိုမှ ကောင်းနိုင်စရာရှိမည် မဟုတ်။ ကြိုက်သူကို အချိုမကျွေးဘဲ အစပ်သွားကျွေးလျှင် မျက်နှာမရနိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်သာသာ အဖတ်တင်လိမ့်မည်။ ဒီမိထရိကို မကျေနပ်သည်နှင့် သူမိန်းမ လီနာကို ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမယ် 'ဘူး'တစ်လုံးဆောင် အိုတောင် မဆင်းရဲတဲ့ကွ၊ ဒါကို မင်းတို့ နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်"

လီနာကတော့ 'ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲဘောကြောင်တာ၊ သတ္တိမရှိတာ'ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချသည်။ စင်စစ် အိုင်ဗင့်မှာ သူ့ဇနီးထင်သလို လူကြောက်တော့လည်း မဟုတ်တန်ရာပါ။ သုံးနှစ်လုံးလုံး တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကဆိုလျှင် ရဲရင့်ထက်မြက်သော စစ်သည်တစ်ဦးအဖြစ် သူ့ရဲဘော်တွေက တသသ ချီးကျူးရသူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က 'ရာဂျက်(ဖ)' မြို့ကို ကာကွယ်နေရချိန်ဖြစ်ရာ တပ်နီတော်အတွက် အခက်ခဲဆုံးကာလများဖြစ်သည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် သူ့ဇနီးလီနာကို သူ့စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောတတ်သည်။

"မင်းဟာ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါကိုတော့ အမြဲ နှလုံးသွင်းထားရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့်ရင် သေတယ်ဆိုတာလည်း ဘာမှ ဆန်းလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ကော်ဇောပေါ်မှာ တင်မယ်။ ပြီးတော့ 'ကိုင်း မင်းတစ်သက်တာ လုပ်ခဲ့သမျှ ပြန်ပြောစမ်း'ဆိုပြီး တရားစီရင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ သေတယ်ဆိုတာ တို့များ ကြားဖူးတာ တို့ထင်ထားတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ"

အိုင်ဗင်ကို ဆန့်ကျင်သူများက မည်သို့ ဝေဖန်ကြစေကာမူ သူ့စက်ရုံမှာ မှန်မှန် လည်ပတ်လျက်ရှိပါသည်။ ခြောက်နှစ်တာကာလအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရပ်ခဲ့။ ဒါကလည်း မိမိ၏အစွမ်းအစကြောင့်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်သည်။ အလုပ်သမားတန်းလျားဆောက်ဖို့ လျာထားသော ငွေတွေကို သတ္တုပုံလောင်းခန်းရဲ့ တည်ဆောက်ပစ်လိုက်သည်မှာ ဥပဒေနှင့် မညီမှန်း သူကောင်းကောင်းသိသည်။ ဝန်ကြီးဌာန၊ လက်ထောက်ဦးစီးကလည်း သူ့ကို ဤအတိုင်း သတိပေးခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် အိုင်ဗင်က မလျှော့။ 'ဒါတွေက ပုံသဏ္ဌာန်သက်သက်။ ဝန်ကြီးဌာနကိုယ်တိုင်ကလည်း ထုတ်လုပ်ရေးတက်တာကို မြင်ချင်မှာပါပဲ' ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သေချာနေပြီး လုပ်သင့်သည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်းသာ ဆက်လုပ်သည်။ နှစ်ဦးတွင် အလုပ်သမားတန်းလျား သုံးခုဆောက်ဖို့ရှိသော်လည်း သူက ဘာမှမလုပ်။ နောက်ဆုံး အလုပ်သမား ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင်က တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် လုပ်သည့်တိုင် အိုင်ဗင်ကတော့ ခပ်တည်တည်။

ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီထုတ် 'အဇွဘာက်ရှာ' သတင်းစာတွင် သူတို့စက်ရုံအကြောင်း ဆောင်းပါးပါလာသည်။ ဤအတွက် အစစ မြင်ဆင်ပြီးသော အိုင်ဗင်မှာ လေချွန်ပင်မပျက်။ အဇွဘာက်ရှာ သတင်းထောက်တွေ ရောက်လာတတည်းက သူ အကျအန ပြင်ဆင်ပြီးခဲ့ပြီ။

"ဟောဒီမှာ ကုန်ထွက်စာရင်း။ စက်ရုံအကြောင်း သိချင်ရင်တော့ ဒီမိထရိ ခရိုတီယက်(ဗ)ကို မေးပျာ။ သူ ကောင်းကောင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ အဲ အလုပ်သမားတွေ အခြေအနေသိချင်ရင်တော့ သူတို့ကိုမေး"

စိတ်ချရသော အလုပ်သမား သုံးဦးအမည်ကို ပေးလိုက်သည်။ သတင်းစာ ထွက်လာသောအခါ 'အဇွဘာက်ရှာ' သတင်းစာက အိုင်ဗင်ကို ဤသို့ ချီးကျူးလိုက်သည်။ 'အိုင်ဗင် ယူရာဗိလော့မှာ ဆိုဗီယက်စက်မှုလုပ်ငန်းရှိ အရည်အချင်းပြည့် မန်နေဂျာများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကြီးမားသော အတွေ့အကြုံနှင့် တိကျသော တွက်ချက်မှုတို့ကို သတိရှိရှိဖြင့် ပေါင်းစပ်ကျင့်သုံးတတ်သော မန်နေဂျာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏' ဟူ၏။

မြို့တော် အလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက အိုင်ဗင်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ချီးကျူးစကား ပြောသည်။ နိုဝင်ဘာ ၆ ရက်၊ တော်လှန်ရေးအကြို အခမ်းအနား ကျင်းပသောအခါ အိုင်ဗင်ကို သဘာပတိ စင်မြင့်ထက်တွင် စစ်ဒေသမှူးနှင့်ယှဉ်လျက် တွေ့ကြရသည်။ စင်မြင့်ထက်မှ ခပ်မိန့်မိန့် ထိုင်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း လူတွေက ဤသို့ မှတ်ချက်ချကြသည်။ "အင်း တို့စက်ရုံမှူးကတော့ တကယ့်ကို နေရာယူတော်တယ်ဟေ့"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး 'အင်ဒရေ'၏သား ပန်းချီဆရာ 'ဗိုလော့ယာပုကော့(ဖ)'ကလည်း အိုင်ဗင်ကို ပုံတူဆွဲလိုက်သေးသည်။ ဗိုလော့ယာမှာ မော်စကိုမှ ပြန်ရောက်ခါစ ယခုနှစ်ပန်းချီပြပွဲတွင်တင်ရန် အိုင်ဗင်၏ပုံတူကို ဆွဲမည်ဖြစ်သည်။ အိုင်ဗင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ သူ၏အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဗိုလော့ယာကိုယ်တိုင်က ဖုံးကွယ်မထား။ "ထင်ရှားတဲ့သူကိုဆွဲမှ ကျွန်တော့်ပန်းချီလည်း လူသိများမှာပေါ့ဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်က နိုင်မယ့်မြင်းမှ လောင်းချင်တာလေ" [illegible] လည်း မကြာမကြာ ပြောတတ်သေးသည်။

သူတို့ ဒေသထုတ် သတင်းစာက ဗိုလော့ယာအကြောင်း [illegible] ကော်လံအပြည့်ပေး၍ ဖော်ပြသည်။ သူဆွဲနေသည့် အိုင်ဗင်၏ ပုံတူ[illegible] တခမ်းတနား ချီးကျူးသည်။ အမျိုးသားပန်းချီပြတိုက်မှာ ထားရမယ့် [illegible] ဟူ၍ပင် နိမိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဘောအန ပန်းချီဆွဲခဲ့သည်။ သူရခဲ့ဖူးသမျှ ဆုတံဆိပ်တွေကို အပြည့်တပ်ပြီး နေ့နေ့စက်ရုံပုံစံ တင်ထားသည့် စားပွဲရှေ့တွင် စမတ်ကျကျ မတ်တတ်ရပ်သည်။ လီနာကတော့ မပြီးသေးသည့် ပန်းချီကားထဲမှ သူ့ယောက်ျားကို ဤသို့ မှတ်ချက်ချသည်။ (စိတ်ထဲက) "ကြက်ဆင်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ"

လီနာ့စိတ်ထဲကမူ သူ့မယောက်ျား၏ ဝမ်းထဲတွင် အူဘယ်နှစ်ခွေရှိသည်ကအစ သိထားပြီးသားဟု မှတ်ယူထားသည်။ စင်စစ် အိုင်ဗင်၏ အဇ္ဈတ္တနှင့် ဗဟိဒ္ဓကြားတွင် သူမ မသိသေးသည်များ ရှိနေပါသေးသည်။ ပေဗယ်၏ ဇနီး ကင်ဆာဖြင့် ဆုံးစဉ်က သူကိုယ်တိုင်လည်း အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းခဲ့ပါ။ စိတ်မကောင်းရုံမျှမက ထိထိခိုက်ခိုက်ပင် ခံစားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ 'စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ သက်သာလာမှာပါ'ဟု ပေဗယ်ကို တဖွဖွ အားပေးခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် သူနည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ကူညီခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို သူ့ဇနီး လီနာက နားမလည်။

အလုပ်သမားတန်းလျားများကိစ္စတွင်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ မိုးမလုံ လေမလုံနှင့် စိုစွတ်ညစ်ပတ်နေသော တဲစုတ်ကလေးများကို သူ မကြည့်ချင်။ မကြည့်ရက်။ ဒါတွေကို မြင်တိုင်း သူ့ငယ်ဘဝကို နာနာကျင်ကျင် အမှတ်ရမိသည်။ အိုင်ဗင်၏ ဇာတိမှာ ခါလူဂါခရိုင်မှ ဆင်းရဲသော ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ သူတို့ တစ်ရွာလုံး ဆင်းရဲသည်။ သူတို့ နေခဲ့ရသည်မှာ ယခု သူ့အလုပ်သမားတွေနှင့် ဘာမှမခြား။ သူ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ 'အိမ်ဆိုတာ အခုဆောက်လည်း မကြာခင်ပျက်မှာဘဲ။ သတ္တုပုံလောင်း စက်ရုံမရှိရင် တို့ဘဝတွေအားလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ်'။ သူ့အတွေးနှင့်သူ သူ့လုပ်ရပ် မှန်သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေသည်။ 'အရေးကြီးတာက ထုတ်လုပ်ရေး တက်ဖို့ပဲလေ။ ဒါဆို အစစ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ နောက်နှစ်ကျမှ အလုပ်သမားတန်းလျားတွေ ဆောက်ကြတာပေါ့'။ အရေးကြီးသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျနေဖို့မဟုတ်။ အကောင်းဘက်မှ မျှော်လင့်ခြင်းသာ အဆိုးဆုံးများကို ကျော်လွှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဒီသဘောတွေကို ဇနီးသည်ကို ရှင်းပြလို့လည်း နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်။ သည်လိုနှင့် ရှင်းပြဖို့ပင် မကြိုးစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဤအခိုက်မှာပင် စက်ယန္တရားအစိတ်အပိုင်းများ ရောင်းသည့်ဆိုင်ကို မီးလောင်သည်။ ခေါင်းအေးအေးဖြင့် မီးဘေးကို သူ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ပျာယီးပျာယာမဖြစ်ဘဲ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်တို့ကို အမြန်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး လုပ်လိုက်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး မီးကို နိုင်လိုက်သည်အထိ သူ အိမ်မပြန်ပါ။ မီးဘေးအတွက် ဆုံးရှုံးရသည်များကို ထေမိစေရန် သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်

ပြီး အချိန်ပိုဆင်းသည်။ သူလိုချင်သော ဇနီးသည်ထံမှ အားပေးစကားကို မကြားရသည့်တိုင်၊ စက်ရုံတစ်ခုလုံးက သူ့ခေါင်းဆောင်မှုကို ချီးကျူးကြသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီမိထရိကပင် ဆိုကိုလော့စကီးကို မေးဖူးသည်။

"အိုင်ဗင်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"အင်း အစွမ်းအစ သိပ်မရှိလှပေမယ့် ခေါင်းတော့ အတော်အေးတဲ့လူဗျ။ ဒါကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရမယ်"

ဆိုကိုလော့စကီးမှာ အိုင်ဗင်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အထင်မကြီးသူဖြစ်သည်။ အိုင်ဗင်၏ ဆောင့်ကြွားကြွား အမူအရာများကို မကြာခဏဆိုသလို ဟာသလုပ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ယခုကိစ္စတွင်မူ ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် အလေးအနက် ရှင်းပြသည်။

"ဒီမယ်။ ခင်ဗျား ဥယျာဉ်စိုက်ဖူးရင်တော့ သဘောပေါက်မှာပေါ့ဗျာ။ တော်တော်နဲ့ အညှောက်မထွက်နိုင်တဲ့ အဖူးအငုံလေးတွေ ရှိပါရောလား။ ဒါဆိုရင် ပင်မအတက်ကို ဖြတ်ပစ်ရတယ်ဗျ။ ဒါမှ အတက်သစ် ထွက်နိုင်တာ။ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မုန်တိုင်းနဲ့တွေ့မှ ငုပ်နေတဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေ ပေါ်ထွက်လာတတ်ကြတာကလား။ ပြောရရင် အိုင်ဗင်ဟာ သာမန် ဗျူရိုကရက်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မီးဘေးနဲ့ ကြုံလိုက်ရတော့မှ သိလာတယ်။ ဒီလူ ထင်သလောက်မညံ့ဘူး . . ."

စင်စစ် လီနာ့အနေနှင့် သူမခင်ပွန်းကို စိတ်ကုန်သွားသည်မှာ ဒီမိထရိနှင့် မဆိုင်ပါ။ မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူတို့သမီးလေး ရှုရာ နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။ အပူချိန်ကလည်း တော်တော်မြင့်သည်။ သူတို့မြို့မှ ကလေးအထူးကု ဆရာဝန် 'ဖီလီမိနော့(ဖ)' ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖျားနေရာ လီနာ့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သမီးလေးရောဂါမှာ နမိုးနီးယားထင်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်က ထိပ်တက်လာသည်။ သို့ဖြင့် အိုင်ဗင်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားရသည်။ အိုင်ဗင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် အေးအေးဆေးဆေး။ "ဒေါက်တာ ရှီးရားကို ခေါ်လိုက်ပေါ့ကွာ"

ဒေါက်တာ ဗီရာရှီးရားက သမီးလေးကို ချက်ချင်း လာကြည့်ပါသည်။

"ရိုးရိုးတုပ်ကွေးပါ လီနာရယ်၊ အဆုတ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

ပြောတော့မှ လီနာ့မှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သို့နှင့်တိုင် [illegible] နိုင်သေး၍ နှုတ်က အလိုလိုဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"သေချာရဲ့လား ဗီရာရယ်၊ သမီးလေး အသက်ရှူသံက တစ်မျိုး ဖြစ်နေသလားလို့ . ."

လီနာ့စကားကို ကြားတော့ ဗီရာ့မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ပျက်သွားသည်။ သူမအသံတွင် ဒေါသတွေစွက်လာသည်။

"ကိုယ့်ကို မယုံရင် ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုခေါ်သေးလဲ"

မိမိ **စကားမှားသွားပြီ**ကို ချက်ချင်းသိလိုက်ပါသည်။ အားနာစိတ်ဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး **နီရဲသွားသည်။** ဗလုံးဗထွေး တောင်းပန်ရသည်။

"ဟာ အဲသလို **မဟုတ်ဘူး** . .။ အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဗီရာရယ်။ ကျွန်မ သမီးစိတ်**ပူပြီး ပြောမိ**တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါနော် . .၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဗီရာမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ မျက်**ရည်**တွေသာ တလိမ့်လိမ့် စီးလာသည်။ လီနာကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။

"ကိုယ်မှားတာပါကွာ . .၊ ကိုယ် မကောင်းတာပါ . ."

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ မင်း မှားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မှားတာ . ."

ဗီရာအသံမှာ သိသိသာသာ တုန်ယင်နေသည်။

"ကိုယ်မှားတာပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ်ကပြောရမှာပါ။ တကယ်က ကိုယ်ကြောက်နေတာပါ။ ဟို . . ဟို ကြေညာချက် ထွက်ပြီးကတည်းက ကိုယ့်စိတ်တွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့တာ . ."

ဗီရာပြောသော ကြေညာချက်ဆိုသည်မှာ ဆရာဝန်များနှင့် ပတ်သက်သော ကရင်မလင် ကြေညာချက် ဖြစ်သည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးဂိုဏ်းဝင် ဆရာဝန်အချို့က ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်များကို အဆိပ်ခတ် လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေသည်ဆိုသောအကြောင်း . .။ လီနာက ဘာမှမသိသော်လည်း ဤကြေညာချက်ကြောင့် ဆရာဝန်အသိုင်းအဝိုင်းအကြား ခေတ်ပျက်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

"ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ဒီလို မပြောသင့်ဘူး။ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး"

တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသော ဗီရာကို လီနာကပင် ပြန်ချော့ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့နှစ်ဦး ပိုခင်မင်သွားကြသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

လီနာတစ်ယောက် သူ့ယောကျ်ားကို စိတ်ကုန်သွားခဲ့သည်မှာလည်း ထိုနေ့ကပင် စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ထိုနေ့က အိုင်ဗင် အိမ်ပြန်ချိန်မှာ အတော်လေး မိုးချုပ်သည်။

"သမီးရော ဘယ်လိုနေလဲဟေ့"

"သက်သာသွားပါပြီ"

ညစာစားရင်း ဗီရာနှင့် ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ သာမန်နားလည်မှု လွဲကြသည်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် အိုင်ဗင့်မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းတည်သွားသည်။

"အေး ဗီရာကို ငါကိုယ်တိုင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း သူ့ကိုတော့ သတိထား ဆက်ဆံပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့မရဘူးကွ"

တလေးတနက် ပြောနေသော သူမယောကျ်ားကို တအံ့တသြ ငေးနေမိသည်။ ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်ချင်တော့လောက်အောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ညီမအရင်းလို ခင်မင်သော ဗီရာက ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ ဒုက္ခပေးမည်မဟုတ်။

"ဆရာဝန်ဆိုတာ မနေ့ရှင်ပေါက်စတွေလေ . .။ ဆိုဗီယက်စနစ်ကို ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့ . ."

လီနာ့ရင်ထဲမှ ပွက်သေးထနေသော မကျေနပ်ချက်များ ပွင့်အန်ထွက်သွားတော့သည် . .။

"ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ 'ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ယောကျ်ားတော်မိနေပြီ'။ တွေးမိရင်း ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုချလိုက်မိသည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်ကို အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်က အလေးအနက်ထားချင်မှ ထားပါလိမ့်မည်။ လီနာ့ရင်ထဲမှ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာတွင်မူ သံမှိုနှက်သလို စွဲကျန်ရစ်တော့သည်။

မီးလောင်သည့်ကိစ္စအပြီး ဒီမိထရိက အိုင်ဗင်နှင့်ပတ်သက်သော မိုးကျုးစကားကိုဆိုတော့ လီနာမှာ ပြန်မပြောဘဲ မနေနိုင်။ အကဲဆတ်ဆတ်နှင့် ... ချက်ချင်း ပြန်အော်မိသည်။

"သူ ဘယ်လောက် သူရဲဘောကြောင်တယ်ဆိုတာကိုမှ ရှင်... ဒီလူမှာ အသည်းနှလုံးမရှိတာကိုမှ ရှင်နားမလည်ဘဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီမိထရိက သူမကို ဘာမှပြန်မပြော။ တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေသည်။ "ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေတာပါလိမ့်"

သိပ်မကြာမီမှာပင် ကရင်မလင် ဆရာဝန်များကို အလုပ်ပြန်ခန့်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ပါလာသည်။ လီနာလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆေးရုံကို တန်းပြေးသည်။ ဗီရာကို ပြေးပွေ့ရင်း နှစ်ယောက်သား မျက်ရည်တွေ အပြိုင်ကျကြသည်။ "တော်သေးတာပေါ့နော် . ."

ထိုနေ့ညနေ အိုင်ဗင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိုင်ဗင်က ပျင်းတိပျင်းတွဲနှင့် ပြောသည်။

"ဆေးဆရာဝန်တွေမှာ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့ကွ။ မင်းလည်း မင်းသူငယ်ချင်း ဗီရာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံလို့ ရပါပြီ . ."

သူ့စကားတွေကို လီနာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့ပါ။ လူချင်းနီးနေသည့်တိုင် စိတ်ချင်း အတွေးချင်းကတော့ အဝေးဆုံးမှာ ရောက်နေတော့သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူတို့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲလို့မဖြစ်သည်ကိုမူ လီနာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါသည်။ သမီးလေး ရှူရာ ရှိသေးသည်လေ။ သမီးက အဖေကို တွယ်တာလွန်းသည်။ အဖေကလည်း သမီးကို ချစ်ပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် သမီးနှင့် အဝေးမခံနိုင်သလို သူတို့သားအဖကိုလည်း မခွဲရက်ပါ။ စင်စစ် သမီးက အဖေကို ချစ်သည်မှာ အပြစ်မဟုတ်။ တကယ်တမ်း အပြစ်ရှိသူက ဤမျှ အသည်းနှလုံး ကင်းမဲ့သော စက်ရုပ်လူသားကို ရွေးချယ်မိခဲ့သည့် မိမိကိုယ်တိုင်ပင်။

ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေနိုင်ဖို့တော့ ကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။ "အချစ်ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အရာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး" သူမတွင် သူမကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုးထားသော အလုပ်ရှိသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သမီးလေးရှိသည်။ သူမအရွယ်ကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ရှူးသွပ်ရမည့် အရွယ်မျိုး မဟုတ်တော့။ အိုင်ဗင်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ သူရဲဘောကြောင်သူဖြစ်သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် ကြမ်းပိုး၊ သူခိုးမဟုတ်။ သစ္စာသွေဖည်သူမဟုတ်။ အချစ်ဆိုတာ မပါသည့်တိုင် အိုင်ဗင်နှင့် လက်တွဲမဖြုတ်သည်က သမီးလေးအတွက် ပို၍ လုံခြုံပြည့်စုံလိမ့်မည်။

စင်စစ် ဒီမိထရိနှင့် သူမ၏ ခင်မင်မှုမှာ ဘဝ၏ ခါးသီးမှုများမှ ယာယီထွက်ပြေးရာ အာရုံပြောင်းမှုတစ်ခုထက် မပိုပါ။ သူ မလာတော့ ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာရသည်မှာ မှန်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သည့်ထက်လည်း မပိုချင်ပါ။ မပိုသင့်သည်ကိုလည်း လက်ခံပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ အသည်းနှလုံး ဘယ်မှာ

ရှိသည်ကို သိသည့်တိုင် နှလုံးသားစေရာသို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မလိုက်ချင်ပါ။ မလိုက်သင့်သည်ကိုလည်း နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အိုင်ဗင်၏ ခွက်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည် လောင်းထည့်ရင်း လီနာက စကားစလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလုပ်အကြောင်း၊ စက်ရုံအကြောင်းစသည်တို့ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သမီးလေးရှူရာအတွက်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆိုးဟန်ပြ သည်ကတော့မှ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ ထချင်လှပြီ။ အိုင်ဗင်က သတင်းစာကို မျက်နှာမှ ခွာပြီး မထင်မှတ်သော စကားကို ဖျတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမိထရိမိန့်ခွန်းကို မင်းဘာကြောင့် မကြိုက်တာလဲ လီနာ။ ဒီစာအုပ်ကို ကိုယ်မဖတ်ရသေးပေမယ့် ဒီမိထရိသဘောထားကို ကိုယ်ထောက်ခံတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆိုဗီယက်မိသားစုဘဝကို သူပြောသွားတာ အမှန်ပဲ။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စပဲ . ."

စိတ်ကို မနည်းတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီး ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ကျွန်မကတော့ သဘောနားမထောင်မိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ မသွားချင်ဘူးလို့ အစကတည်းက ပြောသားပဲ။ ကျွန်မက ခုနစ်တန်းကလေးတွေအတွက် ပူနေတာ။ စာတွေက သိပ်များလွန်းတော့ ကလေးတွေအတွက် မနိုင်ဝန် ဖြစ်နေဘာလေ။ ကိုင်း . . ကိုင်း လက်ဖက်ရည်ကို လက်စသတ်တော့နော် . .။ ကျွန်မ သမီးဆီ သွားချင်ပြီ"

သမီးအခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ရှူရာလေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေပါပြီ။ အိပ်ရင်း ကန်ကျောက်ထား၍ ကိုယ်ပေါ်မှ ဂွမ်းကပ်မှာ နံဘေးတွင် ပုံကျနေသည်။ လီနာက ဂွမ်းကပ်ကို ပြင်ခြုံရင်း သမီးဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရှူရာမျက်နှာလေးကို ငေးရင်း မျက်ရည်တွေ အလိုလိုစီးကျလာသည်။

"သမီးလေး ကြီးရင်ကော ငါ့လိုဖြစ်ဦးမလား . ." တွေးမိတော့ သမီးလေးကို မကြီးစေချင်။ "အင်း . . သူတို့ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ လွယ်ချင် လွယ်မှာပေါ့လေ။ ငါတို့ မိန်းမသားတွေမှာသာ . ."အတွေးဆုံးမီမှာပင် မိန်းမသားဘဝကို အလိုမကျချင်သလို ဖြစ်လာရပြန်သည်၊ အောင့်ထားသည့်ကြားမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် လွတ်ထွက်သွားသည်။

"အမေ ဘာလုပ်ရမလဲ သမီးလေးရယ်"

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

ကျောင်းဆရာဟောင်း အင်ဒရေပုကော့(ဖ)တို့ မိသားစုမှာမူ စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲသို့ တစ်ယောက်မှ မတက်ဖြစ်လိုက်ပါ။ အင်ဒရေ၏သမီး ဆွန်ယာမှာ အစက သွားဖို့စိတ်ကူးထားသော်လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့မှာ သူ့မဖခင်ကြီး၏ ၆၄ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်နေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းအဖေမွေးနေ့ကို လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်"

အင်ဒရေ၏ဇနီး နာဒီဒါက ယတိပြတ်ပြောတော့ ဆွန်ယာလည်း မသွားဖြစ်တော့။ အင်ဒရေအနေနှင့်မူ မွေးနေ့မတိုင်မီ သုံးရက်လောက်ကတည်းက သူ့ဇနီး၏ ခိုညည်းညည်းသံကြောင့် နားပူလှပြီ။

"ဂျုံမှုန့်ကလည်း ရှားလိုက်တာတော်။ ကြက်ဆင်သားတို့ ငန်းသားတို့ဆိုရင်လည်း ဘယ်ဆိုင်မှ ဝယ်မရ။ ကိုင်း . . မထူးတော့ပါဘူး။ ကြက်ဥ[illegible]ကြိလောက်နဲ့ပဲ ဖြစ်သလို လုပ်လိုက်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း ကြက်ဥတောင်[illegible]ယ် မရဖြစ်ပြန်ရော။ အင်း . . ရှားပါးလိုက်တာ"

နားပူရသည့်ကြားမှပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့မိန်းမအကြောင်းကို အင်ဒရေ သိပြီးသား။ ရှားပါးလိုက်တာ။ ကျပ်တည်းလိုက်တာ။ ညျူသံပါအောင် ညည်းပြီး တကယ်ချက်တော့လည်း စားမကုန်သောက်မကုန် ဗုံးပေါလအောချက်ဦးတော့မည်ကို သိနေသည်။ နာဒီဒါမှာ စကားများသည့်တိုင် စေတနာကောင်းသည်။ လူတိုင်းကို ကျွေးချင်မွေးချင်သည်။

"ကျွန်မညီမနဲ့ သူ့ယောကျ်ားကိုတော့ ဖိတ်ဦးမှကောင်းမယ် အဖေကြီးရေ"

အင်ဒရေ ကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့မွေးနေ့ကို ခမ်းခမ်းနားနားကြီး လုပ်ချင်လှသည် မဟုတ်ပါ။ သူ့မိန်းမဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်၍သာ မကန့်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"မင်း သဘောပါကွာ . .။ အေး ဆွန်ယာတို့၊ ဗိုလော့ယာတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လေ။ လူငယ်တွေ ပျော်ကြပါစေ အမေကြီးရယ်။ တို့များက အသက်ကြီးပြီပဲ"

အင်ဒရေက အပေါင်းအသင်းဆုံသည်။ အားလုံးနှင့် ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းတတ်သည်။ သူ့ဇနီး၏ ညီမဝမ်းကွဲလို စကားကြောရှည်လှသော အမျိုးသမီးကိုပင် သူက မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်တတ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ လေးဖက်နာရောဂါကို နာတာရှည် ခံစားနေသူဖြစ်ပြီး လူပြောသူပြော ဆေးမြီးတိုအားလုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသူဖြစ်သည်။

"အဲ . . . ရွံ့ရေနဲ့ ရေချိုးတာလည်း မဆိုးလှဘူးတော်ရေ . . .။ ကျွန်မ စမ်းကြည့်တာ အတော်လေး သက်သာတယ်။ မျှားတုပ်ခံရရင်လည်း လေးဖက်နာပျောက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ စမ်းကြည့်ရဦးမယ် . ."

"ဟုတ်ကဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်သင့်တာပေါ့"

စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သည့်တိုင် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောတတ်သည်။ သူတို့အိမ်နီးချင်း ယေဂိုရော့(ဗ်)တစ်ယောက် မိန်းမဆုံးသွားတော့လည်း သူ့မှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုသောသဘောနှင့် မုဆိုးဖိုအသစ်စက်စက်ဆီ မကြာမကြာ အလည်သွားရသေးသည်။ ပြီးတော့ စက်ယန္တ[illegible] အကြောင်း ပြောကြသည်။ အိုက်စင်ဟောင်းဝါး၏ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂီတသင်တန်းတက်နေသော ယေဂိုရော့(ဗ်)၏ [illegible] အကြောင်း မေးရမြန်းရသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ အမှန်တကယ် စိ[illegible] သည်မှာ လူငယ်တွေနှင့် နေရခြင်းပင်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် အ[illegible] လျှင် သူ့ရုပ်က နုပျိုနေခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုပ်ခဲ့၍လားမသိ။ သူက လူငယ်တွေကို နားလည်သည်။ စာမေးပွဲကြောက် ရောဂါကို အားပေးနှစ်သိမ့်တတ်သလို လူငယ်ဘ၀ ချစ်ရေးချစ်ရာတွေကိုလည်း စာနာပေးတတ်သည်။ လူငယ်တို့၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်များကိုလည်း နှလုံးသွင်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အင်ဒရေမှာ လူချစ်လူခင်များသူ ဖြစ်လာသည်။ အသက်အရွယ်မျိုးစုံ၊ လုပ်ငန်းမျိုးစုံ၊ အဆင့်အတန်းမျိုးစုံမှ လူတိုင်းက သူ့ကို ခင်ကြသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့မိသားစုအတွင်းမှာမူ သူ့မှာ မကြာခဏဆိုသလို အထီးကျန် ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်သက်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အရင်ကတော့ သူ့ဇနီး နာဒီဒါကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူမက အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် စာသင်သည်။ သူက ဒေသပါတီတွင် အချိန်ပြည့် တာ၀န်ယူထားရသည်။ တစ်ပြည်လုံး သရောကြီးခိုင်းသည့် ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် သူတို့၏သားဦး ဗိုလော့ယာကို မွေးခဲ့သည်။ သားလေး ဗိုလော့ယာကို ချီပိုး၍ နာဒီဒါတစ်ယောက် အင်ဒရေရှိရာ ပါတီဌာနချုပ်သို့ လိုက်လာတိုင်း အစောင့်စစ်သားနှင့် စကားများရသည်။ စစ်သားက သူမကို လှမ်းတားပြီး ခုလို နောက်တတ်သည်။

"ဟေ့. . . ချာတိတ်၊ ကလေးကို ကောင်းကောင်းချီဦးနော်။ လွှတ်မကျစေနဲ့"

ဇက်ဆက်ပေါက်သေးသေး၊ အရပ်ကပုပု၊ ဒီကြားထဲ ဆံပင်တို ညှပ်ထားသော နာဒီဒါကို တော်တော်များများက ကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည်။ ဒါကိုပဲ နာဒီဒါက မကျေနပ်။ အင်ဒရေကတော့ သူ့မိန်းမပခုံးကိုဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ငါ့မိန်းမက နုလို့ပါ။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ"

နောက် တစ်နှစ်လောက်အကြာတွင် သမီးလေးတစ်ယောက် ရပြန်သည်။ သို့နှင့်တိုင် လူဖြစ်ဖို့ဇာတာ ပါမလာသော ကလေးငယ်မှာ လပိုင်းမှာပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ နာဒီဒါလည်း သမီးစိတ်နှင့် အိပ်ရာပေါ်လဲတော့သည်။ အတော်ကြာကြာ မကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှုပင် နှစ်ကြိမ်ခံလိုက်ရသည်။ ပြန်လည်ကျန်းမာလာတော့ အလုပ်မှထွက်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေထဲမှာသာ ဘ၀ကို နှစ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အင်ဒရေကိုယ်တိုင်လည်း ပါတီတာ၀န်မှ အနားယူကာ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာသည်။

သမီးလေး ဆွန်ယာမွေးပြီးသည့် နောက်တွင် နာဒီဒါမှာ တကယ့်အိမ်ရှင်မကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ ဟိုငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်တွေကိုပင် လှည့်

ကြည့်ဖြစ်တော့။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိလျှင် အံ့အားသင့်မိသည်။ စတက်မြက်ခင်းကို မြင်းစီးဖြတ်ပြီး စာရွက်တွေ၀ေခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးမလေးမှာ မိမိကိုယ်တိုင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ခုတော့လည်း ငယ်အိပ်မက်တွေကို တဖြည်းဖြည်း ချုံ့လာခဲ့ရာမှ သူမဘ၀မှာ သူမမိသားစု ကွက်ကွက်လေးသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ကြာလည်းကြာခဲ့ပြီကောလေ။

အင်ဒရေ နှလုံးရောဂါရတော့ နာဒီဒါမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရသည်။ 'သူ့ဘ၀ကို ငါကယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်' နှလုံးသွင်းရင်း ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ ပြုစုသည်။ သို့နှင့်တိုင် အင်ဒရေအကြောင်း ကိုမူ တစ်စက်မှ အကောင်းမပြော။

"သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ လူပါပဲရှင်။ ဆရာ၀န်စကားကိုလည်း နားမထောင်။ မိန်းမစကားဆိုရင် ၀ေလာ၀ေး။ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုလည်း မသိ။ တကယ့်ကို ကလေးပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ"

တွေ့သည့်လူတိုင်းကို ဤသို့ငြည်းခံတတ်သည့်တိုင် အကြောင်းသိဖြစ်သော အင်ဒရေကမူ သူ့မိန်းမကို အပြုံးတ၀င်၀င်နှင့်သာ ကြည့်နေတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့အခြေအနေကို သူကိုယ်တိုင်သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အချိန် သိပ်မရှိနိုင်တော့။ မသေခင်လေးအတွင်း ဒုက္ခိတကြီးလို သူမနေချင်ပါ။ သူ့ကြောင့် သူများတွေ ၀န်တက်မှာကို သူမလိုလားပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ဇနီး နာဒီဒါကို စိတ်၀ေဒနာတွေ မပေးချင်။ အထိုက်အသင့် နေသာထိုင်သာရှိသည်နှင့် ခုလို ကြေညာလိုက်သည်။

"ငါ နေကောင်းပါပြီကွာ။ အလုပ်ပြန်လုပ်တော့မယ်"

ပြောတော့ နာဒီဒါမှာ ဗျာများရတော့သည်။ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုသည်။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောသည်။ ယောက်ျားကို တားမရသည့်အဆုံး ဆရာ၀န်ဆီ ပြေးတားခိုင်းသည်။ ရောဂါအကြောင်းရော၊ အင်ဒရေစိတ်ဓာတ်ကိုပါ နားလည်ထားသော ဒေါက်တာ ဗီရာကမူ ခပ်အေးအေး. . .။

"အင်ဒရေအနေနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ အနားယူသင့်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ အကြံပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့ ဆရာ၀န်ထက် လူနာက ပိုသိတတ်တယ် အခေါ်ရှိ။ အလုပ်မရှိရင် သူ ဘ၀လိုမှ အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို အင်ဒရေက ကျွန်မကို ပြောသလို သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်။ သူပျော်သလို နေပါစေ"

'မြို့အုပ်မင်း စောင်မမှ ထောင်လုံးလုံးကျမယ့်ပုံ' ဟု စိတ်ထဲ မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ကျောင်းကော်မတီလူကြီးဆီ ပြေးရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘော်မတီသို့လည်း ပြေးရသည်။ သူ့ယောက်ျားကို ဝိုင်းဖျောင်းဖျပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရသည်။ လူကြီးတွေအားလုံးက ဝိုင်းပြောကြတော့မှ အင်ဒရေလည်း လက်လျှော့သွားတော့သည်။ သူ အလုပ် ပြန်မဝင်ဖြစ်တော့။ သို့သော် အိမ်ထဲမှာလည်း ကုပ်မနေ။ သူ့တပည့်ဟောင်းတွေဆီ နေကုန်နေခန်း လျှောက်လည်သည်။ သူတို့လိုအပ်သည့် အကူအညီများကို ဒိုင်ခံဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိလျှင် သူတို့ခေတ်၏ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာများကို ပုံပြောသလို ပြောပြနေတတ်သည်။ တော်လှန်ရေးကြီး ဘယ်ပုံ စတင်ခဲ့ပုံ။ သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လီနင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ။ နောက် တိုင်းပြည်နူနူ မုန်တိုင်းထန်ထန် ကာလများ။

နာဒီဒါမှာ သူ့ယောက်ျားကို ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေရတော့သည်။ အစားအသောက်မှာ သိသိသာသာ နည်းလာသည်။ စကားပြောက မလျှော့။ အအိပ်အနေလည်း နည်းလာသည်။ အလည်အပတ်မလျှော့။

"အင်ဒရေရယ် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ရက်လောက် အိမ်ကပ်ပါဦးလားရှင်"

မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် ပြောတော့ အင်ဒရေမှာ သူ့မိန်းမကို သနားသွားသည်။ နှလုံးနေရာက တစစ်စစ် ကိုက်ခဲနေသည့်တိုင် ကြိုးစားပြုံးရသည်။ အိမ်မှာ မနေချင်လှသည့်တိုင် မိန်းမလိုချင်သည့် ကတိကို ပေးရသည်။

"အေးပါကွာ"

ကတိမပျက်ချင်၍ အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲက မပျော်။ အထူးသဖြင့် သားကြီး ဗိုလော့ယာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဗိုလော့ယာက အမေချစ်ဖြစ်သည်။ အမေ့ရှေ့တွင်ဆိုလျှင် မခုတ်တတ်သော ကြောင်ကလေးလို လိမ္မာသည်။ အင်ဒရေကတော့ သူ့သား၏ မျက်လုံးတွေကိုမကြိုက်။ သရော်စော်ကားဟန်အကြည့်မှာ ဖုံးမရ ဖိမရ ပေါ်နေတော့သည်။ နာဒီဒါအတွက်မှာ သူ့သားသည်သာ အလှဆုံး၊ အတော်ဆုံး၊ အလိမ္မာဆုံး။

"သားကြီးကလေ စကားသိပ်နည်းတာသိလား။ အေးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေအတွက်တော့ ပူတတ်တယ်ရှင့်"

အိမ်နီးချင်းတွေကို ကြွားတတ်သည်။ ဒါကိုကြားတော့ အင်ဒရေက ရယ်ချင့်သည်။ သူ့အမြင်တွင် သူ့သားမှာ ကုပ်ကမြင်း။ ဗိုလော့ယာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အဖေကို 'အစောင့်အိုကြီး'ဟု ကွယ်ရာမှာ ခေါ်သည်။ သူ့အဖေကို တစ်စက်မှ အထင်မကြီး။ ရယ်စရာကောင်းသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီးဟု သဘောထားသည်။ ဒါပေမဲ့ မိဘများရှေ့တွင်မူ ရိုရိုကျိုးကျိုး သေသေဝပ်ဝပ်

နေပြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဆိုလျှင်တော့ တကယ့်လူရှုပ်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ကဗျာတွေ စပ်သည်။ ဆရာတွေကို ကြည့်ပြီး ကယ်ရီကေးချား ရုပ်ပြောင်တွေ ဆွဲသည်။

အထက်တန်းအောင်သည်နှင့် မော်စကိုပန်းချီကျောင်းကို တက်လိုက်ရာ ဗိုလော့ယာအတွက် စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့နှင့်တိုင် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း အိမ်ပြန်ပြီး အမေ့ရင်ခွင် ခေါင်းဝင်ခွေ့တတ်သည်။ ကျောင်းအကြောင်း၊ ဆရာတွေအကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြန်ပြောတတ်သည်။ တပြုံးပြုံးနားထောင်တတ်မြဲ နာဒီဒါမှာ သားကို အထင်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာတော့သည်။ 'ငါ့သားကြီးကမှ တကယ့် ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်'

အင်ဒရေကတော့ မော်စကိုမှာ ဗိုလော့ယာတစ်ယောက် ကဲပုံတွေကို အားလုံးလောက်နီးနီး သိပြီးပြီ။ ပေါပင်နီ စားသောက်ဆိုင်မှ ကလေးမတွေနှင့် တရုန်းရုန်းဆိုသည်ကို မကြားချင်အဆုံး။ သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ပင် အပြောခံမလွတ်။

"ဆရာကြီး အင်ဒရေကတော့ကွာ။ မိုက်တူးနေတဲ့ ရာဇဝတ်သားကို တောင် သူတော်စင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမတတ်ပါပေတယ်။ အဲ . . . သူမနိုင်တာဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဘယ်သူလဲ သိလား။ သူ့သား ဗိုလော့ယာလေ"

စင်စစ် အင်ဒရေကိုယ်တိုင် သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ တင်းတင်းမာမာ ပြောသည်။ ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ ဗိုလော့ယာက တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသည့်တိုင် တစ်ချက်မှ နားမထောင်မှန်း အလိုလိုသိနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့သား၏မျက်လုံးထဲမှ သရော်စော်ကားဟန်ကို အင်ဒရေ ရင်မဆိုင်ချင် ဖြစ်လာတော့သည်။

ပန်းချီကျောင်းမှ ဆင်းသည်နှင့် ဗိုလော့ယာသည် 'ကိုဟော့(ဇ)မှ စားပွဲတော်' အမည်ရှိ ပန်းချီကားကြီးကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ရေးဆွဲတော့သည်။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှ သူ့ကို ပါရီမီရှင်တစ်ယောက်လို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြသည်။ ပန်းချီသမဂ္ဂကလည်း သူ့ကို စတူဒီယိုတစ်ခု ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဗိုလော့ယာက သူ့အောင်မြင်မှုတွေကို အမေ့ထံ အားရပါးရ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သည်။ မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဟုလည်း အသိပေးလိုက်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူစိတ်ကူးသလို ဘာမှမဖြစ်။

သူ့ကောင်မလေးက သူ့ကိုကန်ပြီး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသည်။ ဗိုလ်လှော့ယာမှာ အသည်းတွဲ ကျန်ရစ်သည်။ သိပ်မကြာမီမှာပင် 'အလုပ်ရုံထဲမှ အစည်းအဝေး' အမည်ရှိ သူ့ပန်းချီကားကို ပန်းချီအကဲဖြတ်အဖွဲ့က ပယ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ဗိုလ်လှော့ယာမှာ ဒုတိယအကြိမ် အသည်းကွဲရတော့သည်။ သူ အတော်မျှော်လင့်ခဲ့သော ပန်းချီကားဖြစ်ရာ အသည်းကွဲရုံမျှမက ဒေါသလည်း ဖြစ်ရသည်။ ပန်းချီအစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ဝါရင့်ပန်းချီဆရာကြီးများ၊ တာဝန်ရှိသူများကိုပင် ကလော်တုတ်မိသည်ထိ သူ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်လှော့ယာအတွက် ကြမ္မာဆိုးမှာ ဤမျှနှင့် အဆုံးမသတ်။ သူရထားသော စတူဒီယိုကို သက်ဆိုင်ရာမှ ပြန်သိမ်းပြီး ဆုရပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထင်ရှားသော သံမဏိအလုပ်သမားများကို ပုံတူဆွဲရန်ရှိသည့် သူ့ရပြီးသား ကော်မရှင်ကိုလည်း ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ အဖျက်သိမ်းခံလိုက်ရသည်။

ပြဿနာများစွာကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံလိုက်ရတော့ ဗိုလ်လှော့ယာ အတော်ဖြုံသွားသည်။ ဆရာကြီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ စိတ်ရှည်သည်းခံရမယ်ဆိုသော အသိကို အရှုံးနှင့်ရင်း၍ ရလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် မိမိဘဝ အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် အစီအစဉ်ချရသည်။ ပထမဆုံး သူ့ကိုယ်တိုင် ကလော်တုတ်ခဲ့သော ဆရာကြီးတွေကို ဖောဖောသီသီ ချီးကျူးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တသူ့မိုက်မှားမှုအတွက်လည်း ဝန်ချတောင်းပန်သည်။ ပြီးမှ အလုပ်သမားထု၏ နိစ္စဓူဝ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ လေ့လာနိုင်ရန် နယ်ကိုသွားတော့မည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသော မော်စကိုတွင် သူဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်တော့။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်လှော့ယာတစ်ယောက် ဇာတိမြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မော်စကိုတွင် ကြုံခဲ့ရသော အရှုံးတွေကို ယောင်လို့မှမဟ။ ပန်းချီသမဂ္ဂက တာဝန်ပေးလိုက်၍ စံတော်ဝင်ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ရေးဆွဲရန် ရောက်လာသလိုလို လေသံပစ်သည်။ နာဒီဒါမှာ သားအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး။ အင်ဒရေကတော့ သူ့သားစကားတွေကို မယုံ။ သံသယဖြင့် စောင့်ကြည့်သည်။

သည်လိုနှင့် ခြောက်လခန့် ကြာသွားသည်။ ဗိုလ်လှော့ယာမှာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် သတင်းစာဖတ်နေပုံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှလွဲ၍ ဘာမှမဆွဲဖြစ်။ အချိန်ယူပြီး အနုစိတ်ခံစားရေးဖွဲ့နေသောကြောင့် ခြောက်လမျှ ကြာခဲ့ရသည်ဟု ခပ်တည်တည်ပြောသည်။ သူ့စကားကိုလည်း ယုံသူတွေက ယုံကြသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့တို့မြို့မှ ထုတ်ဝေသောသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာတစ်

ယောက် ဗိုလ်လှော့ယာဆီ ရောက်လာပြီး ပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ အားရပါးရ ချီးကျူးသည်။

"တကယ့်ကို ပါရမီရှင် လက်ရာပဲဗျာ။ ဟောဒီမျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ အလုပ်သမားလူတန်းစားရဲ့ စူးစမ်းလိုစိတ်ကို ဖော်ပြနေတာဗျ။ ဟုတ်ပြီ ဒီပန်းချီကားအကြောင်း ကျွန်တော် ဆောင်းပါးရေးရမယ်"

တကယ်လည်း သတင်းစာထဲတွင် ဗိုလ်လှော့ယာ ပန်းချီကားကို ချီးကျူးသည့်ဆောင်းပါး ပါလာသည်။ ဆောင်းပါးရှင် အယ်ဒီတာက ဗိုလ်လှော့ယာကို စတာလင်ဆုပင် ရလိမ့်ဦးမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်လိုက်သေးသည်။ အယ်ဒီတာကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ ပြုစုလိုက်သည်ကို သိနေသော အင်ဒရေက သားကိုရော၊ အယ်ဒီတာကိုပါ စိတ်ပျက်သွားသည်။ 'အလကားလူညာတွေ' စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နစ်နစ် ဆဲမိသည်။ နာဒီဒါကမူ သူ့သား၏ အောင်မြင်မှုကို ကြွားလို့မဆုံး။

"သားက သိပ်တော်တာပဲကွယ်"

သားကို ပွေ့ဖက်ရင်း ဝမ်းသာအားရပြောတော့ ဗိုလ်လှော့ယာက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ပြီးမှ သိပ်စိတ်မဝင်စားသလိုမျိုး ပြောသည်။

"အပေါစားတွေပါ အမေရာ"

အရှိန်မသေတတ်သေးသော နာဒီဒါက သူ့ယောက်ျားကို တိုးတိုးပြောသည်။

"ဒီလောက်တော်တဲ့ ကျုပ်သားကို ပစ်သွားရအောင် သူ့ရည်းစားကောင်မလေးက ဘာမှို့လဲ။ ဟင်း မာနခဲ ထင်ပါရဲ့ရှင်။ နေပါဦး။ ရှင်ကကောသားရဲ့ပန်းချီကားကို မကြိုက်ဘူးလား"

ဖွတ်မေးနေတော့ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖြေမိသည်။

"ဒီကောင် စဉ်းစားပုံ၊ တွေးပုံကို ငါမကြိုက်တာ"

"အိုး . . . ရှင်ကလည်း သားဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမထင်ဘူး။ တကတည်း။ သူ့သမီးဘက်ကချည်းပဲ။ ဟင်းနော် အဖေကြီး သားသမီးချင်းအတူတူ မျက်နှာမလိုက်နဲ့ . . ."

"မင်းသားက ပျက်စီးနေပြီကွ။ ငါ့သမီးမှာက ဘာအပြစ်မှ ပြောစရာမရှိဘဲ။ ငါ ဘာပြောရဦးမှာလဲ . . ."

စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်တော့ နာဒီဒါမှာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် မြည်တွန်တောက်တီး၍ မဆုံးတော့။ 'ဒင်းက အမြဲတမ်း သမီးဘက်ကချည်းပဲ။ ငါ့သားလေးဆိုရင် အလကားနေရင်း ရန်လိုတာတွေးမိရင်းမှ ခုတလော အင်ဒရေနှင့် ဆွန်ယာတို့ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတိရလိုက်သည်။ 'ဒီသားအဖ ဘာဖြစ်နေကြတာပါလိမ့်'။ တန်တော့။ ဒါလည်း အဖေကြီးအဖြစ်ပဲ နေမှာ။ အင်း. . . အင်ဒရေလည်း အသက်လေး ရလာတာနဲ့ ကဖလေးတွေကို နားလည်မပေးနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီကိစ္စ အင်ဒရေကို မေးကြည့်တော့လည်း သူ့အဖြေက မရေမရာ. . .။

"ဒါထက် အဖေကြီး၊ ရှင်နဲ့ ရှင့်သမီး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ ခုတလော ရှင်တို့ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေတာ ကျွန်မ မသိတာမှတ်လို့"

"အေးကွာ၊ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါပြောတဲ့စကားတွေက ပျင်းစရာ ကောင်းလို့ နေမှာပေါ့။ သမီးက အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်။"

သမီးလေးဆွန်ယာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို အင်ဒရေကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ ပြောရလျှင် သမီးက ဖအေကို ခင်တွယ်သည်။ တကယ်တော့ ဆွန်ယာမှ မဟုတ်ပါ။ ဆပ်ချင်ကိုရော၊ လီနာရော၊ သူ့ကျောင်းသားတွေကပါ အင်ဒရေကို ခင်ကြပါသည်။ အင်ဒရေ၏ စကားဆိုလျှင်လည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်က များပါသည်။ သူနှင့် လူငယ်တွေကြားတွင် ဘာသာစကား မတူညီမှုမရှိဟု ထင်သည်။ ဆွန်ယာ သူ့ကို ဘာကြောင့်ရှောင်နေသနည်း။ 'အေးလေ ဖအေနဲ့ သမီးဆိုတော့ တခြားသူစိမ်းကလေးတွေလို နားလည်မှု အပြည့်အဝ မရှိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို ပိုချစ်မိလေ၊ နားလည်ဖို့ ပိုခက်လာလေလား မသိပါဘူး' စိတ်ထဲက ဖြည့်တွေးနေရသည်။

ဆွန်ယာမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဣန္ဒြေကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမှ စိတ်အားထက်သန်ဟန်မပြ။ သူ့သဘောကို အကဲဖမ်းရခက်သည်။ သူ့နှလုံးသားအစုစ်ကို မည်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြချင်သည့်သူမျိုး။ သို့နှင့်တိုင် အင်ဂျင်နီယာလေး ဆပ်ချင်ကိုနှင့် ပတ်သက်လျှင်မူ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သူမမိဘတွေ အထင်သက်သက်မျှသာ။ အင်ဂျင်နီယာလေးမှာ ဆွန်ယာ့အနီးတွင် တဝဲဝဲရယ်မှ တလည်လည် ဖြစ်နေတတ်ရာ နာဒီဒါက သမီးကို တီးခေါက်ကြည့်ဖူးသည်။ သည်တော့လည်း သူ၏ အဖြေက အေးတိအေးစက်။

"သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမေတို့ထင်သလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးတို့က ရိုးရိုးခင်တာပါ"

နာဒီဒါကိုယ်တိုင်ကတော့ ဆပ်ချင်ကို ကိုသဘောကျသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ညနေစာ ဖိတ်ကျွေးတတ်သည်။ ဆွန်ယာ့မွေးနေ့တုန်းကလည်း ဖိတ်ခဲ့သည်။ ဗိုလော့ယာ အိမ်ပြန်ရောက်တုန်းကလည်း ဖိတ်ခဲ့သေးသည်။ ဆွန်ယာကတော့ ဆပ်ချင်ကို ကိုအခြားဧည့်သည်တွေလိုပင် ပုံမှန်ဆက်ဆံသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်တည်း ဆုံကြချိန်တွင်သာ မျက်နှာအမူအရာ နည်းနည်းပျော့ပျောင်းလာသည်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေမှာ နွေးထွေးမှု အစအနတွေကို တွေ့ရတတ်သည်။

ပြီးခဲ့သော ဆောင်းဦးပေါက်ကတစ်ရက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခမေ့။ ထိုနေ့က ဆွန်ယာတစ်ယောက် စိတ်လိုလက်ရ ဆပ်ချင်ကိုခေါ်ရာ လိုက်သာသည်။ ဟိုအဝေး တောအုပ်တွေဆီ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ စက်တင်ဘာ တောအုပ်များမှာ ရောင်စုံဖြာလျက် လွမ်းစရာလိုလို၊ ကြည်နူးစရာလိုလို။ ဆွန်ယာ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ရခဲသော အပြုံးတို့ ပွင့်ကျလာသည်။ ရွှေရောင်အရွက်များပါသည့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ခုန်ဆွဲရင်း အသံလေးများပင် ထွက်၍ ရယ်မောနေသည်။ ဆပ်ချင်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ မထိန်းချင်တော့။ ရယ်နေသော ကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ အားရပါးရ နမ်းလိုက်မိသည်။ တဒင်္ဂအတွင်း ရုန်းဖို့ မေ့နေသော ဆွန်ယာကလည်း သူ့အနမ်းကို တုံ့ပြန်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့မကြာ။ ချက်ချင်းရုန်းထွက်ပြီး တောလမ်းလေးအတိုင်း ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုနေ့ညနေ ခွဲခွာချိန်ရောက်တော့မှ ဆွန်ယာစကားသံကို ပြန်ကြားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အသံက အေးစက်စက်။

"ကျွန်မတို့ စိတ်အလိုလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရမလဲဆိုတာ ခုထိ ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဘဝကို စတေးရမယ့် မိန်းမမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှင့်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းတောင်မှ မရှိသေးဘူးမို့လား။ ရှင်ကိုယ်တိုင် ဒီမြို့မှာ မြဲချင်မှ မြဲမှာ။ ကျွန်မလည်း ဘယ်ဆီလွင့်ရဦးမယ် မသိသေးဘူး။ မဆုံးစည်းနိုင်ကြသေးခင့်အတူတူ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မထားကြတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်"

သည်လိုနှင့်ပဲ ဆပ်ချင်ကိုတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်အရှည်ကြီး တွေးရတာလဲကွယ်။ 'အသည်းနှလုံးထက် ဦးနှောက်က ပိုကြီးတဲ့ မိန်းကလေး' ဟု နာနာကြည်းကြည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူနှင့်ခွဲပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဆွန်ယာတစ်ယောက် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ သွန်ချသည်ကိုမူ ဆပ်ချင်ကို မသိနိုင်တော့ပါ။

"ငါ သိပ်များမှားသွားပြီလား" ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထွက်သွားသော ဆပ်ချင်ကို၏ပုံရိပ်ကို ဆွန်ယာမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်၍မရ။ ဝန်ခံရလျှင် ဆပ်ချင်ကိုကို ရင်ထဲက တွယ်တာမိသော်လည်း စိတ်မှတ်က တားဆီးနေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ တကယ်တော့လည်း ဆပ်ချင်ကိုမှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်သည့်တိုင် ကလေးတစ်ယောက်လိုသာ စဉ်းစားတတ်သည်။ သည်တော့လည်း ရှေ့ရေးကို သူမကပဲ တွေးပူရတော့သည်။ "ဘာတတ်နိုင်မလဲကွယ်"

ဆပ်ချင်ကို၏ အမြင်တွင်မူ ဆွန်ယာမှာ သူမအဖေ အင်ဒရေနှင့် တစ်ထပ်တည်း။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ယုတ္တိကျကျ စဉ်းစားတတ်သည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အေးစက်တည်ငြိမ်လွန်းသည်။ 'အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး' . .။ 'အဲဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာ . .'။ 'ရှင်ဟာ လေထဲမှာ အိမ်ဆောက်ချင်တဲ့အရူး'။ ဆွန်ယာ၏ စကားသံတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေရင်း ဟစ်လို့သာ ငိုလိုက်ချင်သည်။

ဆွန်ယာမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေအနုပညာကို ဝါသနာထုံသည်။ သို့နှင့်တိုင် တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အင်ဂျင်နီယာပညာကို သင်သည်။ အင်ဒရေကိုယ်တိုင်ပင် သူ့သမီးကို နားမလည်။

"သမီးက ဝါသနာပါလို့လား"

"ဝါသနာထက် အလုပ်က ပိုအရေးကြီးတယ် အဖေ"

သမီးအဖြေကို ကျိတ်ချီးကျူးမိသည်။ သူ့သမီးအကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဆွန်ယာမှာ ကဗျာချစ်သူ။ ဘလော့နှင့် လာမိုတော့တို့မှာ ဆွန်ယာ့အသည်းစွဲ။ သို့နှင့်တိုင် "ဆိုဗီယက်ကဗျာအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မာယာကော့စကီးက အဓိကပဲလေ"ဟု ပြောတတ်သည်။ သူ့သမီးသည် ကဗျာကို နှလုံးသားတစ်ခုတည်းနှင့် ဖတ်သူမဟုတ်။ ဦးနှောက်နှင့်ပါ ဖတ်တတ်သည်ကို အင်ဒရေ ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်။

အမေ့ကိုတော့ ဆွန်ယာ သနားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်အလုပ်တွေကို တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူလုပ်ပေးပါသည်။ အမေ့ခမျာ မအားရသည့်ကြားမှ အဖေ့အတွက် ပူပင်နေရသည်ကိုသိတော့ စိတ်မကောင်း။ တတ်နိုင်သမျှ ဖျောင်းဖျကြည့်သည်။

"အဖေ့အတွက် သိပ်မပူပါနဲ့ အမေရာ။ အဖေက သူစိတ်ဝင်စားတာ လုပ်နေရတော့ ပျော်နေမှာပါ . ."

"အေး . . ညည်းတို့သားအဖကတော့ အတူတူပဲ"

တကယ်လည်း ဆွန်ယာက အဖေ့ကို ပိုခင်သည်။ အဖေနှင့် တူချင်သည်။ အဖေ့ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ရင်း အဖေ့စိတ်အားထက်သန်မှုကို အားကျသည်။ 'အဖေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငါက အဘွားကြီးနဲ့ တူနေမလား . .' စိတ်ထဲက တွေးမိရင်း ပြုံးရသေးသည်။

ခုလည်း အဖေ့မွေးနေ့ပွဲမှီ စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲကို ဆပ်ချင်ကို လာညှိမှန်းသိပါလျက်နှင့် သူမ မသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအတွက် အဖေက သူတိုင်းထက် ပိုအရေးကြီးသည်လေ။

"အဖေ့အတွက် သမီးဂုဏ်ယူတယ်"

ပြောတော့ အင်ဒရေက ခေါင်းယမ်းသည်။

"ဂုဏ်ယူစရာမရှိလှပါဘူး သမီးရယ်။ အဖေက အိုပါပြီ။ အဖေနေခဲ့တဲ့ ရက်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အဖေလုပ်နိုင်ခဲ့တာ နည်းနည်းလေးပါ"

"အဖေကလည်း အဖေ မအိုသေးပါဘူး။ သမီးစိတ်ထဲမှာတော့ အဖေဟာ တကယ့်ကို လူငယ်လေး သိလား . ."

သားအဖနှစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဧည့်သည်တွေက တဖွဲဖွဲရောက်လာသည်။ ဗိုလော့ယာ၏ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာ ဆာဗူရော့တို့ ဇနီးမောင်နှံ။ ပြီးတော့ ပြဇာတ်မင်းသမီး အော်လီဟာ။ လူတွေကတော့ သူမကို တန်နက်ခါဟုပဲ ခေါ်ကြတာများသည်။ နာဒီဒါကမူ သူ့သံယောဇဉ်ရှိသော ဆပ်ချင်ကိုကိုသာ မျှော်နေမိသည်။

'ဆပ်ချင်ကို တစ်ယောက်ကော မလာသေးပါလား။ ဆွန်ယာ ညည်း သူ့ကို ဖိတ်ကောဖိတ်ရဲ့လား"

ညစာစားပွဲမှာ ထိုင်ကြတော့ ဗိုလော့ယာက ဆာဗူရော့နားကပ်ပြီး ဘာတွေရယ်မသိ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ သူ့မျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲ။ မျက်နှာကြီးနီရဲနေသော ဆာဗူရော့ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောနေကြသည်ကို ဘယ်သူမှမသိ။ ဘယ်သူမှ နားမလည်။

ဗိုလော့ယာနှင့် ဆာဗူရော့တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမဲ့ စရိုက်ချင်းက တစ်စက်ကလေးမှ မတူ။ ဗိုလော့ယာက ငွေနောက်လိုက်သည်။ ကျော်ကြားမှုကို အိပ်မက်မက်သည်။ 'ဘယ်ကွေ့ ဘယ်တက်နှင့် ဈေး' ဆိုသည့်မျိုးကို ကောင်းစွာ မှတ်သားနာယူသည်။ ဆုတံဆိပ်များစွာနှင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုမှာ သူ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤအချိန်တွင် ဆာဗူရော့မှာ သက်ငြိမ်ပန်းချီကားတွေကိုသာ တစူးစိုက်စိုက် ရေးလျက်ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ရှုခင်းပန်းချီ။ လူပုံဆို၍ သူ့မိန်းမ ဂလက်ရှာ့ပုံတွေမှလွဲ၍ ဘာကိုမှ မဆွဲ။ ဆာဗူရော့ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ပန်းချီနှင့် ဂလက်ရှာသာ [illegible] သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂလက်ရှာမှာ ခပ်နုနု ခပ်နွဲ့နွဲ့။ ခြေတစ်ဖက်က ဆာနေသေးသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုတွင် ပရူဖတ်သည့်အလုပ်လုပ်ရင်း မဖြစ်စလောက် ဝင်ငွေလေးရသည်။ ဆာဗူရှော့မှာလည်း ငွေရှာတတ်သူမဟုတ်လေရာ သူတို့လင်မယားမှာ ချို့တဲ့လှသည်။ ဒါကိုသိသော နာဒီဒါက သူတို့ပန်းကန်ထဲ ကော်ပြန့်ကြော်တွေ အပြည့်အသိပ် ထည့်ပေးသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို ဆာလောင်နေတတ်သော ပန်းချီဆရာမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပလုတ်ပလောင်း စားတော့သည်။ သူယောက်ျား အားရပါးရ စားနေသည်ကို ငေးရင်း ဂလက်ရှာမှာ အလိုလိုဝနေတော့သည်။ စိတ်ထဲက ကြည်နူးသလို၊ ဝမ်းနည်းသလို။ ငွေတစ်ပြားမှ မရှာတတ်သည့်တိုင် ဆာဗူရှော့ကို အထင်ကြီးသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အသေအချာ အောင်မြင်မည့် ပါရမီရှင် ပန်းချီဆရာဟု အခိုင်အမာယုံကြည်ထားသည်။ ဆာဗူရှော့ဆွဲသော သူ့မပုံတူမှာ အရုပ်ဆိုးဆိုး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဒါသည်ပင် သူ၏အနုပညာဟု သူမက ခံယူသည်။

ဗိုလော့ယာကမူ သူတို့လင်မယားကို အထင်မကြီး။ အခွင့်သင့်တိုင်း သရော်စော်ကား **ပြောတတ်သည်။** ဆာဗူရှော့နှင့် ပတ်သက်လျှင် အပေါ်စီးမှ အကြောကြီးနှင့် **ဝေဖန်တတ်သည်။**

"ဒီလူက ပါရမီလေး**တော့ဖြင့် ရှိ**သလောက် ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်မှာ ဘာအရေးကြီးလဲဆိုတာ မသိရှာ**ဘူး။ အင်း** . . သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ"

အခုလည်း ဆာဗူရှော့ကို သက်သက်မဲ့ ရိနေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရောင်းရင်းရ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်ရဲ့ စံတော်ဝင်ပန်းချီကားကြီးကို ဆွဲလို့မပြီးသေးဘူးလား"

ဆာဗူရှော့က ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဗလုံးဗထွေးနှင့်ပင် ပန်းချီဆရာ ရာဖေး၏ အရောင်တွေအကြောင်း ပြောနေသည်။ ကွန်ပိုစေးရှင်းအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ပြောရင်းက မျက်နှာကြီးနီပြီး အသံတွေပင် တုန်လာသည်။ ဒီတော့ နာဒီဒါမှာ မနေသာ။ ကြားဝင်ရသည်။

"ကိုင်းကိုင်း စားလိုက်ဦးကွဲ့။ ကော်ပြန့်တွေ အေးကုန်မယ်"

သူမက ရှန်ပိန်ပုလင်းကိုတော့ ထုတ်မပေးသေးပါ။ ဆပ်ချင်ကို အလာကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူရောက်လာတော့ ဆွန်ယာ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်သည်။ ဆွန်ယာက မော်၍မှ ကြည့်ဖော်မရပါ။ တန်[illegible]က်ခါနှင့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်အကြောင်း ငြင်းနေကြသည်။

စာဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲအကြောင်းကို အင်ဒရေက မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိထရိကို အံ့သြတာပါပဲ ဦးလေးရာ"

ဆပ်ချင်ကို၏အသံမှာ အေးတိအေးစက်။ စာဖတ်သူဆွေးနွေးပွဲမှာ ဒီမိထရိကို ဘဝင်မကျသူများထဲတွင် သူလည်းပါသည်။ ဆပ်ချင်ကိုက ဘွင်းဘွင်းသမား။ စိတ်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို ဖုံးမထားတတ်။

"ကျွန်တော် ဒီလူ့ကို သိပ်ထင်ထားတာ။ ခုတော့ သူက ပုံသေနည်းကြီးအတိုင်း ဝေဖန်တာဗျ။ ဒါထက် ဦးလေးကော ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးပြီလား"

"မဖတ်ရသေးပါဘူးကွာ။ ကောင်းတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတာပဲ"

"ကောင်းလား၊ ဆိုးလားတော့ မသိဘူး ဦးလေးရာ။ ဖတ်လို့ကောင်းတာတော့ သေချာတယ်။ ပျော်စရာ မကောင်းလှတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေါ့လေ။ ဒါကိုပဲ ဒီမိထရိက အစာမကြေတာ။ ဝတ္ထုထဲမှာ ပုဂ္ဂလိကခံစားမှုတွေကို ဦးစားမပေးရဘူးတဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်တာက သာမန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ခွဲစိတ်သုံးသပ်ပြနေတာကြီးကိုပါ။ ဘရိုင်နင်လို လူမျိုးကဆိုရင် ထားပါတော့။ ဒီမိထရိဆိုတဲ့လူ ဒီလောက်ကြောင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး"

ဆပ်ချင်ကိုမှာ ဆွေးနွေးပွဲတွင် မပြောခဲ့ရသမျှကို ခုမှပဲ ရင်ဖွင့်နေမိသည်။ သည်တွင် အကွက်ရသွားသော ဗိုလော့ယာက အပြုံးတဝေဝေနှင့် ဝင်ပြောသည်။

"ဒီလူက လိမ္မာပါးနပ်တယ်ဗျ။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘယ်ေတာ့မှ အမှန်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး"

သားဖြစ်သူ၏ပြောပေါက်နှင့် အမူအရာကို အင်ဒရေ မကြိုက်။ အသံမာနှင့် ဝင်ဟောက်သည်။

"စကားကို ကြည့်ပြောကွ။ ဒီမိထရိက လူရိုး။ မင်းပြောသလို ဘယ်သူကမှ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး"

အင်ဒရေ့အသံက သိသိသာသာ မာနေ၍လားမသိ။ တခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သော ဆပ်ချင်ကိုကသာ သူပြောချင်ရာ ဝင်ပြောသည်။

"ဦးလေး ပြောသလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်ဗျ။ ဒီလူ တခင်ထိန်းပြောနေတာ။ တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးသင့်တာပေါ့။ ပုဂ္ဂလိကခံစားမှုကို မရေးရ၊ မဖွဲ့ရဘူးဆိုတာကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တော့ [illegible] မကျပါဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ဒီမိထရိပြောပြီး တက်လာတဲ့ကောင်မ[illegible]တာကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဘာတဲ့ လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်တယ်ရှင့်။ လူဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ"

တန်နက်ခါက အားတက်သရော ထအော်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဇာတ်ခုံလောကအကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်မတို့ ပြဇာတ်လောကမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ပြဇာတ်အသစ်တွေတော့ ဟောတစ်ပုဒ်၊ ဟောတစ်ပုဒ် ထွက်လာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အဆင့်မရှိဘူး။ ဘယ်အဆင့်ရှိမှာလဲ။ အနုပညာ့မှ မပါဘဲကိုး . . ။ အရေးကြီးတာက အနုပညာရှင့်"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ အနုပညာ အရေးကြီးတယ်"

ပန်းချီဆရာ ဆာဗူရော့ကလည်း ဗလုံးဗထွေး ထအော်ပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ပိုလော့ရာဘက်လှည့်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်ပြောသည်။

"ဒီမယ် ပိုလော့ရာ။ ခင်ဗျား ဘာပြောပြော ကျုပ်လက်မခံဘူး။ ရာဖေးဟာ ဓာတ်ပုံဆရာ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီဆရာဗျ၊ သူ့မှာ အနုပညာရှိတယ်"

ပိုလော့ရာကမူ "မသိသား ဆိုးဝါးလိုက်တာ"ဆိုသော သဘောမျိုးနှင့် မျက်စိကို မှေးရီရီလုပ်ကြည့်ပြီး ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်သည်။

"ရာဖေးခမျာ ပန်းချီသမဂ္ဂမှာ ဝင်ခွင့်မရရှာဘူး ရောင်းရင်းရဲ့။ ဒါကို ရော ရောင်းရင်းသိရဲ့လား"

"အနုပညာသမားစစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်ထဲမှ မဝင်ရလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ဆာဗူရော့က ဒေါသထွက်လေ၊ ပိုလော့ယာ၏အပြုံးက ပိုဝင်းလက်လာလေ၊ သူ့အသံက ပိုငြိမ်လာလေ ဖြစ်တော့သည်။

"အေးဗျာ၊ ရာဖေးတို့ ခင်ဗျားတို့လို အနုပညာသမားစစ်စစ်ကြီးတွေရဲ့ စံတော်ဝင်လက်ရာကြီးတွေကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ရောက်ရင်တော့ ကြည့်ရကောင်းပါရဲ့"

"ဒီလောက်ထိတော့ မပြောသင့်ပါဘူးရှင်။ သူ နောက်ဆုံးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားကို ရှင်တို့အားလုံး မြင်စေချင်တယ်။ သိပ်ကို ထူးခြားတဲ့ ပန်းချီကားရှင့်"

သူ့ယောက်ျားဘက်က မခံချင်သော ဂလက်ရှာက ဝင်ပြောသည်။ ပိုလော့ယာကမူ အပြုံးမပျက်။ ဒီမိထရိကို အခဲမကျေနိုင်သေးသော ဆပ်ချင်ကိုကသာ သူပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေသည်။

"ကျွန်တော်တော့ ဒီမိထရိကို ဘယ်လိုနားလည်မှန်းတောင် မသိ

တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူနဲ့တစ်နှစ်လောက် အတူအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘကယ် ခင်စရာကောင်းတဲ့လူပါ။ တကယ်လည်း လူဆန်တဲ့လူပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သူနဲ့သာ တစ်ခါလောက် စကားပြောကြည့်။ သူ့အကြောင်း သိသွားမယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ဘာကြောင့်များ ဝတ္ထုထဲက ဇူဘတ်ဇော့ကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး"

"ဒီဝတ္ထု ကျွန်မ ဖတ်ပြီးပါပြီ"

ဆွန်ယာ့အသံကို ကြားတော့ ဆပ်ချင်ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ သူ နှစ်သက်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေး၏ စကားတွေကိုသာ အငေးသား နားထောင်နေမိသည်။

"ကျွန်မကတော့ ဒီမိထရိကို ထောက်ခံတယ်။ ဆိုဗီယက်လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘာဝကို ထိန်းချုပ်ရုံလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ခံစားမှုကိုလည်း ထိန်းရမှာပဲ။ တကယ်တော့ ဇူဘတ်ဇော့ရဲ့ အချစ်က အရမ်းအကန်းဆန်ပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ ပညာပေးရမယ်ရှင့်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး"

ဆပ်ချင်ကိုက လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မှောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပြီကို လူတိုင်းက ရိပ်မိကြသည်။ ဒီတစ်ခါ သူ့အသံမှာ အရင်ကလောက် မကျယ်တော့။ မကျေနပ်သည့် အငွေ့အသက်ကိုမူ တွေ့နေရသည်။

"အရမ်းအကန်း မဟုတ်ပါဘူး ဆွန်ယာရယ်။ သိပ်ကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အရာပါ။ အရာအားလုံးကို ပုံစံခွက်ထဲ ဖိသိပ်ထည့်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မပြတ်အကဲခတ်နေသော နာဒီဒါမှာ ဆပ်ချင်ကို ကို စိတ်ထဲက သနားနေမိသည်။ "ဩော် . . ဒီကလေးက ငါ့သမီးကို တကယ် ချစ်ရှာတာပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒင်းကလေးကတော့ သွေးအေးလိုက်တာ" တွေးရင်းက သမီးအရင်းကိုပင် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

ရှန်ပိန်အရှိန်က တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ အသံတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသည်။ ဆာဗူရော့၏ ဗလုံးဗထွေးအသံမှာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ဖြစ်လာသည်။ 'အရောင်တွေမှာ အားရှိတယ်ဗျ'။ တန်နက်ခါကလည်း အညံ့မခံ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ထပြီး တစ်ခွန်းသောစကားကို အထပ်ထပ် အော်နေတော့သည်။

"ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော အချစ်ဟာ အချစ်ပဲရှင့်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလော့ယာက လက်နှစ်ဖက်နှင့် အဝတ်ညှစ်ဟန်လုပ်ပြရင်း တန်နက်ခါတို့ ပြောင်သည်။ သူ့မျက်နှာက မချိုမချဉ်။

အင်ဒရေမှာ ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ငိုင်ငိုင်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် အဖြူရောင် လင်းလက်နေသော အလင်းတန်းများကို တွေ့ရသည်။ စောစောက ပြောခဲ့သော ဆွန်ယာ့စကားတွေကို သူပြန်တွေးနေမိသည်။ သူ ဆွန်ယာကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဆပ်ချင်ကို ကို စချင်နောက်ချင်၍ ဒီစကားတွေကို ပြောခဲ့လေသည်လား။ ဒီလိုလည်း ဟုတ်မည်မထင်။ သူမပြောနေပုံက အနီးအနားတွင် ဆပ်ချင်ကိုတစ်ယောက် ရှိမနေသလိုမျိုး။ "အင်း . . ဆွန်ယာ စဉ်းစားတာလည်း သူ့ဟာသူ မှန်ချင်မှန်မှာပေါ့လေ။ လူငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာအဆုံးအဖြတ်မှ မပေးတော့တာ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ ငါလည်း အသက်ကြီးလာပြီလေ"

ဆွန်ယာကတော့ ဆူညံနေသော အသံတွေကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူမအခန်းရှိရာသို့ လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမ ပျောက်သွားသည်ကို ဘယ်သူမှ ရိပ်မိဟန်မတူ။ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လိုက်သည်။ မီးမဖွင့်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ အထီးကျန်ဝေဒနာက သူမကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ "ဟူး . . မောလိုက်တာ။ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မတွေးချင်တော့ဘူး။ တွေးလည်း မတွေးသင့်တော့ပါဘူးလေ။ အင်း . . တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား" တွေးရင်းက ဆပ်ချင်ကို၏ မျက်နှာ၊ ဆပ်ချင်ကို၏ စကားတွေကို ပြန်မြင်ပြန်ကြားနေပြန်သည်။ "မဖြစ်ဘူး . . မဖြစ်ဘူး။ ငါ့စိတ်ကို ငါထိန်းရမယ်။ ငါ သူ့ကို သူများတွေလိုပဲ သဘောထားနိုင်ရမယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့စကားတွေ။ စော်ကားလိုက်တာ။ အားလုံးကို ပုံစံခွက်ထဲထည့်လို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ သူ ငါ့ကို နည်းနည်းလေးမှ နားမလည်နိုင်ပါလား။ လာသေးတယ်။ ခံစားမှုတဲ့။ ပြောရရင် ငါက သူများထက်တောင် ခံစားတတ်သေးတယ်။ ခံစားမှုဆိုတာကြီးနောက် အရူးလို မလိုက်ချင်တာပါ"

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွန်ယာ ပျောက်သွား၍ ဆပ်ချင်ကိုမှာ အခန်းထဲသို့ ယောင်လည်လည် ရောက်လာသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဘာကိုမှမမြင်။ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းလား၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ငိုရှိုက်သံလား။ မပီဝိုးတဝါး ကြားနေရသည်။ စိတ်မှတ်က သတိမထားမိဘဲနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့တိုးလာမိသည်။ နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဆွန်ယာ့ပခုံးလေး ရောက်လာသည်။ သူဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။ အားရှိအားရနှင့်ဖက်

၍ တရှိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်မိသည်။ အလူးအလွန့် အတွန်းအတိုးများနှင့် အတူ ဆွန်ယာ၏ဒေါသသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ရှင် ရူးနေသလား။ လူတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်ရှင့်"

"မင်းရဲ့ ယုတ္တိဗေဒကြီး ခဏဘေးဖယ်ထားလို့ မရဘူးလားကွယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ် . . သိပ်ချစ်တယ်"

သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်မသွားခင် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။ မီးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒေါသတကြီး အော်သည်။

"တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ဒီစကားတွေကို မပြောနဲ့တော့။ မကြားချင်ဘူး။ မကြားချင်ဘူး"

"ကိုယ်ပြောပါရစေဦး ဆွန်ယာရယ်။ ကိုယ်ပြောပါရစေဦး"

"တော်သင့်ပါပြီရှင်။ ရှင်ပြောခဲ့တာတွေ များလှပြီပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ကျွန်မကြောင့် အဖေ့ကို ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေချင်ဘူး"

သူလှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ထဲက မချင့်မရဲ . . ။ ထိုနေ့က ညစာပွဲဆုံးသည်ထိ ဆွန်ယာ့မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်မရတော့။ ဆွန်ယာ့အသံလေးကို ကြားခွင့်မရတော့။

ဆပ်ချင်ကို၏ အိမ်ပြန်လမ်းမှာ တစ်စက်ကလေးမှ မကြည်လင်။ နှင်းတွေကြောင့် လမ်းတွေက မှောင်နေသည်။ အလိုမကျစိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာက မှုန်နေသည်။ ဒီကြားထဲ သူ့ဖိနပ်မှာ နှင်းခဲတွေဖြင့် သရွတ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေတော့. . . သူ့မှာ မနည်းရုန်းနေရသည်။ ဆွန်ယာတို့အိမ်လာစဉ်ကနှင့်များ ကွာမှကွာ။ ထိုစဉ်က သူ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ရွှင်နေသည်။ လေများပင် ချွန်မိလေသလားမသိ။ သူ့မှာ အရူးတစ်ယောက်လို ပျော်နေမိသည်။

"အင်း . . ဒါကြောင့် ဒီမိထရိက ငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ကောင်လို့ ပြောတာနေမှာ။ ဘာတဲ့။ သူ့စကားက။ ပြာလဲ့ကို ဇာချဲ့တယ်ဆိုလား . . ။ သူပြောတာ ဟုတ်မှာပါ။ ငါကလည်း ငါပဲလေ။ ခက်လိုက်တာ။ အချစ်ဆိုတာကြီးက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် အရေးပါနေရတာလဲ"

ခုဆိုရင် သူ့အသက် အစိတ်ရှိပြီ။ လူငယ်လူရွယ်လေး မဟုတ်တော့တွေးမိတော့ ဦးလေး 'လီညာ'ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။ ဦးလေးလိုကြီးကျဆုံးတော့ အသက်အစိတ်ပဲ ရှိသေးသည်ကို သူ တွေးမိသည်။ ဆိုဗောဦးလေးမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေ စုံလှပြီ။ သူတို့လို ကဗျာဆရာတွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတွက် ပီဘိသူ့ရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဦးလေး လီညာ စတာလင်ဂရက် တိုက်ပွဲမှ ပြန်လာခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ကို သူမမေ့ . . ။ သူဦးလေးလီညာတို့ အိမ် ပြေးသွားခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း တိုက်ပွဲတွေအကြောင်း မေးသည်။ ဆိပ်ခံ တံတားတွေ ဘယ်လိုဆောက်ရသလဲ မေးသည်။ ပြောရလျှင် သိချင်တာတွေ ဒရေရောသောပါး မေးမိသည်။ ဦးလေးလီညာက ခါတိုင်းလို သူမေးသမျှ မဖြေ။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ထုတ်ပြသည်။ ခပ်ငယ်ငယ် ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပုံ။

"ဟော့ကောင် ဆပ်ချင်ကို။ မင်း သိချင်တာတွေ အသာထားဦးကွ။ ငါ ပြောချင်တာတွေ ပြောပါရစေဦး"

"ဦးလေးက ဘာပြောမှာလဲ"

"ငါ့ချစ်ချစ်အကြောင်းပေါ့ကွာ"

နောက် ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ ဦးလေးလီညာ တိုက်ပွဲတွင် ကျသွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဦးလေးလီညာအတွက် ဖြေသာပါသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိသွားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ဆွန်ယာကို လှိုက်ခနဲ သတိရ လိုက်မိပြန်သည်။ ဆွန်ယာ့မှာကော ချစ်သူရှိနေပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆွန်ယာ့ ချစ်သူမှာ သူကလွဲ၍ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ ဆွန်ယာတစ် ယောက် မချစ်တတ်သည်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မာနကြီးတာလား။ မပွင့်လင်းတာလား။ သူကတော့ ချစ်ဘွင်းဘွင်း၊ ကြိုက်ဘွင်းဘွင်းပင်။ သူ ဆွန်ယာ့ကို ချစ်သည်။ ဆွန်ယာကတော . . ။ "ဘယ်လိုလဲ ဆွန်ယာရယ်"

■

ညည့်သည်တွေ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့သည်ထိ ဆွန်ယာမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေဆဲ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားသော ဆပ်ချင်ကို၏ ကျောပြင်ကြီးမှာ ခုထိ မျက်လုံးထဲက မထွက်။

"ဟဲ့ ဆွန်ယာ၊ ဘာငိုင်နေတာလဲ။ သိမ်းတော့ ဆည်းတော့လေ ဟယ်"

အမေ့အသံကြားတော့ မရည်ရွယ်ဘဲ လိမ်ဖြစ်သည်။

"ရှန်ပိန်ကြောင့် ဆင်တယ် အမေ။ သမီး ခေါင်းကိုက်နေပြီ။ မနက် ကျမှ သိမ်းတော့မယ်နော်။ ခု အိပ်တော့မယ်"

ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ ဒရေရောသောပါး ဝင်ပြေးသည်။ အဝတ်အစား မှမလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ဆပ်ချင်ကို၏ ငိုင်တွေတွေ မျက်နှာ က ခြင်ထောင်အမိုးပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

"တို့နှစ်ယောက် ဆုံကြတိုင်း ဘာကြောင့် အခုလို စကားတွေ များနေရ တာလဲကွယ်"

သူ့နှုတ်မှ ဝန်မခံချင်သော စကားတွေကို ရင်ထဲက ဆိုနေမိသည်။ ဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် မကျေနပ်။ "တို့နှစ်ယောက်က စရိုက်ချင်းမတူဘူး။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဖြစ်မှာမို့လဲ။ ဒါကို သူမသိဘူး။ သူ တို့ကို နားမလည်ဘူး"

"ကိုယ့်ကို နားလည်မှု မပေးနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရေရှည်လက်တွဲလို့ ဖြစ်မှာလဲ"

ဦးနှောက်ထဲက ဆွန်ယာက ရင်ထဲမှ ဆွန်ယာကို ရန်တွေ့နေပြန် သည်။ မတွေးချင်တော့ဘူးဆိုပါမှ အတွေးတွေက တားမရ ဆီးမရ ပြုံဆင်းလာ သည်။

"သူဟာ လူတော်။ ပြီးတော့ လူရိုး။ ပိုအရေးကြီးတာက သူ့ကို ငါ ချစ်တယ်။ ခက်တာက သူ့မှာ ရည်မှန်းချက်မရှိဘူး။ အချစ်က အရေးကြီးလား၊ ရည်မှန်းချက်က အရေးကြီးလား။ ရှုပ်ပါတယ်။ ငါ့ကို နယ်ပြောင်းပစ်လိုက်တာ ပဲ အေးတယ်။ ဟိုအဝေးကြီးထိပြောင်း၊ ဆိုက်ဘေးရီးယားဆို ပိုကောင်းသေး။ ဒါမှ သူနဲ့ ဝေးရမှာ။ အေးရော"

"မဟုတ်သေးပါဘူး။ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ သူရဲဘောကြောင်သူ တွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ သူနဲ့တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူ့ကို ချစ်တော့ကော ဘာဖြစ် လဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ အရာအားလုံးကို အရှုံးပေးရတော့မှာလား"

အတွေးတွေကို ဇွတ်ဖြတ်၍ မီးမှိတ်သည်။ ခြင်ထောင်ချသည်။ အိပ် မက်ထဲထိ လိုက်မလာဖို့ သူ့ကို နှင်ရသေးသည်။

"ဟင်းနော် . . လိုက်မလာနဲ့"

■

ဆွန်ယာ အိပ်ပျော်သွားသည်ထိ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဗိုလော့ယာနှင့် တန်နက်ခါ။

"ကိုယ် လိုက်ပို့ရမလား"

"သဘောပဲ"

သူတို့လမ်းပေါ် ရောက်တော့ နောက်ဆုံး ဘတ်(စ်)ကားပင် မရှိတော့ ပါ။ ဗိုလော့ယာက တက္ကစီခေါ်ဖို့ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ တန်နက်ခါ[illegible] ပစ်တိုက်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခြေကျင်လျှောက်မယ်"

"ဟ . . အဝေးကြီး"

"ဘယ်လောက်ဝေးဝေး မောင့်လက်တွေက နွေးလိမ့်မယ်"

ကဗျာတစ်စကို ဖောက်ရွတ်ရင်း သူ့လက်ကို လာထိသည်။ ဗိုလော့ယာက ခေါင်းကိုယမ်းရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချသည်။ ဒါကို တန်နက်ခါက ကြားဟန်မတူ။ စကားတွေ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေသည်။ ဘာတွေ ပြောလို့ပြောမှန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာလည်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက် တွေးနေမိသည်။ ဘာတွေ တွေးလို့တွေးမှန်းမသိ။

"အင်း . . . ဗိုလော့ယာ အဖေကြီးက ခင်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ပြီးတော့ လူချောကြီး" ကိုယ့်အဖေအရွယ်ကြီးကို ပြစ်မှားချင်သလိုလို ဖြစ်မိတော့ စိတ်ထဲက မလုံမလဲ။ "ကြည်ညိုတာကို ပြောတာပါနော် . . . ဟဲဟဲ" စိတ်ထဲက ဖော့တွေးလိုက်သည်။ "နေပါဦး၊ ဆာပူရော့ပြောတာ ဘာပါလိမ့်။ သူပြောတာ ငါ နားမလည်ပါဘူး" ရှုန်ပိန်တွေ အများကြီးသောက်မိသည့်အတွက် နောင်တရချင်လာပြန်သည်။ ပါးစပ်က တွေ့ကရာတွေ ဗလစ်ဗလစ် ပြောနေသည့်တိုင် ရင်ထဲက ငိုချင်နေသည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးကို ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ စင်စစ် ဤသည်ပင် တန်နက်ခါ၏စရိုက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘဝဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

တန်နက်ခါမှာ အသက် ၃၂ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်အားငယ်တတ်သည်။ ရင်ထဲရှိသမျှကိုလည်း ဘာတစ်ခုကိုမှ ဖုံးကွယ်မထားတတ်။ ပြောသင့် မပြောသင့် ဘာမှ မစဉ်းစား။ ပြောချင်ရာ ပြောတတ်သည်။ ဇာတ်သဘင်လောကကို သူ ရောက်နေတာ ဆယ်နှစ်နီးပြီ။ နယ်မြို့တွေမှာ ကိုးနှစ်လောက် ကြာခဲ့သည်။ နယ်ပရိသတ်က မြို့မှာလိုမဟုတ်။ အရိုးခံကြီးတွေဖြစ်၍ ကြမ်းသယောင်ပင် ထင်ရသည်။ ပြက်လုံးကအစ တစ်တစ်ခွခွမှ အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။ ကြာတော့ တန်နက်ခါမှာပင် အကျင့်ကပါလာသည်။ အရှက်အကြောက်မရှိ ပြောချင်ရာ ပြောသည်။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်သည်။ နောက်တော့လည်း ဝမ်းနည်းနေမိပြန်သည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ တန်နက်ခါမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ မိုးလောက်မက ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမက အလွမ်းဇာတ်ကိုကြိုက်သည်။ အလွမ်းမင်းသမီးကြီး ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တော့ မဟုတ်။ သားသားနားနားမှ သရုပ်ဆောင်ချင်သည်။ သူမက လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းကို အားကျသည်။ ခက်နေသည်က သူမ ပတ်ဝန်းကျင်။ ညသ်တီးညစ်ပတ် ဟိုတယ်များမှ

ချုဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် အခန်းလေးတွေ . .။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ခြေကန်လန့်ထိုးဖို့ စောင့်နေတတ်သည့် ဇာတ်သမတွေ။ ပါးစပ်က အယုတ္တအနတ္တ ထွက်တတ်သလို လက်ကဝက်မြီးလို သွက်သော ဇာတ်သမားတွေ။ ဤအရာအားလုံးထက် ပို၍ဆိုးသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်တွေ့ရှိလိုက်ခြင်းပင်။

တန်နက်ခါက အနုပညာကို အထင်ကြီးသည်။ အထင်ကြီးရုံမျှမက ကိုးကွယ်သည့်အဆင့်ပင် ရောက်ချင်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း အနုပညာဗီဇရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ဇာတ်သဘင်လောကဝယ် လေးငါးနှစ်ကျင်လည်ပြီးသောအခါတွင်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှမထင်ရဲတော့ပါ။ မိမိတွင် အနုပညာမရှိ၊ ဘာမှမရှိ။ အနုပညာနှင့် ဇာတ်ကနေသည်မဟုတ်။ အတွေ့အကြုံနှင့် ဇာတ်ကနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သည်လိုနှင့် မိမိကိုယ်ကိုယ် မကြည်ညိုတော့ရာမှ စိတ်ဓာတ်ပါ ကျလာသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေးအကြောင်းတွေ ထင်စပြုလာသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ မိတ်ကပ်ထူထူနှင့် ဖုံးလို့ရသည်။ မိတ်ကပ်ဖုံးလို့မရသည်က သူမရင်ထဲမှ ဒဏ်ရာ . .။

တန်နက်ခါ ဇာတ်သက် ၂ နှစ်အရမှာပင် အချစ်ကို စတွေ့သည်။ ထိုစဉ်က သူမ၏အချစ်ဦး ဇာတ်မင်းသား ဂရိုမော့မှာ စန်းတက်နေချိန်။ ပထမတော့ သူ့အနုပညာကို အထင်ကြီးရာမှ စသည်။ သည်လို မနူးမနပ်မလေးတွေကို လက်ယဉ်ပြီး ဂရိုမော့က အလွတ်မပေး။ သည်လိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ညားကြတော့သည်။ တန်နက်ခါမှာ ပျော်လို့မဆုံး။ တစ်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ပိုင် ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးထောင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ကြသည်။ သိပ်ကြာကြာတော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် မရခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်မရှိတရှိ ကာလမှာပင် ဂရိုမော့က လမ်းခွဲစကား စဆိုသည်။

"ကိုင်း . . မင်းသမီးလေးရေ။ ညောင်ညိုပင်စခန်းက လမ်းခွဲကြစို့ရဲ့"

ပြောတော့ တန်နက်ခါမှာ ချက်ချင်း မရိပ်မိသေး။ ခါတိုင်းလို ကျီစယ်သည်ပဲ ထင်သည်။

"မနောက်ပါနဲ့ ယောက်ျားရယ်။ ကျွန်မအသည်းက နုနုလေးရှင့်"

"နောက်တာ မဟုတ်ဘူး တန်နက်ခါ။ တို့များ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အူမချေးခါး သိပြီးပြီပဲကွာ။ ပျင်းစရာကြီး။ တော်ကြပါစို့"

တန်နက်ခါတစ်ယောက် ရှူမတတ် ခံလိုက်ရသည်။ အဆိပ်သောက်သေဖို့ပင် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သိပ်အကြာကြီးတော့လည်း လွမ်းရှူးလွမ်းရှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေ့ နေတော့ပါ။ သိပ်မပျော်တတ်တော့သည့်တိုင် ပျော်သလိုသာ နေလိုက်တော့သည်။ 'ကိုလက်စနေ့၊ ဘိုရှိဒင်၊ ပီတာ' ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ယောက်ျားတွေ ထည်လဲတွဲပစ်လိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် ယခုနောက်ဆုံး ဗိုလော့ယာအထိ ရောက်လာသည်။ ဗိုလော့ယာကို ချစ်မချစ်ပင် မစဉ်းစားမိပါ။ တစ်ယောက်တည်း ကြာကြာမနေတတ်တော့သည်နှင့် 'ငြိ'သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလော့ယာကို ချစ်မချစ် မသေချာသည့်တိုင် သူမ သဘောကျသော အရည်အချင်းတစ်ခုတော့ သူ့တွင် အသေအချာရှိသည်။ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားတတ်သောအကျင့် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမက မိမိ၏ အနုပညာအားနည်းမှုအပေါ် ဝမ်းပန်းတနည်း စကားဆိုမိတိုင်း သူက သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် အားပေးတတ်သည်။ မော်စကိုမှ နာမည်ကြီး မင်းသမီးများ၏ အကြောင်းကို ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောပြီး ဤသို့ မှတ်ချက်ချလေ့ရှိသည်။

"မင်းက သိပ်ထင်နေလို့ပါကွာ။ တကယ်တော့ အတူတူနဲ့ အနူနူချည်းပါပဲ။ အားလုံး ဆူလွှယ်နပ်လွှယ် လုပ်စားနေကြတာပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး တန်နက်ခါရယ် . . ."

သို့နှင့်တိုင် သူ့အမြင်တွေအားလုံးကိုတော့လည်း လက်မခံနိုင်ပါ။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ငြင်းကြခုံကြရသည်။

"ဒီမယ် မင်းသမီးကြီးရဲ့။ ခင်ဗျား အနုပညာဆိုတာကြီးက မုန့်လာဥလောက် မနိပ်ပါဘူးဗျာ။ မုန့်လာဥက ချက်စားလို့ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အနုပညာက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ကိုက်မရ၊ ဝါးမရ ဘိုးသိုးဘတ်သတ်ကြီး"

'သေနာကောင်'

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့သည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်တာ၊ မချစ်တာ အသာထား တစ်ယောက်မရှိလျှင် တစ်ယောက် မနေတတ်သလို ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။ ဗိုလော့ယာနှင့် တွေ့တိုင်း စကားပြော မတည့်လှသည့်တိုင် သူ မလာလျှင် သူမမှာ ပျင်းနေတတ်သည်။ ဗိုလော့ယာကိုယ်တိုင်ကလည်း တန်နက်ခါနှင့် ပတ်သက်လျှင် ခုလို မကြာမကြာ တွေးမိသည်။ "အင်း ဒီမိန်းမမှာ ဘာမှမရှိတာ သေချာတယ်။ ခက်တာက ဒင်းမရှိရင် ငါ မနေတတ်ဘူး"

ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဗိုလော့ယာမှာ မောနေပြီ။ တန်နက်ခါကမူ စကားပြောမရပ်။ တတွတ်တွတ် တွတ်နေရာ ကြာတော့ စိတ်တိုလာသည်။ "အင်း မယ်မင်းကြီးမ ပါးစပ်တော့ ပိတ်ပစ်မှ" စဉ်းစားမိရင်း ဖျတ်ခနဲဆွဲ

ညှိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းပစ်လိုက်သည်။ တန်နက်ခါက မရုန်း။ သို့သော် မတုံ့ပြန်။ ခွာသွားတော့မှ ခုမှ သတိရသလိုမျိုး ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

"ဆာဗူရော့ရဲ့ ပန်းချီကားက ဘယ်လိုလေးလဲ . . ပြောပြစမ်းပါ"

ဗိုလော့ယာမှာ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့နှင့်တိုင် ပြဿနာ မဖြစ်ချင်၍ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေလိုက်ပါသည်။

"အင်း . . အိမ်တစ်လုံး၊ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကွာ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်နှစ်လုံး သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ့။ ဒီလူက ဒါပဲ ဆွဲတတ်တာ ထင်ပါရဲ့"

"ဘာကြောင့်လဲဟင်"

"သူကတော့ အဲဒါ အနုပညာလို့ ပြောတာပဲ"

"အဲတော့ ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"အရူးလို့ အော်ဆဲပစ်လိုက်တာပေါ့ကွာ"

စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်တော့ သူမက အားရပါးရ ပြုံးသည်။ ပြီးမှ သဘာပတိလေနှင့် ခပ်တည်တည် မိန့်ခွန်းခြွေသည်။

"ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ။ ရှင် သူ့ကို မနာလိုနေတာကိုး။ သူ မရူးဘူးရှင့်။ သူကမှ တကယ့်ပန်းချီဆရာ။ တကယ့် အနုပညာသမား။ ရှင်က လုပ်စားကိုင်စား ပန်းချီဆရာ။ ငွေနောက်လိုက်နေတဲ့ ဥစ္စာ . ."

"နေပါဦး၊ မင်း သူ့ကို ကြိုက်များနေတာလား"

"တော်စမ်းပါရှင်၊ အင်း . . ဝန်ခံရရင် ကျွန်မ သူ့မိန်းမလေးကိုတော့ မနာလိုဘူး။ သူက သူ့မိန်းမကို သိပ်ချစ်တာကလား"

"ဘယ်ကလာ။ ဒီမောင်က သူ့မိန်းမကို ပန်းချီဆွဲချင်တာကွ။ သူ့မိန်းမကမှ သူ့ကိုချစ်တာ။ အဲဒါ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ခွဲဝေမှုပဲ။ ဟား . . ဟား . . . ဟား။ ဆာဗူရော့ဆိုတဲ့ငနဲက တစ်ယောက်ယောက် မြှောက်ပင့်ပေးမှ ပန်းချီဆွဲတတ်တာ။ ဂလက်ရှာဆိုတဲ့ ငနဲမကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အထင်ကြီးနေရမှ ထမင်းစားဝင်တာ။ နတ်ဖက်တဲ့ စုံတွဲပကွာ။ ဟုတ်ဖူးလား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား . ."

"ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ခိုက်စရာ၊ ခိုက်စရာ။ တကယ့်ကို အသည်းခိုက်စရာ . ."

"ဘာရယ်ကွ။ မင်းက ဆာဗူရော့ကို ခိုက်နေပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လဲ။ တော်ကရော ကျုပ်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား . ."

ဗိုလော့ယာက တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"ဟုတ်ပြီ သုံးနာရီထိုးပြီ။ မနက်သုံးနာရီ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ တိုက်သွားတဲ့ အချစ်ဒဿန မုန်တိုင်းကြီးပါဗျို့။ မင်းသားက အပေါ်စားပန်းချီဆရာ။ မင်းသမီးက အနုပညာရှင်စစ်စစ် ဇာတ်မင်းသမီး။ အဲ ဘဝကတော့ စုတ်ပြတ်လို့ဗျ"

တန်နက်ခါ၏ လက်သည်းတွေ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ တရစပ်ကျလာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း နင်းကန်အော်သည်။

"ရှင် လူလိုပြော။ လူလိုမပြောတတ်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား"

သူက ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ သူ့မက ဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် ကောင်းချီးပေးသည်။ သည်လိုနှင့် တန်နက်ခါ အိမ်တံခါးဝ ရောက်လာသည်။

"ကိုင်း . . ကြည့်စေ အေးစေပေ့ါ။ ကိုယ် ဒီမှာ အိပ်မယ်နော်"

တန်နက်ခါက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးသည်။ အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သည်။ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

■

တန်နက်ခါမှာ သားမွေးအပေါ်ဝတ်ကိုပင် မချွတ်အား။ ခေါင်းစည်းပဝါကို မဖြုတ်မိ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ငူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေမိသည်။ ပဝါစမှ နှင်းခဲတွေ အရည်ပျော်ဆင်းလာပြီး ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေနှင့် ရောသွားသည်။ "ရှန်ပိန်တွေ ဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ"။ ရှန်ပိန်ခိုးတွေဝေနေသော ဆာဗူရှော့၏ မျက်နှာကို ပြန်မြင်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည့် ဂလက်ရှာ . . .။ သူတို့ကို အားကျစိတ်နှင့် မိမိတို့၏ မလှပသော အဖြစ်ကို ယှဉ်မိတော့ မျက်ရည်တွေက ပိုကျလာပြန်သည်။

စောစောကပဲ သူ ဗိုလော့ယာကို ပြောခဲ့သေးသည်။ "ရှင်က အပေါ်စား ပန်းချီဆရာ" သူမကကော ဘာထူးသနည်း။ "အင်း ငါက အပေါ်စားဇာတ်သမ" စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အချစ်မဟုတ်။ အချစ်မဖြစ်နိုင်။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အထီးကျန်နိုင်မှုမှ ထွက်ပြေးရင်း တိုးမိတိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူက ခွေးဝတ်ဆိုလျှင် သူမက ဖိနပ်ပြတ်။ သူပေးသည်က ကျပ်တန်အတုဆိုလျှင် သူမ ပြန်ပေးသည်က မုန့်ဟင်းခါးသိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟိုငယ်ငယ် ပန်တျာကျောင်းသူဘဝက ညနေခင်းတိုင်း လျှောက်နေကျ မြေနီလမ်းကလေးကို လွမ်းနေမိသည်။ ထိုလမ်းလေးသည်ပင် သူမ၏ တိုင်တည်ရာ။ အလှဆုံးအိပ်မက်တွေကို လမ်းကလေးသို့ မကြာခဏ တိုင်တည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အိပ်မက်ထဲတွင် အချစ်ရှိသည်။ အနုပညာရှိသည်။ ခုဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့။ ခုချိန် လမ်းကလေးကို ပြန်တွေ့လျှင် ရဲရဲပင် ကြည့်ဖြစ်မည် မထင်။ မကြည့်ရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မကြည့်ချင်တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

"ရှန်ပိန်၊ ရှန်ပိန် . . .၊ ရှန်ပိန်ပေးကြပါ"

မျက်နှာကို လက်ဖဝါးစုံဖြင့် အုပ်ပြီး အားရပါးရ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ကြာပြီ။ အရက်မသောက်ဘဲ အိပ်မပျော်နိုင်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ "ဘယ်မှာလဲ ရှန်ပိန်ရယ်"

■

ထိုအချိန်တွင် တက္ကစီပေါ်ရောက်နေသော ဗိုလော့ယာမှာ ရှန်ပိန်သတ်မကုန်တတ်သေး။ ခုမှပဲ ပိုမူးလာသလား ထင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲကမူ တန်နက်ခါကို မမေ့။ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး သတိရနေသည်တော့မဟုတ်။ မကျေမနပ် အမှတ်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ "အင်း . . . ဒီကောင်မက မူးရင် ရမ်းတတ်တယ်။ ခက်တာက ငါကလည်း ဒင်းနဲ့ဝေးပြီး မနေတတ်ဘူး" ဝုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကို ပြန်ကြားမိတော့ ဒေါသတွေ ဆူဝေလာသည်။ "ငါတစ်ယောက်တည်း မနေချင်တာ သိရဲ့သားနဲ့။ ဒီကောင်မ တမင်တံခါးပိတ်သွားတာ။ ဟင်း ဒင်းတော့ တွေ့ဦးမယ်"

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ညနေခင်း။ ဘာမှ သောက်ရေးမပါသော အနုပညာဆိုတာကြီးအတွက် ငြင်းရခုံရသည်။ ဘာမှ သောက်သုံးမကျသော ဆာဗူရှော့လိုကောင်၏ ပန်းချီကားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရသည်။ မတန်လိုက်တာ။ "ဆာဗူရှော့မှာ အနုပညာရှိတယ်တဲ့။ ရှိတော့ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နေပါဦး ဒီကောင်က ဘာကြောင့် ပန်းချီဆွဲတာတဲ့လဲ။ အနုပညာအတွက်လား။ သူ့မိန်းမ ခြေတစ်ဖက်ဆာနေတဲ့ ဒုက္ခိတမအတွက်လား။ လူတိုင်းက အနုပညာဆိုတာကြီးကို သံကုန်သံရင်း ဟစ်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်သူကောင်းသားကကော အနုပညာကို ဂရုစိုက်လို့လဲ" တွေးရင်းက ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့်တက်လာပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အင်း . . . တန်နက်ခါကတော့ အထင်ကြီးပေမပေါ့လေ။ ဒီမိန်းမက အားအားရှိ အိပ်မက်ပဲ မက်နေတာကိုး။ အနုပညာဆိုတာက အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကြီးကျယ်လို့ရတာကိုး" တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း တန်နက်ခါကို အနုပညာနှင့် ဘာမှမဆိုင်သူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားစေချင်သည်။ ဆေးစပ်တဲ့သူဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်စိုက်တဲ့မောင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒါဆို သူမလည်း ခုထက် ပိုပျော်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ခုတော့ တန်နက်ခါမှာ သူနှင့် လာငြိနေရသည်။ "ငါလိုကောင်မျိုးဆီမှာ အနုပညာဆိုတာကြီးကို လာရှာနေတော့ မောရုံပဲရှိတော့မပေါ့ ကလေးမရယ်"

တန်နက်ခါက သူ့ကို ငွေမက်သည်ဟု ပြောသည်။ "ငွေမရှိတဲ့ဘဝ ဘယ်လောက်စုတ်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ဒင်းကမှ မသိတာ။ ငါ ခွေးလေးကြမ်းပိုးတစ်ယောက်လို ရုန်းခဲ့ရတဲ့ မော်စကိုရက်တွေကို ဒင်းမှ မကြုံဖူးတာ" မော်စကိုနေ့များကို လွမ်းချင်သလိုလို ဖြစ်မိပြန်သည်။ လက်ထဲမှာ ငွေစရှင်နေလို့ကတော့ မော်စကိုမှာ တကယ့်ကောင်းကင်ဘုံတစ်ခုပင်။ ဖိတ်ခေါ်ချင်သူတွေက များမှများ။ ဧည့်ခံဖြေဖျော်လိုသူတွေက ပေါမှပေါ။ ငွေစကုန်သည်နှင့် တစ်ချိန်က အပြုံးမျက်နှာတွေမှာ ချက်ချင်း သုန်မှုန်သွားကြတော့သည်။ "ဟား ဟား ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

သူ ဘယ်တုံးကမှ မခင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း ဆာဗူရော့ကို သတိရမိပြန်သည်။ "တန်နက်ခါက ပြောတယ်။ ဒီကောင့်မှာ အနုပညာရှိတယ်တဲ့။ ရယ်ရတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကောင်က အရူး။ ခေါင်းကလည်း မာလိုက်တာ။ မြည်းတစ်ကောင်အတိုင်းပဲ" ရှန့်ပိန်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့သောက်နေသော ဆပ်ချင်ကို၏ ကတုန်ကယင်ဟန်ကို မြင်မိပြန်သည်။ ဆပ်ချင်ကို ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်တွေ ဆာဗူရော့ခေါင်းပေါ် ဖိတ်ကျတာ ပြန်မြင်မိတော့ ပြုံးရသေးသည်။ "ဆပ်ချင်ကိုဆိုတဲ့ကောင်က တကယ့်တော်၊ အရူး၊ အလကား ငါ့အဖေ သံယောင်လိုက်နေတာ။ ထားပါတော့ ငါ့အဖေ အိုင်ဒီယာအကြောင်းတွေ ပြောတာက သူ့ဟာနဲ့သူ အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်။ အဖေတို့ခေတ်က တော်လှန်ရေးခေတ်လေ။ စိတ်ကူးယဉ်ခေတ်ကြီးဆိုတော့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြမှာပါ။ ဒီကောင် ဆပ်ချင်ကိုနဲ့ အိုင်ဒီယာက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့အလုပ်က မက္ကင်းနစ်။ စက်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေရမှာ။ ဒါနဲ့တောင် ဒီကောင်က ဆပ်ပြာသေတ္တာပေါ်တက်ပြီး တရားဟောလိုက်ချင်သေးတယ်။ ကျလည်း ကျတဲ့ကောင်"

ဆပ်ချင်ကိုနှင့် ဆက်စပ်ပြီး သူ့ညီမဆွန်ယာကို အမှတ်ရလိုက်ပြန်

သည်။ "နေပါဦး။ ငါ့ညီမကရော ဒီကောင့်ကို ကြိုက်များနေလား မသိပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ညီမလေးက ဦးနှောက်ရှိပါတယ်။ ဒီအရူးကို စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

စင်စစ် ဆပ်ချင်ကိုမှာ သူ့ကို မနာလို တိုရှည်ဖြစ်နေဟန် တူပါသည်။ သူ့အလုပ်က စက်ရုံအလုပ်မဟုတ်။ အနုပညာအလုပ် (အနုပညာဆိုသော စကားလုံးပါသွားသည့်အတွက် ဒီတစ်ခါ စနိုးစနောင့် မဖြစ်မိပါ)။ နာရီထဲ လူကို ထည့်မောင်းတာမျိုးမဟုတ်တော့ လွတ်လပ်သည်။ ဒါကိုပင် ဆပ်ချင်တို့ အားကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရေးလို့ရသော ဝင်ငွေက ဆပ်ချင်ကို၏ တစ်လစာထက် ပိုသည်။ "ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင် ငါ့ကို မနာလိုနေတာ"

ဆပ်ချင်ကို အပါအဝင် တော်တော်များများက သူ့ကို သိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်နေကြဟန်တူသည်။ တကယ်တော့ သူ့အလုပ်ကို သူ စိတ်ပျက်လှပြီ။ နက်ဖြန်မနက်ဆိုလျှင်ပင် စိတ်ပျက်စရာ အလွန်ကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရဦးတော့မည်။ အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ကို ပုံတူဆွဲရမည့်အလုပ်။ အိုင်ဗင့်မျက်နှာက အဝတ်စုတ်တစ်ထည်လို ညစ်တီးညစ်ပတ် စုတ်ချာချာ။ ဒီလောက်ညစ်၊ ဒီလောက်စုတ်တာကို အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် စုတ်ချက်တွေ ဖြည့်ရဦးမည်။ ခေါင်းကိုမော့၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၊ သံမဏိအပြုံးကို လှစ်ပြနိုင်း၊ ဆိုဗီယက်စက်မှုလောက၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးပုံကို သရုပ်ဖော်ရဦးတော့မည်။ "စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ"

သတင်းစာဆရာ 'မာဆော့' တစ်ပေးသလို ဤပန်းချီကားကို ပြတိုက်တွင် ထားမည်ဆိုလျှင်တော့ ရူဘယ် နှစ်ထောင်ကျော်ကျော်ရဖို့ ရှိသည်။ ရဖို့လည်း သေချာသည်။ ဤအတွက် သူစီစဉ်ပြီးသား။ မာဆော့လိုကောင်မျိုးတို့ ဘယ်လိုကိုင်ရမှန်း သူ ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ "အင်း . . . ငွေစရရင်တော့ အမေ့ကို လက်ဆောင်လေး ဘာလေး ဝယ်ပေးဦးမှ . . ." တွေးမိရင်း နက်ဖြန်ခါ ပန်းချီဆွဲဖို့ အားတင်းရသည်။

အိုင်ဗင်က ပုံမလာသော်လည်း သူ့မိန်းမ လီနာကတော့ အတော်နှစ်သည်။ ဆံပင်က နီနီ၊ အသားအရေက ပန်းနုရောင်။ မျက်လုံးတွေက အစိမ်း[illegible] ဒီမိန်းမကို စိတ်ကူးနှင့် အိစက်ညက်ညော ဖဲမွေ့ရာပေါ် မကြာခဏ ခေါ်[illegible] ဖူးသည်။ ဒင်း ဘာပြောမည်နည်း။ အတွေးနှင့် ပြုံးမိရပေါင်း များပြီ။ [illegible] မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲ။ စကားများမည်၊ စပ်စုမည်၊ ပစ္စည်းအသစ်[illegible] တွေ မက်မည်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် [illegible]

www.burmeseclassic.com

အိုင်ဗင်ပုံဆွဲရတာနှင့်စာလျှင် လီနာ့ပုံတူ ဆွဲရတာကမှ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းဦးမည်။

ပန်းချီအကြောင်း တွေးမိတော့ မော်စကိုမှ ဆရာကြီးများ၏ ဩဝါဒစကားကို ပြန်ကြားမိရသေးသည်။ အကောင်းမြင်ဝါဒ စိုက်ထူနိုင်ရန် ပန်းချီဆရာတွေက ဗော်ဒဂါမော့ကြသည်။ မူးမူးနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဆေးရုံရောက်ကုန်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူလည်း အဆိုးမြင်ဝါဒကို ရှောင်ရမည်။ အရုပ်ဆိုးဆိုး အိုင်ဗင်ပုံ မဆွဲချင်။ အကောင်းမြင်ဝါဒ စိုက်ထူရမည်။ ချစ်ချောတဲ့ သူ့မိန်းမ လီနာ့ပုံကိုပဲ ဆွဲတော့မည်။ မနိပ်လား။

■

"ကျေးဇူးပဲ အမေကြီးရေ။ မင်း စီစဉ်ပေးတဲ့ မွေးနေ့ပွဲကတော့ အထူးကို အောင်မြင်တာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ကိုင်း ကိုင်း မင်းလည်း ပင်ပန်းသွားပြီ။ အိပ်တော့၊ အိပ်တော့။ ကိုယ်လည်း အိပ်တော့မယ်။ ဂွတ်နိုက် အမေကြီးရေ ဂွတ်နိုက်"

သူ့မိန်းမ စိတ်ချမ်းသာအောင် လျှောက်ပြောနေရသော်လည်း သူပြောသမျှ တစ်ခုမှ မဟုတ်ကြောင်း အင်ဒရေ ကောင်းကောင်းသိသည်။ တကယ်တော့ မွေးနေ့ပွဲမှာ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ တစ်လျှောက်လုံး သူမှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လိုသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ သူ့သား ဗိုလော့ယာ၏စကားတွေကြားလိုက်ရတော့ သူ့စိတ်တွေ တိမ်းတိမ်းမွေ့မွေ့ ဖြစ်ရသည်။ သူ့သားကို သူ မကြိုက်ပါ။ သူ့အယူအဆတွေကို မကြိုက်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေကိုလည်း မကြိုက်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ သရော်စော်ကားအပြုံးကို ပို၍ပင်မကြိုက်။ "တော်ပါသေးတယ်၊ ငါ့သမီးလေးက ရိုးသားလို့။ အင်း . . . ဆပ်ချင်ကိုလေးကလည်း လူကောင်းလေးပါ။ နေစမ်းပါဦး။ ဒီကလေးနှစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ အဆင်မပြေကြတာပါလိမ့်" တွေးမိတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရပြန်သည်။ "ငါ အသက်ကြီးပါပြီ။ ကလေးတွေကိစ္စ ဝင်မပါသင့်ပါဘူး သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါစေ"

သူ့ဇနီးကို အိပ်တော့မည်ဟု ပြောခဲ့သည့်တိုင် သူ တော်တော်နှင့် အိပ်ပျော်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ 'ည'တွေကို သူကြောက်သလို ဖြစ်နေမိတာ အတော်ကြာပြီ။ ညကိုဖြတ်ရသည်မှာ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသော ရပ်ဝေးဒေသကို ခရီးသွားရသလို သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက် ရင်

ခေါင်းမှ ထိုးအောင့်လာသည်။ သူ့ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်ကာ အာရုံများပင် ပြန်လာသည်။ သူ့ဇနီးသည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေချေပြီ။ ဟောက်၍များပင် နေလိုက်သေးသည်။ သူ့ဇနီး၏ ဟောက်သံက သူ့ကို ပိုချောက်ချားစေသည်။ ပို၍လည်း မောလာသည်။ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ နီးသည်ထက် နီးလာပြီဟု ထင်သည်။

"အင်း . . . ဒီလိုနဲ့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘဲ ငါ သေသွားမယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ ဘယ်သူမှ စိတ်မဆင်းရဲရတာပေ့ါ။ နာဒီဒါ အိပ်ပါစေ။ ငါ သူ့ကို မနှိုးတော့ပါဘူး။ အိပ် အိပ် နာဒီဒါ။ ကိုယ်သွားတော့မယ်"

မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။ ကြိုးစားပြီး အသက်မှန်မှန် ရှူကြည့်သည်။ သူမျှော်နေသော သေခြင်းတရားက ရောက်မလာ။ သူ့တပည့်လေး ဆာဂျီ၏ အကြောင်းတွေကသာ ဝင်လာသည်။ "ဟုတ်တယ်။ နက်ဖြန်ခါ ဆာဂျီ့အမေကို သွားတွေ့ရမယ်။ ကလေးကို ကျောင်းမထုတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမယ်" တစ်လ ရှုဘယ်ခြောက်ရာဆိုသော ဝင်ငွေနှင့် ကလေးတစ်ယောက် ကျောင်းထားဖို့ မလွယ်မှန်း သူသိပါသည်။ သို့သော် ဆာဂျီကို ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ခွင့်ရစေချင်သည်။ "ဒီကလေးက သင်္ချာသိပ်တော်တာ။ ပညာဆက်သင်ခွင့်ရရင် ထူးချွန်မှာ သေချာတယ်။ အင်း . . . တို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် ဝိုင်းကူမှာပေါ့လေ"

ဤကိစ္စကို နာဒီဒါနှင့် သူတိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ သဘောကောင်းသော နာဒီဒါက မငြင်းပါ။

"အဖေကြီး သဘောပါ"

အိပ်ပျော်နေသော ဇနီးသည်ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နာဒီဒါထံမှ ဟောက်သံ မကြားရတော့ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး အိပ်မောကျနေသည်။ ဘာတွေများ သဘောကျနေသည်မသိ။ နာဒီဒါ့မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်တွေ ဝေနေသည်။ ဟိုးနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်က နာဒီဒါလေး သူ့ဘေးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ လူကောင်က သေးသေး၊ စစ်သုံးကုတ်အကျီ ဖားဖားကြီးဝတ်လို့။ "ကျွန်မကို ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ပေးပါ" သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရောစတော့ စစ်မြေပြင်ပြန်ရောက်နေသည်။ "အဲဒီတုန်းက နာဒီဒါလေးအာ သိပ်သတ္တိကောင်းတာ။ အင်း ခုထိလည်း သတ္တိကောင်းတုန်းပါပဲလေ" သူ့ဇနီး ပြောနေကျစကားကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကျွန်မ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး အင်ဒရေ။ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမှ မကြောက်ဘူး။ သိရဲ့လား"

"ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်"

သူမိန်းမကို စိတ်ထဲမှ အားပေးနေမိသည်။ "ဟုတ်တယ်။ ငါ သေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ နာဒီဒါအတွက် ငါ အသက်ရှင်ရဦးမယ်။ ခဏလေးပဲဖြစ်ဦးတော့။ နေခွင့်ရသလောက် နေလိုက်ချင်သေးတယ်"

ရင်ခေါင်းထဲမှ နာတာတွေ သက်သာလာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေလည်း စင်းလာသည်။ မကြာခင် သူအိပ်ပျော်တော့မည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းကို နာဒီဒါနှင့်အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြဦးမည်။

* * *

အခန်း(၄)

မိုးလင်းခါနီးအထိ လီနာမှာ အိပ်မပျော်။ သို့ဖြင့် အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားသည်။ "ဟင် ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေပါရောလား . . "။ တွေးမိတော့ အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထသည်။ "ငါပြောလိုက်တော့မယ်။ ဒီနေ့ပဲ အကုန်ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်မထားသင့်ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ငါ ရိုးသားရမယ်" တွေးရင်း အိပ်ရာကို ကပျာကယာသိမ်းကာ အိုင်ဗင်ရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အိုင်ဗင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ဗိုလော့ယာက သူ့ကို ပန်းချီဆွဲပေးနေသည်။ သူမကိုမြင်သည်နှင့် အိုင်ဗင်က ထုံးစံအတိုင်း သိပ်သဲ့ချာနေသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်းပါဦး လီနာရေ။ တကယ့်ကို ချွတ်စွတ်ပဲ။ အင်း . . ပန်းချီကားထဲက ကိုယ်က ပိုတောင်ခံ့ညားနေသလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ တူပါတယ်၊ တကယ့်ကို တူပါတယ်။ ဟုတ်ဖူးလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ယောဟာက မေးရိုရိပြုံးရင်း ပါရမီရှင်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"အစ်မကြီးရဲ့ အမျိုးသားက ပါးပါးလျားလျားမဟုတ်တော့ ပန်းချီဆွဲရတာ သိပ်တော့မလွယ်လှဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွင်းစိတ် ပေါ်လွင်အောင် ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားထားပါတယ်။ နှစ်သက်ပါရဲ့လားခင်ဗျာ"

လီနာက ဘာမှပြန်မဖြေ။ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။"အတွင်းစိတ်တဲ့လား။ ဟင်း စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"။ စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ဗိုလ်ယောဟာ၏ မေးရိုရိအပြုံးကို ပြန်မြင်မိသည်။ "ကျောင်းဆရာအင်ဒရေမှာ ဒီလိုသားမျိုးရှိတာ အံ့စရာပဲ။ လူတွေဟာ ဘာကြောင့်များ လိမ်နေကြပါလိမ့်နော်။ အေးလေ ငါလိုပဲ နေမှာပေါ့"

"ကျွန်မ ရှုရာအတွက် ပျားရည်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ဘာရယ်မဟုတ်။ စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်နှင့် အကြောင်းရှာထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ "ငါပြန်ရောက်ချိန်ဆိုရင် ဟိုပန်းချီဆရာ အစုတ်ပလုတ်လည်း ပြန်လောက်ရောပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ပြောတော့မယ်လေ"။ စိတ်ထဲက တွေးမိတာလည်းပါသည်။

အပြင်မှာ နှင်းကွဲစပြုနေပါပြီ။ ပန်းနုရောင် နေခြည်တန်းများက ပန်းချီစာအုပ်ထဲမှ ဆေးစက်များလို ဖြာကျနေသည်။ လမ်းဘေး နှင်းခဲပုံတွေမှာ နေရောင်ကြောင့် လင်းလက်နေရာ မျက်စိကျိန်းမတတ်ပင် ရှိသည်။ ရာသီဥတုက သူမအကြိုက်။ ခါတိုင်းလိုဆိုလျှင် အားရပါးရ လမ်းလျှောက်ပစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ခုတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မပါ။ ဆောင်းကိုမုန်းသည်။ နှင်းပြင်ကျယ်ကြီးကိုလည်း ငြီးငွေ့လှပြီ။ "နွေဦးပေါက်ဖို့ ဘယ်လောက်စောင့်ရဦးမှာလဲ။ အေးလေ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ငါရော ခုလိုရှိနေပါဦးမလား"

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အိုင်ဗင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ မလွယ်လှအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခေးရှော့(ဗ)က ရောက်နေနှင့်သည်။ သူတို့စကားတွေအရ အမဲလိုက်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြဟန်တူသည်။ သူမ မကြားချင်ဆုံး ခေးရှော့(ဗ)၏အသံစူးစူးကို ကြားနေရသည်။

"နည်းနည်းလေး နေမြင့်သွားပေမယ့် အမဲလိုက်ဖို့ အချိန်ကောင်းဗျ"

"သွားကြတာပေါ့ဗျာ"

အိုင်ဗင့်အသံကလည်း မြူးကြွနေသည်။ တောပစ်သေနတ်ကိုလွယ်ရင်း လီနာ့ကိုပင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း ခပ်သောသော အော်ပြောသွားသေးသည်။

"ညစာအတွက် ယုန်တစ်ကောင် ပစ်ခဲ့မယ်ဟေ့"

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးထွက်သွားတော့ စိတ်သက်သာရ

ရသွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ "အင်း အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ သေချာတယ်။ အေးလေ နက်ဖြန်ခါမှ ပြောတာပေါ့" တွေးရင်း စိတ်တုံးတုံးချလိုက်သည်။ ပြောဖို့သာ ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း သူမမှာ စကားလုံးတွေပင် မစီရသေး။ ပြောဖို့အတော်ခက်သည့် စကားတွေလည်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ကော်မတီအစည်းအဝေးတွေ ဆက်တိုက်ရှိနေပြန်ရာ အိုင်ဗင်မှာမအားပြန်။ သည်လိုနှင့် ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ အချိန်တွေကုန်သွားရသည်။ သို့နှင့်တိုင် မနက်မိုးလင်း သူမယောက်ျား၏ ချောင်းဟန့်သံကြားတိုင်း မပြောမဖြစ် ပြောရမည်ကို သတိပေးနေသလိုရှိသည်။ "ငါ ဒီအတိုင်းဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်"။ အကြိမ်ကြိမ် အားတင်းမိသော်လည်း သမီးလေးမျက်နှာမြင်သည်နှင့် စကားလုံးတွေကို မျိုချပစ်လိုက်ရသည်။ "သူက ရှုရာကို ငါနဲ့ထည့်လိုက်မှာတဲ့လား။ ငါကရော ရှုရာလေးနဲ့ ခွဲနိုင်လို့လား"

ဒွိဟစိတ်နှင့်ပင် ကျောင်းကို ထွက်ခဲ့သည်။ နက်ကရာဆော့(ဗ)၏ ကဗျာတွေကိုသင်ရင်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ခေတ္တမျှ ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ထားရသည်။ နက်ကရာဆော့(ဗ)၏ ကဗျာစာလုံးတွေမှာ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောစရာ ကောင်းလှသည်။ ကလေးတွေကို စကားပြေပြန်ပြရင်းမှ သူမကိုယ်တိုင် လွမ်းချင်လာမိသည်။ သို့သော် မလွမ်းအားပါ။ စာသင်ချိန်ပြီးသည်နှင့် အစည်းအဝေးတွေက တန်းစီစောင့်နေတတ်သည်။ မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေး၊ မဂ္ဂ(စ)ဝါဒ၊ လီနင်ဝါဒလေ့လာရေး အစည်းအဝေး၊ အနုပညာအသင်း အစည်းအဝေး။ ဒါတွေ တမေ့တမောကြီးတက်ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရသည်။

သူမ အသွင်အပြင်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါက်နေသလားမသိ။ အိုင်ဗင်က သူမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

"မင်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ။ အင်း . . ငါ့မိန်းမက အလုပ်ကို ချိန်ဆပြီး မလုပ်တတ်ဘဲကိုး"

ကရုဏာသံလား၊ နှိမ့်ချစော်ကားသည်လား စဉ်းစားမနေချင်တော့။ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ညနေစာကိုသာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့ ထမင်းဝိုင်းတွင်မှ အိုင်ဗင်မှ စကားတွေ သွက်နေပြန်သေးသည်။ သူမကို စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေချင်လို့လား မပြောတတ်။ ရှားရှားပါးပါး ...

တွေ့ ပြောနေသည်။

"ဟိုကောင် ဘရိုင်နင်ကြီးလေကွာ မင်းသိတယ်မို့လား၊ ...

ကောင်ကြီး။ ဒီနေ့မနက် စက်ရုံထဲဝင်လာတော့ သူမိန်းမဆွယ် ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာလေ။ သူမိန်းမက ဝဝကြီးဆိုတော့ သူခမျာ လူကြီးအင်္ကျီဝတ်တဲ့ ကလေး ပေါက်စလေးလို ဖြစ်နေတာပေါ့"

အိုင်ဗင် ဘာတွေပြောနေသည်ကိုပင် မသိ။ စိတ်မပါ့တပါနှင့် ထမင်းတို့သာ ငုံ့စားနေရသည်။ အိုင်ဗင်ကတော့ စားလည်းစားသည်၊ ပြောလည်း ပြောသည်။

"ဒါနဲ့ ကိုယ်က ဒီကောင်ကြီးကို လှမ်းနောက်လိုက်တယ်လေ၊ 'ဘယ်လိုလဲ ရဲဘော် ဘရိုင်နင်။ နေ့ချင်းညချင်း ပိန်သွားပါရောလားဗျ'လို့။ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ စက်ရုံတစ်ရုံလုံး ရယ်လိုက်ကြတာ။ အူကိုနာလို့၊ ဟား . . ဟား . . ဟား . ."

ပြောရင်းမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်နေသည်။ ရင်ထဲကလာသော ရယ်သံမဟုတ်သည်ကို သိနေသော လီနာမှာ မနည်းကြိုးစား ပြုံးနေရသည်။

"မဖြစ်ဘူး . . မဖြစ်ဘူး။ ငါမချစ်တော့တဲ့ . .၊ အို မချစ်ရုံတင် မက ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှကို လေးစားလို့မရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး" ချက်ချင်းဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပင် သမီးလေး ရှုရာ၏ မျက်နှာလေးကို မြင်မိပြန်သည်။ "တို့နှစ်ယောက်ကွဲတာ ဘာအရေးလဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးမှာ မြေစာပင်ဖြစ်ရတော့မယ်။ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်အောင် ငါလုပ်သင့်သလား။ လုပ်ရက်သလား"

"ကျွန်မ သိပ်နေလို့ မကောင်းဘူး။ ဒီည စောစောနားတော့မယ်"

ကျလုလုမျက်ရည်ကို ထိန်းရင်း သမီးလေးအခန်းသို့ ပြေးသွားလိုက်ရသည်။ ရှုရာလေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လျက်။ သမီးလေးမျက်နှာကို ငေးရင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုင်နေမိသည်မသိ။ အပြင်မှ အိုင်ဗင့်အသံကို မကြားရတော့မှ ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိုင်ဗင်မရှိတော့ပါ။ တစ်အိမ်လုံး တစပြင်တစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိမ်အပြင်မှ နှင်းမုန်တိုင်းသံ တဝုန်းဝုန်းက ပို၍ပင် ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်သေးသည်နှင့် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားနေမိသည်။ အခန်းအားလုံးက သူမနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်။ ကြမ်းကြားမှ တိုးဝင်လာသောလေကြောင့် ခန်းဆီးတွေမှာ လှေရွက်ကြီးတွေလို တလွင့်လွင့်။ ဒီခန်းဆီးတွေကို သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်အရောင်ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် မီးအိမ်ပြာပြာအောက်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး။ ဒီကုလားထိုင်လေးပေါ်ထိုင်ပြီး စိတ်ကြိုက်စာအုပ်တစ်အုပ် စိမ်ပြေနပြေဖတ်ရသည့် အရသာကို သူမကိုယ်တိုင် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ တစ်ချိန်က မြတ်နိုးတွယ်တာရာအားလုံးမှာ မုန်းတီးနာကြည်း

စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ "အဲဒီထဲမှာ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးက ငါ့ယောက်ျား" စိတ်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။

"ငါ သူ့ကို ဒီလောက်မုန်းနေတာ ဒီမိထရိကြောင့်များလား" တွေးမိတော့ လိပ်ပြာမလုံချင်။ "မဆိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ မတွေ့ကြတာကြာပြီပဲ။ ငါ သူ့အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားမိပါဘူး" ဖွတ်မိုတ်ငြင်းဆန်နေမိသည့်တိုင် ဒီမိထရိကို သူမ မမေ့ပါ။ မမေ့ချင်သည်မဟုတ်။ မမေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ "ဟောဒီကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာပေါ့၊ သူထိုင်ပြီး ဘရက်ဆလာတိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောပြတာ . ."

စိတ်မှတ်က မသိလိုက်ပါဘဲနှင့် ကုလားထိုင်လေးပေါ် ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ငွေ့ကို ရသလိုရှိလာသည်။ သူ့စကားတွေ ပြန်ကြားလာသည်။

"အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့က အပေါ်ထပ်မှာ၊ ဂျာမန်တွေက အောက်ထပ်မှာ၊ ကိုယ်တို့ကလည်း ဂျာမန်တွေ ရောက်လာမှန်း မသိဘူးလေ။ သူတို့ကလည်း ကိုယ်တို့ရှိမှန်း သိဟန်မတူဘူး။ သိလည်း သိရော ဘာပြောကောင်းမလဲ ပစ်လိုက်ကြတာ တကယ့်ကို အနီးကပ်တိုက်ပွဲ လက်ဖနှင့်တင် ဘာဘုစကင် ကျသွားတာ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာပေါ့။ သူက စန္ဒရားဆရာ"

ပြောရင်းမှ ဟိုအဝေးကို ငေးနေသော ဒီမိထရိ၏ ဆွေးရိပ်ရိပ်မျက်ဝန်းများကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဂီတအကြောင်းပြောဖြစ်ကြသည်။ ပြောရင်းမှ ဒီမိထရိက ရုတ်ခြည်းထရပ်၍ အသံတိမ်တိမ်နှင့် ပြောသည်။

"ဒီမယ် လီနာ ဘောရစ်ဆိုဗနာ။ ခင်ဗျားက ငယ်သေးတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်ချင်မှ နားလည်လိမ့်မယ်။ လူဆိုတာ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို ရေခဲရိုက်ထားရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်ဗျ"

ထိုစဉ်က ဒီမိထရိစကားကို လီနာနားမလည်။ ခုမှ ခပ်ရေးရေးသဘောပေါက်သလို ရှိလာသည်။ "အသည်းနှလုံးကို ရေခဲရိုက်ထားရမှာတဲ့လားကွယ်"။ ရေခဲမရိုက်မိခဲ့သည်မှာ လီနာ၏အမှားပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီမိထရိကတော့ သတိပေးခဲ့သားပင်။ စိတ်အလိုလိုက်မိခဲ့သော သူမကသာ အစားထိုးလို့မရတော့သော ဆုံးရှုံးမှုကြီးကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ခင်မင်မှုမှာ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရပြီ။ ဒီမိထရိနှင့် မတွေ့ရတော့၊ မတွေ့နိုင်တော့။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် တဒင်္ဂလေးပင်ဖြစ်စေ သူနှင့် တွေ့ချင်ပါသေးသည်။ သူ့စကားတွေ နားထောင်ချင်ပါသေးသည်။ သူပြောချင်ရာ ပြောပစေပေါ့။ အနည်းဆုံး "အပြင်မှာ သိပ်အေးတယ်"ဆိုသော သာမန်စကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လေးပင် ဆိုစေဦး။ သူ့အသံ ကြားရရုံမျှနှင့် ဖြေသာပါသေးသည်။ သူမအနား မှာ ရှိနေသည်ဆိုသော အတွေးမျှနှင့် ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

"မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါ သိပ်မိုက်ပါလား။ သိပ်အရှုတ်နည်းတဲ့ မိန်းမ ပါလား။ ဒါမျိုးက ဟိုးရှေးဟောင်းဝတ္ထုတွေထဲက အားအားယားယား မိန်းမတွေ ရဲ့ စရိုက်မျိုးပါ။ ငါ ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူး။ မဖြစ်ရဘူး။ ငါ့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရမယ်။ အရှက်ရှိရမယ်။ တို့နှစ်ယောက် လမ်းမှာ မတော်တဆ ဆုံဖြစ်ရင်တောင် ငါက စနှုတ်ဆက်ရမှာ။ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ဘက်က ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပြရမှာ။ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ။"

မှန်သည်။ သူမနှင့် ဒီမိထရိတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် မပိုသေးသည်မှာ သေချာသည်။ ယခုလို တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်နေရသည်မှာ စင်စစ်ဒီမိထရိနှင့် မဆိုင်။ သူမယောကျ်ား အိုင်ဗင်နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ သူ့ ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမ၏အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ဒီမိထရိမှာ ဘာမှပတ်သက်သည်မဟုတ်။ သူမနှင့် ဒီမိထရိတို့ မသိကျွမ်းမီကတည်းကပင် အိုင်ဗင့်အပေါ် ချစ်လို့မရတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် တကယ့်အဖြစ်မှာ စာဖတ်သူဆွေးနွေးပွဲအပြီး "ဒီမိထရိကို ချစ်မိပြီ"ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေ့ရှိပြီးကတည်းက သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝအပေါ် သည်းမခံနိုင်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခက်နေတာက အဖြစ်မှန်ကို သူမကိုယ်တိုင်က မတွေးရဲ၊ မတွေးချင်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုင်ဗင့်ကိုတော့ ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖွင့်ပြောရ မယ်။ ဒါမှလည်း ငါ့စိတ်က သန့်မှာ။ ဒီဖိစီးမှုကြီးက လွတ်မှာ"။ တွေးမိတော့ ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးမျက်နှာက ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ သမီးလေးနှင့် မခွဲချင်၊ မခွဲရက်၊ မခွဲသင့်။ "အင်း . . တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်လို့ရရင် သိပ်ကောင်း မှာ"။ မိမိတွင် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တစ်ယောက် တလေမှ မရှိတာတွေးမိတော့ အားငယ်ရပြန်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အံထိုးကျန်ဘဝကို ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျလာသည်မသိ။ မကျချင်သည့် မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ပြီး နာနာကြည်းကြည်း ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ "ငါ့အသက် (၃၀)ရှိပြီ။ ဘာကြောင့် သူများကို အားကိုးချင်နေရတာလဲ"။ အံကြိတ် စိတ်တင်းရသော်လည်း သူမစိတ်က မခိုင်တော့ပါ။ အမေဝးမှ အမေ့ကို လှိုက်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ "သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ အမေ"။

ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းဦးပေါက်ကပင် အမေ့ဆီ စာရေးဖို့ စဉ်းစားမိပါ သည်။ သို့သော် မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူမ ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့သော သူမ ယောကျ်ားကို အခု သူမမချစ်တော့ပါဟု အမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမည်နည်း။ အမေမှာ သူမထက်စာလျှင် လူတွေအကြောင်း ပိုသိနိုင်သော်လည်း သူမ၏ ဝေဒနာကိုမူ နားလည်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ လီနာ့အမေသည် . .။

■

လီနာ၏မိခင် အန်တိုနီယာပတ်ဗလိုနာမှာ 'အနီရောင်လမ်း' စုပေါင်း အိယာဥတ္တုဖြစ်သည်။ သူမက ထက်မြက်သည်၊ ဩဇာကြီးသည်။ လီနာ၏ ခင်မှာ သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငယ်လင်ငယ်မယား ဖြစ်ကြသည့်တိုင် စရိုက်ချင်းက တစ်စက်မှမတူ။ လီနာ့အဖေက အေးဆေးသိမ် မွေ့သူဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးက ယဉ်တတ်သေးသည်။ လူကြီးတွေနှင့် မပေါင်း ဘလေးတွေနှင့်သာ အနေများသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သစ်သားစတစ်ခု ကို သဲကြီးမဲကြီး ပန်းပုရုပ်ထုနေတတ်သည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ သူချစ်သော ကလေးတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ တိရစ္ဆာန်ရုပ်ကလေးတွေ ထုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့မှာ အနုပညာဗီဇပါလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့မိန်းမက သူထု သောပန်းပုရုပ်တွေကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ မှတ်ချက်ချသည်။

"ဟင်း . . အရုပ်ဆိုးလှတဲ့ ဝက်ရုပ်"

"ဆင်ရုပ်ပါကွာ"

ရှက်ရွံ့ရွံ့ ပြန်ပြောရင်း ဝမ်းနည်းနေတတ်သည်။ လီနာ်တို့ မောင်နှမ (လီနာတွင် 'ဆာရိုဂျာ' ဆိုသော အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးသည်) ကတော့ အဖေနှင့်အနေများပါသည်။ သို့သော် အရွယ်လေးရလာသည်နှင့် အဖေ့အရုပ် တွေကို မမက်မောတော့သလို၊ အဖေ့နားလည်း မကပ်ချင်တော့ပါ။ သူတို့က အဖေ့ကို ဖခင်လိုမလေးစား။ သူငယ်ချင်းလိုသာ ခင်သည်။ အရွယ်ရောက်လာ တော့ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းနှင့် မပေါင်းချင်တော့သလိုမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သူတို့အဖေမှာ ရွာထဲမှကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး အရုပ်တွေ လုပ်ပေးရတော့သည်။

ခုမှ ပြန်တွေးကြည့်တော့ လီနာမှာ အဖေ့အပေါ် အတော်ဆိုးခဲ့ပါသည်။ အဖေ့ကိုဆိုလျှင် မခန့်လေးစား လုပ်တတ်သလို နားပူနားဆာလည်း လုပ်ချေ ရှိသည်။ အဖေက ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုး။ အသံအေးအေးလေးနှင့် ချော့ တတ်သည်။

"သိပ်မဆိုးနဲ့ သမီးရယ်"

"ဆိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမေနဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်"

အမေ့ကိုတော့ လီနာလန့်သည်။ အမေ့ကိုချစ်သည့်တိုင် အမေ့မေတ္တာထ သူ့သားကြီးပေါ် ပိုသည်ထင်၍ သိပ်မကျေနပ်ချင်။ ပြောရလျှင် အမေ့ကို ချစ်တာထက် အထင်ကြီးလေးစားသည်က ပိုသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက လီနာမှာ စာတော်သူဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေကိုလည်း လောဘတကြီးဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကဗျာတွေဆိုလျှင် အဖတ်နာလွန်း၍ မကျက်ဘဲ အလွတ်ရနေသည်။ 'လာမွန်တော့'၏ 'နတ်ဆိုး' ကဗျာဆိုလျှင် အသည်းစွဲ။ အဖေ့ကို မကြာမကြာ ရွတ်ပြတတ်သည်။ အဖေက လီနာ ကဗျာရွတ်သံကို တအံ့တဩ နားထောင်ပြီး အားရပါးရချီးကျူးတတ်သည်။

"ငါ့သမီးက သိပ်တော်တာပဲ"

"သမီးကြီးရင် စာအုပ်တွေ ရေးဦးမှာ"

"အဖေကလည်း ငါ့သမီးရေးသမျှ ဖတ်ဦးမှာ"

သို့နှင့်တိုင် အဖေနှင့် ကြာကြာပျော်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ အမေ့အစီအစဉ်အရ အလယ်တန်းအောင်သည်နှင့် မြို့တက်ရသည်။ ဦးလေးတစ်ယောက်၏အိမ်တွင်နေပြီး မြို့ကျောင်းမှာ ဆက်တက်ရသည်။

လီနာ မြို့ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စစ်ကြီးဖြစ်တော့သည်။ လီနာ့ဖခင်ကို စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်ကြသည်။ သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆာရှိဂျာလည်း စစ်ထဲပါသွားသည်။ လီနာ့မိခင် အန်တိုနီယာတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ စင်စစ် ယောက်ျားသားအားလုံး စစ်ထဲပါသွားသည်ဖြစ်ရာ ရွာတွင် မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေနှင့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ သည်လိုနှင့် အန်တိုနီယာမှာ စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာရသည်။

သူမ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူရသောနှစ်မှာ အခြေအနေအတော်ဆိုးပါသည်။ စစ်ကြောင့် လုပ်အားနည်းသွား၍ ခါတိုင်းလို ကွင်းပြည့်မစိုက်နိုင်။ စိုက်သမျှမှာလည်း နှင်းခဲရိုက်၍ သေကုန်သည်က များသည်။ သည်လိုပုံနှင့် သရေကြိုးခိုင်းရတော့မလိုရှိရာ အန်တိုနီယာမှာ ရှိသမျှ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ထုတ်သုံးရတော့သည်။ သူမက စနစ်ရှိသည်။ စီမံခန့်ခွဲတတ်သည်။ သတ္တိကောင်းသည်။ လူတွေကို လှုံ့ဆော်စည်းရုံးနိုင်သလို၊ လိုအပ်ပါက အသံမာမာနှင့် အော်ဖို့ ငေါက်ဖို့ ဝန်မလေး။ ပြောရလျှင် သူမ၏ စုပေါင်းလယ်ယာကို ကောင်းကောင်း ဦးဆောင်မှု ပေးနိုင်သည်။

လစ်သူယေးနီးယား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဆီမှ နည်းရ၍ ပျားမွေးမြူရေးကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ကြည့်သည်။ ဝင်ငွေ အတော်ကောင်းသည်နှင့် သီးထွက်

အညှာကို ကာမိ ထေမိသလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်နှစ် စိုက်ပျိုးရာသီရောက်သည်နှင့် မြို့ဈေးကွက်သို့ အချိန်မီပို့နိုင်ရန် စောစောထွန်ရေးချခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုနှစ်က သီးထွက်အထူးကောင်းရာ အန်တိုနီယာ ဦးဆောင်သော 'အနီရောင်လမ်း'မှာ ခရိုင်တစ်ခုလုံး နံပါတ်တစ် စွဲသည်။ အန်တိုနီယာ၏ ဓာတ်ပုံသည်း သတင်းစာထဲ ပါလာသည်။

အန်တိုနီယာမှာ ကျော်ကြားမှုကို စိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်ပါ။ သူမ စိတ်ဝင်စားသည်က သားနှင့် ခင်ပွန်းရောက်နေသော စစ်မြေပြင်။ သူမဓာတ်ပုံနှင့် သူမတို့စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်း ဂုဏ်ပြုဆောင်းပါးပါသည့် သတင်းစာကိုပင် မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီးသေးသည်။

"အရေးမကြီးတာတွေ လျှောက်ရေးနေတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စစ်သတင်းတော့ မပါဘူး"

သူမ စိတ်ဝင်စားသော စစ်သတင်းမှာ သူမအတွက်တော့ သတင်းကောင်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ မင်းနစ်တိုက်ပွဲတွင် ဆာရှိဂျာ ကျသွားသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် မစွမ်းမသန်ဘဝဖြင့် သူမယောက်ျား အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် သူ့နားကပ်ပြီး ဗုံးပေါက်ရာမှ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ခြေတုန်လက်တုန် ခေါင်းတခါခါနှင့် သူ့မိန်းမကို မဝံ့မရဲမေးရှာသည်။

"ဒီလိုပုံနဲ့ မင်း ငါ့ကို လက်ခံမှာလားဟင်"

အန်တိုနီယာ ဘာအဖြေမှ မပေးနိုင်ပါ။ သူမယောက်ျားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ လိမ့်ကျလာသည်။ သူမယောက်ျား၏ ရှိုက်သံကိုကြားတော့ မျက်ရည်ကို ချက်ချင်းသုတ်ပြီး အသံမာမာနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

"ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ မငိုနဲ့။ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်"

ထိုစဉ်မှစ၍ အန်တိုနီယာအတွက် တစ်ခုတည်းသော ဖြေသိမ့်စရာမှာ လီနာသာ ဖြစ်သည်။ လီနာက ဂုဏ်ထူးတွေ တသီကြီးနှင့် အထက်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်ဆက်တက်သည်။ အန်တိုနီယာမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသူ သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး။ ကျောင်းပိတ်ရက် လီနာ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း သူမအကြိုက် ဒိန်ခဲလှိုင်လှိုင်နှင့် ကိတ်မုန့်ဖုတ်သည်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဖိတ်ပြီး သမီးလီနာကို ပွဲထုတ်သည်။ လီနာက သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း၊ သင်ရသည့်စာတွေအကြောင်း၊ သူမတို့ ကောလိပ်ကျောင်းကြီးအကြောင်း ပြောပြရာ ပရိသတ်အားလုံးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်ကြရသည်။ အဆော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လီနာ့မျက်နှာကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေစဉ် အမေတတော့ အားရပါးရပြုံးသည်။ လီနာမှာ အမေ့ကို ငယ်ငယ်ကလောက် မကြောက်တော့၊ ပိုချစ်လာသည်။ ပိုလေးစားလာမိသည်။

လီနာဘွဲ့ရပြီး အိုင်ဗင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောရန်အတွက်မူ အမေ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲ၊ အဖေ့ကို ပြောခိုင်းရသည်။ အရေးထဲ အဖေက မျက်ရည် ဝဲဝဲနှင့် နားထောင်နေတော့ လီနာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက အမေ့ကို ချက်ချင်းပြောပေးရှာပါသည်။ အန်တိုနီယာကတော့ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ မပျက်ပါ။ လီနာ့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ခပ်အေးအေးသာ ပြောသည်။

"မိုက်လိုက်တဲ့ သမီးရယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အမေ့ကို ပြောရတာကွဲ့"

အမေ့အသံအေးအေးကြောင့် လီနာ အရဲကိုးမေးလိုက်သည်။

"အမေ သဘောမတူဘူးလား"

"တူပါတယ် သမီးရယ်၊ တူပါတယ်။ အမေလည်း မြေးချီချင်ပါပြီ"

လီနာတို့ လက်ထပ်ပြီးခါစက အမေ သူမတို့နှင့်အတူ လိုက်နေသည်။ အိုင်ဗင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အကောင်းအဆိုး ဘာမှမပြောသည့်တိုင် အမေ့သမီး လီနာက အမေ့အကြည့်ကို အကဲခတ်ပြီး သိပ်သဘောမတွေ့လှသည်ကို ရိပ်မိ နေသည်။ အိုင်ဗင်ကတော့ အန်တိုနီယာကို အထင်ကြီးလေးစားဟန်ရှိပါသည်။

"မင်းအမေက တကယ့်ကို မွေးရာပါ ခေါင်းဆောင်စိတ်ရှိတဲ့သူကွ"

အမေ့ဘက်ကမူ အိုင်ဗင့်ကို စကားဟဟပင် မပြော။ တစ်လမပြည့် တပြည့်မှာပင် "အမေ ပြန်တော့မယ်" ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ရှုရာလေး မွေးတော့လည်း အမေမလာပါ။ ရှုရာ (၂) နှစ်သမီးရောက်မှ အမေ့ဆီ သွားပြရသည်။ အဖေ့အတွက်တော့ ရှုရာလေးမှာ အကောင်းဆုံးအဖော် ဖြစ် သွားတော့သည်။ စစ်ကြီးပြီးကတည်းက မကိုင်ခဲ့သော 'ဆောက်'နှင့် 'တူ' ကို ပြန်ကိုင်ပြီး သူ့မြေးအတွက် တိရစ္ဆာန်အရုပ်လေးတွေ ထုပေးနေသည်။ သည် လိုနှင့် လီနာတို့သားအမိမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန်ရလာသည်။ အိုင်ဗင်၏ ဇာတိရုပ်ကို မြင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သော လီနာ့မှာလည်း ပြောစရာတွေ ရင်နှင့် အပြည့် ဖြစ်နေပြီ။

"သူ အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး အမေ"

အမေက ဘာမှ ပြန်မပြော။ "ဘာတွေ မတူတာလဲ"ဟူ၍ပင် မမေး။ အမေ့ရင်ခွင် တိုးဝင်ပြီး စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်သည်။

"သမီး မပြန်တော့ဘူးအမေ။ သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာပဲ နေချင်တယ်"

အန်တိုနီယာက သမီးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်သည်။ လက် မောင်း အစုံကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး လီနာ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ အသံ မာမာနှင့် ပြောသည်။

"ညည်း ဘာအရူးထတာလဲ။ ညည်းအဖေနဲ့ ငါဆိုရင် ပေါင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ရှိပြီ။ ညည်းလို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးဘူး"

"မတူဘူးအမေ၊ မတူဘူး"

လီနာ အားရှိအားကုန် အော်လိုက်မိသည်။ အန်တိုနီယာကလည်း ပြန်အော်သည်။

"တူတူ မတူတူအေ။ ညည်းမှာ အလုပ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေး လည်းရှိတယ်။ ညည်းက ဘာများထပ်လိုချင်သေးတာတုံး"

လီနာ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ အမေက ဆိုဗီယက်ခေတ်၏ သံမဏိသူရဲကောင်းမကြီးဖြစ်သည်။ "ဘာများ ထပ်လိုချင်သေးလို့လဲ"တဲ့။ "အချစ်ပေါ့အမေ။ အချစ်ပေါ့"လို့ ဖြေရင် အမေ စိတ်ဆိုးဦးမည်။ အိုင်ဗင်ကို မချစ်တော့သည်ကို အမေ နားမလည်နိုင်သလို ဒီမိထရိကို ချစ်မိသည်ကိုလည်း အမေ သည်းခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

"ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောလို့ရမယ့် အမေမျိုး လိုချင်လိုက်တာ"

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အမေ့ကို စိတ်ပျက်သွားသည်။ "ဆွန်ယာ ဆိုရင် သူ့အမေကို အကုန်ဖွင့်ပြောဖြစ်မှာပဲ။ ငါမှာတော့ . ." တွေးရင်းတ မျက်ရည်တွေ ကျနေမိသည်။ မျက်ရည်စတွေကို ဖယ်ရှားရင်း မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့် သူမကို ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီး ကြည့်နေ သော အဖေ။

"အဖေရယ်"

အဖေ့ရင်ခွင်မှာ အားရအောင် ငိုပစ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် အဖေ့ကို အထင်ကြီးလေးစားသွားသည်။

■

"အမေ့ဆီ စာရေးလို့မဖြစ်ပါဘူး"

အမေ့အကြောင်း တွေးမိတော့ ခုလို ဆုံးဖြတ်ချက်သာ အမြဲထွက် လာသည်။ "ဒါဖြင့်ရင် ငါ ဘာလုပ်မလဲ" "သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမယ်" စိတ်ထဲမှ ပြောစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ပြောရမည့်စကားကိုပင် စဉ်းစားထား သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါရှင်။ အရေးကြီးလို့ပါ"

ဒီတစ်ခါတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောတော့မည် စိတ်ကူးပြီး အိုင်ဗင် ရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဖိုင်တွဲတွေ အထပ်လိုက်တင်ထားသော စားပွဲနောက်မှ အိုင်ဗင်က သူမကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ပြီး ဖိုင်တွဲတွေကြားမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူမဆီ ကမ်းလိုက်သည်။

"ရှုရာလေးဆွဲထားတဲ့ ကြောင်ရုပ်လေးလေ"

စာရွက်ပေါ်မှ ကြောင်ရုပ်လေးက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် လီနာ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သမီးလေးရဲ့ မျက်လုံး၊ အဖေ့မျက်လုံး။ မျက်ရည်တွေ စီးကျမလာခင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း မပြောဖြစ်ပြန်။ ရင်ထဲက တင်းကျပ်လာသည်။ ရင်ဖွင့်စရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို တမ်းတမ်းတတ ရှာမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် 'ဗီရာ' ကို လှိုက်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။

* * *

အခန်း(၅)

ဒေါက်တာ ဗီရာရှီးရာအိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သော ဧည့်သည် ဆို၍ မရှိသလောက် ရှားပါသည်။ သို့သော် စက်ရုံဒီဇိုင်းဌာနတာဝန်ခံ 'ဆိုကို လော့စကီး'ကိုမူ ခြွင်းချက်ဟု ပြောရလိမ့်မည်။ သူက မကြာခဏဆိုသလို ဗီရာ့ဆီ ရောက်လာတတ်သည်။ ဘာစကားမှ ဟုတ်ဟုတ်ညားညားမပြော။ ရှက်ရွံ့ရွံ့ မှုန်ငေးငေးနှင့် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတတ်သည်။ ဗီရာက သူ့ကို လက်ဖက်ရည်နှင့် ဧည့်ခံသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ကို ငုံ့သောက်ရင်း ဗီရာ့မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးကြည့်တတ်သည်။ "ထမင်းစားပြီးပြီလား"ဟု မေးချင်မေးမည်။ နောက်ထပ်အကြာကြီးနေတော့မှ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်း ပွင့်လာသည်။ "နေကောင်းလား"။ ပြီးတော့လည်း ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ထိုင်ခုံ ခနဲထပြီး ကတုန်ကယင် ပြောလိမ့်မည်။ "ပြန်တော့မယ်"

ဆိုကိုလော့စကီး ပြန်သွားတိုင်း ဗီရာမှာ မေးခွန်းတွေ တစ်[illegible] နှင့် ဖိစီးကျန်ရစ်တော့သည်။ "သူ ဘာကြောင့် ခဏခဏလာနေတာလဲ" ဗီရာ့ အမြင်တွင် ဆိုကိုလော့စကီးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသူ၊ [illegible]သူ။ "[illegible] အတွေးတွေက ငါနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ" တွေးမိတော့ အံ့သြ[illegible]သေးသည်။ သို့နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တိုင် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ "သူ့မှာ တခြား ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိနေမလား"။ သူမမှာ စကားနည်းသူ၊ အပေါင်းအသင်းမဆံ့သူ၊ လူမှုရေး နားမလည်သူ။ ဒီဇိုင်းခေါင်းဆောင် ပေဗယ်၏ စကားနှင့်ပြောရလျှင် "ကေစာကျင့်နေတဲ့ ကဏန်းကောင်"။ "ငါ့ဆီက တစ်ခုခု စုံစမ်းချင်လို့များလား" သူမ၏အထီးကျန်ဘဝကို စာနာသောကြောင့် လာလည်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ "အဲသလိုဆိုရင်တော့ အမိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မက ကလေးလေး မဟုတ်ဘူးရှင့်"။ တွေးရင်း စိတ်ထဲက ရန်တွေ့မိသေးသည်။ "အင်း သူလည်း အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ"။ ထုံးစံအတိုင်း ဖော့တွေးလိုက်မှ စိတ်ထဲက သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဗီရာနှင့် အိမ်နီးချင်း သူနာပြုဆရာမလေးကတော့ သူမနှင့်တွေ့တိုင်း စပ်စုသည်။ "သူက ဆရာ့်မရဲ့ ရည်းစားလားဟင်" ဗီရာကိုယ်တိုင်ကတော့ ဤလိုမျိုး တစ်ခါမှ မတွေးဖူးပါ။

ခုဆို ဗီရာ့အသက်က ၄၃ နှစ်ရှိပြီ။ နက်ပြာရောင် ဆံပင်တွေပင် ကြိုးကြားဖြူစပြုပြီ။ သို့နှင့်တိုင် ဗီရာ့အလှကို သတိပြုမိသူမှာ ဆိုကိုလော့စကီး တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူမကို လူတိုင်းလိုလိုက ချစ်ကြသည်။ အသက်အရွယ်မငယ်တော့သော လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရဟန်ရှိသော ခံစားမှုက ဗီရာ့အသွင်အပြင်တွင် အရိပ်ထင်နေသည်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် ဗီရာမှာ ဣန္ဒြေရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ဂရုတစိုက်ကြည့်ပါမှ မြင်သာသော ခပ်ဖျော့ဖျော့ အပြုံးကြောင့် ဗီရာ့မျက်နှာမှာ တည်တည်တင်းတင်းကြီးမဟုတ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် အမြင်အေးနေသည်။

ဗီရာမှာ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမက လူနာတွေကို ဆေးပညာနှင့်သာမက ဖြဟ္မစိုရ်တရားနှင့်ပါ ကုသတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့နှင့် လူနာတွေက သူမကို အားကိုးကြသည်။ ချစ်ကြသည်။ ပြီးခဲ့သော ဆောင်းတွင်းကမူ မိမိအလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကရင်မလင်မှ ဆရာဝန်တော်တော်များများကို အန်ပြန်တော်လှန်ရေးတံဆိပ် ကပ်ထားချိန်။ တစ်ညတွင် ဆေးရုံလာတက်သော ပါတီတက်ကြွသူနှစ်ဦးက 'ပရာပဒါ' သတင်းစာကိုင်ပြီး အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောနေကြသည်။

"ဆရာဝန်ဆိုတာ မနရှင်ပေါက်စကွ။ မယုံရဘူး။ အထူးသဖြင့် ဗီရာလို ဆရာဝန်ဆိုရင် ပိုပြီးတောင် မယုံရဘူး။ ကြည့်ပါလား။ သူက မြုံစိမြုံစပ်နဲ့။ ဘာတွေ အတွင်းကျိတ်ကြံနေသလဲမှ မသိတာ"

ဗီရာမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် ဆေးရုံမှ (မဟုတ်သေးပါ) ရုရှားပြည်ကြီးကပင် ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားထိန်းနေစဉ်မှာပင် ပေဗယ်တစ်ယောက် အူယားဖားယားပြေးလာပြီး သူမလက်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အားပေးစကားဆိုသည်။

"သူတို့ပြောတာ မယုံနဲ့ ဆရာမ။ ဆရာမကို အားလုံးက ချစ်ကြတာပါ။ တောက် အတော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ"

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ပေဗယ်ကိုပင် ဗီရာက ပြန်လည်နှစ်သိမ့်လိုက်ရသေးသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ရပါတယ်"

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဗီရာ့ဆီသို့ သုံးပန်လှပန်းအိုးလေးတစ်အိုး လက်ဆောင်ရလာသည်။ ပန်းအိုးနှင့် တွဲချည်ထားသော ကတ်ပြားလေးပေါ်တွင် 'ဒေါက်တာ ဗီရာရှီးရားအတွက် အလုပ်သမားများ၏ လက်ဆောင်' ဟု ရေးထားသည်။ ဗီရာ အတော်လေးပျော်သွားသည်။ "အင်း ငါ့ကို မုန်းသူတွေ ရှိသလို ချစ်တဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်"

ဗီရာအနေနှင့် လက်ရှိစက်ရုံတွင် တာဝန်ကျခဲ့သည်မှာ (၇) နှစ်ကျော်ပြီ။ အားလုံးကလည်း သူမကို လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။ သို့သော် သူမတွင် ခင်ရင်းနီးနီးမိတ်ဆွေဆို၍ များများစားစားမရှိ။ သူမအိမ်သို့ အလည်လာသူဆိုလျှင်လည်း ဆိုကိုလော့စကီးမှလွဲလျှင် လီနာတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

လီနာစဉ်းစားမိသလောက် ဗီရာ၏ တသီးတသန့်နေလိုသောအကျင့်မှာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အချစ်နှင့်ဆိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။ စစ်ကြီးမဖြစ်ခင်ကဆိုလျှင် ဗီရာမှာ ယခုလို အထီးကျန်မဟုတ်။ အမြဲတစေလို လူအုပ်ကြီးနှင့်တွဲ၍ တွေ့ရတတ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ဗီရာကြောင့်တော့မဟုတ်ပါ။ ဗီရာ့ ခင်ပွန်းသည် ယက်ထရီဇော့(ဗ်) နှင့် ပို၍ဆိုင်သည်။ သူက အပေါင်းအသင်းဆံ့သည်။ စကားပြောကောင်းသည်။ လူချစ်လူခင်များသည်။ သူ့ကိုချစ်သော သူမကလည်း သူ့တွေကို ရှောင်မနေချင်တော့ပါ။ သူ့အလိုကျ လူတွေနှင့် မျောပါနေတတ်သည်။

တစ်ခါကတော့ သူမချစ်သော 'မောင်'က ဗီရာ့ကို ခုလို မေးဖူးသည်။

"ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စကားနည်းရတာလဲ ကလေးမရယ်"

သူ့မေးခွန်းကို ဗီရာမဖြေတတ်။ သူမကိုယ်တိုင် သိချင်နေသော မေးခွန်းလည်း ဖြစ်သည်။

"မသိဘူးမောင်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို စကားမပြောတတ်တာကိုလည်း သွားနော ကြိုက်ပါဘူး။ မောင့်လိုပဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောတတ်ချင်လိုက်တာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပြောပေါ့ ဗီရာရဲ့"

"ပြောလို့မရဘူးမောင်။ ကျွန်မမှာ မွေးကတည်းက တစ်ခုခုချို့ယွင်းနေသလိုပဲ။ ဥပမာ လက်ချောင်းလေးတွေ မပြည့်မစုံ မွေးလာသလိုမျိုး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မောင်ရယ်။ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး။"

မောင်က သူမကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ စကားမပြောတတ်သော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အနမ်းနှင့် နှစ်သိမ့်သည်။ ပြီးမှ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ဖွဖွလေးပြောသည်။

"မပြောပါနဲ့တော့ ညီမရယ်။ မင်းအသည်းနှလုံးကို မြင်နေရမှတော့ စကားလုံးတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး"

ဗီရာမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားနည်းသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်အတော်ရမှ စကားပြောတတ်သည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ ဗီရာတို့ဇာတိမှာ မော်စကိုနှင့် အတော်လှမ်းသော မြို့လေးတစ်မြို့။ ဗီရာ့ဖခင်မှာ ဖိနပ်ချုပ်သမား။ တစ်နေကုန် ဖိနပ်ချုပ်ရင်း ပေါက်ကရသီချင်းတွေ အော်ဆိုနေတတ်သော လူပျော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စကားနည်းသော သမီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ဤသို့ပြောလေ့ရှိသည်။

"ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးက လာပြီး ငါ့သမီးလေးရဲ့ ပါးစပ်ကို ချိတ်ပိတ်သွားတာကွ"

ငယ်ငယ်က ကြားရဖူးသော အဖေ့စကားကို ဗီရာအသက်ကြီးသည်အထိ စွဲနေသည်။ ထိုစိတ်အစွဲနှင့်ပင် စကားပြောရမှာ ကြောက်နေမိသည်။ သို့နှင့်တိုင် စကားပြောကောင်းသော၊ ဖော်ရွေသော သူငယ်ချင်းတွေကိုမူ အားကျနေတတ်သည်။ ကက်ယာ၊ ဖင်ယာ၊ မယ်ရောက်စီတို့ဆိုလျှင် ဗီရာ့စိတ်ကူးထဲမှ စံပြနတ်မိမယ်လေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လို လူချစ်လူခင်များလိုသည်။ သူတို့ကို အားကျသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှင့်ရင်းနှီးအောင် အောက်ကျို့ပေါင်းရသည်။ တကယ်တမ်း ရင်းနှီးလာတော့မှ သူတို့တစ်တွေမှာလည်း သာမန်မိန်းကလေးတွေနှင့် ဘာမှမခြားသည်ကို သိလာရသည်။ သည်တော့လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဒိုင်ယာရီကိုသာ အဖော်ပြုရတော့သည်။

"လူတွေအားလုံး လိမ်နေကြတာပါလား။ အင်း . . ငါကိုယ်တိုင်က ကျပ်မပြည့်လို့ ဒီလိုတွေးမိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ ဟုတ်မှာပါ။ အားလုံး ငါ့အမှားပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီလိုပုံနဲ့ ငါ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်ရမှာလဲ"

ဗီရာ (၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ ပညာဆက်သင်ရန် ဇာတိမြို့လေးကို ခွာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ဗီရာ့အတွက် အလှည့်အပြောင်းကာလဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ နှလုံးသားလှုပ်ခတ်စအရွယ်။ အချစ်ကို ရှာဖွေစူးစမ်းချင်သည့်အရွယ်။ မြို့မှာကျန်ရစ်သော သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးတော်တော်များများမှာ အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြပြီ။ အချို့ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ပင် ပျက်ကုန်ပြီ။ ရင်ထဲမှ အချစ်ကို ဆာလောင်နေသည့်တိုင် သူမအသွင်မှာ ငယ်ငယ်ကလို ခပ်ငိုင်ငိုင်ခပ်ငေးငေး။ သူ့မျက်နှာထားတည်တည်က 'ငါ့ကိုမထိနဲ့' ဟု စာတန်းချိတ်ထားသလို။ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို 'မဖိုပြီး' ဟု ပြောင်ခေါ်ကြသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို မတောင့်တတတ်သောသူဟု ရည်ရွယ်ရင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဗီရာ့ရင်ထဲက အချစ်ငတ်ဝေဒနာကို သူတို့မသိ။ မသိတတ်ရကောင်းလားဆိုသော မကျေလည်စိတ်နှင့် သူမမျက်ဝန်းနက်နက်တွင် ဒေါသရိပ်တို့ပင် သမ်းနေတတ်သည်။ ဤကာလမှာပင် ဗီရာ့ဘဝထဲသို့ ပထမဆုံးဖူးစာရှင် ရောက်လာသည်။

သူက ဗီရာနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း။ သူ့နာမည်က 'ဗာဝရာ'။ သူငယ်ချင်းတွေကမူ 'ဘိုးတော်ဗာစရာ'ဟု နာမည်ပြောင် ပေးထားသည်။ ဗာစရာမှာ တကယ်လည်း အဘိုးကြီးအိုပေါက်စနှင့် တူသည်။ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း။ ဒီကြားထဲ တစ်မျက်နှာလုံး တင်းတိပ်တွေစွဲနေ၍ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုအိုစာသယောင် ထင်ရသည်။ သို့သော် သူ့အသံက သူငယ်လေးတစ်ယောက်လို မြူးမြူးကြွကြွရှိလှသည်။ ဗီရာ့အထင် ဘုရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံလို ချိုသည်။

ပထမတော့ သူက တက္ကသိုလ်မုခ်ဦးတွင်ထိုင်စောင့်ပြီး ဗီရာ့ကို အပြုံးတွေနှင့် ကြိုတတ်သည်။ နောက်တော့ အဆောင်လာလည်သည်အထိ အရဲကိုးလာသည်။ သူ့အကြင်နာစကားတွေကို ကြားရတိုင်း ဗီရာမှာ ကျိန်စာမိသလို ခံစားရသည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်ကြည့်လို့မရ။ "ငါ့ကိုက မချစ်တတ်တာများလား"။ အဖေပြောဖူးသော ကောင်းကင်တမန်သည် သူမပါးစပ်ကို ချိတ်ပိတ်သွားရုံမျှမက သူမနှလုံးသားကိုပါ သော့ခတ်သွားလေသည်လားမသိ။ သို့ငြင်းမကြာခင်မှာပင် ဗီရာ သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်သည်။ ချစ်မိသွားသောကြောင့်မဟုတ်။ ချစ်ကြည့်ချင်၍ ဖြစ်သည်။

တိုတောင်းသော ကာလငယ်တစ်ခုအတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်အရင်းနှီးလွန်သွားကြသည်။ ဗီရာတစ်ယောက် ခေါင်းအုံးထက် မျက်[illegible] ရှိုက်လို့မှ မဆုံးခင် သူက အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထသည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွန့်ကြေနေသော အဝတ်အစားများကို ဆွဲဆန့်သည်။ နောက် ခါတိုင်းလို မြူးကြွမြူးအသံဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။

"ရေခဲမုန့် သွားစားကြရအောင်ကွာ . ."

ဗီရာမှာ ပြန်မတွေးချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ "အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား။ ထမင်းစားရေသောက်လို ဘာမှမဆန်းပြားတဲ့ ကိစ္စပဲလား" ဤအကြိမ်သည်ပင် ဗာစရာနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ဗာစရာနှင့် မတွေ့ချင်တော့။ အချစ်ဆိုတာကြီးကိုလည်း မယုံတော့။ "ငါ သိတော့မှ မချစ်တော့ဘူး"ဟု စိတ်ထဲက ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။

သို့နှင့်တိုင် ဗီရာ့အသက် ၂၄နှစ် အရောက်တွင် ခိုင်မာလိမ့်မည် ထင်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ အရည်ပျော်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ သူမဘဝထဲသို့ ယက်ထရိဇော့ ဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မောင့်ကို ချစ်စိတ်နှင့် မောင့်အပေါင်းအသင်းတွေကိုပင် ခင်မင်ရင်းနှီးလာမိသည်။ သူတို့၏ ကြင်စဦးအိမ်ကလေးသို့ မောင်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာတတ်သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ စကားတွေပြောကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။ ဗီရာက စကားပြောကောင်းသော မောင့်မျက်နှာကို ငေးရင်း ပျော်နေသည်။ သူမဘဝအတွက် အပျော်ရွှင်ဆုံးကာလများ ဖြစ်ပါသည်။ မောင့်ရင်ခွင်တွင် နွဲ့မှီရင်း ခုလိုပင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

"ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းမှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး မောင်ရယ်"

ဗီရာ့အတွက် အပျော်ကာလမှာ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စစ်ကြီးက သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ယက်ထရိဇော့က ကီယက်စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူမက မော်စကိုဆေးရုံတွင် ကျန်ရစ်သည်။ နောက် မောင်နှင့် ပိုနီးလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ခနက်စနိုဒါ နောက်တန်းဆေးရုံသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး စစ်အခြေအနေမကောင်းရာမှ နောက်တန်းဆေးရုံမှာ ရှေ့တန်းဖြစ်လာရသည်။ ဗီရာလည်း ဆေးတပ်ရင်းထဲ ဝင်လိုက်ရသည်။ ဤကာလမှာပင် ရှေ့တန်းပြန် အရာရှိတစ်ဦးဆီမှ မောင့်သတင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရသည်။ မောင်တစ်ယောက် ဘိုင်လိုရုရှား စစ်မြေပြင်တွင် ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက် (၆) လကြာတော့ 'မောင် တိုက်ပွဲကျသွားပြီ'ဟု သတင်းရသည်။ ဗီရာ မယုံချင်သေးပါ။ ဤမျှ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို သေမင်းက သည်လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ခေါ်သွားလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ထဲက တင်းထားသည်။

စစ်ကြီးအပြီး အောင်ပွဲခံနေ့ရောက်တော့ မယုံချင်၍ မရတော့။

မောင်တို့တပ်ရင်းမှ တရားဝင် အကြောင်းကြားစာ ရလာသည်။ ဗီရာ မျက်ရည် မကျမိပါ။ အောင်ပွဲခံအခမ်းအနားမှ မီးရှူး၊ မီးပန်းတွေကို မမြင်။ မောင့်မျက်နှာသာ မြင်နေမိသည်။ ငိုဖို့လည်း သတိမရ။ "တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး"ဆိုသော အသိက အရာရာကို မေ့လျော့သွားစေသည်။

"အိပ်လိုက်ပါ ဗီရာရယ်၊ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်နော်"

သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မလေးက သူမပခုံးကိုဖက်၍ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

"ရပါတယ်"

ဗီရာ ကြိုးစားပြုံးကြည့်ပါသည်။ အပြုံးစစ်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ခါးမဆုံ့နာကျင်မှုကြောင့်ဖြစ်လာသော 'အမဲ့' ပင်ဖြစ်ဖို့များသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ဗီရာ မောင့်အကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောတော့ပါ။ အမေနှင့် ညီမလေးကိုပင် ဘာမှမပြော။ လူတွေက သူမကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော စစ်ဘက်ဆရာဝန်မလေးဟု မြင်ကြသည်။ စစ်ကြီးက ခြေမွဖျက်ဆီးသွားခဲ့သော သူမနှလုံးသားကို ဘယ်သူမှမသိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြန်မပြောချင်ပါ။ ပြောစရာမလိုဟုလည်း သဘောထားသည်။

ထိုစဉ်မှစ၍ မောင့်ကို သတိရတိုင်း အလုပ်ထဲမှာသာ စိတ်ကိုနှစ်ပြီး ဖြေသိမ့်ရတော့သည်။ ဗီရာ၏ ဗီဇစိတ်မှာ သနားကြင်နာတတ်သည်ဖြစ်ရာ သူမအလုပ်နှင့် အဟပ်ညီသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဆေးကျောင်းသူဘဝကပင် ဗီရာက သူမဆရာတစ်ဦးကို မေးကြည့်ဖူးသည်။

"လူနာ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို သက်သာအောင် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ရင် ဆရာဝန်ပီသပါ့မလား ဆရာ"

ဆရာက သူမမျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

"အင်း . . တို့များမတတ်နိုင်တာတွေ အများကြီးပဲ ကလေးမရေ . ."

ဆရာ့အဖြေကို ဗီရာ မကျေနပ်ပါ။ စစ်ဆေးရုံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မှ ဆရာ့စကားကို နားလည်စပြုလာရသည်။ စင်စစ် စစ်ဆေးရုံမှာ သူမအတွက်တော့ ကျောင်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ၊ မီးလောင်နေသော မျက်နှာများ၊ တစ်အား ချင်ချင် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံနက်ကြီးများ၊ နောက် သွေးပျက်ချောက်ချား သူများ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် မတတ်နိုင်သောအရာတွေ အများကြီးရှိနေ သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ အထူးသဖြင့် 'စစ်'ပေါ့။ တော်သေးရဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုသော ဝေါဟာရ၏ အဖမ်းစားကို မခံခဲ့ရသော ဗီရာမှာ 'စစ်'ဆိုသည်ကိုမူ နာနာကြည်းကြည်း မုန်းမိသည်။

ယခု အသက်လေးဆယ်ကျော်သည်ထိပင် မိမိ၏ဆရာဝန်ဘဝကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ ပါဝယ်၏ဇနီး ကင်ဆာဖြစ်နေပြီကို သိလိုက်ရသောအခါ သူမမှာ ဘယ်လိုအားပေးရမည်မသိ။ ဤမျှနှစ်လိုခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသော ထိုအမျိုးသမီးမှာ မကြာခင်အချိန်အတွင်း အကြီးအကျယ် ဝေဒနာ ခံစားရတော့မည်။ နောက်ဆုံး သေဆုံးရမည်ကို သိနေတော့ ရင်ထဲက မချိ။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်။ ဆေးပညာကိုလည်း မကျေနပ်။ သို့အတွက် ဘာစကားမှမပြောချင်။ အင်ဒရေလို အလွန်လေးစားချစ်ခင်စရာကောင်းလှသည့် ကျောင်းဆရာအိုကြီးကို သေမင်းလက်မှ ဆွဲမထုတ်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူမ ဘဝင်မကျပါ။ လူအုပ်ကြီးကြားတွင် ပိတ်မိနေသလို ဗီရာမှာ အသက်ရှူကျပ်နေတော့သည်။ ရုန်းထွက်ဖို့ အင်အားလည်း သူမမှာမရှိ။

လီနာတစ်ယောက် ရင်ဖွင့်ဖို့ သူမဆီ ရောက်လာချိန်တွင် ဗီရာမှာ စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်က စာရင်းစစ် ဖီဒိုဆီယက်(ဗ) ဆုံးသွားသည်။ သူ့ရောဂါက နမိုးနီးယား။ ဗီရာက သူ့ကို ပင်နယ်စလင် ပေးထားသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်တန်ရာဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ လူနာကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကောင်းသည်။ သူ့မိန်းမကိုပင် အားပေးနေသေးသည်။

"နောက်အပတ်ဆိုရင် ငါ ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါကွာ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့။ ဟုတ်လား"

နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာပင် သူ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်။ သူ့အလောင်းကို ခွဲကြည့်တော့မှ သွေးကြောတွေ ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နမိုးနီးယားလို ရောဂါမျိုးကိုပင် အရှုံးပေးလိုက်ရသည့် မိမိအဖြစ်ကို ဗီရာခွင့်မလွှတ်ချင်။ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျရသည်။ ဘာမှလုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်မရှိတော့သည်နှင့် အိမ်ကို စောစောပြန်ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဂနာမငြိမ်။ ညနေခန်းထဲတွင် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာသည်။ "ဆိုကိုလော့စကီး ထင်ပါရဲ့"။ ရုတ်တရက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသည်။ "အေးလေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စကားပြောဖော် ရတာပေါ့"။ တွေးရင်း တံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ ဝင်လာသူက ဆိုကိုလော့စကီး မဟုတ်။ သူ မထင်ထားသော 'လီနာ'။

"ဟယ် လီနာပါရောလား။ တို့များ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်။ လာ လီနာ လာ"

လီနာ့အကြောင်းကို သိနေသည်မို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖြစ်အောင် နှုတ်ဆက်ရသည်။ လီနာက ခံစားလွယ်၊ ထိခိုက်လွယ်။ သူ့ကို မလာစေချင်ဘူး ထင်သွားလျှင် မနည်းချော့ရဦးမည်။ သို့နှင့်တိုင် ဟန်မဆောင်တတ်သော သူမအသံမှာ မည်သို့ပင် ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို အလိုလိုသိနေသည်။

လီနာ့ပုံစံက ခပ်ငိုင်ငိုင်။ သိသိသာသာလည်း ချုံးကျနေသည်။ သို့သော် စကားတွေကိုတော့ အဆက်မပြတ်ပြောသည်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာတာ။ အင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအသစ်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကလေးတွေအတွက် ကပေလေ့လာရေးအစီအစဉ်ကလည်း စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကလေးနဲ့မလိုက်တဲ့ စာကြီးပေကြီးတွေ ထိုးသိပ်ထည့်ထားတာကိုး။ အင်း . . ခုနစ်တန်းကလေးတွေကလည်း ကိုင်ရတွယ်ရ ခက်လိုက်တာ ဗီရာရယ်။ အေးလေ ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးဆိုတာတော့ ဘယ်အတန်းမှာမဆို ရှိတာပေါ့။ ပြဿနာက ကလေးတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတွေ။ အင်ဒရေဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်ချင်း အကြောင်းကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခုဆရာကြီးကတော့ အားလုံးကို ကိုက်တံတစ်ခုတည်းနဲ့ တိုင်းချင်တာကလား"

လီနာ့စကားတွေမှာ ဟိုရောက်သည်ရောက်။ သူမအသံကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတွေ။ ဗီရာ့ကိုမကြည့်။ ဟိုအဝေးတစ်နေရာ ရောက်နေသည်။ သူပြောနေသော စကားတွေကို သူကိုယ်တိုင် စိတ်မပါသလိုမျိုး။

"မင်းကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ လီနာ။ နေရောကောင်းရဲ့လား။ မှန်းခမ်း။ အအေးများမိသလားပဲ။ တုပ်ကွေးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်နော်။ ဂရုစိုက်သီနာရေ"

ဆရာဝန်စိတ်နှင့် စိုးရိမ်၍ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ လီနာက ဘယ်လို သဘောပေါက်သွားသည်မသိ။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းရင်း ဝုန်းခနဲ ဆရပ်လိုက်သည်။

"ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါ။ သွားတော့မယ်၊ အစည်းအဝေးရှိသေးတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗလုံးဗထွေးပြေးရင်း ဆင်ဝင်လှေကားထိပ် ရောက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ဇီရာလည်း အပြေးလိုက်ပြီး အော်ပြောရသည်။

"လီနာ ခဏနေဦး"

သူမ အိမ်ပြင်ရောက်တော့ လီနာမရှိတော့ပါ။

"သူမှာ တစ်ခုခုပြောစရာရှိလို့ ငါ့ဆီလာတာနေမှာ။ ငါ ဘာကြောင့် မတားမိတာပါလိမ့်"။ ထုံးစံအတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်မိသည်။ ခုတလော ဘာဖြစ်နေသည်မသိ။ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ လီနာကို သူမခင်သည်။ အထူးသဖြင့် မနှစ်ဆောင်းဦးပေါက်နောက်ပိုင်းကတည်းက လီနာကို ပိုနားလည်လာမိသည်။ လီနာက ပွင့်လင်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မျိုသိပ်မထားတတ်။ "ခုလည်း ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာလို့နေမှာ"။ "သူ့ယောက်ျားနဲ့များ စကားများလာသလားပဲ"

လီနာ့ခင်ပွန်း အိုင်ဗင်ကိုတော့ သူမ သိပ်ကြည့်လို့မရပါ။ ဒီလူကို မြင်တိုင်း ချက်ကော့(ဖ)ဝတ္ထုထဲက 'ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲကလူ'ကို သတိရမိသည်။ ဒီလိုဗျူရိုကရက်မျိုးနှင့် အတူနေရသော လီနာ့ကို စာနာမိသည်။ "အင်း . . . သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်"

"အေးလေ သူ့ကျောင်းကိစ္စလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း သူ့ယောက်ျား အိုင်ဗင်လိုလူမျိုး"။ တွေးရင်းမှ မလုံမလဲဖြစ်လာပြန်သည်။ "အိုး . . ငါက သူများအပြစ်ကိုပဲ ပြောနေ။ ငါကရော ဘာထူးလို့လဲ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုသာ သိတဲ့လူ။ ကြည့်စမ်း၊ ခုဆိုရင် လီနာ့ကို ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းလဲ။ ငါ သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့"

အတွေးကိုဖြတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပညာဂျာနယ်ကို ကောက်လှန်လိုက်သည်။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်နှစ်ဖတ်ဆဲမှာပင် အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သော စကားလုံးတစ်လုံးကိုတွေ့တော့ စိတ်ပျက်ရပြန်သည်။ ဒီနေ့ တစ်နေကုန် ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။

ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှန်ထဲမှ ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန်ငေးနေမိသည်။ တွဲကျစပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်ခုံးအောက်မှ မျက်လုံးတွေမှာ ဒီနေ့မှ ပိုမှောင်နေသလား ထင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကွေးမှ အရေးအကြောင်းတွေကလည်း သိသာထင်ရှားနေပြီ။ "ငါ့အသက် မငယ်တော့ပါလား"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုကိုလော့စကီးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

* * *

အခန်း(၆)

အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ မရောက်မီက စက်ရုံညွှန်ကြားရေးမှူးမှာ 'တာရက်ဆာဗစ်(ချ)'ဖြစ်သည်။ သူ ဝန်ကြီးဌာနသို့ ရောက်သွား၍ အိုင်ဗင်မှာ သူ့နေရာကို ဆက်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်မလွှဲမီ တာရက်ဆာဗစ်(ချ)က သူ့ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အိုင်ဗင်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ၎င်းအထဲမှ 'ဆိုကိုလော့စကီး' နှင့် ပတ်သက်သော သူ့စကားတွေကို အိုင်ဗင်မမေ့။

"ဒီလူက ခေါင်းတော့မာတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အဲ . . ပါးစပ်လည်း အတော်ဆိုးတယ်။ သူ ဘာပြောပြော စိတ်ထဲမထားနဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ သူ့အကျင့်ပါ"

အိုင်ဗင်အနေနှင့်ကတော့ ဆိုကိုလော့စကီး၏ မိုက်ရိုင်းမှုတွေကို အကျင့်တစ်ခုအနေနှင့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ဒီလူကို တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်ချင်။ သူ့မိန်းမ 'လီနာ'ကို မကြာခဏ ရင်ဖွင့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆိုကိုလော့စကီးက ကိုယ့်ကိုလာပြောတယ်ကွ။ 'ခရာဗီဗာ'ကို အလုပ်မဖြုတ်ပါနဲ့တဲ့။ သူ့မိန်းမ အတော်မမာနေလို့ ပျက်ရက်တွေ များနေတာတဲ့။ ဒီလူက လာတောင်းပန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ကို အမိန့်ပေးနေတာ"

"အဲဒီတော့ ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

လီနာက ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန်မေးသည်။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မည်ကို သိချင်တာလည်း ပါသည်။

"ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မလဲ လီနာရယ်။ ဒီလူ အလုပ်ပျက်တာ လေးငါးကြိမ်မှ မကတော့တာ။ ကိုယ် သူ့ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ "ကျုပ်စက်ရုံမှာ ဘယ်သူမှ 'ဒွန်ကွီဇုတ်' လုပ်လို့မရဘူးလို့။ အဲဒီတော့ ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက ဘာပြန်ပြောလဲ သိလား"

တစ်ခုခုပြန်တွယ်တော့မည်ကို သိနေ၍ လီနာက ဝမ်းသာအားရမေးမိသည်။ ဒီတစ်ခါ သူ့မျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲ။

"ဆိုပါဦး"

"နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ဒွန်ကွီဇုတ် ဖတ်ဖူးလို့လား။ အဲ ဖတ်ဖူးတယ်ပြောလည်း ကျုပ်ကတော့ မယုံရေးချမယ်"တဲ့ကွာ။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ဒီစကားကို လူအများကြီးရှေ့မှာ ပြောတာနော်၊ ဟင်း . . အတော်လူဝါးဝတဲ့ကောင်၊

လီနာမှာ မပြုံးဘဲမနေနိုင်၊ ဆိုကိုလော့စကီးကို စိတ်ထဲမှ တောင်းချီးပေးမိသည်။ အိုင်ဗင်မှာ ပြန်ပြောရင်းမှ စိတ်တိုလာသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ တုံ့ပြန်ရလျှင် ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ငနဲ အလုပ်ပြုတ်တာကြာပြီ။ ခက်နေသည်မှာ ဒီငနဲကို ဝန်ကြီးဌာနကိုယ်တိုင်က 'ဒီဇိုင်းနာကောင်း' တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။ "အင်း . . ဒင်းမှာလည်း ပိုင်ရာဆိုင်ရာရှိလို့ဖြစ်မှာပ"။ ဤအတွေးသာမှန်လျှင် ဒီမောင်ကို ဘယ်လိုမှ ထိလို့မဖြစ်၊ မီးခဲကော်ကက်ကိုင်မိသလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဆိုကိုလော့စကီး၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကမူ သူတို့ညွှန်ကြားရေးမှူးပေါင်းလိုပင် သူ့ကို အပြစ်မမြင်ကြပါ။ လူထူးလူကြောင်တစ်ယောက်အနေနှင့်သာ သဘောထားသည်။ သူ့အရပ်ကြီးက မိုးထိုးနေသည်။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော ဆံပင်က တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေပြီ။ သူ့မျက်လုံးတွေက အပြာ။ သို့သော် မကြည်လင်၊ ရီဝေဝေ၊ မှုန်ဝါးဝါး၊ သူ့မျက်နှာက ဆောင်းတွင်းမှာပင် ကြေးနီရောင်တောက်နေတတ်သည်။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များမှ ခုပဲရောက်လာသလိုမျိုး။ သူ့ကိုပို၍ အကျည်းတန်စေသည်မှာ ပါးတစ်ဖက်ပေါ်မှ ကန့်

သန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးဖြစ်သည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော သူ့နှုတ်ခမ်းကြားတွင် ဆေးတံတိုတစ်ချောင်းကို အမြဲတွေ့ရတတ်သည်။ များသောအားဖြင့် ဆေးတံကို မီးညှိမထား။ မီးညှိမထားသော ဆေးတံကိုသာ တပျတ်ပျတ် ရှိုက်ဖွာနေတတ်သည်။

ဆိုကိုလော့စကီးမှာ အလုပ်တော့ အလွန်လုပ်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ကုန်းရုန်းလုပ်သည်။ သူ့ဘေးမှ 'ဘရိုင်နင်'နှင့် 'ခရိုရော့(ဗ)'တို့က ကမ္ဘာ့ရေးရာတွေ ငြင်းခုံနေကြသည်ကို ဘာမှဝင်မပြော၊ ငါးစစ် သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်းလောက် ကြားရဖို့ပင် မလွယ်လှပါ။ သူ့ဒါသဘို သိနေကြသည့်အတွက်လည်း သူနှင့် စကားရောဖောရော မလုပ်ရဲကြတာသည်း ပါသည်။

သူနှင့် နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ အလုပ်တူ တွဲလုပ်ခဲ့ကြသူများပင် သူ့နောက်ကြောင်းကို ရေရေရာရာမသိ။ သူ့ဇာတိမှာ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်ဘက်ခုခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့အဖေက တံငါသည်တစ်ယောက်ဟု ပြောသံဆိုသံ ကြားဖူးသည်။ သူ့ပါးပေါ်က အမာရွတ်ကြီးမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကာလက ရခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လူပုံက ကြမ်းသော်လည်း ဆိုကိုလော့စကီးမှာ ဂီတကိုဝါသနာထုံသူဖြစ်သည်။ နက္ခတ္တဗေဒကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ တစ်ခါက သူ့တွင် အိမ်ထောင်ဖက်ရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုတော့ လူလွတ်။ သူ့ဇနီးမှာ သူ့ဇွဲမျိုးကို မခံနိုင်တော့သည်နှင့် သူ့ကို ပစ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် သူ့ဘေးမှာ သူ့လိုပင် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ခွေးတစ်ကောင်သာရှိသည်။ သူ့ခွေး 'ဖွန်ကာ'က တွေ့သည့်သူတိုင်းကို ရန်လိုသည်။ "အင်း . . ခွေးနဲ့လူကတော့ လိုက်လည်းလိုက်ဖက်ပါပေရဲ့"ဟု လူတွေက သူ့ကွယ်ရာတွင် ပြောလေ့ရှိသည်။

ဆိုကိုလော့စကီးကို တီထွင်မှုပါရဂူဟုလည်း ဆိုနိုင်စရာရှိသည်။ သူတီထွင်ခဲ့သော ဒီဇိုင်းတွေ မနည်းမနောရှိသည်။ ဤအတွက် သူ့မှာ ဘာဆုတံဆိပ်မှ မရစဖူး။ အကြောင်းပေါင်းသင့်သူများကသာ သူ့ဦးနှောက်ကို ဖောက်ဘားပြီး အလုပ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဤအတွက် သူကိုယ်တိုင်ကမူ တင်[illegible] ကလေးမှ မျက်နှာမပျက်။ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် တစ်ခုတည်းသော သေ[illegible] သည်မှာ ယခုစက်ရုံမရောက်မီက အား(လ)မြို့စက်ရုံတစ်ရုံတွင် လုပ်ခဲ့သ[illegible] ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အထက်အရာရှိလူကြီး[illegible] အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ကိစ္စမှာ [illegible] သတင်းပေါက်သွားပြီး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတိုင်း သူသာ အပြစ်ကျူးလွန်သူဖြစ်ပြီး နယ်ပြောင်းခံလိုက်ရသည်။ ဤကိစ္စမှာ သတင်းစာတွင် တရားဝင်ပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ လူတော်တော်များများက သိနေကြသည်။ သတင်းစာက သူ့သတင်းကို ဤသို့ ခေါင်းစဉ်တပ်သည်။ 'အမွှေးမပါတဲ့ သိမ်းငှက်ကြီး'ဆိုလားပင်။ မိမိကိုယ်ကို ပဏ္ဍိတထင်နေသော နုလပိန်းတုံးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို ဖွဲ့ပြသည်။

ဆိုကိုလော့စကီး၏ 'ထူးထွေတည့် အံ့ရာသော' များစွာထဲမှ အထူးဆန်းဆုံးတစ်ခုမှာ သူနှင့်ဗိုလော့ယာတို့၏ ဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ ဗိုလော့ယာက လူတွေကို အထက်စီးမှ ဆက်ဆံတတ်သူ၊ လူ့ရှုပ်လူ့ပွေ။ ဆိုကိုလော့စကီးက လူဖြောင့်စိတ်တို။ စရိုက်ချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ဇော့ဒကာ အတူသောက်၍ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ရှိကြသည်။ ဗိုလော့ယာဘက်ကမူ ဆိုကိုလော့စကီးနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်သည်။ မော်စကိုနေ့များကို နာနာကြည်းကြည်း ဖြတ်သန်းပြီးကတည်းက လောကကြီးကို အနှစ်မရှိသည့် ကြွက်ဆူတောဟု သူက ထင်ထားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီး၏ ပြင်းထန်စူးရဲသော ဝေဖန်ချက်များကို ကြားရသောအခါ "အင်း . . ဒီလူကြီးလည်း ငါ့လို လောကကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတဲ့ ပါရမီရှင်ပါလား"ဟု တွေးမိပြီး ပျော်သွားသည်။

တကယ်တော့ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သူထင်သလိုမဟုတ်။ အဆိုးကိုသိမြင်ထားသည့်တိုင် အကောင်းကိုလည်း ရှာဖွေကြည့်တတ်သူဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဆိုးယုတ်သည်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံး ကောင်းကွက်ကလေးတစ်ခုလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်တွေးပေးတတ်သည်။ ဤသို့သော ကောင်းကွက်ကလေးများကို တွေ့ရတိုင်း စိတ်ထဲက ကျေနပ်သည်။ "လောကကြီးက ငါထင်သလောက်တော့လည်း မဆိုးသေးပါဘူး"ဟု တွေးမိကာ ပျော်ရသည်။ သူ့နှုတ်က ဘာမှဖွင့်မပြောသည့်တိုင် မီးညှိမထားသော ဆေးတံတိုကို ရှိုက်ဖွာရင်း စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။ စင်စစ် ဤခံစားချက်နှင့်ပင် ဗိုလော့ယာကို အပေါင်းအသင်း လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလော့ယာကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆိုကိုလော့စကီးနှင့် အတူရှိနေလျှင်ခါတိုင်း ဗိုလော့ယာလိုမဟုတ်တော့။ သူ့အဖေနှင့်ဆိုလျှင် သူက နှုန်းစံတန်ဖိုးတွေကို ငြင်းချက်ထုတ်တတ်သည်။ တန်နက်ခါနှင့်တွေ့လျှင် အချစ်ကို သရော်သည်။ ဆာဗူရော့နှင့်ဆိုလျှင် အနုပညာဆိုတာကြီးကို ဟားတိုက်ရယ်မောတတ်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးနှင့်ဆိုလျှင်မူ ပီဘိ လိမ္မာရိုကျိုးသော လူငယ်လေးဖြစ်သွားသည်။ ဗိုလော့ယာ၏ ဤသို့သော အမူအရာမျိုးကို သူ့အဖေ အင်ဒရေရော၊ သူ့ရည်းစား တန်နက်ခါရော၊ မော်စကိုမှ သူ့ဘော်ဒါတွေပါ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးလိမ့်မည်မဟုတ်။

တစ်ခါကတော့ ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခုပြောလာသည်။

"မောင့်ရင့်ပန်းချီကားတွေကို ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်"

ပြောရလျှင် ဗိုလော့ယာ အတော်စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ပျာပျာသလဲငြင်းမိသည်။

"အလကား အပေါစားတွေပါဗျာ၊ ကြည့်မနေပါနဲ့။ အင်း . . တစ်နေ့ကျရင်တော့ တကယ့်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဆွဲဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့"

ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့ကို စိတ်ဆိုးဖူးတာဆို၍ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ကြိမ်သာရှိသည်။ ဒါကလည်း လူကြီးတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ပါးစပ် ဆတ်ဆော့မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးရ။ ဘရိုင်နင်တို့၊ ရေဂိုရော့(ဗ)တို့ထက် ဘာတွေပိုဆိုးလို့လဲ"

ဆိုကိုလော့စကီး၏ ကြေးနီရောင် မျက်နှာကြီးမှာ ချက်ချင်းနီရဲလာပြီး သူ့ကို ဒေါသတကြီး အော်သည်။

"ဟေ့ကောင် ချာတိတ်။ မင်းအသက် လွန်ရောကျွံရောရှိလှမှ (၂၀) ပေါ့။ မင်းဘာသာမင်း ပုရောဟိတ်တက္ကဒွန်းကြီး လုပ်ချင်လုပ်။ ငါ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ အေး . . ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေလောက်ရှိတဲ့သူတွေကို ဘာမှမသိဘဲ မဝေဖန်ချင်နဲ့ကွ။ ဒီလူတွေက မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ မော်စကိုက ကောင်တွေလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေတဲ့သူတွေ နားလည်လား"

ဗိုလော့ယာမှာ သူ့စကားမှားသွားပြီကိုသိ၍ ချက်ချင်းတောင်းပန်ရသည်။ နည်းနည်းလည်း ဖြုံသွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးဘက်မှလည်း တာရှည်ဘာမော ဒေါသထွက်နေသည်တော့မဟုတ်ပါ။ သံပြတ်နှင့်ပြောပြီး ပြဿနာကိုပြီးပြတ်စေသည်။

"ကိုယ့်အရက်ကိုယ်သောက်စမ်းပါ ငါ့လူရာ၊ ရော့ . . ချ"

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဆိုကိုလော့စကီးလို လူ့ခွစာကြီးနှင့် ခွက်လှည့်[illegible]ရသည်ကိုမူ ဗိုလော့ယာ တန်ဖိုးထားသည်။ ဒီလူကြီးမှာက စိတ်ဝင်စား[illegible] အပြည့်။ ပြောရလျှင် သူ့ခွေး'ဖွန်ကာ'ကအစ အခြားခွေးတွေနှင့်မတူ[illegible] ခွေးဗန္ဓတ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက သူ့အဖေ အင်ဒရေကို လိုက်ကိုက်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘောင်းဘီအသစ်စက်စက်ကြီး ပြသွားဖူးသည်။ လူလည်း တစ်ပတ်လောက် ခံလိုက်ရသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သူ့ခွေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်။ အမြဲတမ်း တပြုံးပြုံး။

"ဒီကောင်ကြီးက ငါ့ကိုတောင် နှစ်ခါလောက် ပြန်ကိုက်ဖူးတယ်ကွ။ တကယ့်ကောင်ကြီး"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ တကယ့်ကောင်ကြီး။ ခွေးဆိုတာ သူ့သခင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မကိုက်ဘူးလို့ ကြားဖူးတာပဲ။ ဦးလေးကောင်ကြီးကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

ဗိုလော့ယာက မသိမသာ စုံစမ်းကြည့်တော့ 'ဖွန်ကာ'၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးပြန်ပြောသည်။

"အင်း . . ငါ ဒီကောင်ကြီးကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တာ။ ငါနဲ့ မတွေ့ခင်က သူ့ဘဝ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ငါလည်းမသိဘူး။ အတော်လေး ကြမ်းခဲ့မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီကောင်ကြီးက သစ္စာတော့ရှိပါတယ်ကွ။ တစ်ချို့ တစ်ချို့ စိတ်ရှုပေါက်တတ်တာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါလည်း သူ့အရင်ဘဝနဲ့ ဆိုင်မယ်ထင်တယ်။ အေးလေ . . လူတွေတောင် ဒါမျိုး မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်တာပဲဟာ"

တစ်နေ့ ဆိုကိုလော့စကီးအိမ်သို့ ဗိုလော့ယာရောက်သွားရာ ရေဒီယိုရှေ့တွင် ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်နေသော ထိုလူကြီးကို တွေ့ရသည်။ ရေဒီယိုမှ 'ရှက်တာကိုဗစ်'၏ 'ဒသမဆင်ဖိုနီ' တီးလုံးလာနေသည်။ "ဩော် ဘိုးတော်က ဂီတ ဈာန်ဝင်စားနေတာကိုး"။ ဗိုလော့ယာမှာ တွေးမိရင်း ပြုံးရသေးသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးကမူ သူ့ကို တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ တီးလုံးဆုံးသည်အထိ ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ အတော်လေးကြာမှ စကားတစ်ခွန်းပဲ ထွက်လာသည်။

"လှလိုက်တာကွာ . ."

ဤသည်ပင် ထိုတစ်ညနေလုံး သူပြောခဲ့သည့် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြစ်သည်။

ဆိုကိုလော့စကီး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဗိုလော့ယာ တစ်ခါ ရောက်ဖူးသည်။ သူ့အိပ်ရာဘေး နံရံထက်တွင် ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေပါသော မြေပုံကြီးတစ်ခု ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသော စာအုပ်တွေကို မြင်ရတော့ ဗိုလော့ယာမှာ အံ့ဩလို့ မဆုံး။ အိန္ဒိယရာဇဝင်စာအုပ်၊ 'ပုံဆောင်ခဲဗေဒဆိုင်ရာ ပြဿနာများ' ဆိုသောစာအုပ်။ ပြီးတော့ ကဗျာစာအုပ်တွေ တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။ "ဒီလူကြီး ဒီစာအုပ်တွေ ဘယ်အချိန်များ ဖတ်ပါလိမ့်" တွေးမိရင်း သူ့ကိုယ်စား ပျင်းမိလိုက်သေးသည်။ (ဗိုလော့ယာမှာ စာဖတ်ပျင်းသူဖြစ်သည်။) ဆိုကိုလော့စကီးတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စာ ကျိတ်သင်နေသည်ကိုသိတော့ သူ့မှာ ပို၍ပင် အံ့ဩရသေးသည်။ ဗိုလော့ယာတို့ကျောင်းမှာပင် အင်္ဂလိပ်စာမသင်။ ဒုတိယဘာသာစကားအနေနှင့် ဂျာမန်သာ သင်သည်။

နိုင်ငံတကာရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူဟု စက်ရုံတစ်ရုံလုံးက သိမှတ်ထားကြသော 'ဘရိုင်နင်'မှာလည်း ဆိုကိုလော့စကီးဆီသို့ မကြာမကြာ အလည်လာတတ်သော ရှားပါးဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘရိုင်နင်က အငြင်းအခုံ ငါသနာပါသည်။ သူနှင့် အဆင့်တူငြင်းနိုင်မည့်သူဆို၍လည်း ဆိုကိုလော့စကီးတစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ သူက အချိန်မတော် ရောက်လာပြီး သူပြောချင်ရာ ပြောတတ်သည်။

"ပြင်သစ်နဲ့ အမေရိကန်ကြားမှာ အခြေခံကွာခြားချက်က ဘာဖြစ်မယ် ထင်လဲဗျ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ။ နေပါဦး အခြေခံကွာခြားချက်ကော ရှိမှရှိရဲ့လား"

ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်မို့ အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဘယ်သိမလဲဗျ။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ ခင်ဗျားက စပါယ်ရှယ်လစ်ပဲ။ ခင်ဗျား ပိုသိမှာပေါ့"

"ဒီလိုရှိတယ် ကိုယ့်လူ . ."

လက်ချာရှည်ကြီးပေးတော့မည်ကို သိနေ၍ စိတ်ထဲမှလည်း ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိလာသည်နှင့် သူ့စကားကို ဖြတ်ဖြတ်ပြောရသည်။

"ဒီလိုတွေ ဟိုလိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူ။ ကျုပ်ပြောမယ်။ 'လူပြော မသန်၊ လူသန်မပြော'တဲ့ဗျ။ အဲဒါ ပြင်သစ်စကားပုံ"

လေပေါ်သလောက် ဘာတစ်ခုမှ သိတတ်နားလည်မှုမရှိသော ဘရိုင်နင်က မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် သူ့ကို ပြန်မေးနေသေးတော့သည်။

"ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ . ."

"ခင်ဗျား 'ဒီဂေါ'နဲ့ ခင်ဗျား 'အိုက်စင်ဟောင်းဝါး' ဆိုတဲ့ ငတိတွေကို ပြောတာဗျ၊ ရှင်းလား . ."

ဆိုကိုလော့စကီးအသံက အတော်လေး ကျယ်သွားဟန်တူသည်။ သူ့ကို ငယ်ကြောက်လိုဖြစ်နေသော ဘရိုင်နင်မှာ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ထသွားသည်။ ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုကိုလော့စကီးမှာ စကားနည်းသူဖြစ်သည့်တိုင် ဒေါသထွက်လာလျှင်တော့ အတော်ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ ပြောတတ်သည်။ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်သည်မျိုးဆိုလျှင် သူသည်းမခံတတ်။ လူလူချင်းစာနာမှုမရှိဟု ထင်လျှင်လည်း ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ တုံ့ပြန်ချင်သည်။ သူမို့ ဒေါသထွက်ပြီဆိုလျှင် စက်ရုံညွှန်ကြားရေးမှူး အိုင်ဗင်မက သူ့အဖေကြီး စတာလင်ပင်ဖြစ်စေ ကလော်တုတ်ဖို့ ဝန်မလေး။ သူတို့ စက်ရုံစားသောက်ဆိုင် ညံ့ရကောင်းလားဆိုပြီး အလုပ်သမားသမဂ္ဂစည်းရုံးရေးမှူးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဖူးသည်။ "ခင်ဗျားဆိုင်ကဟာတွေ ကျွပ် မပြောနဲ့ ကျပ်ခွေး ဖွန်ကာတောင် မစားဘူးဗျ၊ သိရဲ့လား"။ ပြိုကျလုမတတ် အလုပ်သမားတန်းလျားတွေကိုကြည့်ပြီး အိုင်ဗင်ကို ဤသို့ တစ်တစ်ခွခွဝေဖန်သည်။ "ဟေ့လူ အလုပ်သမားဆိုတာ လူတွေဗျ။ လူဆိုတာ အိမ်နဲ့နေရတာ။ ခွေးတွေလို အမှိုက်ပုံမှာ နေလို့မရဘူး။ ခင်ဗျားလူဆိုရင်သိ"။ အလားတူ စာကြည့်တိုက်ကလပ်တာဝန်ခံကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။ "ဘာလဲဗျ၊ တစ်ခါလာ ဘရိုင်နင်ဆိုတဲ့ လေအိုးကိုပဲ ဟောပြောခိုင်းနေ။ မြို့က စာရေးဆရာတွေ ဘာတွေ ဖိတ်ပါတော့လား"။ သူတို့စက်ရုံကို ကောင်းကင်ဘုံတမျှ ချီးကျူးခန်းဖွင့်ပြသော သတင်းစာဆရာတွေကိုလည်း ဤသို့ ဂုဏ်ပြုတတ်သေးသည်။ "အလကား လူလိမ်တွေ . ."။ သူ၏ ဤသို့သော အပြောတွေကြောင့် လူတွေက သူ့ကို 'ရှိန်' ကြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆိုကိုလော့စကီး၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေမှာ သိသိသာသာ ညင်သာသိမ်မွေ့လာသည်။ ခါတိုင်းလို မျက်နှာထားကြီးလည်း တင်းမနေတော့။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုလျှင် သတင်းစာဖတ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေတတ်သည်။ ဤအချက်ကို သူနှင့်တစ်စက်ကလေးမှ အကြောမတည့်သော အိုင်ဗင်ပင် သတိပြုမိဟန်တူသည်။

"အင်း . . ဆိုကိုလော့စကီးကြီးလည်း အသက်လေးရလာလို့ ထင်ပါရဲ့။ အတော်လေး ငြိမ်သွားပြီကွ"

မကြာခင်ကပင် ရေဂိုရော့(ဗ)က အိုင်ဗင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို မကျေမနပ် လာပြောဖူးသည်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ စိတ်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို နားလည်လက်ခံမည့်သူဆီ လာရင်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော်တို့မှာ ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လောက်လိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပါဗျာ။ သင်းလည်း သိမှာပါ။ ဒါကို ဒီကောင်ကြီးက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာဗျ။ တစ်ခါလာ ဝန်ထမ်းအင်အားလျှော့ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်။ စိတ်ပျက်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ"

ပြောတော့ ဆိုကိုလော့စကီးက ခါတိုင်းလို အားတက်သရော မထောက်ခံ။ အေးတိအေးစက်။ သည်တော့ ရေဂိုရော့(ဗ)က မကျေမနပ်နှင့် သူ့ဘက် ဦးလှည့်လာသည်။

"ဟေ့လူကြီး၊ ခင်ဗျားအမြင်ကိုလည်း ပြောဦးလေဗျာ"

"ဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ ငါ့အထင် ဒီမောင်လည်း မကြာခင် ပြောင်းရတော့မှာပါ"

သူ့စကားကိုကြားတော့ ရေဂိုရော့(ဗ) မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာသည်။ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ အားတက်သရော မေးသည်။

"ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာကြားလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာသတင်းရလို့လဲ"

"ဘာမှတော့ မကြားပါဘူးကွာ။ ငါ့စိတ်ထဲ ထင်နေတာပါ"

"ဟာ . . ခင်ဗျားကလည်း . ."

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသော ရေဂိုရော့(ဗ)ကို သူဖတ်ခဲ့ရသော ဗဟိုကော်မတီ ကြေညာချက်အကြောင်း ပြောပြရသည်။

"လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ ပိုထုတ်ရမယ်တဲ့ကွ။ ဆိုဗီယက်လူထုဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေနိုင်ရမယ်တဲ့။ ငါတို့ ကုန်စုံဆိုင်တွေမှာ ဖိနပ်တွေ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်ပြားတွေ ပြန်မြင်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုးတွေ လွန်တော့မယ်ထင်တာပဲကွာ"

"ခင်ဗျားဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ငါ့လူရယ်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရမှာပေါ့"

ဘာတစ်ခွန်းမှ နောက်ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့ဆေးတံကြီးကိုသာ ရှိုက်ဖွာနေတော့သည်။

"အင်း . . ဒီလူကြီး စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား။ ဧကန္တ သမီးဇော ကပ်ပြီး ပေါက်သွားပြီထင်ပါရဲ့"

ရေဂိုရော့(ဗ) ထင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထင်လောက်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီး၏ အိမ်နံရံပေါ်တွင် အတော်ချောမောလှပသော ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပုံ ချိတ်ထားသည်။

"ဒါ ငါ့သမီးကွ။ ငါနဲ့မတွေ့တာ (၂၂) နှစ်ရှိပြီ"

ဆိုကိုလော့စကီးတွင် တစ်ခါက အိမ်ထောင်ဖက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ... ခုနှစ်က သူတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ဇနီးက အသက်ငယ်ငယ်၊ ခပ် ... ဆံပင်ရွှေဝါနှင့် အနုပညာတက္ကသိုလ်တက်နေသော ကျောင်းသူ ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမည်က 'မာယာ'။ မာယာ့မျက်လုံးတွေက ဟိုအဝေးကို ငေးနေသယောင် ဆွေးရိပ်သမ်းနေတတ်သည်။ စိတ်ကူးကလည်း ယဉ်သလားမမေးနှင့်။ အချစ် ဒုယ်၊ ဂီတရယ်၊ အနုပညာရယ်သာရှိလျှင် ဘဝတစ်ခုလုံး ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ပြော လေ့ရှိသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မာယာ့စကားတွေကို အပြည့် အဝ ယုံကြည်ထားသည်။

သို့နှင့်တိုင် တကယ့်ဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က ခမော်စကိုစက်ရုံတွင် သူ အလုပ်လုပ်နေချိန်။ အလုပ်က ပင်ပန်းလိုက်သည်မှာ ချိန်ပင်မရှိ။ ညားခါစ ဇနီးချောလေးနားပင် မကပ်နိုင်။ ညအချိန်မတော်မှ မပြန်ရောက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း သစ်တုံးတစ်တုံးလို အိပ်ပျော် သွားသည်က များသည်။ ကြာတော့ မာယာမှာ စိတ်ပျက်လာသည်။ "ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ"ဆိုသော ဂါထာကို မကြာခဏ ရွတ်တတ်လာသည်။

သမီးလေးမာရှာ မွေးလာတော့ နွေးထွေးစိုပြည်သော မိသားစုဘဝ ဖြစ်လာမည်လား မျှော်လင့်မိခဲ့သေးသည်။ မာယာမှာ 'ပျင်းစရာကောင်းလိုက် တာ' ဟု ညည်းညူရုံမျှမကတော့။ 'စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ'ဟူ၍ပင် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်လာသည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းပုံ မပေါ်။ ဒေါသတွေ ပိုကြီးလာသည်။ ဤမျှ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကလေးမတွင် ဤမျှ ကြမ်းရှသော ဒေါသတွေ ရှိနေသည်ကို ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မယုံချင်။ မယုံနိုင်။ မယုံရက်။

နောက်တော့ သမီးလေးကို အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီအပ်ကာ သူ့မိန်းမ ခရီးထွက်သွားသည်။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အရ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်တွေမှာ အနားယူမည်ဟု ဆိုသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ ဇနီးသည်ပြန်လာမည့်ရက်ကို တမျှော်မျှော်။ မျှော်သည့်နေ့ရောက်တော့မှ ရင်ကွဲရတော့သည်။ သူ့မိန်းမက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မိန့်ခွန်းခြွေသလို ခပ်တင်းတင်းပြောသည်။

"ရှင့်ကို ကျွန်မ ကိစ္စသုံးခု ပြောစရာရှိတယ်။ နံပါတ်တစ် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြစို့။ နံပါတ်နှစ် ကျွန်မနောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်။ နံပါတ်သုံး သမီးလေးမာရှာကို ကျွန်မ ခေါ်သွားမယ်"

မာယာရွေးလိုက်သော နောက်အိမ်ထောင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်း ထွက် သားမွေးကုန်သည်။ ရုရှားလူမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဘယ်လဂျီယံပတ်(စ)ပို့ ကိုင်ထားသည်။ ဘရပ်ဆဲ(လ)တွင် နေသည်။ မာယာတို့သားအမိကို သူနှင့် အတူ ဘရပ်ဆဲ(လ)သို့ ခေါ်သွားမည်ဟု ဆိုသည်။ ဘာမှအကြောင်းမထူးနိုင် တော့သည်နှင့် ဆိုကိုလော့စကီးဘက်မှ အရာအားလုံးကို သဘောတူခွင့်ပြုလိုက် ရသည်။ တစ်ခုပဲ သူတောင်းဆိုသည်။

"သမီးလေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြပါကွာ။ သမီးအကြောင်း ငါ့ဆီလည်း စာမှန်မှန်ရေးပါ။ သမီးဓာတ်ပုံကိုလည်း မှန်မှန်ပို့ပေးကြပါ"

"စိတ်ချပါရှင်"

နောက်ဆုံးကတိနှင့်အတူ နောက်ဆုံးအနမ်းကိုပေးပြီး မာယာတို့သား အမိ သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မာယာ့ကို မေ့နိုင်သည့် တိုင် သမီးလေးကို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရနေမိသည်။ စောစောပိုင်းကတော့ မာယာ့ဆီမှ စာမှန်မှန်ရပါသေးသည်။ သမီးဓာတ်ပုံတွေလည်း ထည့်ပေးသည်။ သမီးလေးကျောင်းစလိုက်ပြီ။ သမီးလေး ကျောင်းနာမည်ကို 'မာရီ' ဟု ပြောင်း လိုက်ပြီ စသဖြင့်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သမီးလေးဓာတ်ပုံကို ငေးရင်း 'မာရီ'ဟု ခပ်ဖွဖွလေးခေါ်ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှအသံမှာ ရင်ထဲရောက်သွားကာ သူ့ နှလုံးသားကို တဖျတ်ဖျတ်ခါစေသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်တော့ စစ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ စာအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ မာယာတို့သားအမိ သက် ရှိထင်ရှား ရှိမှရှိပါသေး၏လော သူမသိ။ သမီးလေးမာရီကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတာ သေချာသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကမှ ဘယ်လဂျီယံမှပြန်လာသော လူကြုံတစ် ယောက်ဆီမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ သမီးလေးမာရီ ရေးလိုက်သည့်စာ။ သမီး လေး အမေမှာ စစ်အတွင်းက ဆုံးပါးခဲ့ပြီဟု ဆိုသည်။ သမီးလည်း တက္ကသိုလ် တက်နေပြီဟု သိရသည်။ ဘရပ်ဆဲ(လ)တက္ကသိုလ်နောက်ခံ သမီးလေး ဓာတ်ပုံ ကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မာယာ့အတွက် စိတ်မကောင်း လှသည့်တိုင် သမီးအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။ သမီးဓာတ်ပုံကို နံရံတွင်ချိတ်ပြီး အစိမ့်စိမ့် ကြည့်သည်။ "ငါ့သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးကွ" စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးသည်။

နောက်စာတစ်စောင်တွင်မူ သမီးတက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ ဟု ရေးထားသည်။ ဝါသနာပါရာ ပန်တျာကျောင်းကို တက်နေပြီဟု သိရသည်။ ခေါင်မမင်းသမီးဝတ်စုံနှင့် ကနေသော သမီးဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း ပို့လိုက်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သိပ်မကျေနပ်လှသော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ပြော ခွင့်လည်း ရှိသည်မဟုတ်။ မင်းသမီးဝတ်စုံနှင့် သမီးဓာတ်ပုံကိုမူ သေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ သမီးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးအဖြစ်နှင့်သာ သူမြင်လိုသည်။ နောက်ဆုံး စာတိုလေးတစ်စောင်ဖတ်ရတော့မှ သမီး ပါရီ ရောက်နေမှန်း သိရသည်။ ဤသည်ပင် သမီးလေးဆီမှ နောက်ဆုံးစာဖြစ်တော့ သည်။ ခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ သူ့အတွက်တော့ သမီးလေးမှာ နံရံထက် ဓာတ်ပုံထဲမှ ၁၈ နှစ်အရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးသာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ်မှစ၍ ဆိုကိုလော့စကီး၏ မလှပသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ပြည်ဖုံးကားချသွားခဲ့တော့သည်။ သည်ပြည်ဖုံးကားကြီးကို သူတစ်သက်ဘယ်တော့မှ ပြန်မတင်ဟုလည်း စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာလျှင်ပင် ထိုမိန်းမနှင့်နောက်ထပ်မတွေ့ဖြစ်တော့အောင် ကြိုးစားရှောင်ခဲ့သည်။ အထီးကျန်ဘဝနှင့်ပျော်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားရတော့မည်။ အချစ်ဆိုသည်ကို သူမယုံကြည်ချင်တော့။ အဖော်ဆိုသည်ကိုလည်း ခင်တွယ်မနေချင်တော့။ ဘာအိပ်မက်မှလည်းမက်မနေချင်တော့ပါ။ သူ့အသက်အရွယ်က အိပ်မက်မက်သင့်သည်လည်းမဟုတ်တော့။ သူ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပြီ။

တစ်ခုသော ညနေခင်း စက်ရုံကလပ်တွင် ဒေါက်တာဇီရာနှင့် ဆုံဖြစ်သောအခါ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားပြီဟု ထင်ထားခဲ့သော သူ့နှလုံးသားမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာရသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကိုပင် မမှတ်မိ။ ထိုညက သူ အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ရသည်ကိုသာ အမှတ်ရနေသည်။ "မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ဝေးဝေးနေမှ . ." ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်ချခဲ့သည့်တိုင် နောက်တစ်နေ့ လမ်းပေါ်တွင် ဇီရာနှင့်တွေ့တော့ သူက စနှုတ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်က ထင်လို့လားမသိ။ ဇီရာ၏ ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားမှာ ထိုနေ့က ပျော့ပျောင်းနေသယောင်။

သူ့အတွက် အိပ်ပျက်ညတွေ တိုးလာသည်။ မှေးခနဲပျော်ပြီး ဖျတ်ခနဲနိုးသည်။ ပြန်အိပ်ရမည်လား၊ အိပ်ရာက ထရမည်လား မဝေခွဲနိုင်မီမှာပင်ဇီရာမျက်နှာကို တရစ်ဝဲဝဲ မြင်နေရသည်။ ဇီရာ့အသံကို တလွင်လွင်ကြားနေရသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်အပြုံးကို သူစွဲလမ်းနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေကို ပြန်မတွေးဘဲ အမှတ်ရနေမိသည်။ သူတို့အကြိုက်ချင်းတူတာတွေ၊ စိတ်ကူးချင်းတူတာတွေ၊ သဘောထားချင်းတူတာတွေအများကြီးရှိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူနားမလည်နိုင်တာတွေလည်းအပုံအပင်ရှိနေပြန်သည်။ "သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာကြောင့် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေရတာလဲ။ သူ့မျက်ခုံးတွေကရော ဘာကြောင့် အလယ်မှာစုနေရတာလဲ"

သူ ဇီရာ့ကို ချစ်မိပြီထင်သည်။ သူ တစ်သက်ရှာဖွေနေခဲ့သော အချစ်မှာမာယာမဟုတ်နိုင်။ ဇီရာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရွယ်လွန်မှ ဆုံစည်းခွင့်ရသောသူတို့အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိပြန်သည်။ "မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ဒီအရွယ်မှာအချစ်ဆိုတာ မရှိသင့်တော့ပါဘူး" တွေးမိပြန်တော့ ညနေခင်းအချစ်ကို နေလုံးကြီးနှင့်အတူ တောင်တန်းတွေ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်ကပို၍ဖြစ်သင့်လေမလား စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ခက်နေသည်က ဇီရာ့ဆီကို သူမသွားဘဲ မနေနိုင်။ ခဏခဏ မကြာမကြာ သွားသည်တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့စိတ်ကို ဖိနှိပ်မျိုသိပ်မရတော့မှသာသွားဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ သူ့ကို ဇီရာ ငြီးငွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ဒုတိယအကြိမ် ရင်မဆိုင်ရဲတော့တာလည်းပါသည်။ တွေ့ကြတော့လည်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ ဒွိဟစိတ်နှင့် နှုတ်ဆွံ့နေတတ်သည်။ သည်လိုနှင့် ငုတ်တုတ်သာ ထိုင်နေမိတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆရာဝန်လာခေါ်တော့မှသာ 'ပြန်ချိန်ရောက်ပြီ'ကို အမှတ်ရပြီးနှုတ်ဆက်ပြန်ဖြစ်သည်။ "ဇီရာ့ကို သက်သက်နှောင့်ယှက်သလိုများ ဖြစ်နေမလား" စိတ်ထဲက စိုးရိမ်ရသေးသည်။

သူသည် အချိန်အခါကို ရွေးတတ်သူမဟုတ်။ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲအကဲခတ်တတ်သူမဟုတ်။ ယနေ့ဆိုလျှင် သူရောက်ကတည်းက ဇီရာ့မျက်နှာတစ်စက်ကလေးမှ မရွှင်။ ခါတိုင်းထက် ပို၍ မှုန်နေသည်။ ခါတိုင်းထက်ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကို မကျေနပ်သည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်သောကတစ်ခုခုရှိနေသည်လား။ ဘာအတွက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ သူ ဇီရာ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုသည်။ ခက်နေသည်မှာ ဘယ်လို အားပေးနှစ်သိမ့်ရမည်မသိ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

မရဲတရဲ မေးမိတော့ ဇီရာက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေသည်။ သိပ်မသေချာလှပါ။ သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ဇီရာ့အသွင်ကတစ်ယောက်တည်း စကားထိုင်ပြောနေသလိုမျိုး။

"ဒီနေ့ ဗီဒိုဆီယက်(ဖ) ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ကူဒရက်ဇော့ရဲ့ သားလေးကတော့ နည်းနည်းသက်သာလာသလိုပဲ။ သူ့အမေကဖြင့် ပျော်နေလိုက်တာ။ ကလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို သိနေတော့ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ပျော်လို့မရဘူး။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဆေးပညာ တိုးတက်လာတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ လူတွေကလည်း ကျွန်မတို့ကို ပိုပြီးအားကိုးလာကြပါရဲ့။ ကျွန်မတို့မှာသာ သူတို့အားကိုးသလောက် မစွမ်းနိုင်ဖြစ်နေရတာ။ ကျွန်မ လူနာတစ်ယောက်ဆုံးသွားတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ဘူး။ တာဝန်မကျေဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာရှင်"

သူ တစ်ခုခုတော့ပြောဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားရင်း ကြုံရာကျပန်းဘာတွေ ပြောပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဇီရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ခုမှစပြီး တွေ့ကြုံရတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဥပမာ အက်တမ်ကို ခွဲစိတ်ကြည့်တာမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ဆန်းကြယ်နေပြီမို့လား။ ဒါပေမဲ့ နောင်လာမယ့် မျိုးဆက်တွေအတွက်တော့ မီးကို ရှာတွေ့တာလို၊ ဘီးလုံးကို တီထွင်တာလို ဘာမှဆန်းမှာမဟုတ်ဘူး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ တကယ်တော့ သိပ္ပံပညာက အမြဲရှင်သန် နေတာပါဗျာ။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မသွားနိုင်ပါဘူး။ အမြဲ ရှိနေမှာပါ”

ဆိုင်လား မဆိုင်လားတော့မသိ။ ဇီရာတစ်ယောက် စိတ်သက်သာ ရာ ရပါစေတော့ဆိုပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇီရာက သူ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူ့စေတနာကို သဘောပေါက်သွား ဟန်တူသည်။ သို့သော် သူ့စကားကိုမူ အပြည့်အဝ လက်ခံဟန်မတူ။

“အင်း . . ရှင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအလုပ်က သဘာဝကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ လူတွေနဲ့ ဆက် ဆံရတာ။ ကျွန်မကို အားကိုးကြပေမယ့် ကျွန်မက မကူညီနိုင်တဲ့လူတွေ။ ထဲ . . ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။ ခေါင်းကို သာ တွင်တွင်ခါရင်း စိတ်မသက်မသာ ငေးနေမိသည်။ သူ့ကို အားနာ၍ပဲ လားမသိ။ ဇီရာက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

“နေပါဦး၊ ရှင် တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်နော်။ နက္ခတ္တဗေဒကို စိတ်ဝင် စားတယ်ဆိုလား။ အင်း . . နောင်တစ်ချိန်ချိန်ရောက်ရင် ရှင် အင်္ဂါဂြိုဟ် ဒါမှမဟုတ် သောကြာဂြိုဟ်ပေါ်ကနေ ကျွန်မတို့ကို ငုံ့ကြည့်နေမလား မသိဘူး။ အဲလိုဆိုရင် သိပ်ငြိမ်းချမ်းမှာပဲနော်”

ပြောတော့ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ပျာပျာသလဲ ရှင်းရသည်။

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ ရမှာပဲ။ ‘အနန္တအကွာအဝေး’ ဆိုတာလေ။ အဲဒီအနန္တဆိုတာနဲ့ ချိန်ကြည့်လိုက် တော့ လက်ရှိအချိန်ဆိုတာ တိုတိုလေးပါဗျာ။ အနန္တအကွာအဝေးရဲ့ ဟိုမှာဘက် မှာ အချိန်ကာလတွေ အများကြီးရှိနိုင်သေးတယ်။ ခေတ်တွေ အများကြီးရှိနိုင် သေးတယ်။ ကမ္ဘာတွေ အများကြီးရှိနိုင်သေးတယ်။ သက်ရှိတွေ အများကြီးရှိနိုင် သေးတယ်။ အင်း . . ကျွန်တော်ပြောတာ ရှုပ်ကုန်ပြီလား မသိပါဘူး။”

ဇီရာ့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဆိုကို

လော့စကီး၏ စကားတွေကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ ဝန်ခံရလျှင် ဒီပြောစကားများကိုပင် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်ကုန်သည်မသိ။ သူမ စိတ်ထဲမှ မထွက်နိုင်သည်က လီနာ၏ နွမ်းနယ်ဖျော့တော့သော မျက်နှာလေး ဖြစ်သည်။ လီနာ့ကို ဘာမှမကူညီလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲက မကောင်း။ “ငါ ဘာလို့ သူ့ကို မတားလိုက်မိပါလိမ့်၊” ထုံးစံအတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ မကျေနပ်ဖြစ်ရသည်။ “အင်း . . လူတစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလားနော်။ တခြားဂြိုဟ်တစ်ခုခုက သမုဒ္ဒရာတစ်စင်းကို လှမ်းကြည့်ရ တာကမှ လွယ်လေမလားဘဲ။ လူတွေရဲ့ရင်ထဲ မြင်နိုင်ဖို့က ခက်လိုက်တာ” ဆိုကိုလော့စကီး၏ စေတနာကို သူမ နားလည်နိုင်ပါသည်။ သူမအတွက် စိတ် ပြေရာရပါစေတော့ဆိုပြီး သူပြောတတ်သလို ပြောနေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ခက် သည်က သူ့မရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူမသိ။ လီနာ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သူနားမလည်။

“အင်း . . တစ်မိုးလုံးမှိုင်းနေတာပဲနော်။ နှင်းခဲတွေ ဘယ်တော့မှ အရည်ပျော်မှာပါလိမ့်”

ဘာရယ်မဟုတ်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ညည်းလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို လည်း ဆိုကိုလော့စကီးက နားမလည်ပြန်။ ပြောချင်ရာ ဇွတ်ပြောနေပြန်သည်။

“မိုးလေဝသ ကြေညာချက်အရဆိုရင်တော့ ဒီည အအေးပိုမှာတဲ့”

ဇီရာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ဆိုကိုလော့စကီးကတော့ ဇီရာ့မျက်နှာကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ငေးနေသည်။ တစ်ခုခုပြောရမယ်၊ ပြောသင့်သည်ဟု သိနေသော်လည်း ဘာ ပြောရမှန်းမသိ။ ဇီရာ့မျက်နှာမှာ ပို၍ ပို၍ မှိုင်းလာသည်။ “သူ ပြန်ချိန်တန်ပြီ” ဟု ဆိုကိုလော့စကီး သိလိုက်ပါပြီ။ ပြန်တော့မည်ဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့မှ စကားလုံးတွေက ပွင့်ကျလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မော်စကိုက ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်မှာ အပင်တစ်မျိုးတွေ့ဖူး တယ်ဗျ။ ‘ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်’တဲ့။ ခင်ဗျား သိမှာပါ။ လူတွေက အဲဒီအပင် မျိုးကို ပန်းစိုက်အိုးမှာစိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ အလှထားတတ်ကြတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလပ်မှာတောင် တစ်ပင်ရှိပါရောလား။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး သလောက်ဆိုရင် အဲဒီအပင်မျိုးက ဆေးဖက်လည်းဝင်တယ်တဲ့။

ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒီအပင်မျိုး ဥယျာဉ် ထဲ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းပါ။ ဥယျာဉ်တာဝန်ခံတွေ ပြောတာကတော့ ပိုင်အိုနီယာအဖွဲ့ဝင် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် လာပို့တာတဲ့ဗျ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နိုယာဆိုသည်မှာ အသက် ၁၁နှစ်မှ ၁၆နှစ်ကြား လူငယ်များအတွက် ဆိုင်းယက် ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ဖွဲ့စည်းထားသော လူငယ်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။)

အစက ချာတိတ် ရည်ရွယ်တာဟာ သူ့အိမ်မှာ စိုက်ဖို့တဲ့ဗျ။ ဒီအပင်မျိုးက သဲကန္တာရမှာ ပေါက်တာဆိုတော့ ရေလောင်းဖို့မလိုဘူး။ မြေဩဇာကျွေးဖို့လည်း မလိုဘူးလေ။ ကြာတော့ ချာတိတ်က ပျင်းလာတာနဲ့ အပင်လေးကို အိုးကြီးကြီးမှာ ပြောင်းစိုက်၊ ရေလောင်း၊ မြေဩဇာကျွေး လုပ်ကြည့်တယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အပင်ကြီးက ဧရာမဖြစ်လာလိုက်တာ သူတို့အိမ်နဲ့တောင် မဆံ့တော့ဘူး ဖြစ်လာရော။ ဒါနဲ့ ဥယျာဉ်ကို လာပို့လိုက်ရတာတဲ့ဗျ"

ဗီရာက သူ့စကားတွေကို မကြားသလို အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးနေသည်။ သည်တော့မှ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သူမကို အားနာသွားပြီး တောင်းပန်ရသည်။

"အေးဗျာ။ ကျွန်တော် ဘာတွေလျှောက်ပြောမိမှန်းမသိဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ညစ်သွားပြီ ထင်တယ်"

"ကျွန်မ မယုံဘူးရှင့်။ ရှင်ပြောတဲ့ ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်အကြောင်းကို ပြောတာပါ။ ဒီအပင်က ကန္တာရမှာ ပေါက်တာဆိုရင် ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲမှာ သေသွားမှာပေ့ါ။ ထားပါတော့ရှင်။ ကျွန်မလည်း ရုက္ခဗေဒအကြောင်း သိပ်မသိပါဘူး။ ရှင့်ကိုတော့ အားနာပါတယ်။ ကျွန်မ နားချင်ပြီရှင်။ ပင်ပန်းလှပြီ။ ခေါင်းလည်း ကိုက်နေတယ်"

ဗီရာ့အသံက မထုံတက်သေး။ ခုလို ပြောင်နှင်တော့မှ ဆိုကိုလော့စကီးလည်း ပြန်သင့်ပြီဖြစ်မှန်း သိတော့သည်။ သူ ဗီရာ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ညမှာ လသာသော်လည်း မလင်းလက်ပါ။ လရောင်က နှင်းထုပြင်ကို မထိုးဖောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အေးလိုက်သည်မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်။ ထွက်သက် ဝင်သက်သည်ပင် ချက်ချင်း ရေခဲဖြစ်သွားသလား ထင်ရသည်။ ညဉ့်ငှက်လေးတွေမှာ ပျံနေရင်းမှ သေွးခဲပြီး မြေပြင်ထက်သို့ ပြုတ်ကျကာ ရေခဲရိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဝစ်လစ်စလစ် နှင်းခဲပြင်ကြီးကိုဖြတ်ရင်း ဆိုကိုလော့စကီး၏ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ စကားတစ်လုံးမှ မထွက်သော်လည်း စကားတွေ ပြောနေမိသည်။ အိပ်မပျော်ပါဘဲ အိပ်မက်မက်နေမိသည်။ သူ့အိပ်မက်က လွမ်းမောဖွယ်ရာ . .

* * *

အခန်း(၇)

စာသင်ချိန်ပြီးသည်နှင့် ဆရာများ နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ သူမကို ထိုင်စောင့်နေသော ဆရာကြီးအင်ဒရေကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုဆရာအိုကြီးနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ တစ်လနီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လီနာမှာ သူ့ဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားမိသည်။

"ဆရာကြီးကလည်း နေနိုင်လိုက်တာ။ ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်"

အင်ဒရေက ဘာမှပြန်မပြော။ လီနာ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။ လီနာ့အတွက် ထိုအပြုံးနှင့်ပင် လုံလောက်သွားပါပြီ။ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်စရာ၊ ယုံကြည်အားကိုးစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဟု ချက်ချင်း ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့နှင့်အမျှ သူမ၏လုပ်ငန်းခွင် အခက်အခဲများကို ကရားရေလွှတ် ပြောနေမိသည်။ စာမလိုက်နိုင်သော ခုနစ်တန်းကလေးတွေအကြောင်း။ ပြီးတော့ ခုတလော သူမ ဦးနှောက်စားရသော 'ချီယီကို' ဆိုသည့် ကလေးအကြောင်း။ ထိုကလေးမှာ ကျောင်းလစ်တာတွေ များလှပြီ။ အဆိုးဆုံး ... စာအုပ်ကွက်ထဲမှ ကလေကချေလေးတွေနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေသည် ... ဆိုခြင်းပင် . .။

www.burmeseclassic.com

"သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော် ချိုယီကိုကို သွားတွေ့ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဒီကလေးကို မှတ်မိပါတယ်။ သူ သုံးတန်းတုန်းက ကျွန်တော် သင်ဖူးတယ်လေ။ အင်း . . သူက နည်းနည်းတော့ ပြဿနာရှာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ် . ."

အင်ဒရေ့အသံက ခပ်အေးအေး။ လူတိုင်းအပေါ် ကောင်းကွက်ရှာကြည့်တတ်သည့် ဆရာကြီး၏ စိတ်အခံကို လီနာ အားကျမိသည်။ ထိုညနေက သူတို့နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပြန်ဖြစ်သည်။ လီနာက အင်ဒရေ့ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းလှသောဆရာကြီးကို စိတ်မချတာလည်းပါသည်။ စကားပြောလို့ မဝသေးတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ ထို့ထက် သူမကိုယ်တိုင်က အိမ်ကို စောစောမပြန်ချင်သည်မှာ ပိုအဓိကဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လီနာ အိမ်မပြန်ချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူမယောကျ်ား အိုင်ဗင်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၊ စကားမပြောချင် . .။ ဘာဆို ဘာမှ မပတ်သက်ချင်တော့ပါ။

သူမ အိမ်ထောင်ရေး၏ လမ်းဆုံးကို မြင်နေရပြီဖြစ်သည့်တိုင် လီနာ ဘက်မှ ဘာတစ်ခုကိုမျှ ပြတ်ပြတ်သားသား မဖွင့်ဟနိုင်ခဲ့သေးပါ။ တစ်ခုခု ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တော့မည် ရည်ရွယ်လိုက်တိုင်း သမီးလေးရှုရာ၏ မျက်နှာလေးက အသနားခံနေသလို ဝင်လာသည်။ သည်လိုနှင့်ရက်တွေ လတွေ ကြာသွားသည်။ သည်အတွက် မိမိကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်။ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ ခုလို ဆရာကြီးအင်ဒရေနှင့် ပြန်ဆုံမိမှ ပျောက်ဆုံးနေသော တည်ငြိမ်မှုအချို့ကို အထိုက်အသင့် ပြန်ရလိုက်သလိုရှိသည်။

အင်ဒရေက လီနာတို့အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို မစပ်စုပါ။ သူ စိတ်ဝင်စားသော၊ လီနာလည်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ထင်သော ကျောင်းအကြောင်း၊ ကျောင်းသားတွေအကြောင်းကိုသာ ပြောလေ့ရှိသည်။

"ဆရာမကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ 'ကော်စတီယာ' ကို ဆရာမ သိပါတယ်နော်။ မနှစ်က ကျောင်းထွက်သွားရတဲ့ ကလေးလေ။ ဆံပင်နီနီနဲ့ ချာတိတ်ပေါ့။ အဲဒီကလေးက နည်းနည်းတော့ဆိုးချင်တယ် ဆရာမရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူတော်လေးပါ။ စာလည်း တော်တယ်။ အပြင်စာလည်း ဖတ်တယ်။ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တယ်။ သူ့ဘဝကတော့ ဆိုးတယ် ဆရာမရေ။ သူ့အဖေက စစ်အတွင်းက ကျဆုံးခဲ့တာ။ သူ့အမေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်က စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်။ ခပ်ဆိုးဆိုး အရက်သမားတစ်ယောက်လို့ ကြားတာပဲ"

ဝမ်းသာစရာသတင်းဆို နားစွင့်နေမိသော လီနာမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေကိုသာ ကြားနေမိသည်။ အင်ဒရေပြောသော ကော်စတီယာလေးကို စိတ်ထဲက ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ "ဟုတ်တာပေါ့။ မနှစ်က ငါ့အတန်းထဲက ခပ်ထက်ထက် ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေး . ." သူကျောင်းထွက်သွားတော့ လီနာ ဝင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ မိမိတပည့်ရင်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်မို့ လီနာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"ဆက်ပါဦး ဆရာကြီး။ ကော်စတီယာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အင်စတီကျူတစ်ခုတက်ဖို့ လျှောက်တယ်လေ။ သူ့အခြေအနေနဲ့ သူ့ပညာရည်နဲ့ဆိုရင် အဲဒီအင်စတီကျူမှာ စတိုင်ပင်အပြည့်နဲ့ တက်ခွင့်ရသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးမှာက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိလေတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပယ်ခံရတာပေါ့"

"အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက"

အဲဒီအင်စတီကျူရဲ့ ဒါရိုက်တာနဲ့ သွားတွေ့ရတာပေါ့ဗျာ။ (ဒီလူ့ကိုလည်း ဆရာမ သိပါတယ်) သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဒီလူက ပြောသမျှ ဆိုသမျှကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှလုပ်မပေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြို့နယ်ကော်မတီကို ဆက်သွားရတာပေါ့။ မြို့နယ်ရဲ့ အဖြေက "စာသင်နှစ်တစ်ဝက်နီးပါး ရောက်နေပြီမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး"တဲ့ဗျာ။ "ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကလေး စာလိုက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်" လို့ ပြောရတာပေါ့။ တကယ်လည်း အာမခံနိုင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ အင်စတီကျူက အပယ်ခံရခါစက ကော်စတီယာ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို "မင်းကိုမင်း ဝင်ခွင့်ရပြီလို့ သဘောထား၊ စာသာ မှန်မှန်ကြည့်၊ ... တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပေးမယ်"လို့ အားပေးထားရတာကလား။ ဒီကလေးကလည်း ဝင်ခွင့်ရတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီက စာတွေကူးပြီး ကြိုလေ့လာထားတာ သိနေတော့ ကျွန်တော် အာမခံရဲတာပေါ့"

"နောက်တော့ရော ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ . . ဟင်"

"နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ပြောလွန်းမကပြောတော့မှ မြို့နယ်က ... တစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာဆီ ပေးဖို့စာပါ။ "တကယ်လို့ ဒါရိုက်တာအနေနဲ့ ဒီကလေးကို ဝင်ခွင့်ပြုရင် မြို့နယ်ဘက်က ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါ" ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မြို့နယ်က စာကိုကိုင်ပြီး ဒါရိုက်တာဆီ နောက်တစ်ခေါက် သွားရတာပေါ့ ဆရာမရယ်။ အဲဒီမှာ ... ကြီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ သိလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မတော်မတည့် တစ်ခုခုကြားရတော့မည်ကို သိနေ၍ လီနာက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

"ဆိုပါဦး"

"ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားချက်ရှိမှ အလုပ်လုပ်လို့ရတာဗျ။ ခင်ဗျားစာက ညွှန်ကြားချက်မှ မဟုတ်တဲ။ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . တဲ့"

သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောမိကြသည်။ ထိုတဒင်္ဂအတွင်းမှာတော့ လီနာမှာ အရာရာကိုပင် မေ့လျော့မိနေသလိုပင်။ သည်အတွက်ကြောင့်ပဲ လီနာမှာ အင်ဒရေကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အနေနှင့်သာမက ဦးလေးသားချင်းလို ခင်တွယ်မိခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဒီလိုနဲ့ ဆရာကြီးလည်း အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့"

"ဘယ်ရမလဲ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်လည်း မထူးဘူးဆိုပြီး ဝန်ကြီးဌာနအထိ စာတင်ပစ်လိုက်တာ။ စိတ်ထဲကတော့ သိပ်မျှော်လင့်မထားမိပါဘူး။ မခံချင်တာရော၊ ကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းတာရောကြောင့်သာ တင်ဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်ဗျ။ ဒုဝန်ကြီးလက်မှတ်နဲ့ အကြောင်းကြားစာ၊ ကော်စတီယာကို အင်စတီကျူမှာ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီတဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဝမ်းသာစရာသတင်းဆိုတာ အဲဒါပေါ့"

အင်ဒရေ့အသံမှာ အမှန်ပင် မြူးကြွနေသည်။ သူ့အပျော်တွေက လီနာ့ဆီကိုပင် ကူးစက်လာသည်။ အင်ဒရေ၏ အပျော်မျက်နှာကိုငေးရင်း လီနာမှာ ထိုဆရာအိုကြီး၏အကြောင်းကို တွေးနေမိပြန်သည်။ အင်ဒရေ၏ ကျန်းမာရေးမှာ အခြေအနေ ဆိုးလှပြီ။ ဤသည်ကို တစ်မြို့လုံးက သိနေသည်။ ဒေါက်တာဇီရာ၏အဆိုအရ သူ့အတွက် လူ့ဘဝတွင် ရှင်သန်ခွင့်မှာ တစ်နှစ်မျှလောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဘဝ၏နောက်ဆုံးရက်များတွင် မချိမဆံ့ဝေဒနာခံစားရဦးမည်ဟုလည်း စိတ်မသက်မသာနှင့် မှန်းဆထားသည်။ သို့နှင့်တိုင် အင်ဒရေမှာ တစ်ချက်ကလေးမှမညည်း။ သူ့ရောဂါအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမစ။ တစစ်စစ်နာကျင်နေသော ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း အပြုံးမျက်နှာနှင့်သာ ယဉ်ကျေးပျူငှာ စကားဆိုတတ်သည်။ အခုကိစ္စတွင်လည်း ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦး၏ အနာဂတ်အတွက် သူ့ဘဝ၏ လက်ကျန်အချိန်လေးများကို မမောမပန်း အသုံးပြုပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ လီနာမှာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အံ့သြလို့မဆုံး။ သူ့အသည်းနှလုံးကို ကြည်ညိုလို့မဆုံး။ "အင်း . . ဒါဟာ တော်လှန်ရေးကိုဖြတ်ခဲ့တဲ့ သူတို့မျိုးဆက်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့အသည်းနှလုံးထင်ပါရဲ့"

သူမ ခင်ပွန်းသည်အပါအဝင် သူမတို့ခေတ်ပြိုင်မျိုးဆက်မှ လူများအကြောင်းကို

တွေးလိုက်မိသောအခါ သူမစိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာသည်။ "အင်ဒရေပြောပြောနေတဲ့ တော်လှန်ရေးဝိညာဉ်ဆိုတာ တို့ရင်ထဲမှာ ရှိကောရှိသေးရဲ့လား"

"ကော်စတီယာသာ ဒီအကြောင်းသိရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာဆရာမရဲ့။ သူ့ထွေးက နှင်ချလိုက်လို့ သူက အခုအိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်း ဆန်နီကော့(ဖ)နဲ့ လီနင်လမ်းမှာ အိမ်ငှားနေကြတာ။ ဆန်နီကော့(ဖ)ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ကျောင်းသားဟောင်းပါ။ အဲဒီအိမ်လေးကို ကျွန်တော်ပဲ သူတို့အတွက် ငှားပေးခဲ့တာ။ အခု ကျွန်တော် အိမ်မပြန်သေးဘူး ဆရာမရဲ့။ သူတို့ဆီသွားမလို့"

သူပြောသော လီနင်လမ်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော ခရီးမဟုတ်။ အင်ဒရေလို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသော သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် သွားသင့်ဟု ထင်သည်။

"ဟာ . . အဝေးကြီးပဲ။ ဆရာကြီး သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်မ သွားပေးမယ်လေ"

"ရပါတယ် ဆရာမရဲ့။ ကျွန်တော်က အကြောင်းကြားစာရကတည်းက ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သွားတာ။ ဒီခရီးလောက်တော့ အေးဆေးပါ။ ပြီးတော့ ဆန်နီကော့(ဖ)နဲ့လည်း တွေ့ချင်သေးတယ်"

"ဟာ . . မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုင်း . . ကိုင်း ပြောမရရင် ကျွန်မပါလိုက်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ . ."

"ကောင်းတာပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဆရာမနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းပြိုင် လျှောက်ကြမယ်လေ။ အဖေအရွယ်နဲ့ သမီးအရွယ် ဘယ်သူက နိုင်မလဲ . . မှန်း"

အင်ဒရေက ခပ်သောသောပြောရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားရှိအားရှိ လွှဲသည်။ စစ်ချီတက်သလို ခြေလှမ်းတွေကို မာန်ပါပါလှမ်းသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့ခြေလှမ်းတွေမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ကလို မသွက်လက်တော့ပါ။ သိသိသာသာ နှေးကွေးလေးလံနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးနည်းနည်း ပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့အသက်ရှူသံမှာလည်း သိသိသာသာ မြန်လာသည်။ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်တွေ ငေးသလို၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေ လိုက်ဖတ်နေသလို ပုံမှိုးဖမ်း၍ မကြာခဏလည်း နားတတ်သည်။ လီနာမှာ သူ့ဝေဒနာကို မသိဟန်ဆောင်နေရင်းမှပင် သူ့အတွက် ရင်ထဲက မချိသလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူနှင့်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ငယ်ငယ်က အဖေနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရသည့် အဘိရရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာက အင်ဒရေ့လက်မောင်းတွေကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်သည် အသက်ရှူသံကို တမင်မြှင့်၍ တောင်းပန်ရသည်။

"ကိုင်း . . ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီ ဆရာကြီးရယ်။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပါ။ ကျွန်မ မောလှပြီ"

အင်ဒရေ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတွေကို လျှော့ ချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေသလို မောလှပြီ။ သူ့အတွက် မုသား စကားဆိုပေးသော သမီးအရွယ် ဆရာမလေးအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်"

■

အင်ဒရေပုကော့(ဖ)နှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်လာသည်အထိ လီနာမှာ သူ့အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ ဤမျှ ဖြူစင်လှသော ကျောင်းဆရာအို ကြီးတစ်ယောက် လူ့လောကမှာ ကြာကြာနေခွင့် မရတော့သည်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲက နာချင်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူနှင့်အတူ ကုန်ဆုံးခဲ့သော ယနေ့ ညနေလေးမှာမူ သူမအတွက် နှစ်လိုဖွယ်ရာ စိတ်ထွက်ပေါက် ဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသော သူ့အမူအရာကို တွေးမိတော့ ပြုံးရသေးသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်နားနီးလာလေ လီနာ့စိတ်က ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လေ ရှိတတ်သည်။ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ကာ "ခုလောက်ဆို အိုင်ဗင် အပြင်ထွက်ပြီ လား၊ အိမ်မှာပဲ ရှိနေမလား" တွေးရင်းက ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်ရသည်။ သံယောဇဉ် ကင်းပြတ်ပြီဖြစ်သော ထိုယောက်ျားနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုတော့ ပါ။ ဒီညနေမှာတော့ အိုင်ဗင်ကိုလည်း သတိမရ။ အိမ်ကိုလည်း သတိမရ။ အချိန်ကိုလည်း မစဉ်းစားမိ။ စိတ်မှတ်က သတိမထားမိဘဲနှင့် ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အိုင်ဗင်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်နေသည်။ သူ့မိန်းမခြေသံကို ကြားတော့မှ ခေါင်းမော့ပြီး စကားဆိုသည်။

"မင်း ရောက်လာတာ အတော်ပဲဟေ့။ တစ်ယောက်တည်း ညစာစား ရမှာပျင်းတာနဲ့ မင်းကို မျှော်နေတာ"

သည်တော့မှ လီနာမှာ သူမဘဝထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့နှင့်

ခိုင် သူ့ယောက်ျားကို တုံ့ပြန်စကားမဆိုမိ။ ရှေ့ဆက်လည်း မသွားမိ။ ကျောက် ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငူငူငိုင်ငိုင် ရပ်နေမိသည်။

"မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

အိုင်ဗင်က စူးစမ်းသလို မေးသည်။ သည်တော့မှ သူနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းရသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသော သတိတွေ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာသည် သိ၊

"ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ပြောဖို့ စဉ်းစား ခဲ့တာတော့ ကြာပါပြီ။ သမီးမျက်နှာငဲ့နေလို့ မပြောဘဲနေခဲ့တာ"

အိုင်ဗင့်မျက်နှာတွင် တွေ့ရခဲသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြတ်ပြေးသွား သည်။ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ ခံက ထွက်သွားသော သူ့အသံမှာ ခပ်တင်းတင်း။ သို့သော် မသိမသာ တုန် နေသည်။

"ဘာကိစ္စလဲ . ."

"ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အိုင်ဗင်။ ဒါကို ရှင်လည်း သိမှာပါ။ လက်ရှိအနေအထားကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံ နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရိုးသားဘူးလို့လည်း ထင်တယ်"

လီနာ့အသံမှာ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်) တည် ငြိမ်နေသည်။ ပထမတော့ အိုင်ဗင်မှာ သူ့နားကိုပင် သူမယုံ။ "ဒီမိန်းမ ရူးများ သွားပြီလား" တွေးမိသေးသည်။ လီနာ့မျက်နှာ အေးစက်စက်ကိုမြင်တော့ ဒေါသတွေ ဆူဝေလာသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားလုံးတွေနှင့် ဆဲလိုက်မိမလို ပင် ဖြစ်သွားသည်။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်၊ ခုချိန်မှာ ဒေါသထွက်နေလို့လည်း ဘာမှ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အနေနဲ့ပဲ လမ်းခွဲကြရအောင်ပါ"

တတ်နိုင်သမျှ သူ့ဒေါသတွေကို မျိုချလိုက်ပါသည်။

"ကောင်းပြီလေ။ စဉ်းစားကြတာပေါ့"

ထိုနေ့ ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ ခါတိုင်းထက် ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်ချိန်ရောက်တော့ အိုင်ဗင်က သူ့ဇနီးကို မကြည့် ဘဲ သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ ကိုယ်ရုံးမတက်ဘူး။ အိမ်မှာပဲ ဘိုင်နင့်ပရောဂျက်ကို လုပ်မယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာက သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြော။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ကျောင်းကို ထွက်သွားသည်။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဇနီးသည်ကိုငေး[...] အိုင်ဗင်၏ရင်မှာ လွတ်ဟာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ "ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လီနာရယ်[...] ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံးမှာ သူ့မိန်းမ အချစ်သစ်တွေ့သွားသည်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်[...] မှန်သည်။ ခုတစ်လော လီနာ အိမ်မကပ်တာကြာပြီ။ "အင်း . . သူတို့ အပြ[င်] မှာ ချိန်းတွေ့နေကြသလား" အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲက ကျင်တက်လာသည်။ "ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဒီကြောက်လီကောင် ဘယ်သူလဲ" ပန်းချီဆရာ ဆာဗူရော့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ "ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီကောင့်မျက်နှာ[...] မချိုမချဉ်နဲ့။ လီနာ့လို စိတ်ကစားချင်တဲ့ မိန်းမတွေ စွဲလမ်းမယ့်ပုံမျိုး။ ပြီးတော့ ဒင်းက မော်စကိုမှာ တော်တော်ကြာကြာ နေခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ လက်ယဉ်ပြီးသားဖြစ်မှာ" သူ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်မိသည်။ ခုနေမှာ ဆာဗူရော့ကို တွေ့လျှင် သတ်မိလိမ့်မည်ထင်သည်။ "အင်း . . ငါကိုကလည်း ညံ့ပါတယ်လေ။ လူတွေကို သိပ်ယုံကြည်ခဲ့မိတာကိုး။ ဟင်း . . ဒင်းတို့နှစ် ယောက် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်များ ဟားတိုက်နေပြီ မလဲ"

ထိုညနေက လီနာ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။ အိုင်ဗင်က သူ့ဇနီးသည် အကဲခတ်ရင်း စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲနေသည်။ "ဒင်း . . သူငနဲဆီက ပြန်လာတာ ထင်တယ်။ ဟင်း . . အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမ" မုန်တိုင်းထန်တော့မည့် သူ့ဒေါသကို အချိန်မီထိန်းရသည်။ ဒေါသထွက်လို့ မဖြစ်သေး။ လီနာပြောသလို ဒေါသ ထွက်လို့လည်း ဘာမျှအကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်။ ပြဿနာကိုတော့ ရှင်း ရှင်းလင်းလင်းသိမှ ဖြစ်မည်။ လမ်းခွဲစကားဆိုလာသူကို သူ့ဘက်မှ ပြတ်ပြတ် သားသား မေးဖို့လိုသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသနှင့်မေးလို့တော့မဖြစ်။ သူ့စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်း၍ စကားစလိုက်သည်။

"ထိုင်ပါဦး လီနာ။ မင်းက ဘာကြောင့် လမ်းခွဲချင်ရတာလဲ။ ဘာလဲ ချစ်သူသစ် တွေ့နေလို့လား . ."

လီနာက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး တင်းတင်းမာမာ ပြန်ပြောသည်။

"ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဘာအသစ်မှလည်း မတွေ့ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မဆိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့ပဲဆိုင်တယ်။ ရှင့်ကိုချစ်လို့ မရတော့တာ။ ရှင်နဲ့အတူ မနေချင်တော့တာ။ ရှင့်ကို စိတ်ကုန်သွားတာ"

"ဟော့ . . ဟော့ မအော်နဲ့လေ။ ဒီကိစ္စ အလေးအနက် စဉ်းစားရမယ် ကွ။ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ထလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းကို မေးစရာရှိတာ မေး[...] မှာပဲ"

"ကျွန်မမှာ ဘာမှဖြေစရာမရှိဘူး"

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါမိသည်။ လီနာ့ဒေါသကို သူသိသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသထွက်လှပြီ။ မဖြစ်သေး။ ဒေါသကိုယ်စီနှင့် ပြဿနာ ဖြေရှင်းလို့ ဖြစ်မည်မဟုတ်။

"ကိုင်း . . ထားပါတော့ကွာ။ နက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့။ အခု ဆက်ပြောနေရင် တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အော်နေတာနဲ့ ဘာစကားမှ ကောင်းကောင်း ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

လီနာ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုတစ်ညနေလုံး အပြင်မထွက် ခတော့။ အိုင်ဗင်မှာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူကိုယ်တိုင် ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ ယူခဲ့သော မိန်းမကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသလို ဖြစ်လာသည်။ "အလကား မိန်းမပျက်။ အေးလေ ဒီလို တောမြို့လေးမှာ ဒင်းက ဘယ်နေနိုင်မှာလဲ။ အပျော်ရှာချင်မှာပေါ့" စိတ်ထဲမှ ဖြေတွေးကြည့်သော်လည်း ဒေါသတွေ ပြေမသွားပါ။ ခေတ်ရော့(ဗ) မိန်းမဆိုလျှင် လီနာ့အရွယ်လောက်ပင် ရှိပါလိမ့်မည်။ အိမ်အလုပ်၊ လင် ယောက်ျားနှင့် သားသမီးတွေ ဝေယျာဝစ္စဖြင့် အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်သည်မရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း လီနာ့လို ပြဿနာမျိုး မရှိခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ "အင်း . . ငါ့မိန်းမကတော့ အချိန်တွေပိုနေတာကိုး။ ဝတ္ထုလေးဖတ်လိုက်၊ စိတ်ကူးလေး ယဉ်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး လင်ငယ်နေတဲ့အဆင့်ရောက်ရော" သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။ ရင်ထဲက အလိုလိုမောလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သမီးလေးကို ဖျတ်ခနဲအမှတ်ရလိုက်သည်။ 'ဝုန်း'ခနဲ ထရပ်၍ ရှုရာလေး၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

သမီးလေးရှုရာမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ သူ့အဖေ နှင့် သူ့အမေတို့ လမ်းခွဲကြတော့မည်ကို စိုးစဉ်းမျှ တွေးမိဟန်မတူ။ "သမီးမျက် နှာကိုမှ မထောက်တော့ဘူးလား လီနာရယ်" ဟုကျလာသော ချွေးတွေကို အကျီ လက်နှင့်သုတ်လိုက်သည်။ သူသမီးလေးနှင့် မခွဲနိုင် မခွဲချင်။ "မပေးဘူး [illegible] ဘူး၊ ငါ့သမီးကို ဘယ်သူ့မှ မပေးနိုင်ဘူး" ထိုညက သူတစ်ညလုံး [illegible] မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် လီနာ အိပ်ရာအထက် [illegible] ပြောလိုက်သည်။

"မင်း ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ် လီနာ။ ငါ [illegible] . . ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး [illegible] သေးတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ မရှိတော့ပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင် ချပြီးသည့်ပုံမျိုးနှင့် သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောသည်။

"ကျွန်မ သမီးအတွက် စဉ်းစားထားပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ခေါ်သွားမယ်လေ။ ရှင် တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာတွေ့ပေါ့။ ကျွန်မလည်း ဝေးဝေးပြောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနားမှာပဲ အိမ်ရှာနေတာပါ။ ပြီးတော့ ကျောင်းဆရာမလည်း ဆက်လုပ်မှာပါ"

အိုင်ဗင် တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ "ဩော် . . သူ့ဘက်က အစစ စီစဉ်ပြီးပြီကိုး" စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စက်ရုံသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သို့နှင့်တိုင် တစ်နေကုန် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ လီနာ့စကားတွေကိုသာ ကြားနေမိသည်။ တကယ်တမ်းခွဲရတော့မည်ဆိုသောအခါ ပြန်မရနိုင်တော့သော အပျော်ရက်ကလေးတွေကို လွမ်းချင်သလို။ ကြာကြာတော့လည်း လွမ်းမနေမိပါ။ လွမ်းစရာတွေကို နာစရာတွေက ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည်။ "ဩော် . . ဒင်းက သူ့ကောင်နဲ့ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် နေကြတော့မှာပေါ့။ ကောင်းကွာ။ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်သွားထားမလဲ။ ဒီသတင်း မော်စကို ရောက်သွားရင်ကော လူကြီးတွေက ငါ့ကို ဘာထင်မလဲ။ ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် မစည်းရုံးနိုင်တဲ့ ကွန်မြူနစ်ပေါ့။ သွားပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါ့အနာဂတ် ပျက်ပြီ" မဖြစ်နိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ လီနာက သူ့ကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ သူ့မှာလည်း ပြောစရာစကားမရှိ။ ဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသည်။ အိုင်ဗင်၏ စိတ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာသည်။ လီနာ့ကို ကြည့်တော့လည်း အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ "အေးလေ သူလည်း ငါထင်သလောက် မိုက်ချင်မှ မိုက်မှာပါ။ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့တောင် သူ့ကျောင်းဆရာမသိက္ခာကိုတော့ ထည့်တွက်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါတို့မှာ သမီးလေး ရှုရာ ရှိသေးတာပဲ" အတွေးတွေနှင့် ဖြေသိမ့်ရင်း အလုပ်ထဲတွင် စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်သည်။ လီနာ့ကိုလည်း ဘာမှ မေးလားမြန်းလား လုပ်မနေတော့ပါ။ မေးခွန်းတွေနှင့် နှိပ်စက်မနေချင်။ "အေးလေ . . သူလည်း သူ့ဘာသာ ထိန်းပါလိမ့်မယ်။ ငါတို့ ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားလည်းဖြစ်တာပဲဟာ။ ဘယ်မိသားစုမဆို လူသိမခံရဲတဲ့ ပြဿနာဆိုတာတော့ အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို ရှိကြမှာပါပဲ။ အင်း . . ကြာတော့လည်း မေ့သွားနိုင်မှာပါ"

အိုင်ဗင်ဘက်မှ တည်ငြိမ်စပြုလာချိန်မှာပင် လီနာက သူမ၏

BURMESE CLASSIC .com

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကြေညာလိုက်သည်။

"ကျွန်မ အခန်းရှာလို့ရပြီ။ 'ဗီဒိုရန်ကို'ရဲ့ အခန်းပါ။ သူက သင်တန်းတက်ရမှာဆိုတော့ နွေဦးပေါက်ထိတော့ အဲဒီမှာနေလို့ရပါတယ်။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေဆိုရင် အခန်းသွားရှင်းပြီး ကျွန်မပြောင်းတော့မယ်"

လီနာ့စကားတွေကို သူ အငေးသား နားထောင်နေမိသည်။ လီနာ၏ လေယူလေသိမ်းက ခွင့်တောင်းသည့်မျိုးမဟုတ်။ အသိပေးရုံသာဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ ဘာအကြောင်းပြချက်နှင့်မှ သူမဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့သည့်ပုံမျိုး။ ရက်သတ္တပတ်တစ်ခုလုံး သူကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့သည့် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်လေး ပြိုကျသွားပေပြီ။ သူ့ဘာမှ ပြောမနေချင်တော့ပါ။ စိတ်ရှုပ်လှပြီ။ စိတ်ညစ်လှပြီ။ ဖြစ်သမျှကို ရင်ဆိုင်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

"အေးလေ၊ မင်းကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပေါ့"

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လီနာနှင့် သမီးလေးရှုရာတို့ အိမ်ပြောင်းသွားသည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သုသာန်တစပြင်အလား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စိတ်လေလေနှင့် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားနေမိသည်။ အိမ်ကပစ္စည်းတွေအားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ သေသေသပ်သပ်။ လီနာ ပစ္စည်းတွေတစ်ခုမှ လျော့မသွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ "သူ ဘာတစ်ခုမှ ယူမသွားပါလား" စတိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ လီနာအလွန်နှစ်သက်သော သစ်သားသေတ္တာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ မော်စကိုမှ ဝယ်လာပေးခဲ့သော သေတ္တာလေး။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့အဝင်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျနေသော ရှုရာ၏ ယမင်းရုပ်အကျိုးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ "သမီးလေး သူ့အရုပ်ကို မေ့များသွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သမီးအမေက လွှင့်ပစ်ခဲ့တာလား"

အရုပ်လေးကို သူ ကောက်ယူလိုက်သည်။ သမီးလေး ကစားနေကျ အရုပ်။ သမီးလေး သိပ်ကြိုက်တဲ့အရုပ်။ ကျလုလု မျက်ရည်တွေကို မနည်းထိန်းထားရသည်။ သူမှားသည်။ လီနာ့ကို ချစ်ခဲ့မိတာ မှားသည်။ လီနာက သူ့ကို ပြန်ချစ်သည်ဟု ထင်ခဲ့မိတာက ပိုမှားသည်။ ပြီးခဲ့သော နှစ်သစ်ကူးကပင် ဘာရိုင်နင်ကို သူ ပြောခဲ့သေးသည်။ "ကျွန်တော့်ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ဇနီးချောလေးအတွက် တစ်ခွက်သောက်ကြမယ်"။ ခုတော့ သစ္စာရှင်မကြီးက သူ့ကို ခွဲခွာသွားချေပြီ။ ချစ်စရာကောင်းလှသော သမီးလေးကိုပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားလိုက်သေးသည်။ "ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် အိမ်စေအမျိုးသမီးကြီး သူ့အနားရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကို လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှ ယမင်း ရုပ်လေးကို သူ ကမန်းကတန်း ဝှက်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို လူသိ ခံလို့မဖြစ်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် စက်ရုံညွှန်ကြားရေးမှူး အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ ဆိုတဲ့လူမှာ အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ လူတွေသိလို့မဖြစ်။ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းရမည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသွားနိုင်ရမည်။ "လီနာမရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ရေဂိုရော့(ဗ) ဆိုတဲ့လူတောင် မိန်းမမရှိဘဲ နေနိုင်သေးတာ။ အင်း . . ဆိုကိုလော့စကီးလို လူမျိုးအတွက်တော့ ပြောကွက်ရသွားမှာပလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မော်စကိုက လူကြီးတွေက ငါ့ကိုယုံပြီးသားပဲ။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ငါ့အဆင့်အတန်း ဘာမှ ထိခိုက်စရာမရှိနိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ လူပျော့လူညံ့တွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ရူးသွပ်မှုပါ"

ယောက်ယက်ခတ်နေသော အတွေးတွေကို သူ ဖြတ်ဖြတ်လိုက် သည်။ အတည်ငြိမ်ဆုံးအသံကို ကြိုးစားဖန်တီး၍ အိမ်စေအမျိုးသမီးကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံမှာ ခါတိုင်းလိုပင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်နှင့်။

"ကျုပ် တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်စရာရှိတယ်။ လက်ဖက်ရည်ထားခဲ့၊ သွားတော့"

■

လီနာမှာ သူမ၏အခန်းသစ်တွင် ချက်ချင်းဆိုသလို အသားကျသွား သည်။ စောစောအိပ်ရာဝင်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားရာ နေမြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးတော့သည်။ အဝတ်အစား ကပျာကယာလဲရင်း မိမိ ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြနေမိသည်။ "ညက ဆယ့်တစ်နာရီမှာ အိပ်ရာဝင်တာပါ။ ကြည့်စမ်း။ အခု ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အခုထိ အိပ်ရေးက မဝချင်သေးဘူး"။ တစ်နေကုန် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ရသလို၊ သုံးမိုင်ခရီး ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသလို သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဘယ် တုံးကနှင့်မှ မတူလောက်အောင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေပြန်သည်။

"အင်း . . ဖြစ်ချင်တော့လည်း မြန်လိုက်တာနော်။ ငါ့မှာဖြင့် ဒီ စကားတွေ ပြောထွက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ရတာ။ တကယ်ပြောလိုက်တော့လည်း လွယ်လွယ်လေး" စင်စစ် ထိုနေ့က အင်ဒရေနှင့် စကားတွေပြောလိုက်ရာမှ သတ္တိတွေ ရလာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အိပ်ပျော်နေဆဲ သမီးလေးကို

ဘစ်ချက်နမ်း၍ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။ "ကျောင်းမှ မီပါ့မလား မသိဘူး"

လီနာ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေသည်။ အပြေးအလွှားသွားနေရင်းမှပင် တစ်ခါက ဒီမိထရီ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ် ခွန်းကို သတိရနေမိပြန်သည်။ "မင်းက ငယ်သေးတော့ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားရ တာ သိပ်ခက်နေမှာပေါ့" ထိုစကားကို ကြားပြီးကတည်းက သူမမှာ အရွယ် ရောက်ကြီးပြင်းလာသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ပင် အပျော်တွေအားလုံး ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် 'နားလည်မှု'ဆိုသော စကားကြီးကို အဘိဓာန်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ အခုတော့ သူမ နှလုံးသားစေရာအတိုင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဒါကိုသိ လျှင် ဒီမိထရီ ဘာပြောမည်နည်း။

တကယ်တော့ ဒီမိထရီက သူမကို မချစ်ပါ။ "ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ အရူးအပေါမလေး"လို့ ထင်မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လီနာ မမေ့ပါ။ ကာလတာရှည် ထမ်းပိုးထားရတာ သူမ၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ကူညီ ထမ်းပေးသူအဖြစ် အမြဲကျေးဇူးတင်နေမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ "ဒါကိုပင် အချစ်လို့ ခေါ်လေမည်လား"။ သူ့အကြောင်း တွေးမိတိုင်း ကြည်နူးရင်ခုန်ရသည်ကတော့ အမှန်။

"ဟေး လီနာ"

ကျောင်းပေါက်ဝတွင် စောင့်နေသော ဗီရာက သူမကို ဝမ်းသာအား ရ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးကို မသိမ်းလိုက်နိုင်မီမှာပင် လီနာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

"အမလေး ကိုယ်ကဖြင့် မင်းစိတ်ညစ်နေမလားလို့ ပူလိုက်ရတာ၊ ခုတော့ မိန်းမက ပြုံးလို့ . ."

လီနာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ အားရပါးရ ပြုံးပစ်လိုက်သည်။ သူမ အသံက ခပ်မြူးမြူး။

"ကိုယ် လိပ်စာပြောင်းသွားပြီ ငါ့ရာ့၊ ဘဲလော့(ခ)ကို သေး [illegible] ကိုရဲ့ အခန်းမှာပါ။ သူ့အမျိုးသမီးကိုတော့ ရှင် သိမှာပါ။ [illegible] လို့ ပြောတာပဲ"

"ဟယ် တကယ်လား။ အားလုံးပြီးသွားပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ အားလုံးပြီးသွားပြီ"

သူတို့နှစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြသည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြသည်။ နောက် ဗီရာက လီနာ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တလေးတနက် ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒီလိုလုပ်။ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြောင်းခဲ့။ အခန်းက အကျယ်ကြီး။ တို့များ အတူတူနေကြတာပေါ့။ ဖီဒိုရန်ကိုရဲ့မိန်းမကို ကိုယ် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ရှုရာလေးကို ဒီမိန်းမနဲ့ တစ်နေကုန်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး လီနာရယ်။ ကိုယ်တို့အိမ်ဘေးမှာ နက်စယာဆိုတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကလေးလည်း ချစ်တတ်တယ်။ ဒေါက်တာ ဂိုရှိကော့(ဖ)ရဲ့ လက်ထောက် လုပ်ဖူးတယ်လေ။ သူနဲ့ဆိုရင် ရှုရာလေးကို စိတ်ချရတာပေါ့။ ပြီးတော့ တို့အိမ်က မင်းတို့ကျောင်းနဲ့ နီးတယ်ကွ။ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ။ ဒီညနေပဲ ပြောင်းခဲ့၊ ဟုတ်လား"

လီနာ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကြားမှ သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခဲ့ကြသည်။ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကြက်ခြေ၊ ဘဲခြေထဲ ရောက်သွားသလား ထင်ရသည်။ သို့နှင့်တိုင် ခါတိုင်းလို စိတ်မတိုမိ။ အလွန်ဆော့၊ အလွန်ဆူတတ်သော ကလေးတွေကို လီနာချစ်သည်။ မြေဖြူမှုန့်တွေကြောင့် အိုမွဲမွဲ သင်ပုန်းကြီးသည်ပင် နေရောင်ဖျန်းထား၍ ခါတိုင်းထက် တောက်ပသလို ရှိနေသည်။ စာသင်ခန်းပြတင်းမှ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းနှင့်မြူကို မြင်လိုက်ရသည်။ နှင်းခဲတွေ အရည်မပျော်တတ်သေး။ သို့သော် နေခြည်နွေးနွေးကို မြင်ရစပြုနေပြီ။ 'နွေဦးရောက်တော့မှာပါလား'။

* * *

အခန်း(၈)

လီနင်လမ်းမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အင်ဒရေပုကော့(ဖ)မှာ အိပ်ရာပေါ် လဲတော့သည်။ ညညဆိုလျှင် သူ့နှလုံးသားက ပြန်ဖောက်ချင်သည်။ ရင်အုံကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်လုမတတ် နာကျင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် အင်ဒရေမှာ ကိုယ့်ဝေဒနာကို လူသိစေချင်သူမဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူ့မိန်းမ နာဒီဒါ မသိစေချင်။ သို့အတွက် နာကျင်သမျှကို ကြိတ်မှိတ်ခံရင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ကြံ့ကြံ့ခံ ဟန်ဆောင်ရသည်။

"ပင်ပန်းသွားလို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့"

နာဒီဒါအတွက်တော့ မစိုးရိမ်လို့ မဖြစ်။ ဆရာဝန်မလေး ဗီရာ[illegible] ကို ချက်ချင်းခေါ်ရသည်။ သိပ်အားမရသည်နှင့် ဆရာဝန် ဂိုရှိကော့(ဖ)[illegible] ပင့်ရသေးသည်။ သူ့ယောက်ျား အင်ဒရေကို စိတ်ထင်ရာလျှောက်[illegible] ဖျောင်းဖျပေးကြပါဟု ဆရာဝန်တွေကို တောင်းပန်ရသည်။ သူ့[illegible]

BURMESE CLASSIC .com
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။ ပြောလျှင်လည်း နားထောင်မှာမဟုတ်သည်ကို အလိုလိုသိပြီးဖြစ်သည်။

"ကိုင်း၊ ကိုင်း စကားတွေချည်း ပြောမနေနဲ့။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဦး"

စောင်ခြုံပေးရင်း မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကဘယ်လို ကျလာသည် မသိ။ ဇနီးသည်၏ မျက်ရည်ကိုမြင်တော့ အင်ဒရေမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ သူ့မိန်းမ စိတ်မပူအောင် မားမားမတ်မတ်ထရပ်ပြမည် ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မအောင်မြင်။ ရင်ထဲက အောင့်လာသလို ခေါင်းထဲက မူးလာသည်။ နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်သာ အဖတ်တင်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းထဲသို့ သူတို့သား ဗိုလော့ယာ ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့အသံက ခါတိုင်းလိုပင် ခပ်မြူးမြူး။

"ဒိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ကို သူ့မိန်းမက ပစ်သွားပြီတဲ့ဗျ။ ဟား .. ဟား .. ဟား။ စည်းရုံးရေးမှူးကြီး။ ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် မစည်းရုံးနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ရယ်ရတယ်ဗျို့"

သူ့သား၏ သရော်စော်ကားသံကို အင်ဒရေတစ်စက်လေးမှမကြိုက်။ သူ သယ်လာသောသတင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင်မူ စိတ်ထဲက ကျေနပ်သည်။ ဝမ်းသာစိတ်ကို ထိန်းမထားချင်သည်နှင့် နာဒီဒါကို ရင်ဖွင့်မိသည်။

"အင်း .. ကောင်းပါတယ်။ ဆရာမလေး ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဒီလောက်ကြာအောင် ပေါင်းလာတာပဲ လွန်လှပါပြီ"

"အို့ အဖေကြီးကလည်း သူများလင်မယားကိစ္စကို .."

နာဒီဒါ ဝင်ဟန့်သော်လည်း ဘာရိတ်မမိတော့ပါ။ အင်ဒရေက သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို အတားအဆီးမဲ့ ပြောချလိုက်သည်။

"လီနာက ငါနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကွ။ တို့များ ၂ နှစ်ကျော်လောက် အလုပ်တူ တွဲလုပ်ဖူးတာပဲ။ ဒီကလေးမလေးအကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ တကယ့် သဘောဖြူအစင်း။ ကလေးတွေကိုလည်း စေတနာထားတတ်တယ်။ 'ဆရာမလီနာက သိပ်သဘောကောင်းတာ'တဲ့။ သူ့တပည့်တော်ဖူးတဲ့ ကလေးတိုင်းက ချီးကျူးကြတာကလား။ အင်း .. သူ့ယောက်ျား အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ဆိုတဲ့ လူကတော့ တကယ့်ဗျူရိုကရက်ပါကွာ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေကြောင့် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဖြစ်ရတဲ့သူတွေ ဘယ်နည်းမလဲ။ ခက်တာက တို့ပါတီမှာလည်း ဒီလိုလူမျိုးတွေက များမှများ။ မိုးဦးကျ မှိုပေါက်တဲ့အတိုင်းပဲ။

တ်ပစ်လို့ကို မကုန်နိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ဒီသတင်းတော့ သတင်းကောင်းဆိုတာ သေချာတယ်။ လီနာအတွက် ငါ ဝမ်းသာတယ်"

သူ့အဖေစကားဆုံးတော့ ဗိုလော့ယာက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာနှင့် သူ့ညီမ ဆွန်ယာ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

"အိုင်ဗင်ရဲ့မိန်းမကို ညီမလေးသိလား"

"ဟင့်အင်း။ အဖေ့ဆီလာတာတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ ညီမနဲ့တော့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးပါဘူး။ ကိုကိုက သိလို့လား"

"နည်းနည်းပါးပါးပါ။ သူ့ယောက်ျားအိုင်ဗင်ရဲ့ပုံတူကို ကိုကိုဆွဲဖူးတယ်လေ။ သူနဲ့တစ်ခါတစ်ခါ ဆုံဖြစ်တော့ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးရုံပါပဲ။ မျက်နှာထားကတော့ ပုပုံပွားနေတဲ့ပုံမျိုး။ အလကားပါကွာ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေ မော်စကိုမှာ နှိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူး။ အေး .. ဒါပေမဲ့ တို့များရဲ့ မွေးသဖခင်ကတော့ ဒီမိန်းမကို အတော်အထင်ကြီးနေပုံရတယ် ညီမလေးရဲ့။ အဖေက သူတွေ့သမျှကို သူတို့တော်လှန်ရေးရဲဘော်မတွေ ထင်နေဟန်တူပါရဲ့။ ဟင်း .. ဟင်း။ အဲဒီရဲဘော်မဆိုတာတွေကရော ခုလောက်ဆို ကတော်ဆယ်ပါး တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်နေရောပေါ့ .."

"နေပါဦး ကိုကိုရဲ့။ ဒါတွေ ဘာကြောင့် ညီမလေးကို ပြောနေရတာလဲ .."

"ဟင် .. ညီမလေး မသိသေးဘူးလား။ ဒီလင်မယားကွဲကြပြီလေ။ ကိုကိုတို့လို ဇနပုဒ်လေးအတွက်တော့ ရှားရှားပါးပါးသတင်းပေါ့ကွာ။ အဖေကတော့ သူတို့ကွဲတာကို ဝမ်းသာနေလေရဲ့။ ကိုကိုကတော့ တယ်မအံ့သြလှပါဘူး။ သူတို့လိုအတွဲမျိုးမှာ တခြားရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာ။ ပြောပါဦး။ ညီမလေးကော ဘယ်လိုထင်လဲ .."

"ဘယ်လိုထင်ရမလဲ ကိုကိုရဲ့။ မထင်တတ်ပါဘူး၊ ထင်စရာလည်း မရှိဘူး။ ညီမ ပြောပြီးပါပကော၊ လီနာနဲ့မှ မသိတာ၊ အိုင်ဗင်နဲ့ဆိုရင် သိပ်တောင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ခွင်ကိုကတော့ အဲဒီသူမှာ [illegible] ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိဘူးလို့ ပြောဖူးတာပဲ"

"ဒါဖြင့် သူတို့ကွဲတာကို ညီလေးလည်း [illegible]"

"ဘာဆိုင်လဲ ကိုကို။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြိုကွဲသွား [illegible] မှ မဟုတ်တာ။ အရင်ခေတ်ဟောင်းတုန်းကဆိုရင် [illegible] သက်ခေတ်မှာ ဒါမျိုးမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် [illegible] တွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ သေချာစဉ်းစားသင့်တာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ေ့ာ်ယာက အားရပါးရအော်ဟစ်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ညီမကို အငေါ်တူးသည်။

"အိုး ဟို့ ဟိုး၊ အိမ်ထောင်ရေးပါရဂူ ဆရာမကြီးပါလားဟို့။ ဘာထဲ ဒီကိစ္စဆွေးနွေးရအောင် ပါရဂူတွေ ဖိတ်ပေးရဦးမလား။ ဘာတဲ့ 'ဆိုဗီယက် ခေတ် အိမ်ထောင်ရေး ဆမ်မီနာ'ပေါ့။ ဟုတ်လား ညီမလေး"

"တော်စမ်းပါကိုကိုရယ်။ ကိုကိုအခုလို ဘာတစ်ခုမှ အလေးအနက် မထားတတ်တာ ညီမလေး စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ သူများ ကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားတာ ကောင်းပါတယ်။ ဖေဖေ့ကျန်းမာရေးကိုပဲ ပြောပါ။ ဖေဖေ ဘယ်လိုနေလဲ။ သက်သာရဲ့လား"

"သက်သာတယ် ထင်တာပဲ။ ဟိုလင်မယား ကွဲတာလည်းကြားရော ထခုန်တော့မတတ်ကို ဝမ်းသာနေတာ . ."

"အဲဒါ ဆိုးတာပေါ့။ ဖေဖေက ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ နှိပ်စက်နေတာ။ အခုတစ်ခါ ဖျားတာလည်း လီနင်လမ်းကို သွားလို့လေ။ ဘာ မဟုတ်တဲ့ ကျောင်းသားလေးအတွက် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာ။ အင်း . . မေမေပြောတာမှန်တယ်။ ဖေဖေ့ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

ဗိုလ်ေ့ာ်ယာမျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားသည်။ ခေါင်းကိုခါရင်း စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

"ဟူး . . မလွယ်ဘူး ညီမလေးရေ။ ဒီကိစ္စ ငါ့ညီမထင်သလို လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဖေတို့မျိုးဆက်က တို့များနဲ့ မတူဘူးညီမရဲ့။ သူတို့က တစ်ခုခုကို ယုံကြည်နေရမှ နေတတ်ထိုင်တတ်တာ ထင်ပါရဲ့။ ကိုကို စဉ်းစားနေတာက ဇာတ်မျိုး။ ယုံကြည်ချက်ဆိုတာကြီးကို သူတို့ရင်ထဲရောက်အောင် ဘာက ထည့်ပေးလိုက်တာလဲဆိုတာ တွေးနေတာ။ ကိုကိုတို့မှာတော့ ဒီလိုယုံကြည်ချက်မျိုးမရှိတာသေချာတယ်။ အဲဒါ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းပဲ။ ပြောင်ဖွင့်ပြောတာ မပြောတာဘဲ ကွာလိမ့်မယ်။ ထားပါတော့လေ။ တို့ အဖေ့ကိစ္စကိုပဲ ပြောကြတာပေါ့။ အဖေက တစ်သက်လုံး သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာ။ အေး . . သေရင်လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ သေမှာပဲ။ ကိုကိုတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး"

လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာ ပြန်ပြောင်းသွားပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။

"သွားပြီ ညီမလေးရေ"

ဆွန်ယာမှာ သူ့အစ်ကိုနောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်

လက်ပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုကို့အကြောင်းကို မစဉ်းစားချင်။ မစဉ်းစားမိအောင် နေခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ တကယ်တော့ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကိုကို မချစ်၍မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကို့ကို ဆွန်ယာ နားမလည်နိုင်။ ဆွန်ယာနှင့်လည်း မတူ။ အဖေနှင့်လည်း တစ်ဘာသာ။ အဖေ့ကိုတော့ ဆွန်ယာ ချစ်လည်းချစ်လေသည်။ လေးလည်း လေးစားသည်။ သို့နှင့်တိုင် အဖေက ခေါင်းမာလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ဤအချက်သည်ပင် အသက်ကြီးသောသူများ၏ သဘာဝပေပဲလားမသိ။

အဖေ့အခန်းဘက်ကို နားစွင့်လိုက်တော့ ဘာသံမှမကြား။ အမေလည်း အိပ်ပျော်သွားလောက်ပြီ။ အမေ နားပါစေလေ။ အမေ အိပ်ရေးပျက်တာ ကြာလှပြီပဲ။ တွေးရင်းမှ အဖေ့အခန်းဘက် ကူးလိုက်သည်။ နာဒီဒါမှာ အင်ဒရေ့အိပ်ရာဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်တွင် အိပ်မောကျနေသည်။ အင်ဒရေကား အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်းမှပင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေသည်။

ဆွန်ယာ အဖေ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှ ပြောစရာစကားတွေကို စီလျှက်။ အမေ အဖေ့ကို နားဝင်အောင် ပြောမပြနိုင်သည်မှာ ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းကိုသာ ပြောတတ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်တော့ အမေပြောတိုင်း ဟာသလုပ်ပစ်ချင်လုပ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မြင်မပြော နားမထောင်ရှိမည်။ တွေးကြည့်တော့ အဖေက ကလေးဆိုးကြီးနှင့် ဘာမှမခြား။ သူ့ဘဝ၏ လက်ကျန်ခွန်အားလေးကို ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းချင်သည်။ တကယ်ဆို အဖေ့အတွေ့အကြုံတွေကို စာရေးရင်ကောင်းသည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ရေးလျှင်ပင်ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် အဖေက နှုတ်ကပြော သမီးလိုက်ရေးမှာပေါ့။ အဖေ့စာတွေက လူအများကြီးအတွက် အကျိုးရှိမှာ သေချာသည်။ ခုလို လီနင်လမ်းကို တပင်တပန်းသွားပြီး ကျောင်းသားလေးတွေနှင့် စကားပြောသည်ထက် အကျိုးများနိုင်သည်။ အဖေက သက်သက်အသိခေါက်ခက် အနေခက်ဖြစ်နေတာ။

စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားစီစဉ်ထားသမျှ တကယ်တမ်း ချပြောလိုက်တော့ ဆွန်ယာ့အသံက တုန်ချင်သည်။ အဖေ့အရှိန်အဝါကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ အင်ဒရေက စာအုပ်ကို ဘေးမှာချပြီး ဆွန်ယာ့စကားကို တလေးတစားနက် နားထောင်သည်။ ငါပြောတာကို အဖေ လက်ခံတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆွန်ယာ စိတ်ထဲကပင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ စင်စစ် ဤသည်မှာ ဆွန်ယာ့အဖေသည် စကားဆုံးအောင် နားထောင်သင့်သည်ဆိုသော အသိကြောင့်သာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်ဒရေမှာ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရသည်။ စိတ်ထဲက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လှပြီ
ဒေါသပင် ထွက်ချင်ချင်။

"ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အသက်အရွယ်ချင်းကွာတဲ့
အမြင်တွေ မတူကြတော့တာလား။ မဖြစ်နိုင်။ ချာနီရှက်(ဖ)တို့၊ ဆန်နီတော့(ဖ)
တို့၊ ဆပ်ချင်ကိုတို့ဆိုရင် ငါ့ကို နားလည်ကြသားပဲ။ ဘာကြောင့်များ ငါ့သမီး
ငါ့ကို နားမလည်နိုင်ရတာလဲ။ ပြောရရင် နာဒီဒါလောက်တောင် ငါ့ကို နား
လည်မှုမပေးနိုင်ဘူး။ နာဒီဒါဆိုရင် ငါ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူလို့သာ ပြော
တာ။ ငါ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားဘူး။ ငါ့ကျောင်းသားတွေနဲ့ ငါ့
ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဩော် . . ငါ့သမီး
ငါ့ကို ကလေးဆိုးကြီးတဲ့လား။ ခေါင်းမာတယ်တဲ့လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ"

အင်ဒရေ့ရင်ထဲမှ စကားတွေကို ဆွန်ယာမကြားနိုင်။ အဖေ့ဆီမှ
ဘာတုံ့ပြန်သံမှမကြားရတော့ မိမိပြောသမျှ အရာထင်ပြီဟု ဝမ်းသာရသည်။

"သမီးပြောတာ အဖေနားလည်ပါတယ်နော်"

"နားမလည်ဘူး သမီး။ အဖေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး"

အင်ဒရေ့အသံက တိုတိုပြတ်ပြတ်။ ဆွန်ယာ့မျက်နှာကို စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်း၍ ဆက်ပြောသည်။

"သမီးပြောတယ်နော်။ ကိစ္စတစ်ခုက တခြားကိစ္စတစ်ခုထက် ပိုအရေး
ကြီးတယ်တဲ့။ ဟုတ်လား။ နေပါဦး သမီးရဲ့။ သမီးက ဘာနဲ့တိုင်းပြီး ဘာက
အရေးကြီးတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲ။ သမီးပြောသလို တစ်နေ့တော့ အဖေ
လည်း စာရေးဖြစ်မှာပါ။ ခုဆိုရင် မှတ်စုတွေတောင် ထုတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
ခုလို စာရေးတာနဲ့ပဲ အဖေ့ကျောင်းသားတွေကို ပျစ်တောင်းဆန်ခါ လုပ်ရမှာ
လား။ သမီး သိပါတယ်။ သူတို့မှာ မိဘ၊ ဖစုံ ရှိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ချာနီရှက်(ဖ)
မှာဆိုရင် အဖေရော၊ အမေရော မရှိတော့ဘူး။ အဖေက သူတို့ဆရာဆိုတော့
သူတို့မိဘပေါ့သမီး။ သူတို့အခက်အခဲကို အဖေဖြေရှင်းမပေးလို့ ဘယ်သူက
ကူညီမှာတဲ့လဲ။ အေးလေ သမီးကတော့ အရွယ်ရောက်ပြီကိုး။ ကိုယ့်ခြေ
ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီကိုး။ သမီးအရွယ်လေးနဲ့ သတိမမေ့ချင်စမ်းပါနဲ့
ဆွန်ယာ"

အဖေ့တုံ့ပြန်သံကိုကြားတော့ ဆွန်ယာ ဝမ်းနည်းမိသည်။ အထူး
သဖြင့် 'သမီး'ဟု ခေါ်နေရာမှ 'ဆွန်ယာ'ဟု သုံးနှုန်းလိုက်သည့်အတွက် ပို၍
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အဖေ ငါ့စေတနာကို မသိဘူး။ ငါပြောတာကို နား
မလည်ဘူး။

"မဟုတ်ဘူးအဖေ။ သမီးပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ထားပါတော့။
ချာနီရှက်(ဖ)ကို ဒီနေ့ အဖေကူညီလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ နောက်နေ့ နောက်
နေ့တွေကော အဖေဆက်ကူညီနိုင်မှာတဲ့လား။ တချို့ကိစ္စတွေက အဖေတစ်
ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ နိုင်ငံတော်အတိုင်းအတာနဲ့ လုပ်
ရတာတွေ ရှိနေတာလည်း အဖေသိပါတယ်။ နှမ်းတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဆီမဖြစ်ပါ
ဘူး အဖေရယ်"

"အဖေ လုံးဝလက်မခံဘူး ဆွန်ယာ။ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး"

အင်ဒရေ့အသံတွင် ဒေါသတွေ သိသိသာသာ ပါသွားသည်။ ငိုမဲ့မဲ့
ဖြစ်သွားသော သမီးမျက်နှာကို မြင်တော့လည်း ဒေါသကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကိုတော့ ပြောမှဖြစ်မည်။ မပြော၍ မဖြစ်။

"ဒီမယ် သမီး။ နေရာတကာ သင်္ချာနည်းနဲ့ တွက်လို့မရဘူး။ ဈေး
တွက်တွက်လို့မရဘူး။ အဖေတို့တစ်တွေသာ 'နှမ်းတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဆီမဖြစ်'
ဆိုတဲ့ အယူအဆကြီး ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခဲ့ကြရင် တို့မျာ့းရုရှားနိုင်ငံကြီး ခုလို အခြေ
အနေရောက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးဆိုတာလည်း
ရှိခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးစကားကိုကြားတော့ သမီးအဘိုးပြောခဲ့ဖူးတာကို သတိရ
သေးတယ်။ ဖေဖေတို့ငယ်ငယ် ကျောင်းသားဘဝကပေါ့ သမီးရယ်။ အဲဒီတုန်း
က ဇာဘုရင်လက်ထက်။ အဖေတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် မာက္ခ(စ်)တို့၊ လီနင်တို့
ပလက်စနော့တို့စာတွေ အငမ်းမရဖတ်နေကြချိန်ပေါ့။ အဲဒီတော့ သမီးတို့
အဘိုး၊ အဖေ့ရဲ့အဖေက ခုလိုမေးတယ်။ "နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိလို့လဲ"တဲ့။ အဖေက "ရှစ်ယောက်"လို့ဖြေတော့ "ရှူးပါ့ကွာ၊ နှမ်းရှစ်လုံးနဲ့
ဆီမဖြစ်ဘူး ငါ့သားရဲ့"တဲ့လေ။ သမီးအဘိုးက အဲသလိုပြောခဲ့တာ။ ထားပါ
တော့လေ။ အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီအခါ အဖေ့အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီစကားမျိုးပြောတာ
အဖေ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ခု ငါ့သမီးလေးက ဒီစကားမျိုး ပြောလာတော့
အဖေ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ။ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်။ ဝမ်းနည်း
တယ်"

ဆွန်ယာ အဖေ့ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး အားရပါးရငိုပစ်လိုက်
သည်။ အင်ဒရေ့ရင်ထဲမှ 'စစ်'ခနဲ နာလာသည်။ သမီးဆံနွယ်တွေကို လက်
ဖြင့်သပ်ရင်း သမီးကိုချော့ရသည်။

"မငိုပါနဲ့သမီးရယ်။ သမီးစေတနာကို အဖေ နားလည်ပါတယ်။
သမီးပြောသလို အဖေ စာတွေလည်းရေးမှာပါ။ ကိုင်း . . ကိုင်း . . သမီး
ပင်ပန်းလှပြီ။ သွားအိပ်တော့ သမီး။ အဖေလည်း နားတော့မယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ရောက်သည်ထိ ဆွန်ယာမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်။ "အဖေဝမ်းနည်းတယ်၊ သမီးရယ်" ဆိုသော အင်ဒရေ့စကားတွေတနားထဲမှ မထွက်။ သူမကို နားအလည်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ထားသော အဖေကိုယ်တိုင်ကပင် ဒီစကားမျိုးပြောခဲ့ပြီ။ ဆွန်ယာကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေ့ကို နားမလည်နိုင်တော့။

"အင်း . . လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဖတ်ရတာ တယ်ခက်ပါလား"

အိပ်ရာပေါ် အလွယ်တွေ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေကြောင့်လားမသိ။ စာလုံးတွေက မကြည်လင်။ စာအုပ်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အရာအားလုံးက မှုန်ဝါးဝါး။ အခန်းထဲသို့ ဖြာကျနေသော နေရောင်သည်ပင် စောစောကလို ပူစွန်ဆီသွေး မတောက်တော့။ မရမ်းနုမှ ခရမ်းရင့်သို့ တဖြည်းဖြည်းကူးနေသည်။ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ အပြင်ကမြင်ကွင်းမှာ နေ့လည်းမမည်၊ ညလည်းမရောက်။ ဆည်းဆာမှုန်မှုန်တွင် နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည်မှာ လွမ်းစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

"အဖေက ပြောတယ်။ ငါက သင်္ချာဆန်လွန်းသတဲ့။ သမီးရဲ့ တွေဝေစိတ်ကိုမှ အဖေမသိတာ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီတဲ့။ သမီးဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ အဖေမှ မသိတာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဆည်းဆာပါပဲ။ ညီအစ်ကိုမသိတသိ၊ သားအဖမသိတသိ၊ လင်မယားမသိတသိ" တွေးရင်းမှ အိုင်ဗင့်ဇနီး လီနာ့မျက်နှာကို မြင်မိပြန်သည်။ "အတော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ ဘာကြောင့်များ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွဲကြ ကွာကြသည်အထိ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အချစ်နဲ့တည်ဆောက်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ခု လီနာတို့ကိစ္စက တစ်မျိုး။ ချစ်လို့ယူကြတဲ့သူတွေကော ကွဲကြတာပဲလား။ အင်းလေ- . . သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ဘဝဆိုတာ ဆည်းဆာမှ ဆည်းဆာပဲ။ ဘာမှမသဲကွဲ၊ အားလုံးမှုန်ဝါးဝါး။ အင်း . . ကိုကို့လို အရာအားလုံး ရယ်မောပစ်နိုင်ရင်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရလေမလားပဲ။ ဒါလည်း မသေချာပါဘူးလေ။ ကိုကိုရယ်နေတာ ပျော်လို့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ . ."

အပြင်ညမှာ ပီသသည်ထက် ပီလာသည်။ နှင်းနှင့်မြူက သည်းသည်ထက် သည်းလာသည်။ ဘာမှမမြင်ရတော့သော အမှောင်ထဲသို့ ငေးရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေမိပြန်သည်။ 'ဆပ်ချင်ကို'။ "တို့နှစ်ယောက်က ဘာလဲ။ သူငယ်ချင်းလား၊ ချစ်သူလား။ မတွေ့ရလျှင် မျှော်မိသည်။ တွေ့ပြန်တော့

နှင့်ဖြစ်ရသည်။ ချစ်သူဆိုရင်လည်း ဆည်းဆာချိန်မှာတွေ့ကြတဲ့ ချစ်သူမျိုးပဲဖြစ်မှာ . .။ ဒီကိစ္စမှာလည်း အဖေက အမြဲတမ်း ဆပ်ချင်ကိုဘက်ကပဲ ရပ်မှာပါ။ အင်းလေ . . သူတို့နှစ်ယောက်က စရိုက်ချင်းတူတာကိုး။ အဖေကတော့ ထားပါတော့။ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတာ။ ဆပ်ချင်ကိုဆိုတဲ့ ဒီလူက သူ့အသက်အရွယ်လေးနဲ့ ဘာကြောင့်များ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲနေရတာလဲ"။ အမြဲလို တက်ကြွထက်သန်နေသော ဆပ်ချင်ကို့မျက်နှာကို တွေးမိတော့ ပြုံးရပြန်သည်။ အဖေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခုလို ပြောဖူးသည်။ "မင်းတို့အချင်းချင်းညှိကြပေါ့"တဲ့။ "ဘာကို ညှိရမှာလဲ အဖေ"။

မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားသည်။ စောစောက စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ စာထဲကို ဝင်စားလို့ ဘယ်လိုမှမရ။ ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံက စူးစူးရှရှ မြည်လာသည်။ "ဘယ်သူလဲ"။ သူပဲဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီး ရပ်နေသူက သူမ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဆပ်ချင်ကို . .။

အဖေ့မွေးနေ့ပြီးကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ခဲ့ကြ။ ပထမ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ 'သူလာလေမလား' ညနေတိုင်း မျှော်မိသေးသည်။ တစ်ပတ်ကျော်တော့ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ "ဩော် ဒင်းက စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့။ သွားသေလိုက်ပါလား"။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးရတော့မည်ထင်သည်။ နေ့စိမ့်လှသော ဆပ်ချင်ကို၏ အချစ်ကိုပင် သံသယဖြစ်လာသည်။

ဤရက်များအတွင်းတွင် ဆပ်ချင်ကိုမှာ ရူးမတတ် ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။ ညနေရောက်တိုင်း သူ့စိတ်တွေ ဖောက်လာမြဲ။ စိတ်မှတ်က မသိလိုက်ဘဲ ခြေလှမ်းတွေက ဆွန်ယာတို့အိမ် ဦးတည်မိသည်။ ဆွန်ယာတို့လမ်းထိပ် ဆေးဆိုင်လေးရောက်တော့မှ အလိုလိုရပ်သွားသည်။

"ငါ ဘာအတွက်သွားမှာလဲ။ သူက ငါနဲ့မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ သူ့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့"

ဤအတွေးနှင့်ပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖြစ်သည်။ [illegible] ပြန်ဖြစ်။ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်၊ မနေရဲ၊ [illegible] သွားသည်။ များသောအားဖြင့် သူနှင့်အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေသော [illegible] သက်'ဆီသို့ သွားဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆပ်ချင်ကို ကျောင်းအပြီး အလုပ်ထဲသို့ ရောက်ခါစကပင် ဒီမိထရီ၏ ဌာနတွင် အလုပ်ဝင်ရသည်။ ဒီမိထရီက သူ့ကို အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သင်ပြ သလို ညီငယ်တစ်ယောက်လိုလည်း စောင့်ရှောက်သည်။

"ဘယ်အလုပ်မဆို အစပိုင်းမှာတော့ အခက်အခဲရှိတတ်တာပေါ့ကွာ။ ကျောင်းမှာသင်ခဲ့ရတာက သီအိုရီတွေ။ စက်ရုံထဲမှာ လက်တွေ့ကြုံရတာတွေ က သီအိုရီနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျချင်မှကျတာကလား။ အေးလေ . . ဖြည်း ဖြည်းချင်းတော့ မောင်ရင်လည်း သဘောပေါက်လာမှာပါ"

တစ်ညနေတွင်တော့ ဒီမိထရီက ဆပ်ချင်ကိုကို သူ့အခန်းသို့ ခေါ် သွားသည်။

"မောင်ရင် အားတယ်မို့လား။ ကိုယ့်အခန်းကို လိုက်ခဲ့ကွာ။ ဘရိုင်နင်

ရဲ့ ပရောဂျက်ကို ဆွေးနွေးရအောင်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"

ထိုနေ့က အလုပ်အကြောင်း ပြောပြီးသည့်တိုင် ဆပ်ချင်ကို မပြန် ဖြစ်။ ဒီမိထရီက သူကြုံခဲ့ဖူးသော လီနင်ဂရက်စက်ရုံအကြောင်း ပြောပြနေ သည်။ နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် မိုးလင်းခါနီးတော့မှ ပြန်ဖို့သတိရတော့ သည်။ တံခါးပေါက်ထိ လိုက်ပို့ရင်း ဒီမိထရီက သူ့ပခုံးကိုဖက်ရင်း တရင်းတနှီး ပြောသည်။

"မင်းအားရင် လာလည်ကွာ။ ကိုယ်က စောစောအိပ်ရာဝင်လေ့မရှိ ပါဘူး။ အလုပ်အကြောင်း၊ စက်တွေအကြောင်းတင်မကဘူး။ ရောက်တတ်ရာ ရာ ပြောကြတာပေါ့"

ဆပ်ချင်ကို အားရပါးရ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဒီမိထရီမှာ တော်တော် နှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်မဝင်မိ။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ထွက်သွားသော လူငယ် လေးကို ငေးနေမိသည်။ သူ့စိတ်အစဉ်က ပြန်မတွေးချင်တော့သော ငယ်ဘဝ သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

"အင်း . . ငါ သူ့အရွယ်ကဆိုရင် သူ့ထက် အိုစာနေမှာ သေချာ တယ်။ အေးလေ . . အဲဒီတုန်းက စစ်ကြီးဖြစ်နေတာကိုး"

နောက်ညတွင်လည်း ဆပ်ချင်ကို ရောက်လာသည်။ သူမေး၍ ဒီမိ ထရီမှာ စစ်ကြီးအကြောင်းကို ပြန်ပြောရသည်။ သူပြောသော စစ်ပွဲတွေမှာ တက်ကြွစရာတွေမပါ။ လွမ်းစရာပင် ကောင်းနေသည်။

"ဒွန်မြစ်ဘေးမှာဖြစ်တဲ့ တိုက်ပွဲမှာ မောင့်ရင်အရွယ်လောက်ရှိမယ်။ ကဗျာဆရာ ရဲဘော်လေးတစ်ယောက် ကျသွားခဲ့တာပေါ့။ သူက ပွတ်ရှကင် ခရေစီကွ။ ပြီးတော့ အလွမ်းသမား။ သူရွတ်နေကျ ကဗျာလေးဆိုရင် ကိုယ်

ခုထိ မှတ်မိသေးတယ်။ ဘာတဲ့ 'တို့များအရွယ်ပျောင်းခဲ့ရင်ကွယ်၊ မင်းအကြောင်း များ တွေးမိပြန်ရင် တကယ် . .' ဆိုလားပဲ"

နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ စစ်ဒဏ်ကြောင့် မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ကြေနေသော ဂျာမန် မြို့လေးတစ်မြို့မှ ပြတိုက်လေးတစ်ခုအကြောင်းကို ပြောဖြစ်သည်။ သမင်ချို တွေ၊ ရုပ်လုံးသွင်းငှက်တွေနှင့် နာဇီအလံများ . .။

"အဲဒီမှာ ကိုယ် ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ် သိလား။ ခပ် ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကွ။ ၁၆ ရာစု ပန်းချီ လက်ရာ။ ပန်းချီဆရာ့နာမည်ကို ကိုယ် မကြားဖူးဘူး။ မထင်မရှားပန်းချီဆရာ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ကိုယ် ပန်းချီအကြောင်းတော့ သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းချီကားလေးကို ကိုယ်ကြိုက်တယ်။ သူ့လက်ရာမှာ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့နေရသလိုပဲ"

"အဲဒါ သူ့ချစ်သူ့ပုံများ ဖြစ်နေမလားဗျာ"

"ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလောက်ဆို အဲဒီပန်းချီကားလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ"

"ဘာကြောင့်လဲဗျ"

"စစ်အတွင်းလေ . .။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်လို့ [illegible]မဟုတ်တာ။ အားလုံးဟာ နေ့မြင် ညပျောက်"

နာတာရှာ့အကြောင်း ပြောလုပြောခင်မှာပင် စကားလုံးတွေကို မျိုချ လိုက်ရသည်။ ဆပ်ချင်ကိုကတော့ သူ့မိတ်ဆွေကို လွတ်ခင်သွားသည်။ သူက အစွဲအလမ်းကြီးသလို ခင်လွယ်မင်လွယ်သည်။ ခင်မိ မင်မိပြီဆိုလျှင်လည်း ဘာမှ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မထားတတ်။ သူ့စရိုက်က ဂျစ်ပစီဆန်သည်၊ ချစ် ဘွင်းဘွင်း၊ မုန်းဘွင်းဘွင်းသမား။

"အစ်ကိုကို ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ"

"ဆိုပါဦး"

ဒီမိထရီအသံတ ခပ်မြှုံမြှုံး ဆပ်ချင်ကိုဆီမှ အတွေ့တွေ [illegible] သွားဟန်တူသည်။ သည်တော့ ဆပ်ချင်ကိုအား [illegible] ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေသည်ကို ပြောင်ဖွင့်ဆေးလိုက်သည်။

"တကြည့်တိုက်ဆွေးနွေးပွဲမှာ [illegible] လက်မခံဘူးဗျ။ အစ်ကိုဘာကြောင့် [illegible]

ဒီမိထရီက သွားပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ပြီးမှ ကောက်ခါငင်ခါ မေးသည်။

"မောင်ရင် ကဗျာဖတ်လား"

"ဟာ . . သိပ်ဖတ်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော့်အတွက် အစေ ထက်၊ အမေထက်၊ သူထက်ပိုပြီး စွဲလမ်းရတာ ကဗျာပေါ့"

"အလဲ့ . . တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား"

ဒီမိထရီ ပျော်သွားသည်။ ဒီချာတိတ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘာတစ်ခုကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့ရတော့မည်မဟုတ်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်တိုအတွင်း ရင်းနှီးသွားကြခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

"မောင်ရင်ပြောတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲပြီးကတည်းက ကိုယ် ညတိုင်းဖတ်နေတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ ဟောဒီမှာ . ."

သူက ကဗျာစာအုပ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးခွံနှင့် ညှပ်ထားသော နေရာလေးကို လှန်လိုက်သည်။ စာအုပ်ကို ဆပ်ချင်ကိုလက်ထဲသို့ထည့်ပြီး မျက်လုံး အစုံကို မှိတ်ကာ ကဗျာစာသားတွေကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရွတ်လိုက်မိသည်။

❖ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ခွဲခဲ့ရတယ်
တိတ်တဆိတ် ကြေကွဲလို့ . .။
❖ အချစ်ရဲ့အရိပ်
အိပ်မက်မှာပဲ . မျှော်ရတော့မယ်
သေခြင်းရဲ့အခြားမဲ့မှာ
ပြန်ဆုံနိုင်ကောင်းရဲ့ . .။
❖ ဒီဘဝအတွက်တော့
နှမလက်လျှော့နေလေတော့ . .။

ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးညှိလိုက်သလို ဆပ်ချင်ကို၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဝင်းလက်သွားသည်။ ဆွန်ယာ့မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက် တော့ လေအဟုန့်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီး ဟုပ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသလို ချက်ချင်းမှောင် အတိ ကျသွားပြန်သည်။ သူကော ဆွန်ယာ့ကို တစ်ဘဝစာ လက်လျှော့လိုက်ရ တော့မည်လား။ သစ်တော့ထဲမှ အနမ်းကို ရုတ်ခြည်းစဉ်းစားမိလိုက်ပြန်သည်။ ဆွန်ယာ့ဘက်မှ တုံ့ပြန်သလား၊ မတုံ့ပြန်သလားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရ။ တုံ့ပြန် လိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ သိပ်တော့ မသေချာ။ အစွဲအလမ်းကြောင့်လည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် အခုပင် ဆွန်ယာ့ကို ပြေးတွေ့မေးလိုက် ချင်သည်။ "ဘယ်လိုလဲ ဆွန်ယာရယ်"

"ကျွန်တော် တစ်ခုမေးဦးမယ် အစ်ကို၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုပါတော့။ သူ့အချစ်အတွက်၊ သူ့ပျော်ရွှင်မှု အတွက် သူကြိုးစားသင့်သလား။ ဒါဟာ အတ္တလား အစ်ကို။ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ရော ဆိုင်လို့လား"

ဒီမိထရီမှာ ယခုတိုင် မျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်သေး။ သူ့ကို မေးခွန်း ထုတ်နေသူမှာ ဆပ်ချင်ကိုမဟုတ်ဘဲ လီနာကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ မညာ ချင်တော့ပါ။ လိမ်ညာမှုဟူသမျှထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ရသည်က အခက် ဆုံးနှင့် အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည်။

"ကြိုးစားသင့်တာပေါ့။ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ မြူနှင်းလွှင်ပြင်ကြီးကို ဖောက်ထွက်ရဲရမယ်လေ။ အဲဒါ အတ္တမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ အတ္တတို့ ဂုဏ်သိက္ခာဟို့ဆိုတာ မြူနှင်းပြင်ကြီးထဲက ဟုတ်ယောင်မှုတွေ ဖြစ်မှာပါ"

ဆပ်ချင်ကို အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီမိထရီ၏ ထိုစကားကြောင့် ပင် ဆွန်ယာ့ရှေ့မှောက် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ "မြူနှင်းပြင်၊ မင်းလွှင် ပြားမှာ မင်းပျော်နိုင်မလား ဆွန်ယာ . ."

■

ဆွန်ယာ သူ့ကိုမြင်တော့ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ ပထမဆုံး ပျော်သွား သည်။ နောက် ဒေါသထွက်သည်။ နောက်ဆုံး ဝမ်းပန်းတနည်း မျက်ရည်ကျမိ သည်။

"လမ်းလျှောက်ရအောင် ဆွန်ယာ။ ကိုယ်မင်းကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်"

"အပြင်မှာအေးတယ်"

ရုတ်တရက် ငြင်းလိုက်မိသော်လည်း တကယ်တော့ ခြွင်းချက်

"သူ့သဘောပဲလေ"

အပြင်ဘက်မှာ တကယ်ပဲ အေးလှသည်။ နှင်းတို့မှာ [illegible] သော မြောက်ပြန်လေက မြားတံတွေလို တရစပ် ထိုးဝင်နေသည်။ [illegible] ခု အမြန်ဆုံး လွတ်စေရန် လမ်းပေါ်မှ လူတွေအားလုံး [illegible] သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခြွင်းချက်။ အေးလို့အေးမှန်းမသိ။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တ္တပြောပြောနှင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေကြသည်။ ဟိုခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်လျှင် တော့ ချစ်မက်မပြေနိုင်ဖြစ်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် တူပါလိမ့်မည်။ တကယ် တော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းခုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆပ်ချင်တို့ ပထမဆုံး ပြောမိသည်က ခုတလော သူ့စိတ်ထဲတွင် စိုးမိုးနေသော ဒီမိထရီ အကြောင်း။

"ဒီမိထရိဆိုတဲ့လူက တကယ်ခင်ဖို့ကောင်းတယ် ဆွန်ယာရဲ့"

"ရှင်ပဲ အမျိုးမျိုး။ ဟိုနေ့ညက ပြောတော့ သူ့ကို ရှင် သဘောမကျဘူး ဆို"

"အဲဒီတုန်းက ကိုယ် သူ့အကြောင်း မသိသေးလို့ကွ။ ဒီလူက ကဗျာ သမား။ ကဗျာကို ကျကျနန ခံစားတတ်တယ်"

"ကျွန်မကတော့ ကဗျာဆိုရင် မုန်းလွန်းလို့"

အမှန်တော့ ဆွန်ယာကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကဗျာကို စွဲစွဲနစ်နစ်ချစ် ခဲ့သူသာ ဖြစ်သည်။ သူပြောသမျှ ဆန့်ကျင်ဘက်က တုံ့ပြန်ရန်သာ အကျင့်ပါ နေ၍ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ဆပ်ချင်ကိုက မသိ။ ခုလို အကြာကြီးခွဲခဲ့ပြီးမှ ပြန်လည်သင့်မြတ်စ ကာလလေးကို ဘာမဟုတ်တာ လေးတွေနှင့် ဒငြင်းမပွားချင်ပါ။ ဆွန်ယာ စိတ်ဝင်စားမည်ထင်သည့် အကြောင်း အရာသစ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

"ဟိုနေ့က ကလပ်မှာ ကိုယ် ရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ သိပ် ကောင်းတာပဲ ဆွန်ယာရယ်။ တကယ်ခိုက်တယ်"

"အလကား စိတ်ကူးယဉ်တွေပါရှင်။ ကျွန်မကြည့်ပြီးပါပြီ။ အင်း . . ဇာတ်လမ်းလေးကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဘာထွက်ပေါက်မှ မပေးနိုင်တာ ခက်တယ်"

"ဒါ အနုပညာကွ။ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမဟုတ်ဘူး"

သူ့အသံတွင် ဒေါသသံတစ်ဝက် ပါသွားမှန်း သိသည်နှင့် ချက်ချင်း စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဆွန်ယာ့မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။ သည်လိုနှင့် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ခုလို သူတို့လမ်းလျှောက် နေကြသည်မှာ ကိုက်တစ်ရာခန့်ရှိလောက်ပြီ။ အေးလို့ အေးမှန်းမသိ။ ညောင်း လို့ ညောင်းမှန်းမသိ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သည်းမခံတတ်သော ဆပ်ချင်ကိုကပင် စကားစ သည်။ ဆွန်ယာစိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ထင်သော နိုင်ငံတကာရေးရာတွေဘက် ဦးလှည့်လိုက်သည်။

"ဥရောပဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း ဆွန်ယာ သိပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကိုယ့် အထင်ပြောရရင် ပြင်သစ်က လက်မှတ်ထိုးမယ် မထင်ဘူး"

"နေပါဦး ရှင်ပြောချင်တာ ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီလား၊ ပြင်သစ် ...တော်လား။ ရှင့်မှာ ခက်နေတာ အဲဒါပဲ။ လူတန်းစားအမြင်မရှိဘူး။ စိတ် ...ယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဆပ်ချင်ကိုရယ်"

ပြောတော့ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ဒေါကန်ချင်လာသည်။

"လူထုရဲ့ အညွှတ်အနူးထောက်ခံမှုရလာရင် စိတ်ကူးတွေကလည်း ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်လာတတ်တယ်ကွ။ အဲဒါ မင်းသိရဲ့လား"

"အိုး . . . အဲဒါက အနာဂတ်။ အခု ကျွန်မတို့ပြောနေတာက ပစ္စုပ္ပန် . .။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

နောက်ထပ် စကားပြတ်သွားပြန်သည်။ နောက်ထပ် ကိုက်တစ်ရာ ...ခရီးပေါက်သွားပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆပ်ချင်ကိုကပင် စကားစကို ...ဆက်ရသည်။

"ဒီနေ့ စက်ရုံမှာ အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့ ငတိကြီးက အော်ပရေတာတစ် ယောက်ကို ဆဲလိုက်တာကွာ။ စုံနေတာပဲ။ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ အလကား ...ချင်း မာန်မဲနေတာ။ ဒီလူဟာ တကယ့်ကို ပုပ်ပုပ်စပ်စပ်ကောင်ကြီးပဲ . ."

"အဲသလောက်ကြီးတော့ မဆိုးလောက်ပါဘူးရှင်။ အဖေပြောတော့ ...မန်ဗျူရိုကရက်တစ်ယောက်ပါတဲ့။ ရှင့်ဟာက လွန်ကိုလွန်လွန်းပါတယ်"

"အင်း . . ဒီမိထရိကလည်း ဦးလေး အင်ဒရေလိုပြောတာပဲကွ။ ...သော်မဲ့ ကိုယ့်အထင်ပြောရရင် ဒီကောင်ကြီးဟာ တကယ့်ပုပ်ပုပ်စပ်စပ်ကောင်။ ...ချင် သူ့မိန်းမကလည်း သူ့ကို ပစ်သွားပြီလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ပိုပြီး ကမူးရှူး ...ဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့အကြောင်း မင်းကြားပြီးပြီမို့လား ဆွန်ယာ"

"ကျွန်မက အတင်းအဖျင်းပြောဖို့ ဝါသနာမပါဘူးရှင့်။ သူများနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလည်း မစပ်စုတတ်ဘူး"

"ကိုယ်ကတော့ ဝါသနာပါတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မိန်းမအား ...ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ရတာလဲ၊ အဲဒါကို သိ ...ချင်တာ။ ဒီကိစ္စ ဒီမိထရိကို မေးကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒီလူက ဘာမှ ပြော ...ဘူးကွ။ ဒီလူကလည်း တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် [illegible] ...တော့ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ [illegible] ...မိန်းမမှန်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မင်းကော ဘယ်လိုထင်လဲထင်"

"အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြိုကွဲတာ ဝမ်းသာစရာမှ မဟုတ်တာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒီလူက ကိုယ်ပြောသလို ပုပ်စပ်စပ်ဖြစ်နေရင်ကောကွာ"

"ဒီကိစ္စက လက်မထပ်ခင်ကလည်းက စဉ်းစားဖို့ကောင်းတာ"

"နေပါဦး၊ မင်းအစ်ကိုရော အိုင်ဗင်ယူရာဗီလော့ရဲ့ ပုံတူ ဆွဲဖူးတယ်မို့လား"

"ဟုတ်မှာပေါ့"

"အံ့သြစရာပဲကွာ။ ဒီလောက် အကျည်းတန်တာကြီးကို ဘယ်လိုများ ကြည့်ကောင်းအောင် ဆွဲမှာလဲ"

"ကျွန်မ ဘယ်သိမှာလဲ။"

"ပန်းချီအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်က ဆာဗူရော့ရဲ့အမြင်ကို သဘောကျတာ။ မင်းအစ်ကိုရဲ့အမြင်တွေကို ကိုယ် လိုက်မမီပါဘူး။ နေပါဦး မင်းအစ်ကိုပြောတဲ့ စကားတွေက တကယ်စိတ်ထဲရှိတာတွေကော ဟုတ်ရဲ့လား"

"မသိဘူး။ ကျွန်မသိတာက ရှင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲ။ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ကိုယ် အသက်ရှင်နေကြတာ။ ကိုကိုက အရာရာကို အနက်လို့မြင်တယ်။ ရှင်က ပန်းရောင်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပဲကွာတယ်"

"မင်းကတော့ အနီပေါ့"

"ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုယ်ဖော်၊ မသူတော်ဆိုတာထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးရှင့်"

ဆွန်ယာတို့လမ်းထိပ်မှ ဆေးဆိုင်လေးကို သူတို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်ပြီးပြီ။ ခရီးဘယ်လောက်ပေါက်၍ ဘယ်လောက်ရောက်ပြီမသိ။ ဆပ်ချင်ကိုက သူဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်တစ်အုပ်အကြောင်း စကားစပြန်သည်။

"မကြာခင်ကမှ ကိုယ် အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးတာ။ ဘယ်လိုမှ ကြိုက်လို့ မရဘူးကွာ။ ဒါ ရီရယ်လစ်ဇင် ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နှိမ့်ချရေးထားတာ"

စင်စစ် ဆပ်ချင်ကိုပြောသော စာအုပ်ကို ဆွန်ယာလည်း ဖတ်ပြီးပြီ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မကြိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက အဖြူဆိုလျှင် ကိုယ်က မည်းရမည်မဟုတ်ပါလား။

"မဆိုးပါဘူးရှင်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတချို့ကိုလည်း ဖော်ထုတ်ထားတယ်။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒီနေရာနဲ့ ဒီအချိန်ဟာ စာပေဝေဖန်ရေးလုပ်ဖို့ သင့်လျော်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ချမ်းလှပြီ။ ရှင် ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့တာ။ ဘာမှပြောစရာမရှိရင်လည်း ပြန်ကြစို့"

အခုမှ တကယ့်ဇာတ်လမ်းက စတော့သည်။ ယခုအချိန်ထိ သူပြောခဲ့သမျှမှာ သူပြောချင်တာ တစ်ခုမှမဟုတ်။ 'မြူနှင်းမြင်ကြီးကို ဖောက်ထွက်ရသည်' ဆိုသော ဒီမိထရီစကားကို သတိရလိုက်သည်။ "ဟုတ်တယ်၊ ငါ အခုပြောရမယ်။ မဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်ဆွန်ယာ။ ကိုယ့်မှာ ပြောစရာရှိတယ်။ မင်း ရယ်တော့ ရယ်နဲ့နော်။ ကိုယ် မင်းမရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူး။ မနေနိုင်တော့ဘူး"

စကားလုံးတွေကို အဆုံးမသတ်ဖြစ်လိုက်။ ဆွန်ယာ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆူရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ငအေးစက်စက် နှုတ်ခမ်းများ ပူနွေးမလာမီမှာပင် ဆွန်ယာက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

"တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ခြားထားတာ။ ဘယ်လိုမှ မနီးနိုင်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီး။ မဖြစ်ပါဘူးရှင်"

ဆွန်ယာ့အသံက ဗလုံးဗထွေး။ ဆပ်ချင်ကိုမှာ မြူနှင်းမြင်ကြီးထဲတွင် အဆက်ဆက်တုန်နေသည်။ သူရောက်နေသော မြူနှင်းမြင်ကြီးမှာ သူထင်ထားသည်ထက် ပိုထူသည်။ ပိုကျယ်သည်။ မြူနှင်းမြင်ပင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။ နှင်းခဲထုကြီးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

"စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့တော့ ဆပ်ချင်ကိုရယ်။ ကိုင်း . . ကျွန်မ အိမ်ပြန်ဝင်တော့မယ်။ ရှင်လိုက်မှာလား။ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်"

ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို တည်ငြိမ်မှုမျိုးဖြင့် ဆွန်ယာက ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆပ်ချင်ကို့ဒေါသတွေ တားမရ၊ ဆီးမရ ပြန်ကျလာတော့သည်။

"ဒီမှာ ဆွန်ယာ၊ ဘဝဆိုတာ သင်္ချာမဟုတ်ဘူးကွ၊ နားလည်လား။ အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြှောက်၊ အစားတွေ လာမပြောနဲ့"

သူ့အသံက နှင်းနှင့်မြူကို ဖောက်ပြီး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ဆွန်ယာ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ လွင့်တုန်ရစ်သော ရိုက်သံတစ်ဝက်ကို ကြားမိတော့မှ ဆပ်ချင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် နောင်တရပြန်သည်။ "ဒီတစ်ခါလည်း မှားပြန်ပေါ့"

■

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်[illegible] သူ့အမေ နာဒီဒါ့အသံကြားတော့မှ စုံမှိတ်ထားသော [illegible] ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဆွန်ယာ"

ဆွန်ယာ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ ပြောစရာလည်း အဖြေမရှိ။ နာဒီဒါက ထုံးစံအတိုင်း မြည်တွန်တောက်တီးတော့သည်။

"ကိုင်း ကိုင်း၊ အပျင်းထူမနေနဲ့။ ထ . . ။ ညည်းအဖေက ထမင်းစားရအောင် လာခဲ့တဲ့။ ဟိုမှာ ဆပ်ချင်ကိုလည်း စောင့်နေတယ်"

"သိသားပဲ . ."

"ဟဲ့ . . သိရဲ့သားနဲ့။ ဒီမှာလာအိပ်နေရသလား ဆွန်ယာရဲ့။ ဟိုကလေး မှာ သနားစရာ . ."

ဆွန်ယာ အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထရသည်။ အမေ့ကို ညာရသည်။

"သမီး ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ အမေရယ်။ ညစာမစားတော့ဘူးနော်။ အမေပဲ ကြည့်ပြောလိုက်ပါ။ သမီး နားချင်တယ်"

"ညည်းသတော၊ ညည်းသတော"

နာဒီဒါထွက်သွားတော့ တံခါးကို ချက်ချလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည့်တိုင် စိတ်ထဲက ပေါ့ပါးမသွား။ "ဆပ်ချင်ကိုကို ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းမှာ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို ကိုယ်တိုင်ငြင်းဆန်လိုက်သလို ဖြစ်နေမလား" ဆပ်ချင်ကို၏ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ရုပ်သွင်ကို ပြန်မြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ "အို . . မဆိုင်ပါဘူး။ ဒင်းက ငါ့ကို အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြှောက်အစားလောက်သာသိတဲ့ မိန်းမတဲ့။ စော်ကားလိုက်တာ။ ဒီစကားနဲ့တင် ဒင်းကို မုန်းသင့်ပြီ"

"သူ အဖေတို့နဲ့ ဘာတွေများ ပြောနေမလဲ။ ငါ့ကိုများ စောင့်နေမလား" တွေးမိတော့ မမုန်းနိုင်၊ မမုန်းရက်ဖြစ်ရပြန်သည်။ "ခုလောက်ဆို သူ့ဒေါသအတွက် သူ့ဘာသာ ကြေကွဲနေမှာ သေချာတယ်။" နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်နေလျှင် သူပြန်လာပြီး ချော့ဦးမှာ သေချာသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပျော့သွားဖြစ်လိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။ "ခုလို ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ခေါ်လိုက်နဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမှာလဲကွယ်"

"သူက ငါ့ကို သင်္ချာသမားတဲ့။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် လက်တွေ့ကျတဲ့သူတဲ့။ မြေကြီးပေါ်မှာ မွေးတဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိုးပေါ် ပျံမတက်ချင်တာ အပြစ်တဲ့လားကွယ်" သူ့အနမ်းကို သတိရလိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ယောင်မှားကိုက်လိုက်မိသေးသည်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့် . . သုံးစက္ကန့်။ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။ တကယ်တမ်း ငြင်းဆန်လိုလျှင် စက္ကန့်ဝက်ထက် ပိုမကြာနိုင်။

အင်ဒရေက ဆွန်ယာ့ကို ပြောဖူးသည်။ "ကိုယ့်နှလုံးသားကို သော့ခတ်ထားတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့သမီး"တဲ့။ "ဟုတ်တယ်အဖေ၊ သမီးနှလုံးသားကို သော့ခတ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေရယ် သော့ခလောက်ကြီးက လေးလိုက်တာ။ သမီး အသက်ရှူလို့တောင် မရတော့ဘူး။ မောလိုက်တာ"

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၉)

ခုတလော ဗိုလော့ယာစိတ်တွေ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဆိုကိုလော့စကီးဆီသို့လည်း မသွားဖြစ်။ တမင်ရှောင်နေသည်။ တစ်နေ့ တန်နက်ခါနှင့် လမ်းပေါ်မှာအတွေ့ သူ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

"မင်းကြောင့် အသည်းကွဲနေတယ် မထင်နဲ့ မင်းသမီးရေ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ အေး ငါ့စိတ်တွေ ထွေနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်လို့မရဘူး။ မင်းကိုရောပဲ . ."

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက ရှင့်အတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှ မပေးတဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်မပါ . ."

တန်နက်ခါအသံက အက်တက်တက်။ ပြဇာတ်ကနေသလို ဆွေးရိပ်ရိပ်သံဖြင့် ဟိုအဝေးကို ငေးရင်းပြောနေသည်။

"ကျွန်မ မတောင်းတာပါ။ ခုလည်း ဇာတ်ဆရာနဲ့ စကားများလာတာ။ အင်း-သွားကလည်း ကိုက်လိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ သွားသင့်တဲ့နေရာက ဆေးခန်းပဲ . . အ စိတ်ညစ်လိုက်တာရှင် . ."

ဗိုလော့ယာ့အချစ်ကို တန်နက်ခါ ဘယ်တုန်းကမှ မယုံ။ ပြောရလျှင် သူ့အချစ်ရယ်မှ မဟုတ်။ ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှ မယုံတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဗိုလော့ယာမှာ သူမထင်သလို လုံးဝမချစ်တတ်သူတော့ မဟုတ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း၊ သူ တန်နက်ခါကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ သတိရနေမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့စိတ်က အပြောင်းအလဲမြန်သည်။ အရာအားလုံးကို သံသယနှင့်ကြည့်တတ်သည်။ သူ့အတွက် "အချစ်"ဆိုသည်မှာ နံပါတ်တစ် မယုံကြည်အပ်ဆုံးအရာဖြစ်နေသည်။ အခုလည်း "စိတ်ညစ်လိုက်တာ" ဆိုသော တန်နက်ခါကို သူအားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်ပါသည်။ ခက်နေသည်မှာ သူ့တွင် သူများကိုပေးစရာ ဘာအားမှမရှိ။ သူ့အပူ သူမဆီ မတူးလျှင်ပင် တော်လှပြီ။

"အင်း- အခုနေ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး တစ်စစီကွဲထွက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ . ."

သူမကြာမကြာ တွေးမိ၊ တောင့်တမိသည်။ ဤသို့ဖြစ်နေရသည်မှာ ဆော်စကိုနှင့် ဝေးနေသောကြောင့်များလား မဆိုနိုင်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘဝဆိုတာကြီးကိုပင် ငြီးငွေ့သွားသည်လား . .။ သူ့မှာ အခါခါ သက်ပြင်းချရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင် . .။ "အင်း - ငါအသက်ကြီးသွားပြီ . ."

သူ့အတွက် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိနေသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူဆွဲပေးသော အိုင်ဗင့်ပုံကို ကာယကံရှင် အိုင်ဗင်မှလွဲ၍ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်။ ပန်းချီရေးခလည်း ထင်သလောက်မရ။ ရသမျှကိုလည်း တစ်တီတီ ထုတ်သုံးခဲ့သည်နှင့် ကုန်ပြီ။ ဒီအတွင်း ဆူလွယ်နပ်လွယ်၊ ငွေစ ရစရာလေးတစ်ခုနှင့် ကြုံရ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူတို့မြို့လေးတွင် စိုက်ပျိုးရေးပြပွဲတစ်ခု လုပ်မည်ဖြစ်ရာ၊ ပြခန်းတွင်ချိတ်ဖို့ သူ့ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်လာအပ်သည်၊ နွားကောင်းမျိုးသန့် နွားတွေနှင့် ကြက်တွေပုံ ရေးရမည်ဖြစ်သည်၊ သူဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်သည်။

နွားမတွေပုံ ဆွဲရတာက လွယ်ပါသည်။ ခတ်ပုံကောင်း[illegible] ကူးဆွဲလိုက်ရုံသာ။ ပြဿနာတ ကြက်ခြံ။ တစ်စက်မှ [illegible] ကြက်မတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ပင်မလွယ်။ ဒီအထဲ [illegible] အမြင်စွဲနေသော ဒေသကြက်မျိုးမဟုတ်၊ ဥအားကြက်[illegible] အစိုးရ ကြက်ခြံကို လေ့လာဖို့ သူ့ကို ဖိတ်ကြားတော့ သူ့မှာ [illegible] သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြက်မတွေပုံ ဆွဲဖို့၊ မိုင် ၅၀ ကျော်ခရီးကို သွားရုံး
မှာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ . . "

နောက်ဆုံး မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်ပုံတစ်ပုံ ကူးချလိုက်သည်။ "အေးရော" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကျေနပ်ပါသည်။ ပန်းချီကားအတွက် ရှာဘယ်လေးထောင့်ခုနစ်ရာ ရလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ ငွေရှိလာသည့်တိုင် သူ့စိတ်ကမချမ်းသာ။ သူ ခုလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေမိသည်မှာ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ဒီထက်လေးနက်မည်ထင်သည်။ ခက်နေသည်က ဘာကြောင့်မှန်း သူကိုယ်တိုင်မသိ။

အမေ့လက်ထဲ ရှာဘယ်သုံးထောင်ထည့်ပေးခဲ့သည့်နေ့ကမူ နည်းနည်း ပါးပါး ပျော်သလိုလိုဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့အပျော်က ကြာကြာမခံ။ ထုံးစံအတိုင်း သုန်သုန်မှုန်မှုန် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက် ခုလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်စဖူး။ မော်စကိုမှာ သူစတူဒီယို အသိမ်းခံရတုန်းက လည်း ခုလောက် ထိထိခိုက်ခိုက်မဖြစ်ခဲ့။ လီယိုလာ လမ်းခွဲသွားတုန်းကလည်း ခုလောက် မခံစားရ။ "ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်" ဆိုသော နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကား ကြားကြားချင်းတော့ ရင်ထဲက "စစ်"ကနဲ နာသွားလိုက်သေးသည်။ ဒါလောက်ပါပဲ . . ။ ထိုနေ့ညနေက မစ်ရှာကိုခေါ်ပြီး ပန်းချီသမဂ္ဂသို့ သွားခဲ့သည်။ သမဂ္ဂရုံးမှာ ရှုဝပ်၏ဇနီးနှင့်တွေ့သည်။ အမျိုးသမီးက ပရောပရည် ပြည့် တည်တည် . . ။ သူဝင်ရောပြီး ချစ်တမ်းကစားပစ်လိုက်သည်။ ဗိုလော့ယာ ဆိုသည်က ဝေဒနာကို အကြာကြီးမွေးမြူထားတတ်သူမျိုး မဟုတ်။

အခုတော့ ဗိုလော့ယာကိုယ်တိုင်မှာ အရင် ဗိုလော့ယာလိုမဟုတ် တော့။ သူ့ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်ချလိုက်သလို မူးနောက်ရီဝေနေ သည်။ တကယ်က ဘာမှဖြစ်သည်မဟုတ်။ တန်နက်ခါဆိုသည်ကလည်း မချွေ ခင်က ပျော့ချင်ချင်။ "ရှင် မပျော်တဲ့အခါ ကျွန်မဆီလာခဲ့နော်" ဟူ၍ပင် ဖိတ်ထားသေးသည်။ "ကိုကိုတော့ အားလုံးကို ငြီးငွေ့လှပြီကွာ . . " ဆွန်ယာ ကိုပြောတော့ သူ့ညီမက သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ "ကိုကို မော်စကိုပြန်ချင်လို့လား . . " ညီမကမေးတော့ သူခေါင်းယမ်းပြသည်။

ဆွန်ယာပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့အတွက် မော်စကိုသည် လွမ်း လောက်စရာမဟုတ်။ မော်စကိုတွင် သူ့လိုပန်းချီဆရာတွေ အများကြီးရှိသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ လေးလေးနက်နက်ထဲက မဟုတ်။ "အလကား လူ့ဘူးတောင်းတွေ . . "။ ကလပ်မှာ ဆုံကြမည်။ ဗော်ဒကာသောက်မည်။ ဘယ် သူတွေကျလို့ ဘယ်သူတွေတက်ကုန်ပြီကို စနည်းနာမည်။ ဘာမှ အရေးပါသော

ကိစ္စတွေကို သဲကြီးမဲကြီး ငြင်းကြမည်။ ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်မည်။ ဒါပဲ။ သူကိုယ်တိုင် အိမ်နေအောင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော မော်စကိုနေ့များကို သူတမ်းတမနေချင် တော့ပါ။ သူ့စိတ်က ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်၊ ဘာစကားမှ မပြောချင်။ အားလုံး ကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့နေမိသည်။

"ငါ့အသက်လေး၊ သုံးဆယ့်လေးနှစ်နဲ့ ဒီလောက်ကြီး မဖြစ်သင့်ပါ ဘူး . . "

အကြိမ်ကြိမ်တွေးမိသော်လည်း ဘာမှထူးခြားမလာခဲ့ပါ။ ပြောရလျှင် သူ့အဖြစ်မှာ ဤမျှစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှရှိသည် မဟုတ်။ သူတို့မြို့တွင် သူသည် အကျော်ဒေးယျပန်းချီဆရာ။ ဆိုကိုလော့စကီးလို အား လုံးက လေးစားရသည့် မိတ်ဆွေလည်း သူ့တွင်ရှိသည်။ အားလုံးက ကြည်ညို ကြသော အင်ဒရေလို ဖခင်လည်းရှိသည်။ အဖေ့အကြောင်းကို တွေးမိတော့ ပို၍ရသေးသည်။ သူ့အဖေကို အားလုံးက လေးစားတန်ဖိုးထားကြသော်လည်း ထို "အားလုံး"ထဲတွင် သူ မပါ။ သူ့အဖေ့ကို ချစ်ပါသည်။ သူ့အဖေ အယူအဆ တွေကိုတော့ တစ်စက်မှ အထင်မကြီး။ ဒိတ်အောက်နေပြီဟု ထင်သည်။ ဘာပဲ ပြောပြော သူ့အဖေ မခံချင်အောင် စရ၊ နောက်ရသည်ကိုတော့ သူပျော်သည်။ "အဖေက စိတ်ဆိုးရင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ . . "

နောက်ဆုံး စဉ်းစားလိုက်မိသည့် တရားခံမှာ ဘယ်သူမှမဟုတ်။ သူ ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အတွေးတွေက သူ့ကို နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်လိမ့် မည်။ "ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မော်စကိုမှာက ငါ့မှာ တွေးချိန်ငေးချိန်မရှိ ဘူး။ စည်းပတ်လမ်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ကြွက်လို အချိန်ပြည့် ပတ်ချာယမ်းနေ တာ . . ။ ဒီမှာက အချိန်တွေ အများကြီးပိုနေတာကိုး။ တွေးမိ ငေးမိတော့တာ ပေါ့ . . ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အတွေးတွေက ငါ့ကိုပြန်နှိပ်စက်နေတာဖြစ်မယ် . . "

ခက်နေသည်က မတွေးဘဲ မနေနိုင်ခြင်းပင်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဗဟိုပြု တွေးမိသည်လည်း မဟုတ်။ အတွေးတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက် . . ။ ဒီလိုနှင့် ဗိုလော့ယာတစ်ယောက် သိသိသာသာ စကားနည်းလာသည်။ ခါတိုင်းလို မျက်လုံးတွေ မထုတ်တော့။ သူ့အမှတ်အသားသရုပ်ဟု ဆိုနိုင်သော သရော်ဆန် အပြုံးကိုလည်း သူ့မျက်နှာတွင် မမြင်ရတော့ . . ။ ခါတိုင်းလို သရော်စော်ကား စကားတွေလည်း မပြောတော့။ စကားနည်းသော်လည်း သူပြောသမျှမှာ သည် သည်ကျေးကျေး၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။ သို့သော် ဝတ်ကျေတမ်းကျေထက်မပိုသော ကြိမ့် စိတ်မဝင်စားတော့ဟန်က ဖုံးမရ ဖိမရ ပေါ်လွင်နေသည်။

တစ်နေ့တော့ သူနှင့် ဆပ်ချင်ကို ဘတ်(စ)ကားပေါ်တွင်ဆုံမိသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အဘေးက ထိုင်ခုံတွင် ဆပ်ချင်ကိုရောက်လာပြီး၊ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့တော့သည်။ ဆိုကိုလော့စကီး၏ စက်အသစ်အကြောင်းကို အားပါးတရပြောနေသည်။ ဗိုလော့ယာမှာ စက်တွေကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ အားတက်သရော စကားဆိုနေသော လူငယ်လေးကိုသာ အံ့ဩတကြီး ငေးနေမိသည်။ "အားကျလိုက်တာ . . ။"

ထိုနေ့ညနေ သူ့ညီမနှင့်တွေ့တော့ ဆပ်ချင်ကိုအကြောင်းကို ပြောမိသည်။

"ကိုကို နေ့လယ်က ဆပ်ချင်ကိုနဲ့ ဘတ်(စ)ကားပေါ်မှာတွေ့တယ်။ ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူး။ သိပ်စိတ်အားထက်သန်တာပဲ . . "

ဆွန်ယာက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

"ဘာကြောင့် ညီမလေးဆီလာပြီး၊ ဒါတွေ သတင်းပို့နေရတာလဲ ကိုကို . . "

ဆွန်ယာအမေးအတွက် သူ့မှာ အဖြေမရှိ။ သူ့မျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲ . . ။ မကြာသေးမီက ဆောင်းတစ်ညကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ညီမနှင့် ဆပ်ချင်ကို ကို လမ်းထောင့်မှာ သူတွေ့ခဲ့သည်။ သူ အားရပါးရပြုံးရင်း လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကြောင့် လူငယ်တွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါ . . ။ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသော ဆွန်ယာ့ကိုငေးရင်း သူတွေးလိုက်မိပြန်သည်။ "အင်း-ငါ့ညီမက ရှက်ရင်လည်း ဒေါသထွက်တတ်သကိုး . . "

သူ အပြင်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ဆိုကိုလော့စကီးဆီ သွားမလား စဉ်းစားမိသေးသည်။ "မသွားတော့ပါဘူးလေ . . "။ ခုတလော ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့ကို သိပ်ကြည်ဟန်မတူ။ သူတို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့စဉ်က သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြော . . ။ မျက်နှာကို ဟမင်ဝက်အူရစ်တင်းပြီး ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်နေသည်။ ရှာလကာရည်တွေ ပါးစပ်နှင့် အပြည့်ငုံထားသလို မချိုမချဉ်မျက်နှာကြီးကိုကြည့်၍ အသံထွက် မရယ်မိအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။ အမှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆိုကိုလော့စကီးနှင့် သူ့ခွေးကြီး ဖွန်ကာကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်အထိ သူ့အတွေးထဲမှာ သူတို့က ကပ်ပါလာသည်။

"အင်း သူတို့နှစ်ယောက် (မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ကောင်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်ထင်ပါရဲ့) အပြန်အလှန် မာန်ဖီနေကြမယ်ထင်ပါရဲ့ . . "

ဇော်လဂါစားသောက်ဆိုင်ကို သွားရမလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ မဒီးနားဝိုင်ဖြူနှင့် ရောထားသော ဗော့ဒကာတစ်ခွက်တစ်ဖလားချရလျှင်၊ စိတ်တွေပေါ့ပါးသွားမည်ထင်သည်။ ဗော့ဒကာနှင့် အသားကက်သလိတ်မြုံ့ရင်း ကုန်ချွေးကြီးတစ်ခွဲသား လုပ်နေကြမည့် အရာရှိကြီးများ၏ မျက်နှာကိုမြင်မိတော့ သူစိတ်ပြောင်းသွားသည်။ "အကုသိုလ်များပါတယ်။ မသွားတော့ပါဘူး"

ဤအခိုက်မှာပင် ဆာဗူရော့ကို သတိရလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်တိုင် ဆာဗူရော့ကို သူအထင်မကြီးပါ။ အထင်မကြီးသူကိုမှ ဘာကြောင့် သတိရမိလိုက်သည် သေး။ "ဘာပဲပြောပြော၊ ဒီမောင်က လူရိုးပါ။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲတယ်"။ အဖေ့ ခွေးနေ့တုန်းက အမေကျွေးသော အသားသွတ်မုန့်တွေကို အားပါးတရစားနေသော ဆာဗူရော့မျက်နှာကို ပြန်မြင်မိသည်။ "ငါ တစ်ခုခု ဝယ်သွားဦးမှ"

နီးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်လိုက်သည်။ စားစရာတွေနှင့် လမ္ဘာဝယ်သည်။ ဆာဗူရော့အတွက် ဗော်ဒကာ၊ သူ့မိန်းမ ဒုက္ခိတမလေးအတွက် ဒိုင် . . ။ "ဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့ သောက်ရင်းစားရင်း ဝိုင်းဖွဲ့ကြတာပေါ့။ ပြီးမှ ဒီမောင်နဲ့ စံတော်ဝင် ပန်းချီကားကြီးတွေ ကြည့်ရမယ် . . "။ အတွေးနှင့်ပင် သူပျော်သွားသည်။

သူတက္ကစီငှားလိုက်သည်။ မြို့စွန်ရပ်ကွက်ကို မောင်းခိုင်းသည်။ ဆာဗူရော့တို့ ရပ်ကွက်လမ်းတွေမှာ ကျဉ်းရသည့်အထဲ အကွေ့အကောက်တွေ များလှသည်။ ကားဝင်လို့မရ။ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာပင် တက္ကစီကိုရပ်ခိုင်းပြီး ခြေကျင်ဆင်းလျှောက်ရသည်။ အတော်ကြီးရှာမှ ခပ်ယိုင်ယိုင်၊ ခပ်သေးသေး၊ ပန်းရောင်မှေးမှေး ဆေးသုတ်ထားသော ဆာဗူရော့တို့နေရာကို တွေ့သည်။ ယခင်က ကုန်သည်တစ်ယောက်ပိုင် လုံးချင်းအိမ်လေးမှာ ယခုအခါ ဆာဗူရော့တို့အပါအဝင် မိသားစုလေးဦးစုပေါင်းငှားရမ်းနေထိုင်ရာ ရိပ်မြုံလေးဖြစ်နေပါပြီ။

သူ့ကိုမြင်တော့ ဆာဗူရော့တို့လင်မယားမှာ ပထမအံ့ဩသည်။ နောက် ဝမ်းသားအားရ ကြိုကြသည်။ ပေရေညစ်ပတ်နေသော အခန်းကျဉ်းလေးကိုကြည့်၍ ဗိုလော့ယာ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ နံရံကပ်အိပ်ခင်း၊ ခြေ လက်ကိုင်တပ် ဒယ်အိုးတစ်လုံးတင်ထားသော မီးဖိုတစ်ခု၊ နောက် နူတ်ဆင်းပန်းနားပုံနေသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ။ ပေါင်ကျက်ထားသော ထင်းဘတ်စတွေကိုတော့ တစ်ထပ်ကြီးတွေ့ရသည်။ ပန်းချီပစ္စည်းနှင့် အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေမှာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် အပြည့်နီးပါး နေရာယူထားသည်။ ဂလက်ရှာက နံရံတွင် ထောင်ထားသော ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ခင်းပေးသည်။ ကုလားထိုင်မှာ မူလအခင်းမရှိတော့ပါ။ ကင်းဗတ်စ အစုတ်တွေနှင့် ဖြစ်သလိုခင်းထားသည်။

ဆာဗူရော့မှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်ကိုတွေ့လိုက်ရာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေသည်။

"မင်း ငါ့ဆီ တကယ်လာလည်တာနော် . . ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ . . ။ ဒီနေ့ ငါတို့ရဲ့ ၂ နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာနေ့ကွ။ ငါလည်း အခမ်းအနားတစ်ခုလုပ်မလို့ဘဲ။ ဂလက်ရှာကိုတောင် ပြောမိသေးတယ်။ ကျောင်းဆရာအင်ဒရေကို ဖိတ်ရအောင်လို့ . . ။ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ဒီနေ့ လကုန်ရက်လေ . . "။

မျက်နှာညှိုးညှိုးနှင့် အသံတိုးသွားသော သူငယ်ချင်း၏ပခုံးကို ဗိုလော့ယာ ဖက်လိုက်သည်။

"အခု လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ . . ။ ငါ စားစရာသောက်စရာ နည်းနည်းဝယ်လာတယ်ကွ။ တို့သုံးယောက် မင်းတို့ရဲ့ နှစ်နှစ်ပြည့်မင်္ဂလာအခမ်းအနားလုပ်ကြမယ်လေ . . "

ဆာဗူရော့ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ဝင်းပသွားသည်။ သူ့မိန်းမကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။

"ဂလက်ရှာရေ။ ဒီကောင်ကြီးက ငါနဲ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းကွ။ အခု ဒီကောင်ကြီး ကျေးဇူးကြောင့် ငါတို့ပွဲလေးဖြစ်ပြီ . . "

ဂလက်ရှာမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ အရေးထဲ အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်ကမရှိ . . ။

"ခဏလေးနော် ကျွန်မ ပေါင်မုန့်ပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ အစိုးရဆိုင် မပိတ်သေးဘူး။ ခဏလေး၊ ခဏလေး . . ။ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်"

ပြောရင်း ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဗိုလော့ယာက ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ရင်း အတိတ်ကို ပြန်လွမ်းသည်။

"ဟေ့ကောင် ဆာဗူရော့ . . ။ ကင်မနီပြဇာတ်အဖွဲ့ တို့မြို့မှာလာထားတာ မင်းမှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းက အဖေနဲ့ စကားများထားလို့ ဘိုင်ပြတ်နေတာလေ။ မီယာနဲ့အတူ ပြဇာတ်ကြည့်ဖို့ မင်းကပဲ ရူဘယ် ၂၀ ထုတ်ချေးခဲ့တာမို့လား . . "

"သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ ငါ့ကောင်ရာ။ ပြဇာတ်အပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် အအေးဆိုင်ထိုင်ခဲ့တာကိုတောင် မှတ်မိသေးတယ်။ ပိုက်ဆံမကျန်တော့လို့ မီယာကိုပဲ အအေးတိုက်ပြီး မင်း ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ခဲ့ရတာလေ . . "

သူတို့နှစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြသည်။ အလွမ်းမပြေ[illegible]တ်သေးသော ဆာဗူရော့က ဆက်လွမ်းနေသေးသည်။

"အေး- မီယာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လှသားကွနော် . . ။ နေပါဦး၊ [illegible]ခု ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ မင်းနဲ့ကော တွေ့သေးလား . . "

ဗိုလော့ယာစိတ်ထဲတွင် မီယာလည်းမရှိ၊ လိုလီနာလည်းမရှိ။ တန်[illegible]က်ခါပင် မရှိ။ ဘယ်ကောင်မလေးမှ မရှိ။ ဘယ်တုန်းကမှ မခင်ခဲ့သော သူ[illegible]ယ်ချင်းကိုသာ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေသည်။

"အဲဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ၊ သူငယ်ချင်းရာ။ အရေးမကြီးပါဘူး။ အခု[illegible]သာလောဆယ် မင်းဘိုင်ပြတ်နေတယ်မို့လား။ ဟောဒီမှာ ငါ့မှာ ရူဘယ်တစ်[illegible]ထောင်ပါလာတယ်။ ယူထားလိုက်။ အဆင်ပြေမှ ပြန်ပေးပေါ့ကွာ။ အဆင်မ[illegible]ပြေလည်း ပေးမနေနဲ့ . . "

ဗိုလော့ယာ ထိုးပေးနေသော ငွေစက္ကူအထပ်ကြီးကို ငေးရင်း ဆာဗူ[illegible]ရော့မှာ မျက်ရည်ပင် လည်ချင်လာသည်။

"နေပါစေကွာ . . ရပါတယ်"

"ဟေ့ကောင် ယူကွာ . . ။ မင်း ငါ့ကိုခင်ရင် ယူကိုယူရမယ်"

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ဂလက်ရှာပြန်ရောက်လာသည်။ ခြေတစ်ဖက်ဆာ[illegible]နေသော ကလေးမလေးမှာ လှုကောင်းတွေထက်ပင် သွက်လက် ဖျတ်လတ်နေ[illegible]သေးတော့သည်။

"ခဏလေးနော်၊ ကျွန်မ အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်မယ်"

"ဖြည်းဖြည်းလုပ် . . ။ ငါတို့ ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ဦးမယ်၊ လာ[illegible]သူငယ်ချင်း၊ မင်းပန်းချီကားတွေ ငါ့ကိုလိုက်ပြ . . "

"အလကားဟာတွေပါကွာ . . ။ မင်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်[illegible]နေပါနဲ့"

ဆာဗူရော့က ရှက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ငြင်းနေသည်။ စိတ်ထဲက ပြချင်နေသည်[illegible]ဘော ဗိုလော့ယာ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ခုလို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မှ သူ့ပန်း[illegible]ကားတွေကို မကြည့်လျှင်၊ သူ့သူငယ်ချင်း စိတ်ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့[illegible] ဇွတ်ပြောရသည်။

"မင်းကလည်း ဈေးကိုင်လိုက်တာကွာ။ ငါကြည့်ချင်လို့ပါကွ။ လုပ်စမ်းပါ . . "

"ဟုတ်သားပဲ၊ အစ်ကိုကလည်း ပြလိုက်ပါ . . "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂလက်ရှာကပါ ဝင်ပြောရာ၊ ဆာဗူရော့မှာ မငြင်းသာတော့။ သူတို့ သုံးယောက် ပန်းချီကားတွေ အတူကြည့်ကြသည်။

"အစ်ကိုရေ အစ်ကို နောက်ဆုံးဆွဲခဲ့တဲ့ ရှုခင်းကားလေး ပြပါဦး ပြီးတော့ ညီမရဲ့ ပုံတူလေ . .။ ဟို ဘလောက်(စ)အကျီအစိမ်းလေးနဲ့ပုံ . ."

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် အတက်ကြွဆုံးမှာ ဂလက်ရှာဖြစ်နေသည်။ ဆာဗူရော့မှာ ပန်းချီကားတွေကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြနေရသော်လည်း စိတ်ထဲက မလုံမလဲ . .။ သူ့ပန်းချီကို ဗိုလော့ယာက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်မှာ စိုးရိမ်တာလည်းပါသည်။

စင်စစ် ဗိုလော့ယာမှာ သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်မခံသည့်တိုင် ပန်းချီကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့စိတ်ကတစ်မျိုး။ ပန်းချီအကြောင်း စကားစပ်မိသည်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ အသံတိတ်ချင် တိတ်နေမည်။ ဒါမှမဟုတ် ဟာသလုပ်မည်။ ပန်းချီအနုပညာဆိုသည်ကို အလေးထားလောက်စရာမဟုတ်သလိုမျိုး သရုပ်ဆောင်ပြမည်။ သူ့နှုတ်ထွက်စကားနှင့် သူ့အပြုအမူ အားလုံးမှာ သူ့စိတ်ထဲရှိသည်နှင့် ဘာမှဆိုင်လိမ့်မည်တော့မဟုတ်။

လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်လောက်က လီနင်ဂရက်မြို့တော်သို့ သူတစ်ယောက်တည်း ရောက်သွားနေဖူးသည်။ လီနင်ဂရက် (ဗိုလော့ယာစိတ်ထဲကမူ "စိန့်ပီတာဘတ်" ဟူ၍သာ စွဲနေသည်။) မှာ ရုရှားနိုင်ငံ၏ အနုပညာမြို့တော်ဖြစ်သည်။ မနက်မင်း အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် "ဟာမစ်တေ့(ချ)၊ ပန်းချီပြတိုက်"သို့ ဒရောသောပါးပြေးသည်။ ဂန္ထဝင် ပန်းချီလက်ရာတွေကို ငေးမောရင်း တစ်နေကုန်သည်။ သည်လိုနှင့် ပန်းချီကားတွေကြားတွင် တစ်ပတ်တိတိ ကြာသွားသည်။ ခုချိန်ထိ သူ့ဘဝဝယ်၊ စိတ်အချမ်းသာဆုံးနေ့ရက်များဟု စိတ်ထဲက မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ဆာဗူရော့၏ ရှုခင်းပန်းချီကို သူငေးနေမိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သရော်လှောင်ပြောင်ဟန် မရှိ။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုဟန်လည်း မပြ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပန်းချီကားပေါ် တင်ထားသည့်တိုင် သူ့စိတ်က ပန်းချီကားထဲတွင် ရှိကောင်းမှရှိမည်။ သူ့မျက်နှာရိပ်ကို လိုက်ဖတ်နေသော ဂလက်ရှာမှာ မောနေရသည်။ "သူ အစ်ကို့လက်ရာကို မကြိုက်လို့လား . .၊ ဒါမှမဟုတ် မနာလိုတာလား"။ ဗိုလော့ယာ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ သူနှင့် ကင်းကွာနေသော ကာလအတွင်း ဤမျှများပြားလှသည့် ပန်းချီကားတွေကို ဆွဲနိုင်သည့် သူ့သူငယ်ချင်းကိုသာ အံ့ဩနေမိသည်။ "သူ ဘယ်လိုများ ဆွဲတာပါလိမ့် . ."။

မော်စကိုရက်များအတွင်း ပန်းချီပြခန်းတွေကိုတော့ သူမကြာမကြာ ရောက်ဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ အပြင်လောကတွင် မတွေ့နိုင်သော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့် အကြည်ဓာတ်ကို ပန်းချီကားတွေက ပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်တွေဝေစည်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လှပသော မျက်နှာတစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။ အားလုံးတွင် သူ့ထုထည်နှင့်သူ ရှိသည်။ အပေါ်ယံလျှပ်လျှပ်လေး မဟုတ်။ သူ့အထင်ပြောရလျှင် ပန်းချီအနုပညာဆိုသည်မှာ တစ်ချိန်က အမှန်တကယ် ဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုမရှိတော့။ မရှိနိုင်တော့ . .။ ပန်းချီ သေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

ယခု ဆာဗူရော့၏ရှုခင်းကားကို မြင်တော့ ပြန်လည်ရှင်သန်ထမြောက်လာသောပန်းချီကို တွေ့လိုက်ရသလိုရှိသည်။ ဆာဗူရော့ဆိုသည်က သူနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း။ သူနှင့် ခေတ်ပြိုင်ပန်းချီဆရာ . .။ သည်လိုလူမျိုးက သေဆုံးပြီးသား ပန်းချီကို ဘယ်လိုအသက်သွင်းလိုက်သနည်း။ အထူးသဖြင့် ဤမျှညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ခြေတစ်ဖက်ဆာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘေးမှာထိုင်ရင်း ဤမျှလှပသော ရှုခင်းပုံတစ်ခုကို ဘယ်လို အသက်သွင်းလိုက်သနည်း။ ဆာဗူရော့၏ စုတ်ချက်တွေက အင်ပြည့်အားပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြောသော ကောင်းကင်ပြာနောက်ခံမှ ချိုးငှက်ဆောင်အဖြူပျက် အစက်အပြောက်များက တိမ်အပြေးကို သရုပ်ထင်နေသည်။ ဤသည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ရွှံ့နှစ်ရောင်မြေပြင်က မဟာပထဝီမြေကြီး၏ တည်ငြိမ်မှုကို ကိုယ်စားပြုထားသည်။ အငြိမ်နှင့်အလှုပ်၏ တွဲစပ်မှုကို သူ နည်းအာရုံဖြစ်ယူရသည်။

သူ့ယောက်ျားကို ချစ်ရုံမှလွဲ၍ ပန်းချီအနုပညာအကြောင်း ဘာမှ မသိသော ဂလက်ရှာကမူ သူမပုံတူ ပန်းချီကို ထိုးပြနေသည်။ "တူရဲ့လားဟင်" ဟုလည်း အဆက်မပြတ်မေးနေသည်။ သူမ အမေးကို ဗိုလော့ယာ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ထုထဲသောဆံနွယ်များကြားမှ နီဝါရွှေ အလင်းမှုင်တွေကို ဒေးရင်း အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေသည်။ ဖျော့တော့သော သို့သော် ရွှန်းလက်သော အနည်းတန်သော၊ သို့သော် အသက်ဝင်သော နွမ်းပါးသော သို့သော် ကြွယ်ဝသော ပန်းချီကားထဲမှ ကလေးမမှာ ဆာဗူရော့တစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့ခံစားနိုင်သော ဂလက်ရှာ၏ တကယ့်အလှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပန်းချီ၏ ညှို့ဓာတ်ချက်ကို သူ့ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သလို ရှိသည်။ "အော် ဘာလယ်ပန်းချီဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ ဆွဲရတာမျိုးပါလား . ."။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူမှာ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်။ မဆိုဖြစ်။ ဂလက်ရှာပြင်ထားသော စား ပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဗော်ဒကာကိုငှဲ့ပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့လိုက်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့သော သူငယ်ချင်းလင်မယားကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

"ပန်းချီကားထဲက ဂလက်ရှာအတွက်။ ပန်းချီကားကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဆာဗူရော့အတွက် မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်အတွက်"

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ ဗော့ဒကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ ဂလက်ရှာက သူ၏ဝိုင်ကလပ်လေးနှင့် သူတို့ကို အားဖြည့် သည်။

ဆာဗူရော့မှာ သူ့သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်စွာ၊ သို့သော် မယုံနိုင် လောက်အောင် အံ့ဩစွာငေးနေမိသည်။ ဂလက်ရှာကမူ သူမ သိချင်တာတို သာ တဖွဖွမေးနေသည်။

"အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ၊ ဗလာဒီမာ၊ အင်ဒရေယာဗစ် ဗိုလော့ ယာရယ် ..။ ရှင် ကျွန်မယောကျာ်းရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို တကယ်ကော ကြိုက်ရဲ့လား .."

ဗိုလော့ယာ ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။ ဖြေစရာမလိုဟု စိတ်မှတ်ကဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ရင်ထဲက စကားကိုသာပြော ချင်သည်။ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာတာတွေ၊ လူမှုရေးစကားလုံးတွေ ဘာတစ်ခွန်း မှ မပြောချင်။

"ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မနာလိုတယ်ဆိုတာ မရှိသင့်တဲ့ ပုပ်ပုပ်စပ်စပ် စိတ်မျိုးပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တိုင်းပြောရရင် ငါမင်းကို မနာလိုဘူး .."

သူနောက်တစ်ခွက် ထပ်မော့လိုက်သည်။ ဆာဗူရော့၏ ရှုခင်းပန်းချီ ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်သည်။ သံချေးရောင်တောက်နေသော မြေပြင်၊ နီနီအသီးလေးတွေ ကြိုးကြားမြင်နေရသော အစိမ်းရင့်ရင့် ရိုဝမ်ပင်များ၊ နောက် မီးခိုးရောင်မှိုင်းမှိုင်း အိမ်လေးတစ်လုံး ပြီးတော့ ထိုအရာအားလုံးကို သိမ်းထုပ် ထားသော ကောင်းကင်ကြီး ..။

"တကယ့် ရီယယ်လစ်ဇင်ပဲ .."

"မဟုတ်ဘူးကွ"

ဆာဗူရော့က သူ့မှတ်ချက်ကို ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် ငြင်းသည်။

"ပန်းချီကားထဲက ရိုဝမ်ပင်တွေမှာ အသီးတွေ သီးနေတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား။ ဆောင်းရာသီရှုခင်းပေါ့။ တကယ်က နွေရာသီမှာ ဒီပန်းချီကိုဆွဲခဲ့

ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖျောက်လို့မရတဲ့ ဆောင်းရှုခင်းကို ပြန်သရုပ်ဖော်လိုက်တာ။ အကယ်တော့၊ တကယ်ပဲ ..၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်မဟုတ်ဘူး .."။

ဆာဗူရော့က သူ့ပန်းချီကား၏ သန္ဓေတည်ရာ၊ စစ်အတွင်းကာလ၏ နေ့တစ်နေ့ကို ပြန်ပြောနေသည်။

"အဲဒီနေ့က တို့တစ်တွေ အကြီးအကျယ် အထိနာခဲ့တာပေါ့။ သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးရင်းက အဲဒီနေရာလေးကို ရောက်သွားတာ၊ လောကကြီး ဘယ် လောက်လှတယ်ဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ် သိခဲ့ရတာပေါ့ .."။

"သူပြောသလို လောကကြီးက တကယ်ကော လှရဲ့လား .."။ ဗို လော့ယာ၏အတွင်းစိတ်က မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေသည်။ ခါတိုင်းလို ယတိပြတ် အဖြေမပေးနိုင်တော့ပါ။ "အေးလေ လှချင်လည်း လှမှာပေါ့၊ ငါမမြင်ခဲ့လို့ဖြစ်မှာ။ မမြင်ဖူးလို့ ဖြစ်မှာ .."။

ထိုနေ့ညက တော်တော်လေးညဉ့်နက်မှ ဗိုလော့ယာပြန်သွားသည်။ ဂလက်ရှာမှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းရင်းမှ သူ့မယောကျာ်းကို အကဲ ခတ်နေသည်။ အိပ်ရာထက်တွင် ငိုင်ငိုင်ကြီးထိုင်နေသော ဆာဗူရော့က မျက်နှာ ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ သူအိပ်ငိုက်နေပြီထင်၍ ဂလက်ရှာ မှာ ခြေဖွနင်းရင်း အိပ်ရာနားကပ်လိုက်သည်။

"အစ်ကို အိပ်ချင်ပြီလား"

"ဟင့်အင်း .."

ဂလက်ရှာ သူ့မယောကျာ်းဘေးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို ဆွေးပွေ့ရင်း ဖွဖွညင်သာ ပြောသည်။

"ကြည့်စမ်းအစ်ကို၊ ဗိုလော့ယာလို ဘယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမထင်တဲ့ သူကတောင်၊ အစ်ကိုပန်းချီကားကို ချီးကျူးသွားလိုက်တာ။ အစ်ကို ဆာရာ တော့ (ပ) တို့ဆီ သွားလိုက်နော်။ သူတို့က အစ်ကို့ပန်းချီကားတွေကို ပြပွဲလုပ် ပေးမှာပါ .."။

ဆာဗူရော့မှာ ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း သူ့ဇနီးကို ရှင်းပြရသည်။

"အဲဒီလောကကြီး မျှော်လင့်မထားပါနဲ့ ညီမရယ်။ ဗိုလော့ယာက သူ့စိတ်ထဲရှိတာ သူပြောတာ။ သူပြောတာ အမှန်ယူလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့် ပန်းချီကားကို ကိုယ်တိုင်လည်း အားမရပါဘူးကွာ။ ညာဖက်အပေါ်ထောင့်ကို ဆေးထပ်ဖြည့်ရဦးမှာ ညီမရဲ့။ မပြီးသေးဘူး"။

ဂလက်ရှာမျက်နှာ သိသိသာသာ ညှိုးသွားသည်။ သည်တော့ ဆာဗူရော့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ အိမ်စရိတ်ပြတ်နေပြီကို သူ [illegible] အသိ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ညီမ စိတ်ညစ်သွားလို့လားဟင်။ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ကွာ။ ရော်ဒင်နော့က ပြောတယ်။ သူတို့ ဇာတ်ရုံမှာ အလုပ်လာလုပ်ပါတဲ့။ သူများ စကက်(ချ်) ချပြီးသားပုံတွေ အရောင်ခြယ်ပေးဖို့ပါ။ ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး။ အဲဒါ အစ်ကို လုပ်ရမလားလို့ . .။ ဘာပဲပြောပြော အိမ်စရိတ်ရတာပေါ့ကွာ . ."။

"ဟင်အင်း အစ်ကို၊ အစ်ကို မလုပ်ရဘူး။ အစ်ကိုက ပန်းချီဆရာပဲ ပန်းချီပဲ ဆွဲရမှာပေါ့။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့အစ်ကိုရယ်။ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ဘာသာပြေလည်သွားမှာပါ။ မပြေလည်တော့လည်း ဘာအရေးလည်းနော် . .။ ညီမတို့ ဒီအတိုင်းနေသွားကြတာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား . . ."

သူ သူ့ဇနီးကို အားရပါးရ ထွေးပွေ့လိုက်သည်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းလိုက်သည်။ ပန်းချီကားထဲမှ အပြုံးကို ဂလက်ရှာ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်သည်အထိ ဗိုလော့ယာမှာ အိမ်ပြန်မရောက်သေး။ နှင်းတွေဖြင့် စိုရွှဲနေသော တောင်ပေါ်လမ်းပေါ်တွင် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေသည်။ အခုမှ ဇော်ဒ့ဂါအစွမ်းက ပြလာဟန်တူသည်။ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို သူ့နှုတ်က တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုသာ အထပ်ထပ်ရွတ်နေသည်။

"ပန်းချီဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ ရေးရတာ . ."

* * *

အခန်း(၁၀)

ဘယ်လိုမှ ခံတွင်းမတွေ့လှသော ညနေစာကို သူရပ်လိုက်သည်။ ဆမင်းစားခန်းထဲတွင် သူကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိ၊ ဘာလင်ကွန်ဖရင့်အကြောင်း သတင်းဆောင်းပါးတွင် စိတ်ကိုနှစ်ထားစဉ် ဆပ့်ချင်ကိုက သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

"အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက ဆင်မီနော့(ဖ)ကို အလုတ်ဖြုတ်မလို့တဲ့ဗျ။ ဆင်မီနော့(ဖ)က တကယ်တော်တဲ့ စက်ဆရာ၊ လူငယ်တွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းသင်ပြပေးတဲ့သူ။ ဒီတော့ စက်ရုံမှာ သူက ဩဇာကြီးတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ . . .ကို အိုင်ဗင်ကြီးက မနာလိုလို့နေမှာ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာသာ ဒေါသဖြစ်ဘာ . . .နဲ့ ဆင်မီနော့(ဖ)ကို သက်သက်ရမ်းတာဖြစ်မယ် . .။ ဘယ့်နှယ်လဲ . ."

ဆပ်ချင်ကို ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု . . . ဘာတတ်မှန်း သူသိပြီးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်။ သို့ဖြင့် . . . ကျေတမ်းကျေသာ ပြန်မေးရသည်။

"နေပါဦး ဆပ့်ချင်ကိုရဲ့ မောင်ရင့်အိုင်ဗင်ကြီးက ဘာကြောင့် . . . ဖြစ်နေရတာလဲ . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟာ အစ်ကို မသိသေးဘူးလား။ ဒီလူကြီးကို သူ့မိန်းမက ပစ်သွားပြီလေ . ."

ဒီမိထရီ ပျာသွားသည်။ သူ့မျက်နှာ ထူပူသွားသည်။ ဆပ်ချင်တို့စကားက သူ့ရင်ထဲ ဆောင့်တက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ သတင်းစာပင် လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ လီနာနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့စိတ်က အကဲဆတ်ချင်ဆဲ . .။ သူ့စိတ် အလှုပ်အယမ်းကို ဆပ်ချင်ကို ရိပ်မိလေမည်လား၊ အကဲခတ်ရင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းရသည်။

"ဒီမီးလုံးကိုတော့ အုပ်ဆောင်းတစ်ခုတတ်မှ တော်မယ်ကွ။ မီးလုံးတာသုံးရာဝပ်ဆိုတော့ စူးလွန်းတယ်။ ကြာရင် မျက်စိပျက်မယ် . ."

ဆပ်ချင်ကိုမှာ မီးလုံးကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ အုပ်ဆောင်းကိုလည်း အာရုံမရ။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည်ကိုသာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးနေသည်။

"နေပါဦး၊ အစ်ကို အိုင်ဗင့်မိန်းမနဲ့ ခင်ပါတယ်။ သူက ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲဗျ။ ဒီမောင်ကြီးကို ခုလောက်အကြာကြီး ပေါင်းနေတာကိုပဲ ကျွန်တော်တော့ အံ့သြတယ် . ."

ဒီမိထရီ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။ အရေးကြီးသည့် လေသံဖြင့် တမင်ပြောရသည်။

"ဟာ အချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီ။ ကိုယ် ယေဂိုရော့(ဗ)နဲ့ ချိန်းထားတာ။ ဘွိုင်လာ ဘရက်ကက်တွေ အံကျမဖြစ်လို့ ဆိုလားကွာ . ."

သူဆပ်ချင်ကို့အနီးမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ယေဂိုရော့(ဗ)နှင့် တစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။ ဘွိုင်လာအကြောင်း၊ ဘရက်ကက်အကြောင်း၊ ဝရိန်ဆော်သည့်အကြောင်းတွေ ပြောနေရသော်လည်း သူ့စိတ်က လီနာ့ဆီရောက်နေသည်။ သူ့အိမ်ပြန်လမ်းထိ လီနာက သူနှင့်အတူ ကပ်ပါလာသည်။

"ဆပ်ချင်ကိုပြောသလို သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်ပြတ်သွားကြပြီလား။ ငါးနှစ်ကျော်ပေါင်းခဲ့တဲ့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ သမီးလေးရှိတယ်။ အင်း- လီနာ့အတွက် အတော့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ချလိုက်ရတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်မှာ . .။ ခုချိန်ဆို လီနာတစ်ယောက် ဘယ်လိုများနေမလဲ . .။ အို ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ . ."

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဆိုင်။ မဆိုင်သင့်၊ မပတ်သက်သင့်သည်ကိုသိသည်မို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆင်ခြင်ခဲ့ကြပါသည်။

နှစ်ကနွေကိုမူ စိတ်ထဲမှ ထုတ်ပစ်လို့မရ။ လီနာ့စကားသံတွေကို ကြားနေရသည်။ လီနာ့မျက်နှာလေးကို မြင်နေမိသည်။

"နေပါဦး၊ အိုင်ဗင်ကကော ဆပ်ချင်ကိုပြောသလို၊ တကယ့် လူ့အနွကြီးလား။ ငါ့အထင်တော့ သူလည်း သာမန်လူတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်ကွာလှမထင်ပါဘူး။ သူ့မိန်းမပဲ သူချစ်မှာပေါ့ . .။ သူ့သမီးလေးကိုတော့ သိပ်ချစ်တာသေချာတယ်။ လီနာကရော သူ့ယောက်ျားကို မချစ်ဘူးဆိုရင် သူချစ်တာက ဘယ်သူလဲ . ."

သူဆက်မတွေးဖြစ်ပါ။ မတွေးအပ်သောအတွေးမို့ ဇွတ်နှစ်မြှုချလိုက်သည်။ သူ့အသက်အရွယ်မှာ ဆပ်ချင်ကိုလို လူငယ်လေးတစ်ယောက်မဟုတ်။ တည်ငြိမ်သင့်ပြီ၊ ရင့်ကျက်သင့်ပြီ . .။

ထိုညက သူတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ "သွားစမ်းအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အတွေးတွေ . ." အကြိမ်ကြိမ် မောင်းထုတ်ရင်း၊ မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်။ အိပ်ရာမှထသည်နှင့် လီနာက အတွေးထဲသို့ရောက်လာပြန်သည်။

"သူဘယ်လိုများနေမလဲ . .။ ဘယ်များရောက်နေပြီလဲ။ ဒီမြို့မှာမှ ရှိသေးရဲ့လား။ သူ့မိဘဆီများ ပြန်သွားပြီလား . ."

မဖြစ်နိုင်ပါ။ လီနာ့အကြောင်းကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ စာသင်နှစ်တစ်ဝက်တွင် သူ့ကျောင်းသားတွေကို ပစ်သွားလိမ့်မည်မဟုတ်။

"ငါ သူ့ကျောင်းကို သွားတွေ့ရမလား . .။ မဖြစ်ပါဘူးလေ . ."

အတွေးထဲမှာပင် မရဲလှပါ။ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သောကိစ္စမို့ သူ့ဘက်က တမင်ရှောင်နေခဲ့သည်မှာ ခြောက်လပင်ကျော်ခဲ့ပြီ . .။

"သူ ဘာကြောင့် အိုင်ဗင်ကို ပစ်သွားတာလဲ . .။ ငါနဲ့တော့ မဆိုင်လောက်ပါဘူးနော်"

သူအဖြေမပေးတတ်သော၊ မဖြေရဲသည်လည်းဖြစ်နိုင်သော မေးခွန်းတွေက သူ့ကို တစ်နေ့လယ်လုံး ခြောက်လှန့်နေသည်။ အလုပ်ထဲ ဇွတ်နှစ်ထားသည့်တိုင် လီနာ့အကြောင်းနှင့် ဖာစ်ဆံချည်မျှ ကင်းလို့မရ။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန်တွင် အိုင်ဗင်က သူ့အခန်းလာတွေ့ပါသည်။ သူ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ "လီနာ့ကိစ္စနဲ့များ ပတ်သက်လေမလား . ."။ သူထင်သလို မဟုတ်၍ တော်ပါသေးသည်။ အိုင်ဗင်က ဘွိုင်လာ ဘရက်ကက်တွေအကြောင်း မေးသည်။ သူက ယေဂိုရော့(ဗ)နှင့် ဆွေးနွေးသည်များကို ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဗျာ . . ဘာကိုလဲခင်ဗျ . ."

အိုင်ဗင်က သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့စကားမှား သွားပြီကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ အိုင်ဗင့်မေးခွန်းကို အပြေးအလွှား ဖြေလိုက်ရသည်။

"ဝရိန်ဆော်ဟဲ့စနစ် ချို့ယွင်းတာထင်ပါတယ် . ."

စင်စစ် အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မလုံလဲစိတ်နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ "ဒီလူ ငါတို့အကြောင်းများ သိနေပြီလား၊ အင်း သူလည်း လီနာနဲ့ရင်းနှီးတဲ့သူပဲ။ လီနာ့ကို ကြိုက်ချင်တောင် ကြိုက်နေမှာ . ."။

အိုင်ဗင်၏ အပြုံးအရယ်ကင်းသည့် မျက်နှာနောက်ကွယ်မှ ဖြစ်တန်ရာ စိတ်အတွေးများကို ဒီမိထရီ ကြိုးစားဖတ်နေသည်။ ဘာအစအနကိုမှ ရှာမတွေ့ . .။ စက်ရုံဂိုထောင် မီးလောင်သည့်အဖြစ်ကို ရုတ်ခြည်းတွေးလိုက်မိသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသူမှာ လီနာပြောသလို မချစ်တတ်သည့် လူပဲလား . .။

သူ့နှုတ်ဆက် ထပြန်မည်လုပ်တော့ အိုင်ဗင်က သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောသည်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်ဗျာ။ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး . ."

ဒီမိထရီရင်ထဲ "ဒိတ်" ကနဲဖြစ်သွားသည်။ "သူဘာပြောမှာလဲ . ."

"ဒီလိုလုပ်ရအောင် . .။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အိမ် လာခဲ့ပါလား။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတာဗျ။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလို လူလွတ်ဖြစ်နေပြီ"

ပြောရင်းမှ အိုင်ဗင်နှုတ်ခမ်းစွန်းတွေမှာ တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။ ပြုံးသည်လား၊ မဲ့သည်လား ဒီမိထရီ မခွဲတတ်ပါ။ အပြုံးဖြစ်လျှင်ပင် နာကျင်သောအပြုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။ "ဒီလူ တကယ်ခံစားနေရပါလား . ." တွေးမိတော့ အိုင်ဗင်အတွက် သူစိတ်မကောင်း။ "လီနာကော၊ ခုချိန်ဆို ဘယ်လိုနေမလဲ . .။ ပြုံးနေမလား၊ မဲ့နေမလား။ ဝမ်းသာနေမလား၊ ဝမ်းနည်းနေမလား"

ထိုနေ့က အိမ်အပြန်တွင် ရုတ်တရက် လီနာ့ကို မြင်လိုက်သလိုရှိသည်။ သူ့စိတ်က ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်မီမှာပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပြေးမတတ် သွက်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကိုမီတော့ လီနာမဟုတ်။ လီနာ့ဝတ် သိသိသာသာ ပိုအသက်ကြီးသော အခြားမိန်းမတစ်ယောက်။ နှင်းတွေဖုံးနေ၍ လူလုံးမကွဲသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် . .၊ သူ့မျက်လုံးတွေကိုယ်တိုင်က မြင်မြင်သမျှ လီနာဟု ထင်နေသည်လား . .။

ညပိုင်းရောက်တော့ ကလပ်မှာအချိန်ဖြုန်းဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက ကလပ်တွင် ဘာရိုင်နင်၏ စာတမ်းဖတ်ပွဲရှိသည်။ သူ့စာတမ်းက နိုင်ငံဘာကာပြဿနာများကို ဆွေးနွေးထားသည်ဟုဆိုသည်။ ပြင်သစ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာရိုင်နင် ဘယ်လိုသဘောထားမည်ကို သူသိချင်နေသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူ့စိတ်ထဲငုပ်နေသော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ "လီနာများ လာလေမလား . ." လီနာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်ကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။

ဒီမိထရီရောက်တော့ ဘာရိုင်နင့်စာတမ်းမှာ တစ်ဝက်ကျော်နေပြီ။ ဥရောပပြဿနာတွေကျော်၍ အာရှရေးရာတွေသို့ ရောက်နေပါပြီ။

"ပါကစ္စတန်မှာ အမေရိကန်စစ်စခန်းရှိနေတော့ ဥရောပအတွက် စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာတာပေါ့ . ."

ဘာရိုင်နင်စာတမ်းက သူ့ကို မဖမ်းစားနိုင်ပါ။ အဆင်သင့်တွေ့သည့်နေရာမှာပင် သူထိုင်လိုက်သည်။ လီနာများ ရောက်နေလေမလား သူသိချင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝိုက်မကြည့်ရဲ။ စာတမ်းဖတ်ပွဲအပြီး၊ လူတွေထပြန်တော့မှ အမောတကော ရှာရသည်။ လီနာ့ကို မတွေ့ရပါ။ သည်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ လွတ်ဟာကျန်ရစ်သည်။

နောက်ညတွင်လည်း သူကလပ်ကို လာဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုညက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ပြသည်။ သူအကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ပြီးသော ရုပ်ရှင်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ကမင် ဤရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး လီနာနှင့် ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ "ဒီည သူလာလိမ့်မယ်ထင်တယ် . ." မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်က မောစရာ။ မီးတွေပြန်လင်းသည်နှင့် လီနာ့ကို အပြေးအလွှားရှာရသည်။ မတွေ့ရတော့ ပိုမောရသည်။

တတိယညတွင်တော့ ဂီတပဒေသာကပွဲရှိသည်။ လူငယ်ဂီတသမားတွေ ဖြေဖျော်ကြမည်ဟု သတိရသည်။ ဘူလ်ဂေးရီးယားစုံတွဲ အကလည်းပါသည်။ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်မှာ ကက်ရာစတိုယာရိုဗာ၏ ကဗျာရွတ်ပွဲ . .။ ဒီမိထရီဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဘလော့(ခ)ကဗျာတွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရွတ်လေ့ရှိသော လီနာကို သတိရ၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ . .။ ဘာကိုမှ လိမ်ညာမထားချင်တော့ . .။ လီနာ့ကို တွေ့ချင်သည်။ စကားတွေ ပြောချင်သည်။ တစ်နိုင်ငံချ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည်။ အနည်းဆုံး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်အနေနှင့်ပေါ့ . .။ ထိုညကလည်း လီနာ့ကို မတွေ့ရ။ "ဘယ်ရောက်နေလဲ လီနာရယ် . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ပတ်လုံး လီနာ့ကို ရှာမိသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တိုင်း၊ ကျောင်းရှေ့ နှင်းခဲပုံကြီးကိုကွယ်၍ မျှော်ကြည့်ရမြဲ . .။ ကျောင်းဆရာအင်ဒရေအိမ်ရောက်နေမည်အထင်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် လမ်းသလားရသည်ကလည်း အမော . .။ မိမိအသက်အရွယ်နှင့် လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေမိသည်ကိုပင် ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိ။ မတွေ့ရသော လီနာ့ကိုသာ တစူးစိုက်စိုက် တမ်းတနေမိသည်။

သည်လိုနှင့် စနေနေ့ ရောက်လာသည်။ သူလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီ။ ဒီည ဘယ်မှ မထွက်တော့စိတ်ကူးကာ နီးရာစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ချက်ကော့၏ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် . .။ သူအကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာပင် သူ့ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တော့သလိုဖြစ်နေသည်။ ချက်ကော့နှင့် လီနာတို့ လွန်ဆွဲနေဆဲမှာပင် ဆပ်ချင်ကို၏ အသံစူးစူးကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟန်ကျတယ် အစ်ကိုရေ။ ဒီည ဟမ်းမလက်ပြဇာတ်ကမှာဗျ။ ကျွန်တော် လက်မှတ်နှစ်စောင်ရလာတယ်။ အစ်ကိုလိုက်ခဲ့ . ."။

ခေါ်သာခေါ်လိုက်ရသော်လည်း ဆပ်ချင်ကိုမှာ သိပ်အားမရှိလှပါ။ စင်စစ် သူခေါ်ချင်သူမှာလည်း ဒီမိထရီမဟုတ်။ ဆွန်ယာ့ကို ဖြစ်သည်။ ဆွန်ယာနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပြဇာတ်ကြည့်မည်စိတ်ကူးနှင့် လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတော့ သူ ဆွန်ယာကို မတွေ့ရဲ၊ သည်လိုနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် လျှောက်လာရင်းက ဒီမိထရီအခန်းမီးလင်းနေသည်ကိုမြင်၍ ပါးစပ်ဆတ်ဆော့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆပ်ချင်ကို့ အသံကြားသည်နှင့် ဒီမိထရီက အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထသည်။ လက်ထဲက စာအုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ "ဟမ်းမလက်"ဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အလိုလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူဝမ်းသာအားရ ပြန်အော်လိုက်သည်။

"ကောင်းတာပေါ့ညီရာ။ သွားကြမယ်လေ။ ကိုယ်လည်း 'ဟမ်းမလက်' မကြည့်ရတာ ကြာလှပြီ . ."

မထင်မှတ်လောက်အောင် တက်ကြွနေသော သူ့အသွင်ကို ဆပ်ချင်ကိုက တအံ့တဩ ငေးနေသည်။ ဒီမိထရီ နားထဲတွင်မူ တစ်ခါက လီနာ့စကားသံလေးကိုသာ တရစ်ဝဲဝဲ ကြားနေမိသည်။

"ကျွန်မက 'ဟမ်းမလက်' ကို သိပ်စွဲတာ . ."

စကားအလွန်များသော ဆပ်ချင်ကိုသည်ပင် နှုတ်ဆိတ်သားကောင်းနေသည်။ "ဟမ်းမလက်" က သူ့ကို ဖမ်းစားသွားပြီထင်သည်။ ဒီမိထရီမှာ မျက်လုံးတွေကို ဇာတ်ခုံပေါ် ပို့ထားရသော်လည်း သူ့စိတ်က ပရိသတ်ထဲရောက်နေမိသည်။ လီနာများ လာလေမည်အထင်နှင့် ဝေ့ဝဲရှာသော်လည်း မတွေ့။ မှောင်ပြပြအလင်းရောင်ကြောင့် သူမမြင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်လိုနှင့် ပထမအားလပ်ချိန်ရောက်သွားသည်။ ဆပ်ချင်ကိုက အပြင်ထွက်ဖို့ ခေါ်သော်လည်း သူငြင်းလိုက်သည်။

"ကိုယ်မလိုက်တော့ဘူးကွာ။ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ်"

ဘာရယ်မဟုတ်။ လင်းလင်းထင်းထင်းတွင် လီနာ့ကို ရှာကြည့်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေက ပြဇာတ်အစီအစဉ် စာရွက်ပေါ်မှာမခွာ။ ခု အကြိမ်ပါနှင့်ဆို ဤစာရွက်လေးကို သူအပြန်အလှန်ဖတ်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်ကြိမ်မြောက်ပင်ရှိပြီ။ ဘာရယ်မဟုတ်။ လှုပ်နေသော သူ့စိတ်တွေ ငြိမ်နိုင်ကောင်းရဲ့ အထင်နှင့်ဖတ်နေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆပ်ချင်ကို မရှိတော့မှ ပရိသတ်ထဲ အပြေးအလွှားရှာကြည့်ရသည်။ လီနာ့ကို မတွေ့ရပါ။ လီနာ မလာဘူးထင်သည်။ "ဒါမှမဟုတ် အပြင်များ ထွက်သွားလေသလား . ."။ တစ်စစ ပြန်ဝင်လာသူတွေကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်တော့လည်း လီနာ့ကို မတွေ့ရပါ။ သူ့စိတ်က အားလျော့ချင်လာသည်။ "အင်း-သူ မလာတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ . ."

ဒုတိယ အားလပ်ချိန်ရောက်တော့ ဆပ်ချင်ကိုက သူ့ကိုခေါ်ပြန်သည်။

"လာဗျာ၊ အပြင်လေရှူရင်း ဆေးလိပ်ဖွာကြရအောင်"

သူစိတ်မပါ လက်မပါ ထလိုက်ခဲ့သည်။ လီနာမရှိသော ပြဇာတ်ရုံထဲတွင် သူထိုင်မနေချင်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လှေကားထစ်တွေကို ပြတ်ကျော်ဆဲမှာပင် လီနာ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်သေးသည်။ သူ [illegible] ရင်တက်မိသွားသည်။ ခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုရပ်သွားသည်။ [illegible] သတိမရ၊ နှုတ်ဆွံ့နေသည်။ လီနာ့ဘေးတွင် [illegible] သည်။ ဒေါက်တာဇီရာရှိုးရားဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ [illegible] နိုင်။ စိတ်မှတ်က မသိလိုက်ပါဘဲနှင့် လီနာ့နောက်ကို [illegible]

"အယ်လီနာ၊ ဘောရစ်ဆိုဗနာ . ."

လီနာ့အမည်ကို အမောတကောခေါ်ရင်း [illegible] လီနာက သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အော် ဒီမိထရိ-ခရိုတီယက်(ဗ)ပါလား။ ရှင် ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ . ."

လီနာ့အသံက အကဲဖမ်းလို့ခက်သည်။ နာကြည်းသံလား၊ ထေ့ငေါ့သံလား။ သာမန်ပဲလား။ သူမခွဲခြားတတ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ကြာတောင့်ကြာရှည် သိမ်းဆည်းထားရသော စကားတွေက အစီစဉ်မကျ အန်ထွက်လာသည်။

"ကိုယ်- လီနာ့ကို ရှာနေတာ။ လီနာနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ စကားတွေ ပြောချင်တယ်။ လီနာ ဘယ်မှာနေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ဒီကိုလည်း လီနာ လာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး . .၊ ကိုယ် . . ကိုယ် . ."

သူ့စကားတွေကို လီနာက ရယ်သံသောသောဖြင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ လီနာ့အသံက တစ်မျိုး . .။ ပုံမှန်မဟုတ်တာ သေချာသည်။

"အိုး- လာမှာပေါ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုပြောခဲ့ပါရောလား။ ကျွန်မက ပြဇာတ်ခရေစီလေ . .။ ပြီးတော့ ကျွန်မက အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူးရှင့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်ပြီ၊ လွတ်လပ်နေပြီ။ ကျွန်မသွားချင်ရာ သွားလို့ရပြီ။ ပျော်လိုက်တာရှင်။ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ ခုလောက်မပျော်ဖူးဘူး"

ပျော်လှပါသည်ဆိုသော လီနာ့အသံမှာ ငိုနေသလားထင်ရသည်။ သူမစကားတွေက တောင်စဉ်ရေမရ။ သို့သော် အဆက်မပြတ် ပြောနေသည်။ အမေ့ဟကော ပြောနေသည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ (၇) တန်းက ကလေးတွေ စာမလိုက်နိုင်ဘူးလို့။ ခုတော့ အိုကေသွားပြီရှင့် . .။ အဲဒါ ဆရာကြီးအင်ဒရေရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့။ အခုဆိုရင် အလုပ်ထဲမှာလည်း အဆင်ပြေနေပြီ။ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ . ."

"ကိုယ် . . ကိုယ် . ."

သူက စကားဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်တိုင် လီနာက လက်မခံ။ သူ့ကို စကားပြောခွင့်မပေး။ သူမ စကားကိုသာ ဆက်ဆက်သည် . .။

"ကျွန်မလား၊ အခု ဗီရာရှိုးရားနဲ့အတူ နေတယ်လေ။ အင်း နောက်နှစ်ဆောင်းဦးပေါက်လောက် ရောက်ရင်တော့ အခန်းတစ်ခန်း ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းဖြစ်ချင်မှ ပြောင်းဖြစ်မှာပါ။ ရှုရာလေးက ဗီရာ့ကို သိပ်ခင်တာလေ။ ခွဲနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ နေပါဦး ရှင်ရော ရှုရာလေးကို သတိရသေးရဲ့လား။ အင်းလေ၊ ရှင်တွေ့ရင်လည်း မှတ်မိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှုရာလေးက သိပ်ကို ထွားလာတာ . .။ ဒီနေ့ပဲ ရှုရာလေးကို ရောင်စုံခဲတံတွေ ဝယ်ပေးခဲ့သေးတယ်။

အော်-ဒါနဲ့ ရှင်ကော သတိရရင်လာလည်လေ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်မက အိမ်သိပ်မကပ်တာများတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း များမှ များ။ မနေ့ညကတောင် ကျောင်းသားလေးတွေလုပ်တဲ့ ပါတီပွဲသွားခဲ့သေးတယ်။ မကချစ်တာ ကြာလို့လားမသိဘူး။ ကလို့ကောင်းလိုက်တာ။ တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီးပါပဲရှင် . .။ အော်-ရှင်လည်း ပြဇာတ်လာကြည့်တာပေါ့ နော် . .။ အင်း ပြောရဦးမယ်၊ အိုဖီလီယာနေရာ သရုပ်ဆောင်တဲ့ မင်းသမီးကလည်း ကလက်လိုက်တာ။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ပျက်ကရော . .။ ပြီးတော့ ဟမ်းမလက်လုပ်တဲ့ မင်းသားကလည်း အရှုးလေးကျနေတာပဲ။ တကယ်တော့ ဟမ်းမလက်ဟာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်တဲ့ လူရှင့် . .။ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မပြောတာ ရှင်သဘောတူရဲ့လား . .။

ဒီမိထရိမှာ လီနာ့စကားတွေနောက်လိုက်ရင်း မောနေရတော့သည်။ စကားလုံးများနောက်ကွယ်မှ ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမှ မမြင်။ "နေပါဦး- လီနာဘာမေးလိုက်ပါလိမ့်" . . စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူမက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

"ကိုင်း သွားဦးမယ် ဒီမိထရိခရိုတီယက်(ဗ်)ရေ . .။ ဗီရာက ကျွန်မကို ရှာနေလိမ့်မယ်ရှင့် . ."

လီနာ ကမ်းပေးသောလက်ကို သူဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ တော်တော်နှင့် မလွှတ်မိ။ လီနာ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း၊ ပြောဖို့မရည်ရွယ်သော စကားတွေအလိုလို ထွက်သွားသည်။

"ကိုယ် မင်းကို တစ်ချိန်လုံး သတိရနေတယ် လီနာ . ."

ရှိုက်ငင်သံလား၊ သက်ပြင်းချသံလား မသဲကွဲလှသော ညည်းသံတစ်ခု ထွက်ထွက်သွားသည်။ တစ်ချက်မျှ ငိုင်တွေသွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်းကြည့်ရင်း လီနာက လက်ကိုပြန်ရုပ်သည်။ သူမအသံက ဒရောသောပါး . .။

"ရပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘတယ့်ကို ပျော်နေတာပါ . .။ တကယ့်ကို . ."

နောက်ဆုံးစကားတွေကိုပင် မသဲကွဲလိုက်။ လီနာက သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

ဟမ်းမလက်ပြဇာတ်၏ နောက်ဆုံးဇာတ်ခွင်များ ဘယ်လို [illegible] သို့ အဆုံးသတ်သွားသည်ကို ဒီမိထရိ မသိတော့ပါ။ [illegible] လုံး၊ သူရော ဆပ်ချင်ကိုပါ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ် [illegible] သဲမှ ကဗျာတစ်စကို စိတ်မှတ်နှင့် ရွတ်ရင်း ဆွန်ယာ့ကို [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီမိထရိအတွက်မူ သစ္စာတိုင်စရာမရှိ၊ တမ်းတစရာမရှိ။ ယခင်ကလို စုံနံ့သာမြိုင် ဖွင့်စရာမလိုတော့။ ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေအိမ်ရှေ့တွင် လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်စရာမလိုတော့ . .။ "ကျွန်မ သိပ်ကိုပျော်နေတာ" ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် သူဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ . .။ သူမဘဝအတွက် သူမလိုတော့ပြီကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟခဲ့ပြီးပြီ။ သူဘာဟတ်နိုင်မည်နည်း . .။

သူအိမ်ပြန် ရောက်သည်နှင့် သူ့ကို အလုပ်စားပွဲက ကြိုနေလိမ့်မည်။ အနမ်းနှင့်ကြိုမည့် ဇနီးသည်မရှိ။ တီတီတာတာ စကားတွေနှင့် လက်ကမ်းနေမည့် သားသမီးမရှိ။ ဒီဇိုင်းစာရွက်တွေနှင့် စက်ယန္တရားပုံစံတွေကသာ လက်ယပ် ခေါ်နေပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်၊ ယခုသွားနေသော လမ်းသည်ပင် အိမ်ပြန်လမ်းသက်သက်မဟုတ်။ တကယ့်အစစ်အမှန်ဘဝထဲသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

"အင်း- အချစ်ဆိုတာ ဆပ်ချင်ကိုတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ။ ငါ့အသက်ကြီးပြီပဲ။ ငါ့မှာ အိပ်မက် မက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး . ."

■

အိပ်မက်မှ မနိုးတတ်သေးသော လီနာမှာ ဗီရာ့ကို တစ်ညလုံးရင်ဖွင့်မိသည်။

ပြဇာတ်မှ ပြန်လာသည်အထိ လီနာမှာ ရွှင်မြူးတက်ကြွနေဆဲ။ တစ်လမ်းလုံး ပြဇာတ်အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်လာကြသည်။ "အိုဖီလီရာ"၏ အမူအရာတွေကို လုပ်ပြလို့၊ ဗီရာ့မှာ သဘောကျမဆုံး ရယ်ရသေးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ တင်းထားသမျှ ပြိုကျရတော့သည်။ မပြောမဆို လီနာက ချုံးပွဲချငိုလိုက်သည်။ ဗီရာမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။ လီနာ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တဖွဖွမေးရသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ လီနာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . ."

လီနာ့စကားတွေမှ ရှိုက်သံဖြင့် ဗလုံးဗထွေး . .။ အူလှိုက်သည်းလှိုက်ငိုရင်း နာနာကြည်းကြည်းပြောနေသည်မှာ စောစောက လီနာနှင့်ဘာမှမဆိုင်။ ဗီရာမှာ တအံ့တသြ ငေးနားထောင်နေရသည်။

"တို့မှားတာ ဗီရာ၊ တို့မှားတာ၊ တို့ရူးတာ။ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒို့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရတာ။ တို့ဘာသာ အိပ်မက်မက်နေမိတာ . .။

သူ တို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် အသိပေးခဲ့ပြီးသားပါ။ ပြောစမ်းပါ ဗီရာရယ် . .၊ တို့က ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမလား . .၊ နန့်တန့်တန့်၊ ပျံတံတံ မိန်းမမျိုးလား . ."။

"မဟုတ်တာ သူငယ်ချင်းရာ။ သူ့ဘက်ကလည်း လီနာထင်သလို တွေးတတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ လီနာ့ကို သူမချစ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် သေချာပေါက် ပြောနိုင်ရတာလဲ . ."

မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း လီနာခေါင်းထောင်လာသည်။ ဒီမိထရီ၏ ခင်ဗိုင်ဗိုင်ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စာဖတ်သူဆွေးနွေးညက စကားတွေကို ပြန်ကြားမိတော့ မှုန်ဝါးဝါး မျှော်လင့်ချက်လေးမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို လွင့်စင်သွားပြန်သည်။

"သူ မချစ်ပါဘူး ဗီရာရယ်၊ သူ မချစ်ပါဘူး။ သူက တို့ကို သနားနေတာ။ တို့က သူများသနားစရာ သတ္တဝါဖြစ်နေရပြီပေါ့ . .။ အိုင်ဗင်နဲ့လမ်းခွဲတာ သူကြောင့်လို့ သူကထင်နေတာ။ တကယ်က သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ဗီရာရယ်။ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပေမယ့် ကိုယ်က အဲဒီလောက်တော့ အပေါစားမဟုတ်သေးပါဘူး . .။ သူက တို့ဆီ လာဦးမယ်တဲ့ . .။ မလိုပါဘူးကွာ . .။ လာစရာလည်း မလိုဘူး။ အားပေးစရာလည်း မလိုပါဘူး . ."

ပြောရင်းမှ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်သည်။ ရှိုက်သံတွေက တားမရဆီးမရ ပြိုကျလာပြန်သည်။

"တို့လေ . .၊ သူ့ကိုမြင်လိုက်တော့ လဲကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားရတာ . .။ တို့ သူ့ကို ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မခဲ့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောဘူး . ."

ဗီရာမှာ ဆိုကိုလော့စကီးပြောခဲ့ဖူးသော ကန္တာရပင်လေးအကြောင်းကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေသော လီနာ့ကိုငေးရင်း အားကျသလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ သူမကိုင်တိုင် မငိုဖူးတာကြာပြီ။ ဘယ်တော့မှ ငိုတတ်တော့မည်လည်း မထင် . . .။ ခုနေများ တစ်ယောက်ယောက်အတွက် အခုလို အားရပါးရ ငိုခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် လက်ရှိဘဝထက် အများကြီးပိုပျော်ဘော သိမ့်မည်ထင်သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၁)

စက်ရုံမှူး အိုင်ဗင်-ယူရာဗီလော့မှာ သူ့ဇနီး (ဟောင်း) လီနာအကြောင်းကို မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ လီနာနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်မိတိုင်း သူ့စိတ်တွေက ကယောက်ကယက်။ ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က လီနာနှင့် သူ တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့သည်။ လီနာက သမီးလေး ရှူရာကို သူ့ဆီလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်တော့သော ဇနီးဟောင်းကို သူမမိုတ်မသုန် ငေးနေမိသည်။

"အင်း- အခုမှ ဒင်းကပိုလှလာသလိုပဲ . . "

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သမီးလေးရှူရာမှာ သူ့ဘဝ၏ အိုအေစစ်အမှန်ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖ တော့လမ်းလေးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ပြီးတော့- တူတူပုန်းတိုင်း ကစားကြသည်။ သူက ထပ်ခိုးပေါ်ဝင်ပုန်းတော့ သမီးလေးက သူ့ကိုမမြင်ပါဘဲနှင့် ခပ်တည်တည်အော်နေသည်။

"ဖေဖေ ဘယ်မှာပုန်းတယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ်နော် . . ၊ ခုတင်အောက် ဝင်ပုန်းနေတာမို့လား၊ လာ-ထွက်ခဲ့- ထွက်ခဲ့"

သူဘယ်လိုမှ လုံအောင် မပုန်းနိုင်တော့ပါ။ ထပ်ခိုးပေါ်မှခုန်ချပြီး သမီးလေးကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

ညနေရောက်တော့ လီနာက သမီးကို ပြန်ခေါ်သွားသည်။ ကျောခိုင်းသွားသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို ငေးရင်း၊ သူ့ရင်မှာ လွတ်ဟာကျန်ရစ်သည်။

"လီနာတစ်ယောက် အချစ်သစ်များ ရှာတွေ့နေပြီလား"

မတွေးတော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားမှ တွေးမိအောင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကိုလွတ်မထားပါ။ စိတ်မသက်သာစွာနှင့်ပင် ငြိမ်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဝေဒနာဆိုးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း နာလန်ထနိုင်ခဲ့ပြီဟု ထင်ထားသည်။ တကယ်တော့ အကင်းမသေတတ်သေး။ ဒီတစ်ခါကြုံလိုက်ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်က သူ့ရင်ထဲတွင် ခပ်နက်နက်ဒဏ် ကျန်ရစ်ဟန်တူသည်။

စင်စစ် သူလျှောက်ခဲ့သော ဘဝလမ်းမှာ ဒဏ်ရာတွေအပြည့်။ တစ်ကြိမ်တွင်ဆိုလျှင် အလုပ်ပြုတ်မတတ်ပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူစိတ်ဓာတ်ကျခဲ့။ နည်းလမ်းမျိုးစုံသုံး၍ သူ့အဆင့်နေရာကို သူပြန်ရှာနိုင်ခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ဘဲ။ ငါစိတ်ဓာတ်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး . . ။ လီနာမရှိလည်း ငါ့ဘဝကို ခရီးဆက်နိုင်ရမယ်။ ဆက်ရှင်သန်နိုင်ရမယ် . . "

စိတ်ကိုတင်းရင်းနှင့် အိုင်ဗင်မှာ ဒေါသပိုကြီးလာသည်။ လူတွေအပေါ် သံသယပိုကြီးလာသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေအားလုံးက သူ့ကို လျှို့ဝှက်ပူးပေါင်းလုပ်ကြံနေကြသည်ဟု စိတ်မှတ်က ထင်နေသည်။

တနင်္လာနေ့ ရောက်သည်ထိ သမီးလေးကို လွမ်းနေမိသေးသည်။ နောက်ထပ်ရက်သတ္တပတ် နှစ်ခုမှ သမီးလေးနှင့်တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့။ လီနာက သူတို့သားအဖကို တစ်လ နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့ခွင့်ပေးသည်။

"တော်ပြီ၊ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားတော့ဘူး"

စိတ်အတွေးတွေကို ဖြတ်ဖြတ်၍ အလုပ်ထဲနှစ်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးရင်း၊ ဒေါသဖြစ်ရင်း၊ အော်ရင်း ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် တစ်ရက်တာ ကုန်သွားသည်။ အင်္ဂါနေ့ရောက်တော့ ပါတီကော်မတီ အစည်းအဝေး တက်ရသည်။ စက်ရုံကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ "ဆစ်ဘာဆက်" က အဖွဲ့ဝင်မိန့်ခွန်းပြောရင်း အလုပ်သမားအိမ်ရာကိစ္စကို အစဖော်လိုက်သည်။

"အလုပ်သမား တန်းလျားသစ်တွေဆောက်ဖို့ အချိန်တန်[illegible] တယ်။ ဆက်အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး . . "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့စကားကို အိုင်ဗင်ထောက်ခံပါသည်။ လက်ရှိအလုပ်သမားတန်းလျားတွေမှာ တကယ်လည်း အခြေအနေဆိုးလှပြီ။ အချိန်မရွေး ပြိုကျသွားနိုင်သည်။ ဒါကို အိုင်ဗင်ကောင်းကောင်းသိသည်။သို့အတွက် မကြာခင် တန်းလျားသစ်နှစ်ခုဆောက်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးပြီ။ သူ့ဘက်မှ ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမရှိ . .။ ဤအခိုက်မှာပင် ဆိုကိုလော့စကီးက "မီးလောင်ရာလေပင့်" လုပ်လာသည်။

"တကယ်တော့ တန်းလျားသစ်တွေဆောက်ဖို့ကိစ္စက အချိန်တန်ရုံ ကပါဘူး။ အချိန်တောင် လွန်နေပါပြီ . ."

သူ့စကားကိုကြားရတော့ အိုင်ဗင်မှာ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားတော့သည်။ သတ္တုပုံလောင်းစက်ရုံကို ဦးစားပေးနေရ၍ အလုပ်သမားတန်းလျားသစ်တွေဆောက်ဖို့ ကြန့်ကြာရသည်ကို ဆိုကိုလော့စကီးသိသည်။ စက်ရုံကိစ္စက တစ်နိုင်ငံလုံး အကျိုးစီးပွားနှင့်ဆိုင်သည်ကို ဒီလူကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ အခုမှ ပြဿနာမီးထွန်းရှာလာသည်မှာ သူ့ကို နိုင်ငံရေးအရဆော်ဖို့မှလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ သူဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။

"ဟေ့လူ၊ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့ . .။ ဘယ်သူက မဆောက်ဘူးပြောလို့လဲ . ."

ခါတိုင်း ဒေါသအိုး ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့စကားကို ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်သည်။

"ရဲဘော် ယူရာဗီလော့က ပါတီစည်းရုံးရေးလုပ်ဟန်ကို သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်၊ ဟုတ်စ . ."

အိုင်ဗင်မှာ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ "ဘာရဲဘော်လဲ . .၊ ဘာပါတီစည်းရုံးရေးလုပ်ဟန်လဲ . .၊ အလကားနောက်ကျော မားနဲ့ထိုးဖို့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပျိုးနေတာ . .။ ဟင်း- ဒါမျိုးတွေ ငါက ဖြစ်လာတာကွ . .၊ ခွေးမသားရဲ့ . ."။ ရင်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နစ်နစ် ဆဲမိသော်လည်း စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းထဲတစ်ခံနေသည်။ ဒီလိုနှင့်ပါတီကော်မတီအစည်းအဝေးမှာ မအီမလည်နှင့် ပြီးသွားသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်ထိ အိုင်ဗင်မှာ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်။ တနုံ့နုံ့ဖြစ်နေရသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ အလုပ်သမားတွေကို စေတနာရှိလွန်းလှလို့ မဟုတ်။ အလုပ်သမား တန်းလျားတွေကို စိတ်ဝင်စားလှလို့လည်း မဟုတ်။ ဒါကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ ပါတီကော်မတီထဲတွင် သူ့ကို သိက္ခာချမည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကော်မတီရွေးကောက်ပွဲရောက်လျှင် သူ့ကို ဖြုတ်ချမည်။

"ဟင်း-ဒင်းအကြံလောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်"

စင်စစ် ဆိုကိုလော့စကီးဆိုသူမှာ ရာဇဝင်နှင့်လူ။ အရင်စက်ရုံဟောင်းတုန်းကလည်း "စပန်နော့(ဖ)"ကို အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ စပန်နော့(ဖ)၏ အဆက်အသွယ်က သူ့ထက် ပိုခိုင်သောကြောင့်သာ၊ သူကိုယ်တိုင်လွင့်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ် ဆိုကိုလော့စကီး၏ ပစ်မှတ်မှာ သူဖြစ်ဖို့များသည်။

"အင်း-ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးအောင် ဆော်ထည့်မှဖြစ်မယ်"

ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ့ဒေါသစိတ်ကို သူပြန်စိစစ်မိပြန်သည်။

"အင်း၊ ငါအစိုးရိမ်ကြီးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသနဲ့ မဆုံးဖြတ်သင့်ပါဘူးလေ။ ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ မောင်က ဒီလိုပဲ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနိုင်တာ အားလုံးအသိပဲဟာ။ သူများကို ကလိရမှ 'ဆွ'ရမှ အခင်းဝတဲ့လူမျိုး။ အခုကိစ္စမှာလည်း သူ့အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ငါတို့ အတူလက်တွဲခဲ့ကြတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီမဲ . ."

ဆိုကိုလော့စကီး၏ သရော်စော်ကားအပြုံးကို ပြန်မြင်မိတော့ ငြိမ်စပြုနေသော သူ့စိတ်မှာ ပြန်လှုပ်လာပြန်သည်။

"နေပါဦး၊ ဒီကောင်ကြီး ငါ့အကြောင်းတွေများ ဘာသိထားပြီလဲ . .၊ အင်း-ဒင်းလို အမဲလိုက်ခွေးမျိုးက အနံ့ခံကောင်းပါဘိနဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘက်က ပေါ့လို့မဖြစ်ဘူး . ."

သည်လိုနှင့် တစ်ပတ်လုံးစိတ်မရွှင်။ လီနာ့ကိုပင် သတိမရ။ ဆိုကိုလော့စကီး မျက်နှာကြီးကသာ တဝဲဝဲတလည်လည် ရှိနေသည်။ စနေနေ့ရောက်သော၊ နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေတွင် ဒီမီထရီနှင့် စကားပြောဖို့ ချိန်းထားသည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ဒီမီထရီက လူတော်။ စကားပြောလည်းကောင်းသည်၊ လူချစ်လူခင်လည်း များသည်။ ဒီလိုလူမျိုး သူ့ဘက်တွင်ရှိလျှင် သိပ်မဆိုး၊

ဒီမီထရီကိုယ်တိုင်ကမူ ဘရိုင်နင်၏ ပရောဂျက်ကို ဆွေးနွေးဖို့ခေါ်သည်ဟု ထင်ထားသည်။ မလွဲသာ၍သာ လာရသော်လည်း လီနာ့ကိစ္စကြောင့် သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျက်နှာပူပူ . .၊ အိုင်ဗင်က [illegible] တော့မှ သူမှာ နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်၊

ညစာစားရင်း သူတို့စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ [illegible] တွေ့ရသော ကိစ္စတွေနှင့်စသည်။ နောက်တော့ အိုင်ဗင်က [illegible] ကြောင်းတွေကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြန်ပြောသည်။ [illegible] ခဲ့သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်းကို ပြောဖြစ်သည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့လို စစ်ပြန်တွေချင်းသာ ခံစားနားလည်နိုင်သော အကြောင်းအရာဆိုသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သိနေသည်။ ပြောရင်းမှပင် သေဖော်ရှင်ဖက် သံယောဇဉ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးသတိပြုမိလိုက်သည်။

ညစာစားပြီးသည်ထိ စကားအမျှင်က မပြတ်။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီရောက်တာ ၂ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်တယ်။ စက်ရုံအတွက် ခင်ဗျား စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံတယ်။ အဲဒါ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို အတူလက်တွဲတိုက်ခဲ့တဲ့ သူတွေကြားမှာသာရှိနိုင်တဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးဗျ . . "။

အိုင်ဗင်စကားကိုကြားရတော့ ဒီမိထရီမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အိုင်ဗင်လိုလူမျိုးဆီက ယခုလို သံယောဇဉ်စကားမျိုးကြားရလိမ့်မည် သူမထင်ခဲ့။ ဤမျှ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် လီနာအပေါ် ပျစ်တောင်းဆန်ခါလုပ်လိမ့်မည်မထင်။ သူနည်းသူ့ဟန်နှင့် သူလည်း လီနာကို အမှန်ပင်ချစ်ပါလိမ့်မည်။ တွေးမိတော့ အိုင်ဗင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။

"တကယ်တော့ စက်ရုံဆိုတာ မိသားစုတစ်ခုပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံအောင်မြင်မှာမို့လား။ စက်ရုံဟာ ကျွန်တော့်ဘဝပဲ။ စက်ရုံကောင်းဖို့ဆိုရင်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း၊ ကျွန်တော်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်မှာပဲ"

စက်ရုံမီးလောင်စဉ် ညကို ဒီမိထရီ သတိရမိသည်။ "ဒီလူဟာ တကယ့်အလုပ်သမားကောင်းပဲ . . "။ တွေးမိရင်း သူသိပ်မခင်လှသော အိုင်ဗင်ကို လေးစားမိသည်။ အိုင်ဗင်က နူးညံ့တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် စကားဆက်သည်။

"ကျွန်တော်က လယ်သမားမျိုးက လာတဲ့လူပါဗျာ။ စက်ရုံမှူး တစ်ယောက်အနေနဲ့ စည်းကမ်းတင်းတင်း ကိုင်ထားရပေမယ့် ကျွန်တော့်စရိုက်က ပျော်ပျော်နေချင်တဲ့သူပါ။ စက်ရုံဂိတ်ဝကြီးက ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနိုင်တယ်။ ဒီလိုခင်မင်မှုမျိုးကိုပဲ ကျွန်တော် လိုချင်တာ . .။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လိုချင်တာ မရခဲ့ပါဘူး"

"အားလုံးက ခင်ဗျားကို လေးစားကြပါတယ်ဗျာ . ."

ပြောပြီးမှ သူ့စကား သိပ်မသေချာမှန်း ဒီမိထရီသတိရလိုက်သည်။ အိုင်ဗင်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အားလုံးထဲမှာ ဆိုကိုလော့စကီးမပါတာ သေချာတယ်။ ဒီလူ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဘူးဗျာ။ ဘာ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်မုန်းနေမှန်း မသိဘူး။ ဒီမယ် ဒီမိထရီ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယကိုယ်စီရှိနေတဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာတဲ့လဲ"

ဒီမိထရီမှာ သူ့နားကိုပင် သူမယုံချင်။ "ဒီလူ ဘာကြောင့် ဆိုကိုလော့စကီးအကြောင်းတွေ လာပြောနေရတာလဲ"။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မပြေလည်လှသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကြား တတ်နိုင်သလောက် ရင်ကြားစေ့ပေးသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ဤထင်မြင်ချက်နှင့်ပင် ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရသည်။

"အင်း- ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့သူဟာ အပေါင်းရ အသင်းရခက်တဲ့ သူဆိုတာတော့ ကျွန်တော်သတိပြုမိတယ်ဗျ။ ရေဂိုရော့(ဗ) အပြောအရတော့ ပါးစပ်ကလည်း အတော်ကြမ်းဆိုပဲ . .။ ဒါလည်း သူ့ဝါသနာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ . .။ စိတ်ရင်းကတော့ ထင်သလောက် ဆိုးချင်မှဆိုးမှာပါ . ."

ထိုညအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိုင်ဗင်ပြုံးလိုက်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့အပြုံးမှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာမကောင်းလှ။ သူ့အသံမှာလည်း စောစောကလို မနူးညံ့ မညင်သာလှတော့။ သိသိသာသာ မာလာသည်။

"ပြဿနာက ပါးစပ်ကြမ်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ စိတ်ပုပ်တာ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလူ့အနေနဲ့ ဝပ်ရှော့တွေထဲထိလိုက်ပြီး ဟိုချောင်းဒီချောင်း သုံ့စရာ ဘာလိုလို့လဲ . .။ ဒါဟာ မရိုးသားတာဗျ။ သူများကို အပြစ်ရှာဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီမယ် ဒီမိထရီ ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့သူက ရေဂိုရော့(ဗ)ကိုလည်း မယုံဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မယုံဘူး။ အဲ-ခင်ဗျားကိုလည်း မယုံဘူး။ အားလုံးကို သံသယနဲ့ လိုက်ကြည့်နေတာဗျ။ သိရဲ့လား . ."

ဒီမိထရီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါမိသည်။ အိုင်ဗင်အမြင်တွေမှာ တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းသည်ဟု အလိုလိုသိနေသည်။

"မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ဒီဇိုင်နာတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဝင်လေ့လာတာ၊ ဘာများမှားလို့လဲ . ."

အိုင်ဗင်က ဒုတိယအကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။ ဤအပြုံးတွင်မူ သရော်လှောင်ပြောင်ဟန်က ဖုံးမရ၊ ဖိမရ ပေါ်နေသည်။ သို့သော် သူ့အသံ[illegible]မှာ သေချာဟန်ဖြင့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်အေးအေးဖြစ်နေပြန်သည်။

"အေးလေ၊ ဒီလူ့အကျင့်ကို မသိတော့ သူ့လုပ်ရပ်ကို ခင်[illegible] မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲဖြတ်တတ်ပါ့မလဲ။ ဒီလူကျွန်တော့်တို့စက်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နည်းနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား။ သူ့အထက်လူကြီး၊ သူ့စက် မှုုကို ခြေထိုးပြီး၊ မအောင်မြင်တာနဲ့ ဒီကိုလွှင့်လာတာဗျ။ သူ့စက်ရုံမှုု ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ "ဆာပူနေ့ (ဖ)" တဲ့။ ရိုးသားထက်မြ တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဆိုကိုလော့စကီးက သူတင်တဲ့ ပရောဂျက်တစ်ခု ချောင်ထိုးထားတယ်ထင်ပြီး အဲဒီစက်ရုံမှုုကို အပြတ်ဆော်တာ။ ပါတီက အ တရားဘက်မှာ ရှိတာပဲလေ။ သူလုပ်ချင်တိုင်း ဘယ်လုပ်လို့ရမှာလဲ . ."

အိုင်ဗင်က သူ့စကားကို ခေတ္တဖြတ်ပြီး၊ ဒီမိထရီမျက်နှာကို အကဲခတ် သည်။ ဒီမိထရီမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နားထောင်နေ ရသည်။

"ဒီမိထရီရေ . .၊ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့လို သေအော ရှင်ဖက်တွေ မဟုတ်ကြဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ကျည်ဆန်တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေချိန်မှာ တချို့က ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် လူ လူကောင်းတွေကို ခြေကန့်လန့်ထိုးနေကြတာကလား . .။ ခင်ဗျား မသိလို လို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက ဆိုကိုလော့စကီးအကြောင်းဆိုရင် ဟိုးလေးတကျော်ပေါ့ သတင်းစာထဲမှာတောင် ပါခဲ့ပါရောလား . .။ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားရင် ရှာဖော် ကြည့်ပေါ့ဗျာ . ."

"အင်းယုံဖို့တော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲဗျ။ ဒီလူကြည့်ရတာ ဒီလိုကလိမ်ကျ ကျစ်လုပ်မယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး . ."

အိုင်ဗင်က တတိယအကြိမ်ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါအပြုံးတွင်မူ သရော်စော်ကားဟန် အပြည့် . .။

"ခင်ဗျားက လူတစ်ဖက်သားကို သိပ်ယုံလွယ်တာကိုး၊ ဒီမိထရီရဲ့ . .။ ဒါထက်နေပါဦး။ ခင်ဗျား "ဘိုရီနင်" ကို သိပါတယ်နော်။ ခင်ဗျား ရောက် ခါစက ဒီလူ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ့် လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကတော့ မကောင်းရှာဘူးဗျ တစ်လျှောက်လုံးလိုလို ဖျားနေတာ။ အသည်းရောဂါဆိုလားပဲ . .။ အဲသလို လူမျိုးကိုတောင် ဆိုကိုလော့စကီးက ချမ်းသာပေးတာမဟုတ်ဘူး . ."

ဒီဇာတ်လမ်းကိုမူ ဒီမိထရီမသိ၊ ဆိုကိုလော့စကီးနှင့်ပတ်သက်သော နောက်ထပ် မကောင်းကြောင်းတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ အိုင်ဗင်က သူ့ စကားကို အရှိန်မပျက် ဆက်ပြောသည်။

"နောက်ဆုံးတော့ ဘိုရီနင်ခမျာ၊ အသည်းရောဂါကြောင့် ဒုက္ခမရောက်ဘဲ ခင်ဦးဘယ်လာရင်တွေ ကိစ္စကြောင့် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရတာ။ စက်လည်နေတုန်း

ဘယ်လာရင်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်တာလေ။ ဒီအတွက် ဘိုရီနင်မှာ တာဝန်ရှိ ဘယ် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ အမှန်က တာဝန်ရှိတဲ့သူအစစ်ဟာ ဆိုကိုလော့စ ကီးဘဲ၊ ဒီဗိုင်းအဆင့်မှာကတည်းက ချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေတာ။ ဒါကို ဖုံးကွယ် ချင်တာနဲ့ ဘိုရီနင်ကိုထိုးကျွေးလိုက်တာလေ . .။ ကိုင်း- ဒီကိစ္စကိုရော ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောမလဲ . . ."

"ကျွန်တော် ဘိုရီနင်နဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ သူက ဆေးရုံတက်နေတာ။ စက်ရုံမှုုပြောတဲ့ ကိစ္စကတော့ သံသယဖြစ်စရာပေါ့ လေ။ ဒီကိစ္စမှာ ဆိုကိုလော့စကီး မှားတယ်ဆိုဦးတော့ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲ လေ။ လူဆိုတာ အမှားနဲ့ ကင်းနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲ- ဘိုရီနင် အလုပ် ပြုတ်တဲ့ကိစ္စကတော့ ဆိုကိုလော့စကီးတစ်ယောက်တည်း အပြစ်ပုံချလို့ရတာမှ မဟုတ်တာဗျာ . .။ ဒီကိစ္စ ပါတီကော်မတီက တာဝန်ယူတာမို့လား . ."

တမင်ကြိုးစားဖန်တီးထားသော အိုင်ဗင်၏ တည်ငြိမ်ဟန်မှာ ချက် ချင်း ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။ ဒီမိထရီစကားဆုံးသည်နှင့် အားရပါးရ အော်ရယ်သည်။ နောက် သံကုန်သံရင်းနှင့် အော်သည်။

"ဘာလဲဗျ။ ဆိုကိုလော့စကီးကို ကျုပ်က သက်သက်မဲ့ အပုပ်ချနေ တာလို့ ခင်ဗျားက ပြောချင်တာလား။ ဒီလူဟာ တကယ့်လူလိမ်လူညစ်။ ကျုပ်ကို ဆော်ဖို့ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားနေတာ။ ဘာလဲ ကျုပ်က ဒီလိုကောင်မျိုး ကို နေ့တိုင်း အလေးပြုနေရမှာလား . ."

ဒီမိထရီပင် အိုင်ဗင်၏ဒေါသကို လန့်သွားသည်။ သူတို့လို ပါတီဝင် ရင့်မကြီးတွေကိုယ်တိုင်က အချင်းချင်းအာဃာတကြီးနေကြသည်ကို နားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိအနေနှင့် ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်မလျှို ချင်။ မီးလောင်ရာလေပင့် မလုပ်ချင် . .။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး ပါတီဝင်လက်ဟောင်း ကြီးတွေမို့လား"

"ဘာပါတီဝင်လက်ဟောင်းလဲဗျ။ ဒီလူ့အကြောင်း ခင်ဗျားဘာသိ လဲ၊ ဒီလူ့မိသားစုက နိုင်ငံခြားမှာဗျ။ ဘယ်လဂျီယံမှာ ရောက်နေတာ။ ဒီ ရဲဘော် ဒီမိထရီ ကျုပ်တို့ပါတီထဲမှာ ခိုးဝင်နေတဲ့ လက်ယာအချောင်သမား အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားသတိထား . ."။

အိုင်ဗင့်လေယူလေသိမ်းမှာ သာမန်ငြင်းခုံသည့် အဆင့် တော့။ ခြိမ်းခြောက်သံတွေပါလာပြီဟု ထင်သည်။ ဒီမိထ တော့ပါ။ ဘာမှဖြေရှင်းမနေချင်တော့ပါ။ မိမိနှင့် အဆင်မပြေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေးသမား၊ အချောင်သမား စသဖြင့် ဦးထုပ်စွပ်တတ်ကြသည့် ဆက်ဆံရေးကြီး ကို သူကိုယ်တိုင်က စိတ်ပျက်လှပြီ။ သူ့ရှေ့တွင် မျက်နှာနီကြီးနှင့် အော်ဟစ် ဆူပူနေသူမှာ သူနှင့်အတူ စစ်ကြီးကို အတူဖြတ်ခဲ့သော ဒုက္ခခံဖော်ခံဖက် ဟုတ်ပါလေစ။ သူ့သမီးလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးတတ်သော သူ့ဇနီးကို သူနည်း သူ့ဟန်နှင့် ချစ်တတ်သော မိမိကိုယ်တိုင် နားလည်မှုပေးနိုင်ခဲ့သော လူတစ် ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ အိုင်ဗင်၏ ဒေါသ၊ အိုင်ဗင်၏ အာဃာတတို့ ဘယ်က လာသည်ကို သူစဉ်းစားနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ယခုလို အရှုပ်အထွေး ဝဲဂယက်ကြီးတွင် သူမပါချင်၊ တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းနေချင်သည်။

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဗျာ။ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးတယ်"

အိုင်ဗင်က သူ့ကို မော့၍ပင် မကြည့်။ တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ကျန်ရစ်သည်။ သူမှားသွားပြီဆိုသည်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ "အင်း- ဒီမိထရီဆိုတဲ့လူဟာ သူငယ်နှပ်စားလေးမဟုတ်ဘူး။ ငါ သူ့ကို လျှော့ တွက်မိတာ မှားတယ်။ သိပ်မှားတယ် . ."

တွေးမိတော့ မနှစ်ကနွေရက်တွေကို ပြန်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က ဒီမိထရီတစ်ယောက် သူတို့အိမ် နေ့တိုင်းလိုလာသည်။ သူ့ဆီတော့ မဟုတ်၊ သူ့ဇနီး လီနာ့ဆီသို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြ သည်ကို သူသတိပြုမိသည်။ "ဟုတ်တယ်၊ ငါသူ့ကို အစောကြီးကတည်းက လျှော့တွက်ခဲ့တာ။ ငါတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ပြိုကွဲအောင်လုပ်တဲ့သူဟာ ဒီကောင်ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဆိုကိုလော့စကီး၏ပေါ်တင်နေသော ဒေါသတွေ ဒီမိထရီပေါ်သို့ စုပြုံ ရောက်သွားတော့သည်။ "ဒီကောင် အခု လီနာ့ဆီများသွားတာလား" တွေးရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါမိသည်။

"သွားကြ၊ သွားကြ။ ခင်းတို့ဘာသာ ထင်သလိုနေကြ။ ငါ့သမီးလေး ကိုသာ ငါ့ကိုပြန်ပေး . .။ ပြန်ပေး . ."

ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ပါးစပ်ကလွတ်ထွက်သွားသည်လား မဆိုနိုင်။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်း မသိသော "ခေတ်ရှေ့(ဗ)" က သူ့ပခုံးကိုဖက်၍ စကားဆိုလာသည်။

"တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေများ ဒေါသဖြစ်နေတာလဲဗျ . ."

ခေတ်ရှေ့(ဗ) မျက်နှာက ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ။ သူ့ဒေါသကို မျှဝေနားလည်ပေးမည့်သူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ အိုင်ဗင်ပျော်သွားသည်။ "ခေတ်ရှေ့(ဗ)" လက်ကို ပြန်ဆုပ်၍ အားရပါးရအော်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့ရှိရမလဲဗျာ။ ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ ငနဲပေါ့။ လူတွေက ခင်းကို ဘော်ရှီဗစ်လက်ပေါင်းကြီးလို့ ထင်နေကြတာ။ တကယ်က မင်ရှီဗစ်ဗျာ ခင်ရှီဗစ် . ."

■

ဒီမိထရီမှာ သူ့အခန်းပြန်ရောက်သည်အထိ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေ ခဲ့ . .။ ဆိုကိုလော့စကီးတွင်လည်း ဌာနချုပ်အဆက်အသွယ်အချို့ ရှိကောင်း ရှိနိုင်သည်။ ဤအတွက်ကြောင့်သာ အိုင်ဗင်အနေနှင့် သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ချေမှုမပစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုလို ကျောထောက်နောက်ခံကိုယ်စီနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်ချောင်းနေကြခြင်းသည်ပင် သူတို့လောက ၏ ဆက်ဆံရေးပေလော . .။ တွေးမိရင်း စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မိ သည့် မိမိပါးစပ်ကိုပင် အပြစ်တင်မိသည်။ "ဟုတ်တယ်။ ဒီလို လူတွေကြားမှာ ပါးစပ်ပိတ်၊ နှုတ်ဆိတ်နေတာ အကောင်းဆုံး . ."

အိုင်ဗင်နှင့်ပတ်သက်သော ဆပ်ချင်ကို၏ ထင်မြင်ချက်များကို ပြန် ကြားနေမိပြန်သည်။ "အင်း- သူပြောသလောက်တော့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ် မှာပါ။ အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့လူဟာ အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထားတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒီလူဟာ တကယ့် စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူမှာ ဒေါသတွေ၊ အာဃာတတွေများလွန်းတာကလည်း ငြင်းမရဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူနဲ့လီနာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြဖူးတဲ့ အကြောင်းလင်မယား။ အခု လီနာက သူ့ကိုပစ်သွားခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် တစ်ချိန်ကတော့ ချစ်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့။ လီနာလို မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မေတ္တာဓာတ်တွေ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့ဖူးလို့ နေမှာပေါ့ . .။ တကယ်တော့ ငါသိတဲ့ အိုင်ဗင်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ မပြည့်စုံတာ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် . ."

ထုံးစံအတိုင်း သူ့စိတ်ကို ဖြေတွေးရင်း သူကြားဖူးသော စကားပုံတစ် ခုကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။ "စိန်ကဲ ကျောက်ကဲထက် လူကဲခတ်ဖို့ ခက်" ဆိုလားပင်။ စိန်တွေ၊ ကျောက်တွေအကြောင်း သူမသိသော်လည်း ... က်တွေအကြောင်းတော့ သူကောင်းကောင်းသိသည်။ စက်တစ်ခုကို သာမန်မျှ ... မ်းကြည့်လိုက်လျှင်ပင် ဘယ်အပိုင်းက 'ထွေ'နေသည်ကို သူကောင်းကောင်း ... မှန်းဆတတ်သည်။ လူတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင်မူ ဤမျှမလွယ်။ အကောင်းအဆိုး ... ဒွန်တွဲနေသည့်တိုင် ဘယ်ဟာက အကောင်း၊ ဘယ်သင်းက အဆိုးဆိုသည်ကို ... သူ မခွဲတတ်။ သူ့အတော်ညံ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘာပဲပြောပြော၊ အိုင်ဗင်တို့လို လူမျိုးထက်စာလျှင် ဆပ်ချင်ကိုထို စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်ချာတိတ်တွေကမှ တော်လိမ့်ဦးမည်ထင်သည်။ သူတို့နှုတ်ထွက်စကားတိုင်းက သူတို့ရင်ကို အရင်းအတိုင်း လှစ်ပြလိုက်သလို ရှိသည်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရတာ စိတ်ရှင်းသည်။ "အင်း-ဒါကလည်း အသက်အရွယ်နဲ့ ဆိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ . ." လီနာပြောပြသော ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေ့အကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ အသက်အရွယ်နှင့်လည်း သိပ်ဆိုင်မည်မထင်။ အင်ဒရေကာ သူတို့ အိုင်ဗင်တို့ထက်ပင် အသက်ကြီးသေးသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့တွင် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုအပြည့်ရှိသည်။ "အင်း ဖြတ်သန်းမှုနဲ့ ပိုဆိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ . ." တွေးမိပြန်တော့လည်း မသေချာလှပါ။ စင်စစ်၊ အင်ဒရေနှင့် အိုင်ဗင်မှာ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို အတူဖြတ်သန်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုက သူ့ဦးနှောက်ကို လာဆွသည်။ "လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလို့ ရနိုင်မလား . ." အမေရိကန်ပညာရေးစနစ်အကြောင်း စာအုပ်တွေထဲမှာ သူဖတ်ဖူးသည်။ သူ့သဘောကျတာတွေ အများကြီးရှိသည်။ သို့နှင့်တိုင် အမေရိကန်တို့၏ ဒေသခံနီဂရိုးများအပေါ် ဆက်ဆံပုံကို သိရသောအခါ စိတ်ပျက်ရပြန်သည်။ အကျင့်စရိုက်ကို ပုံသွင်းပေးနေသည်မှာ ခေတ်လော . .၊ စနစ်လော . .၊ သို့မဟုတ် အခြား တစ်စုံတစ်ရာလော . .။

ခရိုင်းမီးယားလို နေရာမျိုးတွင် စပျစ်ပင်ကို ကောင်းကောင်းစိုက်ပျိုး၍ ရနိုင်စရာရှိပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် မြောက်ဘက်ဖျားဒေသများတွင်မူ ဤမျှလွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ စိတ်အားထက်သန်မှု၊ အသိတရားနှင့် ပိုင်းဖြတ်မှုတို့ လိုလိမ့်မည်။ ဆက်လက်မေးရန်ရှိသည်မှာ ဤလိုအပ်ချက်များကို မည်သည့်အရာက ဖန်တီးပေးလိုက်ပါသနည်း။ သူတို့မျိုးဆက်အနေနှင့် ရှည်ကြာသော တော်လှန်ရေးကာလကြီးကို အတူတူဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် တချို့မှာ အင်ဒရေလို လူတွေဖြစ်လာပြီး၊ တချို့မှာ အိုင်ဗင်လိုလူတွေဖြစ်လာကြသည်။ ငယ်ငယ်ကဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဂေါ်ကီ၏စာတစ်ပုဒ်ကို အမှတ်ရမိသေးသည်။ စာရေးဆရာကြီးဂေါ်ကီက ရုရှားလူထုတွင်လည်း ဆိုဗီယက်ပုံစံ လူသားဝါဒ လိုလိမ့်မည်ဟု ရေးခဲ့ဖူးသည်။ မိမိတို့တစ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ ဂေါ်ကီပြောသော လူသားဝါဒပေလော . .။

အဖြေရှာမရသော အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ဒီမိထရီ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လီနာရောက်လာသည်။ လီနာက သူ့ကို ခါးခါးသီးသီးအပြုံးနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ နောက် ဆပ်ချင်ကိုရောက်လာပြန်သည်။ သူ့အသံက

ခါတိုင်းလို တက်တက်ကြွကြွ။ "ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အိုင်ဒီယာရှိရမယ်ဗျ။ ကိုယ်ပိုင် ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိဖို့လိုတယ်" အိပ်မက်ထဲမှာပင် ဒီမိထရီကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ "မိမိတွင်ကော၊ ကိုယ်ပိုင်အိုင်ဒီယာရှိပါ၏လော . .၊ ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်သိက္ခာရှိပါ၏လော . ."။ သူပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ခဲ့သော ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ဆောင်က သူ့ကို ပြုံးစနဲ့နှင့်ကြည့်နေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဒီမိထရီနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်က သူနှင့်ယှဉ်ပါးပြီးဖြစ်သော အခြေခံမှုများထဲတွင် ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်စဉ် ကျန်တစ်ယောက်က သိနှာ့နောက်သို့ အမောတကော ပြေးလိုက်သွားသည်။ အိပ်ရာမှနိုးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်လျက် . .။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၂)

အိုင်ဗင်ပြောပြသော ဆိုကိုလော့စကီး၏ အကြောင်းတွေကို စားမြုံ့ပြန်ရင်း "ခေတ်ရော့" တစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့သော သူ့မိန်းမနှင့် သူ့သားကြီးကို အားရပါးရပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဟော့- ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ကောင်ကြီးက နှစ်မျက်နှာသမားတဲ့ကွ။ ဒီကောင်ကြီးက သူ့မိသားစုကို ဘယ်လကျိယံ ပို့ထားတာတဲ့။ ပါတီထဲမှာ ခိုးဝင်နေတဲ့ အဖျက်သမားတဲ့. . ."

သူ့သားက သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြော။ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။ သူ့မိန်းမကမူ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူ့ကို သတိပေးသည်။

"တော် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်. . .၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ပါ အမှုပတ်နေဦးမယ် . ."

"ဟာ- ဘယ်ကလာ ပေါက်ကရရမှာလဲ။ အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင် ပြောတာကွ။ ဒီလူက မသေချာရင် မပြောဘူး။ မင်း မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ။ မကြာခင် ဆိုလိုလော့စကီးဆိုတဲ့ကောင်ကြီး မျက်နှာဖုံးကွာကျတော့မှာ . ."

နောက်တစ်နေ့ စက်ရုံရောက်တော့ အင်ဂျင်နီယာ "ပရိုခိုရော့" နှင့် ကလပ်မန်နေဂျာ "ဒေါ့(ဘ)ဂျင်စကီး"တို့ကို သူကြားသမျှ အပိုဆာဒါးလေးတွေ ပါရောပြီး ဖောက်သည်ချသည်။ "ပရိုခိုရော့" မှာ လူရိုးလူဖြောင့် . .။ အတင်းအဖျင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ "ခေတ်ရော့" လို စကားရောင်း စကားဝယ် လုပ်သူမျိုးကိုလည်း ကြွက်ဥပုပ်တစ်လုံးလို စက်ဆုပ်ရွံရှာသူဖြစ်သည်။ "ဒေါ့(ဘ)ဂျင်စကီး"ကမူ "ခေတ်ရော့" စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ သူတာဝန်ယူထားသော ကလပ်လှုပ်ရှားမှုများအပေါ် ရစရာမရှိအောင် သရော်စော်ကားပြောတတ်သော ဆိုကိုလော့စကီးကို အမုန်းကြီး မုန်းနေသူဖြစ်သည်။ ယခုသူမုန်းသော ဆိုကိုလော့စကီးအကြောင်း မကောင်းပြောသံကြားရသောအခါ သူပျော်သွားသည်။ နောက်ထပ် လူလေးငါးယောက်ကိုလည်း သူကြားရသမျှ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သေးသည်။

ခေတ်ရော့၏ဇနီးမှာ ဘဏ်တွင် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ရာ၊ ဘဏ်ဝန်ထမ်းလောကတွင်လည်း ဆိုကိုလော့စကီး၏အကြောင်းမှာ မကြာချင်အဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။ "ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ လူကြီးက သစ္စာဖောက်တဲ့တော့ . ."

ခေတ်ရော့၏ သား၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားကလည်း နိုင်ငံတော်လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုကို သတိထားသလိုမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကြားတွင် ဟန်ဓာတ်ခုတ်သည်။ "အင်း-မကြာခင် သစ္စာဖောက်မှုကြီးတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်တော့မယ်ကွ . .။ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေကြ . ."

သည်လိုနှင့် သုံးရက်မျှ မရှိတရှိအတွင်းမှာပင် ဆိုကိုလော့စကီးနှင့်ပတ်သက်သော ကောလဟာလတွေမှာ လူတော်တော်များများကြား ပြန့်နှံ့သွားတော့သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်နေသော မဟုတ်တမ်းတရမ်းများကို ဘာဘာင်ခွန်းမှ မသိသူ၊ မကြားသူဆို၍ ဆိုကိုလော့စကီးတစ်ဦးတည်းသာ ရှိတော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း စက်တွေနှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်[illegible] ညနေ ရုံးဆင်းပြီဆိုလျှင်တော့ ရှေးဟောင်းအာရေးပု [illegible] ပြီးတော့ ဇီရာအကြောင်းတွေးသည်၊ ဇီရာကို [illegible] ပတ်နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရမည်ဟုဆိုထားရာ သူ့မှာ [illegible]

ဒီရက်အတွင်း အိုင်ဗင်နှင့် နှစ်ခါတွေ့သည်။ [illegible] ဂျက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြဖို့ဖြစ်သည်။ သူ [illegible]

www.burmeseclassic.com

သည့်တိုင်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်အနေနှင့် လေးစားသည်။ အိုင်ဗင်၏ ဝေဖန်ချက်ကိုလည်း လက်ခံသည်။

"ခင်ဗျား ဝေဖန်တာကို ကျွန်တော် လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော့် ပရောဂျက်ကို ပြင်ရေးပါ့မယ်"

သူ၏ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အသံနှင့် လေးလေးနက်နက်အမူအရာတို့ ကြားရမြင်ရတော့ အိုင်ဗင်မှာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်လောက်က အမုန်းတွေ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားပြီး၊ ပါးစပ်ဆိုးသော်လည်း စိတ်ရင်းဖြူသောလူကြီးကို နားလည်သလိုရှိသွားသည်။ "အင်း ငါ့ဘက်က မကောင်းမြင်လွန်းတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပါ။ တကယ်တော့ ဒီကောင်ကြီးက သူ့အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ .. ငါတို့ဟာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ .."

သည်လိုနှင့် မကြာခင်မှာပင် အိုင်ဗင့်စိတ်တွေ ပြန်တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆိုကိုလော့စကီး မရှိတော့ ..။ လီနာပင် မရှိတော့ ...။ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေတွင် 'ခေတ်ရော့' ကိုခေါ်ပြီး ငါးများထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရေခဲအရည်ပျော်စပြုပြီဖြစ်ရာ၊ စမ်းချောင်းလေးမှာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်စီးနေသည်။ လီနာထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့စိတ်တွေ သွက်လက်ပေါ့ပါးလာသည်။

"ရာသီဥတုကတော့ ငါးများလို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ အနေအထားပဲဗျို့"

ညနေစောင်း သူတို့အိမ်ပြန်ကြတော့ "ခေတ်ရော့" က သူ့ကို တိုးတိုး ကပ်မေးသည်။

"ဆိုကိုလော့စကီးကိစ္စ ဘယ်လိုလဲဗျ .."

ထိုအချိန် အိုင်ဗင့်စိတ်ထဲတွင် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က သူ ပြောခဲ့တာတွေ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ ..။

"အင်း- ဒီလူက ခင်စရာမကောင်းလှပေမယ့် အလုပ်တော့ တကယ်လုပ်တယ်ဗျ ..။ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ"

"ခေတ်ရော့" က သူ့ကိုနားမလည်သလို ငေးကြည့်သည်။ သူ့တစကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောနေသည်။ သို့သော် ဆိုကိုလော့စကီးအကြောင်း မဟုတ်။ ပါတီကော်မတီ အကြောင်းမဟုတ်။ ဆယ်လမွန်ငါးတွေအကြောင်း ဖြစ်သည်။

■

အိုင်ဗင်ကိုယ်တိုင်က သူပြောခဲ့သော ဆိုကိုလော့စကီးအကြောင်းတွေ တို့ မေ့သလောက်ရှိတော့မှ ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေဆီသို့ ထိုသတင်းကရောက်လာသည်။

"အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့လူ ပြောစကားကို ယုံဖို့တော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ အင်း- လီနာက သူ့ကိုပစ်သွားတာနဲ့ ဒီလူ ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောတာ ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူတစ်ယောက်အကြောင်း အခုလို လက်လွတ်စပယ် ပြောတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါသာ တရားရေးဌာနကဆိုရင် ဒီလူကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမှာပဲ .."

သူ့အဖေ၏ ဒေါသတစ်ဝက်သံကိုကြားတော့ ဗိုလော့ယာ အံ့ဩသွားသည်။ သူက သူ့အဖေ အင်ဒရေကို ဒေါသမရှိသူဟု ထင်ထားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခုလောက် စိတ်လှုပ်ရှားလိမ့်မည်မထင် ..။ "အင်း- အဖေပြောပြောနေတဲ့ ရဲဘော်စိတ်ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့ .."။ ရဲဘော်ရဲဖက်ဆိုသူအချင်းချင်း၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခြေကန်လန် ထိုးကြတာတွေကို ကြားရသိရပြန်တော့ စိတ်ထဲက ပြုံးချင်ချင်။ ဘာပဲပြောပြော သူခင်မင်သော ဆိုကိုလော့စကီးအတွက်မူ စိုးရိမ်သွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးနှင့် သူ မတွေ့တာလည်းကြာပြီ။ သူ့ကို တမင်ရှောင်နေသည်လို့များ ထင်မလား မသိ။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဆိုကိုလော့စကီးအခန်းသို့ ဗိုလော့ယာ ရောက်သွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ အရောင်မပီတော့သော သားမွေးအင်္ကျီကြီးနှင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ပုံဆွဲစက္ကူများ၊ စက်ပစ္စည်းအပိုင်းအစများ ပွစာကျဲလျက် ..။ သူက ဗိုလော့ယာကို လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်ပါ။ နီးရာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလှမ်းပေးရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ငါအလုပ် မပြီးသေးဘူးကွ။ ရော့- ဒီစာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ခဏစောင့် .."

စိတ်မပါလက်မပါနှင့် စာအုပ်ကို လှန်လိုက်သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုင်ရာ ဓာတ်ပုံတွေကို စုထားသော အယ်လဘမ်စာအုပ်။ သူစိတ်မဝင်စားပါ။ သူနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး ဘာဆိုင်သနည်း။ ရှေ့ဆုံး စာမျက်နှာထက်မှ မင်ခဲရောင် ဖျော့ဖျော့နှင့် ရေးထားသော လက်ရေးစောင်းစောင်းတွေကို ဘာရယ်မဟုတ် ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ "ဗလာဒီမာရိုဗစ်(ချ) ဆိုကိုလော့စကီးအတွက် ရဲဘော်များရဲ့ လက်ဆောင် ၁၉၃၁ ခုနှစ်"

၁၉၃၁ ခုနှစ်ကဆိုလျှင် ဗိုလော့ယာအသက် ဆယ့်တစ်နှစ်သာရှိလိမ့်ဦးမည်။ ရောင်စုံခိုလေးတွေ မွေးလို့ကောင်းဆဲ ..။ ပိုင်အိုနီယာသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နီလေးနှင့် တက်ကြွလို့ ကောင်းဆဲ . . ။ "အင်း-ဒီလူကြီးနဲ့ ငါနဲ့ အသက်အရွယ်ကြီး ကွာတာပါလား . . "။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာများတူညီမှုရှိလို့လဲ . . ။ ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှမရှိဘူး။ သူနဲ့ငါနဲ့ တခြားစီပဲ . . ။ ဒါနဲ့တောင် ဘာကြောင့်များ ငါ ဒီလူကြီးနဲ့ ခင်မိတာပါလိမ့် . . "။ စိတ်ထဲမှာပေါ်လာသော မေးခွန်းတွေကို စိတ်ထဲကပဲ ဖြေကြည့်နေမိသည်။ "အင်း- ငါက သူ့ကို ဘာကိုမှ မယုံကြည်တတ်တဲ့ သံသယဝါဒီလို့ ထင်နေခဲ့တာကလား။ ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာကိုမှ ယုံလို့မရဘူးလေ . . ။ ဒါကြောင့်ပဲ ငါသူ့ကို ခင်မိတာ ထင်ပါရဲ့ . . "

စင်စစ် ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သူထင်သလို သံသယဝါဒီ ဟုတ်မည်မထင်။ သူက အချိန်ပြည့်နီးပါးမျှ အလုပ်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ စာဖတ်သည်။ တော်လှန်ရေးဆိုတာကြီးကို ယုံသည်။ သူ့အဖေ အင်ဒရေလိုပင် ဆိုဗီယက်လူသားသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဗိုလော့ယာအထင် ဆိုဗီယက်လူသားဆိုသူများတွင် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသလိုရှိသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘဝက ကြိုးတန်းလျှောက်ရသလို အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။ ဗိုလော့ယာအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ အားကျချင်စရာမကောင်း . . ။

"ချမ်းလိုက်တာကွာ။ ဒီည အတော်အေးတာပဲ . . "

ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်ထဲနစ်ထားရင်းမှ ဆိုကိုလော့စကီးက ညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံတွင် မေးရိုက်သံ ပါနေသည်ကို ဗိုလော့ယာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

"ဘယ်ကလာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အိုက်လိုက်တာ လွန်ပါရော . . ။ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက အကျႌအထူကြီး ဝတ်ထားသေးတယ်"

ဘာရယ်မဟုတ်။ စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသည်နှင့် တမင် 'ခွ' ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ သူ့အငေါ်တူးစကားကို သတိပြုမိဟန်မရှိ။ သူ့အသံမှာ ခပ်အေးအေး ခပ်အုပ်အုပ် . . ။

"အေးကွာ- အအေးများမိနေပြီလား မသိပါဘူး"

နောက်တော့ ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှ မဆိုမိ။ တစ်နာရီနီးပါးမျှကြာတော့မှ ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့အလုပ်ကို လက်စသတ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သိမ်းရင်း ဗိုလော့ယာကို ခပ်မှုန်မှုန်မော့ကြည့်သည်။

"ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည်လား- ကိုယ့်လူရ။ ဘာလဲ အလုပ်တွေများနေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်မလာတာပါ"

"အခုကော လာနှောင့်ယှက်တာပဲမို့လား . . "

လေယူလေသိမ်းရော၊ စကားအသုံးအနှုန်းကပါ ဘယ်လိုမှ နှစ်လိုဖွယ်ရာ မကောင်းလှသော်လည်း အကြောင်းသိနေသော ဗိုလော့ယာမှာ စိတ်မဆိုးနိုင်၊ အိုင်ဗင်၏ သားပုပ်လေလွင့် စကားတွေအကြောင်း သတိပေးဖို့သာ စိတ်စောနေသည်။

"ခင်ဗျား လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ် ကြားတယ်။ ဟုတ်လား . . "

ဆိုကိုလော့စကီး မျက်နှာမှာ ဘာမှ ထူးခြားဟန်မရှိ။ သူ့အမေးကို ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

"မဖြစ်စလောက်ပါကွာ . . ။ ငါ့ပရောဂျက်ကို အိုင်ဗင်က ပြင်ခိုင်းတယ်လေ . . ။ သူပြောတာက နည်းလမ်းကျတော့ ပြင်ပေးရမှာပေါ့ . . ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး"

ဗိုလော့ယာ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ "ဒီလူကြီး၊ ဘာမှ မသိရှာသေးဘဲကိုး . . " ဆိုကိုလော့စကီးကမူ ဆိုဖာပေါ် ကျောဆန့်ရင်း၊ သူ့ကိုပင် အေးအေးဆေးဆေး စကားဆိုနေသေးသည်။

"ငါသိပ်ကြိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ စုထားတာကွ။ ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ရင် ကြိုက်ရဲ့လား . . "

"အင်း"

ဗိုလော့ယာအသံက အသက်မပါ။ အယ်လဘမ်ထဲမှ ပုံတွေကို သူဆင်ခြင်မှု စိတ်မဝင်စား။ သူ့ခေါင်းထဲရှိနေသည်က ဆိုကိုလော့စကီးကို သတိပေးဖို့သာ။

"မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အိုင်ဗင့်အကြောင်း၊ ဒီမောင်ကြီးက ခင်ဗျားကို မကောင်းကြံနေတာ။ အလစ်ချောင်းနေတာ။ အဲဒါ ခင်ဗျားသိရဲ့လား"

ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။ တစ်ခါက အိုင်ဗင်ကို ဝေဖန်ဖူး၍ သူအငေါက်ခံထိခဲ့ဖူးသည်ကို ဗိုလော့ယာ သတိရလိုက်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ စိတ်ဆိုးမှ ဆိုးစေတော့၊ သူမှာ သတိပေးဖို့တာဝန်ရှိသည်။

"နေပါဦး ခင်ဗျားမိသားစုကို ဘယ်လကျိယံ ပို့ထားဘယ်ဆို . . .

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ခွေးကြီးဖွန်ကာက သူတို့ကြား ခုန်ဝင်လာ . . .

www.burmeseclassic.com

လော့ယာ ဘောင်းဘီစကိုဆွဲသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးက အချိန်မီဆွဲနိုင်လိုက်၍ ဘာမှတော့ မဖြစ်။ ဗိုလော့ယာ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်တယ်။

"တွေ့တဲ့လူကို ရန်လုပ်ချင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီး"

အမှန်တကယ် သူဆဲချင်သည်မှာ ခွေးကြီးဖွန်ကာမဟုတ်။ အိုင်ဗင်ဆိုသော ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီးကိုဖြစ်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ ဘာစကားမှမပြောဘဲ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

"ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ဖျားနေပြီထင်တယ်"

ဗိုလော့ယာက သူ့လက်ကို အလန့်တကြား ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"နည်းနည်းပါးပါးပါကွာ ..၊ ခဏနေ ပျောက်သွားမှာပါ"

ဗိုလော့ယာ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့မိတ်ဆွေကြီးတွင် ဖျားရင်၊ နာရင်သော်မှ ပြုစုမည့်သူမရှိ။

"ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရမလား .."

ဆိုကိုလော့စကီးက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"ဒါဖြင့် ဘရန်ဒီ ပြေးဝယ်လိုက်မယ်ဗျာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ .."

"နေပါစေကွာ ..။ ငါမင်းကို မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ .."

"မေးလေဗျာ၊ ဘာမေးမှာလဲ .."

"လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီဟာ ဒီလောက်လှတဲ့ အရောင်တွဲတွေကို ဘယ်လို စပ်တာလဲကွ"

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းကြောင့် ဗိုလော့ယာ ငိုင်သွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီး၏ မေးခွန်းက မဆုံးသေး။

"အရောင်တွေက အစကတည်းက လှတာလား။ တွဲလိုက်စပ်လိုက်မှ လှတာလား .."

ဗိုလော့ယာမှာ လူထူးလူဆန်းကြီးကို တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ဖြေဦးလေကွာ၊ ငါမေးတာကို"

"ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ"

"ဒါဖြင့် ဒါဗင်ချီရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ဒါလည်း ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး"

"အေး- မင်းက မလိမ်တတ်ဘူး။ အဲဒါကို ငါသဘောကျတယ်"

သူ့လက်ကို ဆိုကိုလော့စကီးက လာဆုပ်သည်။ ဗိုလော့ယာ ပျော်သလိုလိုရှိလာသည်။

"အေး-ငါလည်း သူ့ပန်းချီကားတွေကို အကဲမဖြတ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရသလိုပဲကွ .."

"ဗျာ-ဘယ်လို .."

"ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ..။ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်တစ်မျိုးပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလား။ မဟုတ်ဘူးကွ။ စိတ်အမျိုးမျိုးရှိမယ်ထင်တယ်"

သူက ဆိုဗီယက်လူသားဟု ထင်ထားသော လူကြီး၏ နှုတ်ထွက်စကားများမှာ ဆိုဗီယက်ဘာသာစကားမဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ရင်း စကားတွေ တတွတ်တွတ်ဆိုနေသည်။ ဒီလူကြီး အခုလောက်စကားပြောသည်ကို သူတစ်ခါမှ မတွေ့စဖူး။

"မိုက်ကယ်အင်ဂျလို ကဗျာစပ်တာ မင်းသိလား။ အိုင်းစတိုင်းကြီး ကဗျာစပ်ရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ ..။ ချမ်းလိုက်တာကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုကြိုးတန်းပေါ်က ဆွယ်တာလေး လှမ်းလိုက်စမ်းပါဦး .."

သူယူခိုင်းသော ဆွယ်တာကို လှမ်းပေးရင်း ဆိုကိုလော့စကီး၏ စိတ်ကို ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ "ဒီလူကြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာတော့ သေချာတယ်။ သူ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ သေချာပေါက်ရှိနေပြီ။ အိုင်ဗင်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ပြန်ရှင်းရမှာကိုပဲ သိက္ခာကျစရာလို့ ထင်ချင်ထင်နေမှာ။ သူက မာနအိုးကြီးလေ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီမာနကိုပဲ ငါသဘောကျတာ ..။ ငါ သူ့ကို ခင်တယ်။ သူ့ကို ပစ်မထားသင့်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ခုလို မကျန်းမမာ ဖြစ်နေချိန်မျိုးမှာ ပိုပြီးတောင် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ် .."

သူ့အတွေးတွေ မဆုံးခင်မှာပင် ဆိုကိုလော့စကီး၏ စကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

"မောင်ရင် စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖူးလား ..။ ငါ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် အဲလိုဝတ္ထုတွေ အများကြီးဖတ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ငါဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ခုလို ရေးထားတာကွ ..။ ဘာတဲ့ ..။ ဗိုင်းလယက်ပန်း... တာ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပွင့်တာတဲ့ ..။ ဟုတ်ကော ဟုတ်... ငါ့လူရာ ..။ နှစ်ခါလည်း ပွင့်ချင်ပွင့်မှာပေါ့ ..။ သုံးခါလည်း ဖြစ်ချင်... ပေါ့ ..။ ဘယ့်နှယ်လဲ .."

"ခုလောလောဆယ်မှာ ခင်ဗျားအတွက် အရေးကြီးတာ... ယက်ပန်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်... သွားခေါ်မယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မင်း ဆရာဝန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ . .။ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ . .။ ဒါထက် ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်နေ့လဲကွ . ."

"ဆယ့်ကိုးရက်လေဗျာ . ."

"ဟုတ်လား။ ငါက နှစ်ဆယ့်တစ်ရက် ထင်နေတာ။ အင်း . . သတိတွေလည်း မကောင်းတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ . .။ ခေါင်းကလည်း ကိုက်လိုက်တာ။ ပွင့်ထွက်သွားမတတ်ဘဲ။"

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူ့ခေါင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ နားထင်သွေးကြောတွေမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက်ပူလျက်။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဗိုလော့ယာ လူးလဲထလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား- အသာလေး မှိန်းနေ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်သွားခေါ်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြေးထွက်လိုက်တော့ ဆိုကိုလော့စကီးက ဖွတ်အတင်းလှမ်းခေါ်သည်။

"ဟေ့ကောင် ဗိုလော့ယာ၊ မသွားနဲ့ ပြန်လာခဲ့ . ."

ဗိုလော့ယာ လှည့်မကြည့်ပါ။ ဆိုကိုလော့စကီးက သူ့ကိုလှမ်းဆွဲရင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် ဖွဖွဆိုသည်။

"ဆရာဝန်ခေါ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒေါက်တာ ဗီရာရှီးယားကိုတော့ မခေါ်ပါနဲ့ကွာ။ ဒေါက်တာ ဂိုရိုကော့ကို ခေါ်ပေးပါ . ."

ဗိုလော့ယာ စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့်တိုင် အထွေအထူး စဉ်းစားမနေအား။ ဒေါက်တာဂိုရိုကော့ကို အပြေးသွားခေါ်ရသည်။ ဆရာဝန်က ဆိုကိုလော့စကီးကို စမ်းသပ်ပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသွားသည်။ "တုပ်ကွေးထင်တယ်။ နမိုးနီးယားလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်"ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။ သူ့မိတ်ဆွေကြီးကို စိတ်မချသည်နှင့် ထိုညက ဗိုလော့ယာ အိမ်မပြန်ဖြစ်။ ဆိုကိုလော့စကီး အိပ်ပျော်သည်အထိ ထိုင်စောင့်သည်။

ဆရာဝန်ပြန်သွားသည်နှင့် ဆိုကိုလော့စကီးလည်း ငြိမ်သွားသည်။ "အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်မယ်"ဟု တွေးရင်း၊ ဗိုလော့ယာမှာ နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

တကယ်က ဆိုကိုလော့စကီး အိပ်မပျော်ပါ။ ဘာကိုမှ အာရုံစူးစိုက်မရသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုနေမိသည်။ သူ့အတွေးတစ်ခုက နောက်အတွေးတစ်ခုနောက်ကို အပြေးအလွှားလိုက်နေသည်။ အတွေးတစ်ခုပေါ်လာခိုက်မှာပင် ထိုအတွေးက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

[illegible]ည်လိုနှင့် ဇောချွေးတွေပြန်လာသည်။ ပိုစိတ်တိုလာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို [illegible]အားရှိအားကုန် အော်လိုက်မည်စိတ်ကူးသော်လည်း သူ့ပါးစပ်ထဲ အာစေးထည့်[illegible]ထားသလို ဘာအသံမှ ထွက်မရ . .။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နားထဲသို့ ဖိနပ်သံတဖျပ်ဖျပ် ကြားလိုက်ရသလို [illegible]ရှိသည်။ သူလှည့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူ့ခေါင်းကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်[illegible]လုံး ဆွဲထားသလို လေးပင်နေသည်။ မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ကြိုးစားကြည့်[illegible]သည့်တိုင် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပါ။ သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော အရိပ်တစ်ခုကိုတော့ မပီဝိုးဝါးတွေ့သည်။ "ဗိုလော့ယာများလား . .။ နေပါဦး- ဒီချာတိတ် ဘာတွေလာပြောတာပါလိမ့်" [illegible]ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားသည့်တိုင် ဗိုလော့ယာစကားတွေကို အစဖော်လို့မရ။

သူစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗိုလော့ယာဟု ထင်ရသော အရိပ်မှာ ဗိုလော့ယာမဟုတ်ပြန်တော့ . .။ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလွှင့်နေ[illegible]တာကို မြင်ရသည်။ ဟင် . . လီယိုနာဒိုပါရောလား . .။ သူဝမ်းသာအားရ [illegible]အော်လိုက်သည်။ "ဟေ့လူ ခင်ဗျား အရောင်တွေ ဘယ်လိုစပ်တာလဲ . ."။ [illegible]ယိုနာဒိုက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကို [illegible]သသ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ "ဆင်မီနော့" ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ "ဟုတ်တာပေါ့၊ [illegible]ကျောင်းကြီးဘေးက ရေကန်လေးထဲကို လီဇာတစ်ယောက် ခုန်ချသွားတာ။ အော်-လီယိုနာဒိုကြီးက သူ့ရဲ့ မိုနာလီဇာကို ရှာပုံတော်ဖွင့်နေတာကိုး . ."

မိုနာလီဇာ ခုန်ချသွားခဲ့သည်ဆိုသော ရေကန်လေးနားအရောက်တွင် [illegible]တစ်စုံတစ်ယောက် ရေထဲမှ ခုန်ထွက်လာသည်။ ရေတွေရွှဲနေသော ဆံပင်တွေ[illegible] ဖယ်လိုက်တော့မှ မျက်နှာအစစ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ "ဟင် သမီး . .၊ သမီးလေး မာရှာ . ."

"မာရှာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်။ မာရီလေ . . မာရိုပါရှင့်"

သမီးက သူ့ကို လက်ပြရင်း အဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။ သူသည် နောက်သို့ လိုက်ဖို့ကြိုးစားစဉ်မှာပင် သူလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က [illegible] ဆွဲလိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ [illegible] "ပွတ်ရှကင်"ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်ကိုပြေးမလို့လဲ၊ ဘာဆိုတာ [illegible] ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့အသံက ကဗျာရွတ်သည်နှင့် မတူ။ စစ်သေနာပတိတစ်ဦး၏ အမိန့်ပေးသံလို တင်းမာခက်ထန်လှသည်။ သူ့လက်ထဲ တင်းတင်းဆုပ်ထားသော ဖြောင်းတိုသေနတ်မှာ သူ့ကဗျာတွေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အကျည်းတန်လှသည်။

ကဗျာဆရာ ပွတ်ရှကင်ကို သူကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ရင်းမှ ပြက္ခဒိန်ရက်တွေကို တွက်နေမိသည်။ "အင်း ဒီနေ့ ၂၁ ရက် ဆိုတော့ . . ၊ ဇီရာနဲ့တွေ့ဖို့ သုံးရက်ပဲလိုတော့တယ်" တွေးမိတော့ ပျော်သလို လိုရှိလာသည်။

"ဘယ်ကလာ ၂၁ ရက်ရမှာလဲ၊ ၁၉ ရက်ပါဗျ . ."

သူ ဗိုလော့ယာကို ဒေါသတကြီးကြည့်လိုက်သည်။ "ဒီနေ့မှ ၁၉ ရက် ဆိုတော့ ဇီရာနဲ့တွေ့ဖို့ နောက်ထပ် (၆) ရက်ကြီးများတောင် စောင့်ရဦးမှာပါလား . ." သူစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗိုလော့ယာမှာ ဗိုလော့ယာမဟုတ်တော့ဘဲ၊ အိုင်ဗင်ဖြစ်သွားသည်။ အိုင်ဗင်က သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပါတီကော်မတီ အစည်းအဝေးထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။

"လူဆိုတာ အိမ်နဲ့နေရတာကွ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စက်ရုံက အရေးအကြီးဆုံး"

သူတို့နှစ်ယောက် ငြိုင်အော်နေကြစဉ်မှာပင် စက်ရုံဘက်မှ မီးတောက်မီးလျှံတွေ လျှံကျလာသည်။ တစ်ဆို့ခြောက်ကပ်နေသော လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်၍ သူအော်လိုက်သည်။

"ဟေ့လူ၊ ငြိမ်းလိုက်၊ အမြန်ငြိမ်းလိုက် . ."

ဆိုကိုလော့စကီး၏ အသံနက်ကြီးကြောင့် ဗိုလော့ယာ လန့်သွားသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ကာလိုက်သည်။ "ဒီလူကြီး မီးရောင်နဲ့ အိပ်လို့မရဘူးထင်ပါရဲ့ . ." ခုတင်နားတိုးကြည့်လိုက်တော့ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဆီမန်းမန်းသလို တလှုပ်လှုပ် . . ။ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်တော့မှ 'မာရှာ' ဆိုသော နာမည်လေးကို မပီမသ ကြားရသည်။

"မာရှာ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . ။ သူ့မိန်းမလား။ နေပါဦး။ ဒီလူကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာကော ရှိလို့လား . ." တွေးမိရင်းက ပြုံးရသေးသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ဆိုကိုလော့စကီးကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆံပင်တွေ မုတ်ဆိတ်တွေ ဖွာရော်နေပြီ။ မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းတွေမှာလည်း ခပ်

နက်နက်ထိုးထားသော ထယ်သွားရာတွေလို အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ချွေးစို့နေသော သူ့မျက်နှာမှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပြန်သည်။

"အင်း-ဒီလူကြီးဖျားသွားတာ ငါ့ကြောင့်များလား။ ငါမပြောသင့်တာတွေ ပြောလိုက်မိလို့လား . ." တွေးမိတော့ စိတ်ထဲကမကောင်း။ ဆိုကိုလော့စကီး မျက်နှာထက်မှ ချွေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ငေးနေမိသည်။ မိုးလင်းလို့ လင်းမှန်းပင်မသိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒေါက်တာ ဂရီကော့ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်က လူနာကို စမ်းသပ်ရင်း မျက်နှာပျက်နေရာ ဗိုလော့ယာမှာ အခြေအနေမကောင်းလှမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

"ပါမောက္ခ ဘေးကော့(ဖ)ကို ခေါ်ဖို့ လိုမယ်ကွ . ."

ဗိုလော့ယာ မြို့သို့ပြေးရပြန်သည်။ ပါမောက္ခ ဘေးကော့(ဖ)နှင့် ဒေါက်တာဂရီကော့တို့ ဆိုကိုလော့စကီးကို စမ်းသပ်ကြပြန်သည်။ နောက်စကားတွေ အကြာကြီးပြောကြသည်။ သူတို့ပြောသော ဆေးပညာဝေါဟာရတွေကို နားမလည်သည့်တိုင် သူတို့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်၍ ဗိုလော့ယာမှာ စိုးရိမ်နေရသည်။

"ဆေးရုံတင်ရင် ကောင်းမလား"

ပါမောက္ခ ဘေးကော့(ဖ)က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"သူ့ကို ဘယ်မှမရွှေ့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးထားတာ ပိုကောင်းမယ်ဗျာ။ သူ့အတွက် သူနာပြုတစ်ယောက် မရနိုင်ဘူးလား . ."

ဒေါက်တာဂရီကော့က သူ့သူနာပြုဆရာမ 'ဘယ်ရီခင်နာ' ကို လွှတ်ပေးသည်။ ထိုနေ့ညနေရောက်မှ ဗိုလော့ယာအိမ်ပြန်ဖြစ်သည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသောသူ့ကို ငေးရင်း ဆွန်ယာက ခုံငြမ်းသည်။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုကို"

သူဘာမှပြန်မဖြေပါ။ သူ့အခန်းသို့ တန်းဝင်ပြီး၊ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

■

နောက်ထပ်နှစ်ရက်လုံးလုံး ဆိုကိုလော့စကီး သတိ... တတိယနေ့ မနက်ရောက်တော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခါတိုင်းလို အအိပ်လွန်သွားသည်ဟု ထင်နေသည်။ "ဒုက္ခပဲ အလုပ်နောက်ကျ တော့မယ်" တွေးရင်းက အိပ်ရာဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ စမ်းလိုက်သည်။ သူ့နာရီကို စားပွဲပေါ်မှာထားနေကျ။ သို့သော် နာရီကို မစမ်းမိ။ ဆေးပုလင်းတို့သာ ဝင်တိုက်မိသည်။ ဒီတော့မှ သူ့အဖြစ်ကို သဘောပေါက်ရတော့သည်။ "ဟုင်၊ ငါဖျားနာတာပါလား။ ဒေါက်တာ ဂရိုကော့လာတယ်။ ဆေးထိုးတယ်" ရှေ့ဆက် စဉ်းစားလို့မရ။ သူ့ခေါင်းထဲကရော၊ ရင်ထဲကပါ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ "အင်း- ဗိုလော့ယာလည်း လာသေးတယ်။ သူက ပြောတာပဲ။ ငါဖျားနေပြီတဲ့ . . ။ ဟာ-မီးတွေ . . မီးတွေ . ."

သူ့မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လီယိုနာဗိုဒါဗင်ချီ ပန်းချီကားတွေအကြောင်း ပြောကြတာမှတ်မိသည်။ နောက် အိုင်ဗင်အကြောင်း လည်း ပြောကြသေးဟန်တူသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ခါးသက်သက်ဖြစ်လာဆဲ၊ အိုင်ဗင်၏မျက်နှာကြီးကို စိတ်မသက်သာစွာ မြင်နေရပြန်သည်။ သူ့ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။ သူ့ခေါင်းကြီးမှာ ဘယ် တုန်းကနှင့် မတူအောင် အလေးကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်က မရည်ရွယ်ပါဘဲ နှင့် သူ့နှုတ်က ညည်းလိုက်မိဟန်တူသည်။

သူ့အသံကြောင့် "ဘယ်ရီခင်နာ" သူ့ခုတင်ဘေးရောက်လာသည်။ သူ လှုးလဲထဖို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် သတိလစ်သွားပြန် သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သတိပြန်လည်လာတော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ သူ့ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဗီရာ့မျက်နှာကို တန်းမြင်ရသည်။ ဗီရာ့မျက်နှာ ပေါ်မှ စိုးရိမ်ဧသာ့ကကို မြင်ရတော့ သူ့အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည်။ သို့နှင့် တိုင် စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းဝမှာပင် တစ်ဆို့ကျန်ရစ်သည်။

"ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနော်၊ ဘာစကားမှ မပြောပါနဲ့ . . ."

ဆိုကိုလော့စကီး၏ တစ်သက်တာ ကြားခဲ့ဖူးသမျှ စကားတွေထဲတွင် အချိုဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

* * *

အခန်း(၁၃)

စိုက်ချိန်ပျိုးချိန်သို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် စုပေါင်းလယ်ယာတိုင်း လုပ်အား လိုတတ်သည်မှာ စစ်ကြီးပြီးကတည်းက ရှိလာခဲ့သော အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့်အမျှ မြို့ပေါ်စက်ရုံမှ လုပ်အားပေးများခေါ်ရသည်မှာ လည်း ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤအချိန်ရောက်ပြီဆိုတိုင်း၊ စက်ရုံတာဝန် ရှိသူတွေရော၊ စုပေါင်းလယ်ယာတာဝန်ခံများပါ ခေါင်းစားရလေ့ရှိသည်။ ဤ သည်ကို သိနေသော ဆီဘတ်ဇော့အနေနှင့် နိုဝင်ဘာလ လောက်ကတည်းက အိုင်ဗင်ကို ကြိုသတိပေးထားခဲ့ဖူးသည်။

"ယာတောကို လူလွှတ်ရဦးမှာနော် . . ။ ဘယ်သူကိုလွှတ်ဖို့ စိတ်ကူး ထားလဲ စက်ရုံမှူး"

အိုင်ဗင်က သူ့ကို ခပ်မှုန်မှုန်ပြန်ကြည့်ရင်း ခဗ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြော သည်။

"အိုး- ခင်ဗျားကလည်း အရေးမကြီးတာ အရေးလုပ်နေ စိုက်ချိန် ပျိုးချိန်က အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲဟာ . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောသာပြောရသော်လည်း ဆီဘတ်ဖော့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သိပ်မျှော်လင့်လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ယာတောအနေနှင့် ဟန်ရေးပြ လုပ်အားပေးတွေကို လိုချင်မည်မဟုတ်။ တကယ် ခါးချိုးအလုပ်လုပ်မည့်သူတွေသာ လိုချင်မှာသေချာသည်။ အိုင်ဗင်ဘက်ကလည်း စက်ရုံမှာ ဘာမှသုံးစားမရသော လူပေါ်ကြော့တွေကိုသာ လွှတ်ဖို့များသည်။ ဤအတွက် စက်ရုံမှူး အိုင်ဗင်တို့ အပြစ်တင်ဖို့ကလည်း ခပ်ခက်ခက်။ သူတို့စက်ရုံမှာ ထွန်စက် စက်ရုံနှစ်ခုနှင့် လယ်ယာသုံးစက်ကိရိယာ ရောင်းဝယ်ရေးအဖွဲ့ တစ်ခုအတွက် ရွှေ့လျားစက် ခါးပတ်တွေ ထုတ်လုပ်ပေးနေရသည်။ အချိန်မီ လျာထားချက်ပြည့်အောင် မထုတ်လုပ်နိုင်လျှင် စက်ရုံမှူးတာဝန်သာဖြစ်ရာ တကယ်အလုပ်လုပ်မည့်သူတွေကို မည်သည့်အတွက်မှ ဖဲ့ပေးချင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

"အေးလေ .. ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ပဲ ဖြေရှင်းရမှာပေါ့ .."

ဆုံးဖြတ်ပြီး သူတို့ဌာနမှူး လက်ဟာကော့နှင့် တိုင်ပင်သည်။ လက်ဟာကော့မှာ တကယ့်အလုပ်သမားကောင်း။ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလည်း ကျွမ်းသည်။ ပို၍ အဆင်သင့်သည်မှာ တစ်လတန်သည်၊ နှစ်လတန်သည်ဖြစ်စေ အိုင်ဗင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရလျှင် ကံကောင်းလှပြီဟု ထင်ထားသူဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် လက်ဟာကော့ကိုယ်တိုင်က ထွန်စက်စခန်းသို့ လုပ်အားသွားပေးဖို့ အဆိုပြုလာသည်။ သည်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း အိုင်ဗင်က ဒေါသတကြီးအော်သည်။

"ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မသွားရဘူး"

စက်ရုံပါတီစိတ်၊ မြေယာတာဝန်ခံ ဆီဘတ်ဖော့မှာ အိုင်ဗင်ကို ခပ်ရှိန်ရှိန်ဖြစ်သည့်တိုင် ငြိမ်နေလို့မဖြစ်။ စုပေါင်းလယ်ယာဘက်မှ လုပ်အားပေး မရသည့်အတွက် အရေးဆိုလာလျှင် တာဝန်ခံဖြေရှင်းရမည့်သူမှာ အိုင်ဗင်မဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် မျက်တောင်လေးပေကလတ်၊ ပေကလတ်နှင့် အရဲကိုးပြောရသည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စက်ရုံမှူး။ စုပေါင်းလယ်ယာက လူလွှတ်ပေးဖို့ တောင်းနေပြီ"

အိုင်ဗင်က ဘာမှပြန်မပြော။ တစ်စုံတစ်ခုကို အပူတပြင်း စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ အတန်ငယ်ကြာတော့မှ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး၍ ဝမ်းသာအားရဆိုသည်။

"ဟုတ်ပြီ- ချီရော့ကို လွှတ်လိုက်။ ဒီကောင် ထွန်စက်မောင်းတတ်

ချီရော့မှာ နာမည်ကျော် ယမကာလုလင်။ အိုင်ဗင်အနေနှင့် အလုပ်ထုတ်ပစ်ချင်သော်လည်း၊ တခြားလူကြီးတွေ ဝိုင်းတားနေ၍ စက်ရုံမှာ အပိုပစ္စည်းတစ်ခုလို ကျန်ရစ်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့လိုလူမျိုးကို စုပေါင်းလယ်ယာဘက်မှ ယူချင်မည်မဟုတ်။ ဒါကို ဆီဘတ်ဖော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ .."

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ တစ်စက်မှ မသောက်တော့ပါဘူးလို့ သူကိုယ်တိုင် ကတိပေးထားတာပဲဟာ။ သူ့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အခွင့်အရေးပေးကြည့်တာပေါ့ဗျာ ..။ ကိုင်း ကိုင်း ..၊ သူ့ကိုလွှတ်ဖို့သာ စီစဉ်ပေတော့ ..။ ဟုတ်ပြီလား .."။

သည်လိုနှင့် ဆီဘတ်ဖော့ကပင် ချီရော့ကို ဖျောင်းဖျရတော့သည်။

"ကိုင်း- ချီရော့ရေ ယာတောကိုသွားလိုက် ..။ ဟုတ်ပြီလား ..။ ခင်းကြည့်မရတဲ့ အိုင်ဗင်ကြီးနဲ့ ဝေးသွားတာပေါ့ကွာ ..။ ဟုတ်ဖူးလား .."

ချီရော့က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ဆဲလို့အားရတော့မှ လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

"သွားဆိုလည်း သွားရမှာပေါ့ဗျာ။ ကောင်းပါတယ်။ ကို(လ)ဟော့(ဇ)က ကျုပ်ဇာတိပဲ ..။ ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ရတာပေါ့"

ကို(လ)ဟော့(ဇ)မှာ လီနာ့မိခင် အန်တိုနီယာပတ်ဗလိုနာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အနီရောင်လမ်း စုပေါင်းလယ်ယာရှိရာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်ကပင် ကို(လ)ဟော့(ဇ)သို့ ရွာသားဟောင်းကြီး ဘဲ(လ)တင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘဲ(လ)ကင်မှာ စစ်ကြီးပြီးကတည်းက ရွာကိုတစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့။ လစ်သူ့ယေးနီးယားတွင် သစ်ခုတ်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ အခုမှ ကိုယ့်ရွာမှာကိုယ် ခေါင်းချချင်သည်ဆိုပြီး ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဘဲ(လ)ကင့် အိမ်ပြန်ခရီးကို အန်တိုနီယာအပါအဝင် အားလုံးက ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့စုပေါင်းလယ်ယာမှာ အမြဲတမ်း လုပ်အားလိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့တွင် စိုက်ပျိုးမြေ ဟက်တာပေါင်း ကိုးထောင်ကျော်ရှိသည်။ ကျွဲနွားကောင်ရေ သုံးထောင်ခန့်ရှိသည်။ မွေးမြူရေးခြံ၊ သစ်သီးခြံနှင့် ပျားမွေးမြူရေးဌာနလည်း ရှိသေးသည်။ သို့နှင့်တိုင် ကလေးတွေရော၊ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေကိုပါ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်[illegible] မှ အလုပ်လုပ်မည့်သူက ၁၆၃ ယောက်တိတိသာရှိသည်။ ဤလို[illegible] မျိုးတွင် ဘဲ(လ)ကင်လို လက်ကြောတင်းတင်း အလုပ်လုပ်[illegible] ရောက်လာသည်မှာ အန်တိုနီယာအတွက် တကယ့်ကို [illegible] မစခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘဲ(လ)ကင်မှာ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနေတတ်သော်လည်း ရိုးရှင်းသည်။ ကြိုးစားသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာခိုင်းခိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် တုံ့ပြန်တတ်သော်လည်း စိတ်ပါလက်ပါနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ပေးတတ်သည်။

"အင်း .. နောက်ထပ် ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ ..။ စဉ်းစားထားကြ" အငေါ်တူးပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ သိမ်းကျုံးလုပ်တတ်သည်။ စက်ရုံမှ လွှတ်ပေးသော လယ်မင်းသားအယောက်တစ်ရာထက် ဘဲ(လ)ကင်လိုလူမျိုး တစ်ယောက်ရသည်က အဆတစ်ရာသာသည်ကို အန်တိုနီယာ ကောင်းကောင်း သိသည်။

ထိုနှစ်အတွက် အန်တိုနီယာမှာ ကံဇာတာတက်လာဟန်တူပါသည်။ ဘဲ(လ)ကင်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင်၊ အဘွားအို ရေဒီယာနိုဗာက သူမကိုလာတွေ့ပြီး တိုင်ပင်သည်။

"ကျုပ်သားလေး ဆာဟာကို တော်သိတယ်မို့လား၊ အခုခေတ် မော်စကိုမှာ ရောက်နေတာလေ ..။ သူက ရွာပြန်လာချင်လို့တဲ့ ..၊ အဲဒါ ခေါ်လိုက်ရမလားလို့ ..။ တော်ကို လာတိုင်ပင်တာ .."

"အို- ခေါ်လိုက်ပါ။ ဒီမှာ လုပ်အားလိုနေတာပဲဟာ၊ ခေါ်လိုက်၊ ခေါ်လိုက် .. မြန်မြန်ခေါ်လိုက်"

ဆာဟာမှာ မော်စကိုရှိ သမဝါယမတစ်ခုတွင် တာလီစာရေးဝင်လုပ်နေသူ ..။ သူ့အသက်က ငယ်သေးသော်လည်း၊ ကျန်းမာရေးက မကောင်း။ ဆရာဝန်က သူ့ကို လေကောင်းလေသန့်ရနိုင်မည့် ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုခုတွင် သွားရောက်အနားယူသင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ သူကျင်လည်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆရာဝန်အကြံပြုသည်နှင့် ပြောင်းပြန် ..။ သူတို့ အလုပ်လုပ်ရသော မြေအောက်ခန်းမှာ အမြဲတစေ သားရေနံ့ဖြင့် ပုပ်ဟောင်နေသည်။ အခြားပုံကျ အလုပ်သမားတွေနှင့်ပေါင်းပြီး ငှားနေကြသော မြေအောက်ခန်းမှာလည်း အလုပ်ခွင်နှင့် ပိန်မသာ၊ လိမ်မသာ ..။ စိုစွတ်သည်။ မှောင်မိုက်သည်။ နံစော်သည် ..။ သို့ဖြင့် ဆာဟာမှာ အလုပ်မှထွက်ပြီး ရွာပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မော်စကိုတွင် အနေကြာခဲ့၍လား မဆိုနိုင်။ ဆာဟာမှာ ဟိတ်ဟန်များသည်။ လေကြီးလေကျယ် ပြောချင်သည်။ တစ်ဖက်လူစိတ်ဝင်စား၊ မစားမသိ သူပြောချင်ရာ စွတ်ပြောတတ်သည်။ သူရွာပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက် မရှိတရှိမှာပင် သူ့စရိုက်ကို တစ်ရွာလုံးက သိကုန်သည်။

"ဒရက်(ဝ)ဒင်မှာ ကျုပ်တို့ တပ်ခွဲ စခန်းချထားတုန်းကပေါ့ဗျာ။ (တကယ်တော့ ဆာဟာမှာ တပ်ထဲသို့ တစ်ခါမှ မဝင်စဖူး)။ သိုးမကြီးတစ်ကောင်က သိုးလေးခြောက်ကောင် မွေးတယ်ဗျ ..၊ သိလား။ ကြက်သားအုပ်ကြီးတွေ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ဖူးတယ်မို့လား။ ကြက်မကြီးသွားရာနောက် ကြက်ပေါက်စလေးတွေ လိုက်နေတာလေ။ အခု သိုးပေါက်လေးခြောက်ကောင်က သိုးမကြီးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းတယ်ဗျ .."

ပရိသတ်က သူ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြုံး၍သာ ကြည့်နေသည်။ ဒါကိုပင် သဘောကျနေသည်ထင်၍ နောက်ထပ်ပုံပြင်တစ်ခု စပြန်သည်။

"မော်စကိုစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တုန်းကလည်း (ဆာဟာမှာ မည်သည့်စက်ရုံတွင်မှ အလုပ်မလုပ်ဖူးပါ) ဗိုမင်က ကျွန်တော့်ကို ဘဲဥတစ်လုံးပေးခဲ့တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အားရှိသွားအောင် သောက်လိုက်တဲ့ ..။ ခင်ဗျားတို့ မယုံမရှိနဲ့ အဲဒီဘဲဥက နှစ်တစ်ရာကျော်ပြီဗျ၊ သူ့အမေ ဘဲမကြီးဆိုရင် အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးကို ကောင်းကောင်းမီခဲ့တာပေါ့ ..။ အဲဒီ နှစ်တစ်ရာဘဲဥကို သောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ ..။ အားတွေရှိသွားလိုက်တာ ..၊ ကြည့်ကြစမ်း .."

ဆာဟာက ပိန်တာရိုးလက်ချောင်းကို မြှောက်ပြီး မရှိသော ကြွက်သားတွေကို ညွှန်ပြသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် စိတ်တိုတက်သော ဘဲ(လ)ကင်ကြီးက သူ့ကို ထဟောက်သည်။

"အားရှိရင်လည်း အလုပ်လုပ်လေဗျာ ..၊ ဘာကြောင့် လေပေါနေတာလဲ .."

"ခဏလေးဗျ .. ခဏလေး။ အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပွတ်ရှကင်ကိုသိလား ..။ ကဗျာဆရာကြီးလေဗျာ။ ကဗျာဆရာပွတ်ရှကင်"

စင်စစ် ပွတ်ရှကင်၏ ကဗျာတွေကို သူတစ်ခါမှ ဖတ်ဖူးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ရွာသားတွေ အထင်ကြီးအောင် ကြားဖူးတာတွေ လျှောက်ပြော[illegible]ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မျက်စိနောက်လာဟန်တူသော ဘဲ(လ)ကင်ကြီးက [illegible] တောတော့သည်။

"ဘယ်က ပွတ်ရှကင်လဲ။ မင်းအဖေလား .."

"ကျုပ်အဖေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကဗျာဆရာအားလုံးရဲ့ [illegible] တော့လေ ..။ ဒါတွေပြောလည်း ခင်ဗျားတို့သိမှ မဟုတ်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီ ပွတ်ရှကင်ရဲ့ အုံတ်ဂူမှာ ကျုပ် လွမ်းသူ့ပန်းခွေ သွားချတယ်ဗျ။ အဲဒါ[illegible] သူတို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ထားပါလေရော . .။ သောက်ကျိုးနည်းကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှ[illegible] ပါဗျာ . .။ ခင်ဗျားတို့ကို ပြလိုက်စမ်းချင်တယ် . .”

အားရပါးရပြောပြီး သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခပ်ကြွားကြွား ကြည့်လိုက်[illegible] တော့၊ သူ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ရိပ်မှ သူ့ကိုစူးစူး[illegible] ကြည့်နေသော စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌ အန်တိုနီယာတစ်ယောက်ကိုသာ မြ[illegible] ရသည်။ သူမကိုမြင်၍ စောစောက သူ့ဘေးရှိလူတွေ တော်ရာရှောင်ပြေးတ[illegible] သည်ကို သူမသိ။ ပြောရလျှင် အန်တိုနီယာကိုပင် သူမသိ. .။ သို့သော် သူမ[illegible] မျက်နှာထားတင်းတင်းကိုတော့ လန့်သွားသည်။ “အင်း- အလုပ်တစ် ခုခုတော့ ရှာလုပ်မှဖြစ်တော့မယ် . .” တွေးရင်းမှ ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့် သည်။

“အင်း- ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့သာ တော်သေးရဲ့။ ကျန်းမာရေး မျာ့ကောင်းရင် ဘယ်လောက်များ လေပန်းလိုက်မလဲ . .”

အန်တိုနီယာစိတ်ထဲမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးနေစဥ်မှာပင် ဆာဟာ က နွားတင်းကုပ်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းလိုက်သည်။ ဘာမျှမကြာသော ကာလငယ် တစ်ခုအတွင်းမှာပင် နွားတင်းကုပ်တစ်ခုလုံး သန့်သွားသည်။ နောက်-အစည်း အဝေးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ကျိုးနေသော စားပွဲတစ်လုံးကို ပြင်ပြန်သည်။ “အင်း- လက်သမားလည်း လုပ်တတ်တာပဲ . .”။ အန်တိုနီယာ ကျေနပ်သွား သည်။ “ဒီကလေးက လေပေါပေမယ့် အလုပ်တော့ လုပ်သားပဲ . .။

သည်လိုနှင့် သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆာယာတစ်ယောက် စုပေါင်းလယ် ယာနှင့် အသားကျသွားသည်။ အားလုံးက သူ့ကိုခင်ကြသည်။ ဆာဟာမှာ ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း အလုပ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ထိုထက် သူ့ကာ ကားလည်းမောင်းတတ်ပြန်ရာ ဒရိုင်ဘာမရှိသော စုပေါင်းလယ်ယာပိုင် လော်ရီ ကားကြီးအတွက် အဆင်ပြေသွားတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေသူမှာ “ချီရှော့”။ သူမရောက်မီကတည်းက စုပေါင်းလယ်ယာတစ်ခုလုံး သူ့အကြောင်းကို ကြားပြီးဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း အိပ်ရာထ အရက်နှင့် မျက်နှာသစ်၍ ညရောက်တော့လည်း အရက်နှင့်ပင် အိပ်ရာဝင်ဂတ်သည့် သူ့အကျင့်မှာ မကြားချင်အဆုံး။ ချီရှော့တို့ မှူးယစ်ရမ်း ကား၍ ကလပ်အဆောက်အအုံ မီးလောင်တော့မလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုပင် လူ တိုင်းသိပြီးဖြစ်သည်။ အန်တိုနီယာမှာ ချီရှော့လို အရက်သမားမျိုးကိုမှ ရွေးလွှတ်

[illegible]သော သမက်ဖြစ်သူ အိုင်ဗင်ကိုသာ ဒေါသဖြစ်ရင်း၊ ချီရှော့ရောက်အလာကို [illegible]ဘာထိတ်ထိတ် မျှော်နေရသည်။

ကို(လ)ယော့(ဇ)သို့ ပထမဆုံး ရောက်သည့်နေ့ကမူ ချီရှော့မျက်နှာ [illegible] ငူငူငိုင်ငိုင်။ တကယ့်ကို မခုပ်တတ်သည့် ကြောင်လေးတစ်ကောင်လို [illegible]ချက်သားကောင်းနေသည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့တည်ငြိမ်မှုမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ [illegible]င် မခံ။ ညနေ နေဝင်ချိန်ရောက်သည်နှင့် ချီရှော့ဖခင် အရက်သမားအိုကြီး [illegible] သူ့သား အရက်သမားအကောင်းစားလေးကို ဗော့ဒကါတစ်ပိုင်းနှင့် ဂုဏ်ပြု [illegible]ဆိုတော့သည်။ အရက်ဝင်သွားသည်နှင့် ချီရှော့မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းလန်း သွားသည်။ နောက်တစ်ခွက် ဝင်သွားတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက် လာသည်။ တတိယခွက် ဝင်သွားပြီးသောအခါတွင်မူ သူ့ပါးစပ်က အယုတ္တ အနတ္တတွေ အကုန်ထွက်တော့သည်။

“နေစမ်းပါဦးသားရဲ့၊ သားဘယ်သူ့ကို ဆဲနေတာလဲ . .”

သူ့အမေက မေးလိုက်တော့မှ သူ့ဒေါသတွေ ထွက်ပေါက်ရသွားတော့ သည်။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ အမေရ၊ ဟို အိုင်ဗင်ယူလာဗီလော့ဆိုတဲ့ မကောင်း ဆိုးဝါးကောင်ကြီးပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး ယုတ်ကန်းပုံကတော့ လွန်တယ် အမေ၊ တကယ့်ကို လွန်တာ . .။ ဘာစက်ရုံမှူးလဲ။ အလကား ပုပ်ပုပ်စပ်စပ်ငနဲကြီး . .။ ကျုပ်အရက်သောက်တာ၊ သောက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီငနဲကြီးကို မကျေနပ်လို့ သောက်တာ၊ သိရဲ့လား . .”။

သူ့အသံကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ ဝိုင်းလာသည်။ ပရိသတ်ရှိလာ တော့ သူပိုအားတက်သွားသည်။ ဗော့ဒကါကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်မော့ရင်း၊ သူ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို သွန်ချပစ်တော့သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆိုရင်၊ သူ့မိန်းမအဒေါ်ခေါက် ခေါက်ကတောင် သည်းမခံတော့ဘူးဗျ။ အခု ဒီကောင်ကြီးကို သူ့မိန်းမက [illegible] ပစ်သွားပြီလေဗျာ . .။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးလား . .”

“ဟင် သူ့မိန်းမက တို့ရွာက လီနာလေး မဟုတ်လား . .”

မိန်းမတစ်ယောက်က စိတ်မကောင်းသံနှင့် ဝင်[illegible] အားလုံး လီနာတို့ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသွားသည်ကို [illegible] . .။

“ဟုတ်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး [illegible] ပေါ့ . .။ ခင်ဗျားတို့ လီနာ့အဖေကြီးတို့ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရုပ်တွေ ပန်းပုထုနေတတ်တဲ့ စိတ်မနှံ့တဲ့ အဘိုးကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဝက်ရုပ်တစ်ရုပ် လုပ်ပေးဖူးသေးတယ်။ သူလုပ်တဲ့ ဝက်ရုပ်က သူ့သမက်အတိုင်းပဲ နှုတ်ခမ်းကိုထော်လို့ . ."

အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကမူ လီနာ့အတွက် စာနာစကားဆိုသည်။

"ဟယ် လီနာလေး သနားပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း . ."

"ဘာသနားစရာရှိလို့လဲဗျာ။ စက်ရုံမှူးကတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်တာ ကောင်းတယ်"

ဒီတစ်ခါ သူ့သားစကားကိုမူ ချီရော့မိခင်ကြီးက လိုက်လိုက်လှဲလှဲ သဘောတူသည်။ သူမမှာ အန်တိုနီယာကို တစ်စက်လေးမှ ကြည့်ရသူမဟုတ်။ "ဟင်း- မိန်းမက၊ ဟိုလူဩဇာပေး၊ ဒီလူဩဇာပေးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေလဲ မသိဘူး။ ငါ့ယောက်ျား အရက်သောက်တာ၊ ဒင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ပြောရတာလဲ။ သူ့လင်ကတော့ ဘာမို့လဲ၊ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ အရူး . .။ ကောင်းတယ် အခု ဒင်းသမီး လင်ပစ်မဖြစ်ပြီ။ နက်ဖြန်ခါမှ ဒင်းမျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး သွားသတင်းပေးရဦးမယ် . ." စိတ်ကူးထဲမှာပင် ကျေနပ်မဆုံး ရှိလှပြီ။

သမီး လီနာ့အကြောင်းကို အန်တိုနီယာကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ သိရသေးသည်မဟုတ်ပါ။ လီနာကိုယ်တိုင်က သူ့အမေ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်၍ တမင်အကြောင်းမကြားခြင်းဖြစ်သည်။ တလောကပင် လီနာ့ဆီမှ စာတစ်စောင်ရပါသေးသည်။ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေမပါ။ ကျန်းမာကြောင်း နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ သမီးလေးရှုရာ ရုပ်ပုံတွေ ကောင်းကောင်းဆွဲတတ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်တွေများနေ၍ စာရှည်ရှည် မရေးတော့ကြောင်း . . စသဖြင့်။ သို့ဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ချီရော့မိခင်ကြီး ပြောပြတော့မှသာ အလန့်တကြား သိရတော့သည်။

ချီရော့မိခင်ကြီးမှာ နောက်တစ်နေ့ လင်းအားကြီးမှာပင် သကာရည်လူးထားသော မျက်နှာနှင့် အန်တိုနီယာဆီ ရောက်လာသည်။ အိမ်ထဲမရောက်သေးမီကပင် သူမအသံစာစာကို ကြားနေရသည် . .။

"ကျွန်မသားလေး ပြန်ရောက်လာပြီရှင့် . .။ အစ်မကြီး သိပြီးပြီလား . ."

"ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ လုပ်အားနည်းနေတော့ လူငယ်တစ်ယောက် တိုးလာတာ အားရှိစရာပေါ့ . ."

အန်တိုနီယာဘက်က ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ပြန်ပြောရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မသက်မသာစိတ်နှင့် တွေးနေရသည်။ "အင်း- ဒီမိန်းမ အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ ငါ့အိမ် ရောက်မလာလောက်ဘူး။ ဘာများစကားရှုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့် . ." သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရပါ။ ချီရော့၏ မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်က သတင်းဦးသတင်းထူးကို ပြောချင်လွန်း၍ ပါးစပ်တရွရွဖြစ်လှပြီ . .။

"ဒါထက် အစ်မကြီးသမီးကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား။ စာလေး ဘာလေးကော မလာဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တလောကပဲ စာတစ်စောင်လာသေးတယ်။ အလုပ်များနေလို့ ရွာမပြန်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကျောင်းဆရာမအလုပ်အပြင် ဝါဒဖြန့်ချိရေးပါ တွဲလုပ်နေတယ်ဆိုလားပဲ . ."

အဘွားကြီးက အန်တိုနီယာနား တိုးလာသည်။ စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် အသံအက်အက်နှင့် ပြောသည်။

"အင်း တို့အစ်မကြီး ဘာမှ မသိရှာသေးပါလားနော် . ."

အန်တိုနီယာစိတ်မှာ ထင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် မေးခွန်းတစ်ခု ခုန်ထွက်သွားသည်။

"ဘာလဲ . ."

အဘွားကြီးက မရှိသော မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ရင်း တမင်လုပ်ထားသော အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောပြသည်။

"အစ်မကြီး သိသင့်တယ်ထင်လို့သာ ပြောရတာပါ။ မပြောချင်ပါဘူးရှင် . .။ ကျွန်မလည်း သားဆီက သိရတာပါ။ အခု လီနာလေး သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွဲသွားပြီတဲ့ . .။ ခမျာမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေရှာလှမလဲနော် . . အင်း၊ ဒုက္ခ . . ဒုက္ခ . ."

အန်တိုနီယာ နားထဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ရှိသွားသည်။ လဲပြိုလုလုဖြစ်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းပြန်မတ်ပြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရသည်။ "မဖြစ်နိုင်ဘူး . .၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး . ."

"တရားနဲ့ဖြေပါ အစ်မကြီးရယ် . .၊ တွေ့ဆုံ ကြုံတွေ့ [illegible] တဲ့ . .။ အင်း . . အနိစ္စ . . အနိစ္စ . ."

မယုံကြည်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ် [illegible] ဖြစ်ခဲ့သော အန်တိုနီယာမှာ တစ်နေ့တုန်း [illegible] ခိုင်တော့သော လင်သားဖြစ်သူတို့လည်း ဘာမှ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စောစော ဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ဘယ်လိုမှ အိပ်မရ . . ။ ကြားခဲ့ရသော သတင်း သာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် လှည့်ပတ်တွေးနေမိသည်။

"ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချီရှော့လို အရက်သမားစကားကို ငါဘာ ဖြစ်လို့ ယုံရမှာလဲ . . "

နောက်ဆုံးအကြိမ် လီနာပြန်လာစဉ်က သူ့ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက် သော မကျေမနပ် စကားတွေကို ပြန်တွေးမိတော့ . . ၊ 'တကယ်များဖြစ်နေ ပြီလား . . ' ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရပြန်သည်။ "နေပါဦး၊ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ငါ့ကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားရတာလဲ . . ။ ခုတော့ သူများပြောမှ ငါ သိရတာ . . ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာနော် . . " တွေးမိတော့ ဒေါသဖြစ် ရပြန်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ လီနာ့ဆီ သွားရမယ်။ ဒီတော့မှ ကြားရတဲ့ သတင်း မှန်မမှန် သေချာသိရမှာ . . ။ ဟုတ်ခဲ့ရင် ရှုရာလေးကို ငါခေါ်ခဲ့ရမယ်။ ကောင်မ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေမှာ . . ၊ မိုက်လိုက်တဲ့ လီနာ ရယ် . . "

မိုးလင်းခါနီးမှ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ရောင်နီ လာသည်နှင့် မြို့ကိုထွက်ခဲ့သည်။ မွန်းမတည့်မီမှာပင် ဗီရာတို့အိမ် ရောက်သွား သည်။ လီနာမရှိ၊ စာကြည့်တိုက်သွားနေသည်။ ဗီရာလည်းမရှိ၊ လူနာတစ် ယောက်ကို သွားကြည့်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ အန်တိုနီယာကို ထွက်တွေ့သော ဂိုရှိကော့(ဖ)၏ အိမ်ဖော်မလေးမှာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ယမ်းနေသည်။

"ပြောစမ်းပါ၊ ဒီမှာ လီနာနေတယ်မို့လား . . "

ရှုရာလေးမှာ သူ့အဘွားကို မှတ်မိဟန်မတူ။ အိမ်ဖော်ကလေးမ၏ ဂါဝန်နောက်တွင် ပုန်းရင်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် လီနာပြန်ရောက်လာသည်။ သည်တော့မှ အန်တိုနီယာမှာလည်း တစ်ချိန်လုံး မျိုသိပ်ခဲ့ရသမျှ ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ ပွင့်ကျကုန်တော့သည်။

"အမလေး- ငါ့သမီးလေး တော်လှ၊ ယောက်မမြင်းစီးထွက်ဆိုတဲ့ မိန်းမ . . ၊ ဟင် မိလီနာ . . ။ ညည်းသိပ်တော်တာပေါ့လေ။ ငါညည်းအမေ ပါအေ့။ ညည်းအမေတစ်ယောက်လုံး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါသေးလားဆိုတာ ညည်းသတိမှ ရသေးရဲ့လား"

မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ဗလုံးဗထွေးအော်သည်။ လီနာကို ဆွဲသည်။ ရိုက်သည်။ လီနာမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်။ အမေ့ကို တွေ

တွေကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ရှုရာလေး အလန့်တကြား ထငိုတော့မှ အန်တိုနီ ယာဒေါသတွေ အရှိန်လျော့သွားတော့သည်။ သူ့မြေးကို ထွေးပွေ့ရင်း ချော့ရ သည်။ ရှုရာလေးမှာ အမေ့မျက်နှာတစ်လှည့်၊ အဘွားမျက်နှာတစ်လှည့်ကြည့် ရင်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေရှာသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ . . ။ ငါ့မြေးကို ငါခေါ်သွားမယ်။ ဟိုမှာညည်း အဖေအတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့။ သူက ကလေးတော်နေတာ။ သူ့မြေး လေးကို တစ်ချိန်လုံး 'တ'နေတာ။ ပြီးတော့ ညည်းမှာလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကလေးကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မြေးကို ငါနဲ့ထည့်လိုက် . . ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှ ညည်းလာတွေ့ပေါ့ . . "

လီနာမှာ ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြော စရာမရှိတော့သလို ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာနေသည်။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသော သမီးကိုကြည့်ရင်း အန်တိုနီယာ ဒေါသတွေ တစ်ကျော့လည်လာ ပြန်သည်။

"ညည်း အတော် အသည်းမာတဲ့ မိန်းမပဲ လီနာ၊ ဒီလောက် အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ငါအမေတစ်ယောက်လုံးကို တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ နေနိုင်လိုက် တာ။ သူများတွေ နားမဆံ့တော့မှ ငါ့မှာ ငါ့သမီးအကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့တာ။ အခု ညည်းအကြောင်းတွေ ငါ့ကို ဘယ်သူက လာပြောတယ်မှတ်လဲ . . ။ ဟိုကောင် ချီရှော့ဆိုတဲ့ အရက်သမားက ပြောတာ။ ခုလောက်ဆို တစ်ရွာလုံး သိနေလောက်ပြီပေါ့ . . ။ အဲဒီ အရက်သမားအမေဆိုရင်လည်း ငါ့ကို အပြစ် ဆော်ဖို့ အမြဲချောင်းနေတာ . . ။ ညည်းကြောင့် ငါ့မှာ ဘယ်လောက် အရှက် ရခဲ့သလဲ လီနာ . . "

"အမေ သမီးကို စိတ်ဆိုးနေတာလား . . ",

ပြောတော့မှ ဒေါသက နှစ်ဆတိုးသွားသည်။

"စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ စိတ်နာတာ၊ စိတ်နာတာ . . ။ အမေ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာမှ သိခွင့်မရလို့ စိတ်နာတာ . . "

အားရပါးရ ငိုလိုက်တော့မှ အထိုက်အသင့် သက်သာရ ရသွားသည်။ မြေးလေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိတကွဲ ဖြစ်ရရှာသော ကလေးငယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

"နေပါဦး၊ သူ့အဖေကကော သူ့သမီးကို လာမတွေ့ဘူးလား . . "

"သူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သမီးနဲ့တွေ့ခွင့်ရှိပါတယ်၊ သူက ကိုတော့ ချစ်ပါတယ်။ ဟိုနေ့ကတောင် သမီးအတွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်သေးတယ်။ သူတို့သားအဖ သံယောဇဉ်ကြောင့် သမီးလည်း ခုလောက် ကြာအောင် ကြိတ်မှိတ်နေခဲ့တာပါ . . "

"နေပါဦး၊ ငါကပဲ ညည်းကို ဒီလူနဲ့ ရိုက်ပေးစားခဲ့တာလား . .။ ညည်းတို့ဘာသာ ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ယူခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ အစကတော့ ညည်းပဲ ညည်းအကောင်က နားလည်မှုရှိပါတယ်ဆို . .။ ဆိုရှယ်လစ်လုပ်သားကောင်း ကြီးပါဆို . .။ အခု ကလေးတစ်ယောက်ရတော့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"

လီနာ့မှာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပြန်။ မျက်ရည်တွေသာ သွင်သွင်စီးကျ လာသည်။ သမီးမျက်ရည်တွေကို မြင်ရတော့ အန်တိုနီယာ့ ဒေါသတွေ အရည် ပျော်သွားရတော့သည်။ ဘာပဲပြောပြော၊ အားလုံးလွန်ခဲ့ပြီ။ ဘာမှ ပြင်လို့မရ နိုင်တော့ . .။ သမီးကို တတ်နိုင်သလောက် အားပေးရုံသာရှိတော့သည်။

"ကိုင်း-ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါပြီ သမီးရယ်။ သမီးကိုလည်း အပြစ် မတင်ချင်တော့ပါဘူး။ အမေ့ကို ဘာမှ မတိုင်ပင်လို့ စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုပါ"

သည်တော့မှ လီနာမှာ အမေ့ရင်ခွင်ပြေးဝင်ပြီး အားရပါးရ ငိုမိတော့ သည်။ အမေ့မျက်နှာကိုငေးကြည့်ရင်း အားကိုးတကြီးမေးမိသည်။

"သမီးမှားသလား အမေ . . .။ သမီးကိုပြောစမ်းပါ။ သမီးမှားသလား လို့ . . "

"မမှားပါဘူး သမီးရယ် . .။ ငါ့သမီးမှားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးရဲ့ လူကို အမေအရင်ကတည်းက သဘောတွေ့လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကိုယ် တိုင်ချစ်လို့ ရွေးခဲ့တဲ့သူမို့သာ အမေဘာမှ မပြောခဲ့တာပါ . . "

"သမီး သူ့ကို မချစ်တော့ဘူးအမေ . .။ ချစ်လို့မရတော့ဘူး . . "

"ထားပါတော့ သမီးရယ်။ ခုချိန်မှာ ချစ်-မချစ်ဆိုတာထက် အပြန် အလှန် နားလည်မှုရှိဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ သမီးလူဟာ တစ်ဖက်သားကို နားလည်မှုမပေးတတ်မှန်း၊ အမေ အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိပါတယ်။ သမီး တို့ အိမ်ထောင်ဦးတုန်းက အမေတို့နဲ့ အတူလိုက်နေဖူးတာပဲလေ . .။ အဲဒီတုန်း က အမေ သူ့ကိုပြောဖူးတယ်။ 'မင်းတို့စက်ရုံ စတိုးဆိုင်ကလည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါလား' လို့။ 'အလုပ်သမားတွေ မြို့တက်ဈေးဝယ်ရတော့ အချိန်လည်းကုန်၊ ငွေလည်းကုန်တာပေါ့' လို့ . .။ အဲဒီတော့ သမီးလူက အမေ့ကို ဘာပြန်ပြော တယ်ထင်လဲ . .။ "ကျွန်တော်က စက်ရုံတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နေရတာ အမေ။ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးကိစ္စ ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ဘူး" တဲ့လေ။ အင်း- အဲဒီ ကတည်းက အမေသိလိုက်တယ်။ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ကိစ္စကိုပဲ သိတဲ့လူ။ သူများ

ကိစ္စ မစာနာတတ်တဲ့သူဆိုတာ . .။ ဒီလောက် အတ္တကြီးတဲ့လူမျိုးဟာ သူ့ ကိုယ်သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်ဘူးသမီး။ အဲဒါ အမေသိတယ်"

လီနာအမေ့စကားတွေကို တအံ့တဩ နားထောင်နေမိသည်။ အမေ့ ကိုလည်း တိုးလို့ လေးစားမိသည်။ အန်တိုနီယာက သမီးဆံနွယ်တွေကို လက် နှင့်သပ်ရင်း အသံအေးအေးနှင့် ဆက်ပြောနေသည်။

"နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံသေးတယ်။ အဲဒီနေ့က အမေနဲ့ သူနဲ့ စက်ရုံ ကားနဲ့ ဈေးသွားကြတာလေ။ သမီးမှတ်မိလား မသိဘူး။ ကားထွက်ခါနီးမှာ လူတစ်ယောက် အူယားဖားယားနဲ့ ပြေးလာတယ်သမီးရဲ့။ သူ့မိန်းမ မီးဖွားခါနီး မို့ ဆေးရုံကို ကားကြုံလိုက်ပါရစေတဲ့ . .။ ဒီတော့ သမီးယောက်ျားက မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ငေါက်လွှတ်တယ်လေ . .။ 'ဟေ့ ဒီကားက စက်ရုံအတွက်ကွ၊ ဗိုက်ကြီးသည်တွေအတွက် မဟုတ်ဘူး'တဲ့ . .။ ပြောရက်လိုက်တာ။ အမေ လည်း မနေနိုင်တာနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။ 'ကလေးမလေး မီးဖွားခါနီးကွယ်၊ ဒုက္ခ ရောက်နေပါမယ်'လို့။ အဲဒီတော့ ဒင်းက အားရပါးရ အော်ရယ်ပြီး၊ အခုလိုပြော ဘယ် သမီးရဲ့ . .။ 'မပူပါနဲ့ အမေရယ်။ ဒရိုင်ဘာကို ငါးရူဘယ်လောက် ပေးလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ' တဲ့ . .။ အင်း- သမီးက ဒီလို လူမျိုးကိုမှ ဆိုရှယ်လစ်လုပ်သားကောင်းထင်ခဲ့တာကိုး . . "

အန်တိုနီယာမှာ အနှစ်နှစ်အလလ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော သမက်နှင့် ပတ်သက်သည့် မကျေနပ်ချက်ကို အားရပါးရ ဖွင့်ဟလိုက်ရ၍ ရင်ထဲပေါ့သွား သည်။

"ဒါနဲ့များ အမေရယ်။ သမီးသူ့ကို မကျေနပ်တဲ့အကြောင်း ပြောတုန်း က အမေ ဘာကြောင့် သမီးကို ငေါက်ခဲ့ရတာလဲ . . "

လီနာကပြောတော့၊ အန်တိုနီယာကိုယ်တိုင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင် . .။

"ဒါတော့ သမီးရယ်။ ဘယ်မအေက ကိုယ့်သမီးကို အိမ်ထောင်ပျက် စေချင်မှာလဲ။ အင်း- တို့များ မိန်းမသားဘဝဆိုတာကလည်း 'တည်မိတဲ့ [illegible] လင်းတ နား-နား' ဆိုသလိုကိုး . . "

"သမီးတော့ အဲဒီအယူအဆကြီးကို မကြိုက်ပါဘူး . . "

"အေးလေ- မကြိုက်လို့ဘဲ၊ အခု သမီးကိုယ်တိုင် [illegible]"

"အမေ သမီးကို စိတ်ဆိုးတုန်းလား . . "

"မဆိုးတော့ပါဘူး သမီးရယ် . .။ [illegible] တောင်းပန်ပါရစေ . . "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမေကလည်း ကိုယ့်သမီးကို တောင်းပန်စရာလား .."

"အေး-အမေ့ကို အမေလိုသတ်မှတ်ရင် နောင် သမီးရင်ထဲမှာ ဘာပဲ ရှိရှိ အမေ့ကို အရင်ဆုံး ဖွင့်ပြောပါနော် .."

အမေ့စကားက လီနာ့ရင်ကို 'ဒိန်း' ကနဲ ဝင်ဆောင့်သည်။ "အမေ သမီးရင်ထဲကို ဟင်းလင်းမြင်နေရပြီလား .." ဝန်ခံရလျှင် ဒီမိထရီနှင့်ဆုံခဲ့သော ဟမ်းမလက်ညကတည်းက လီနာရင်မှာ တလှပ်လှပ်ခါနေခဲ့သည်။ ဆွေးရိပ်သန်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့မရ။ သူနှင့် ပတ်သက်သော ဗီရာ့မှတ်ချက်စကားကိုလည်း ရှက်ရွံ့စွာနှင့်ပင် ကြည်နူးနေမိသည်။ "သူ့ဘက်ကလည်း မင်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတာပါကွာ .."တဲ့။

သမီးလေး ရှုရာ မျက်နှာကို မြင်ပြန်တော့လည်း ဒီမိထရီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ "မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး သူရယ် .."

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင်တော့ ဘဝကို အစက ပြန်စလိုက်ချင်ပါသည်။ သူမကလည်း ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကျောင်းသူမလေးဖြစ်မည်။ သူကလည်း ကျောင်းသားအရွယ် ..။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်စကားတွေ မဝ တမ်းပြောကြမည်။ လမ်းလျှောက်မည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ ပြဇာတ်တွေကြည့်မည်။ စာအုပ်တွေအကြောင်း အပြန်အလှန်ပြောကြမည်။ အတွေးနှင့်ပင် ရင်မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါသည်။

"ရင်ထဲမှ ထိုအတွေးတွေကို အမေသိများသွားလေပြီလား .." မဖြစ်နိုင်ပါ။ "အတွေးဆိုတာ ရင်ထဲမှာသာ ရှိတာပါ။ မျက်နှာပေါ် စာရေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ .." အကယ်၍ ရင်ထဲက အတွေးတွေကို အမေဖတ်တတ်မည်ဆိုလျှင်ကော ..။ "ငါ အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမလား .." ရင်ထဲမှ စိတ်ကူးကို ဦးနှောက်က အပြင်းအတန် ကန့်ကွက်နေသည်။ "မဖြစ်ပါဘူး၊ အမေငါ့ကို ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ့အတွက် အချစ်ဆိုတာ အရေးမှ မကြီးတာ။ ငါ့အတွက်ရော ..။ အင်း- ငါ့အတွက်လည်း အချစ်ဟာ နံပါတ်တစ် မဖြစ်သင့်တော့ပါဘူးလေ ..။ သမီးလေးပဲ နံပါတ်တစ် ဖြစ်ရမယ် .. သမီးလေး"။

အမေက သမီးကို ခေါ်သွားဖို့ ပြောခဲ့သည်ကို "ဖျတ်ခနဲ" သတိရလိုက်မိသည်။ "ငါသမီးကို ခွဲနိုင်ပါ့မလား .."။ မနက်အိပ်ရာထ သမီးမျက်နှာ မမြင်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်း ..။ "အမေကြီး၊ မအိပ်ဘဲနဲ့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ သမီးသိတယ်နော် .." သမီးအသံစာစာလေးကို ပြန်ကြားနေမိပြန်သည်။

"ဟဲ့ သမီးလီနာ၊ အမေပြောတာ ကြားရဲ့လား"

အမေ့အသံကို ကြားတော့မှ အတွေးတွေထဲက မနည်းလူးလဲထရသည်။

"ဘာလဲ အမေ၊ အမေဘာပြောလိုက်တာလဲ .."

"အော်- နက်ဖြန်ခါ အမေပြန်ရင် ရှုရာလေးကို ခေါ်သွားမယ်လို့"

လီနာ့ရင်ထဲ မောသွားသည်။ အမေ့စကားကိုလည်း မပယ်ရှားချင်။ သမီးလေးကိုလည်း မခွဲနိုင် ..။

"မပြောတတ်တော့ဘူး အမေရယ်။ သမီးလည်း ရှုရာလေးကို မခွဲနိုင်ဘူး .."

အန်တိုနီယာဆီမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မသက်မသာ ကြားလိုက်ရသည်။ အမေတစ်ယောက်အနေနှင့် သမီးအတွက် စာနာမိသည်၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အဘွားတစ်ယောက်အနေနှင့် မြေးကလေးကိုလည်း စိတ်မချနိုင်ပြန်။

"သမီးကို အမေ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုရာလေးအတွက် စဉ်းစားပါ။ သမီးအလုပ်သွားနေရင် ကလေးမှာ အဖော်မဲ့နေမှာပေါ့။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ လူကြီးရင်အုပ်မကွာ ရှိသင့်တယ်သမီး။ ပြီးတော့ သမီးအဖေ ..။ သူ့ခမျာ သူ့မြေးလေးကို မျှော်နေရှာတာ။ ဟိုတလောကပဲ ကြွေ့ရုပ် ထုထားသေးတယ်။ သူ့မြေးကို ပေးမလို့တဲ့လေ ..။ အမေ့သဘောကတော့ သူတို့ မြေးအဘိုးကို အတူနေစေချင်တယ် သမီးရယ်"

အမေ့ကို လှိုက်ကနဲ သတိရမိပြန်သည်။ သမီးလေးနှင့် မခွဲရက်သည့်တိုင် လီနာ့တွင် ငြင်းဆန်အား မရှိတော့ ..။

"သဘောပဲ အမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးတော့ ခေါ်မထားနဲ့နော် ..၊ သမီး နွေကျောင်းပိတ်ရက် ရှုရာလေးကို လာခေါ်မှာ .."

"အေးပါ-အေးပါ၊ သမီးသဘောပါ .."

"ဒါနဲ့ အမေက နက်ဖြန်ခါ ပြန်တော့မလို့လား၊ [illegible] ခိုက်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေပါဦးလား အမေရယ်၊ သမီး အမေနဲ့ စကား ပြောလို့ မဝသေးဘူး .."

လီနာ့ အမေ့ရင်ခွင် ထိုးဝင်နွဲ့လိုက်သည်။ [illegible] ထွေးပွေ့ရင်း ခေါင်းခါသည်၊

"မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ် ..၊ ရွာမှာက [illegible] ခဲ့ရတာ။ ဒီကြားထဲ ဟိုမူးကောင် ခိုနေတာ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိတ်မချပါဘူး။ အင်း-ဒီအကောင် တို့ဆီရောက်လာတာ၊ သမီးအကောင် အိုင်ဗင်ရဲ့ ကျေးဇူးလေ။ ဟင်း မကောင်းကျောင်းပို့။ ဘာမှ သုံးစားမရရင်၊ စုပေါင်းလယ်ယာပို့ကရော . ."

သားအမိနှစ်ယောက် ငိုအားထက်၊ ရယ်အားသန် ဖြစ်ရပြန်သည်။

"ကိုင်း- ကိုင်း၊ သမီးအိပ်တော့။ ငါ့သမီးလေး တစ်နေကုန် ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့ ပင်ပန်းလှပြီ . ."

လီနာမှာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသည်။ အမေ့ရင်ခွင်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်ပြီး အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ အမေနှင့် သမီးလေး ရှုရာကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့တော့မှ မျက်ရည်မကျအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။ ရှုရာလေးမှာ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသော သမီးမျက်နှာလေးကို တဝကြီးကြည့်ရင်း မျက်ရည်စို့ချင်လာပြန်သည်။ ကားထွက်ခါနီးတော့မှ အမေက လီနာ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

"သမီး အမေ့ကို ပြောစရာရှိသေးလား . ."

လီနာ့ရင်ထဲ နင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ စကားပင် မဆိုနိုင်။ မျက်နှာညိုညိုနှင့် ခေါင်းသာယမ်းပြလိုက်ရသည်။ အမေနှင့် သမီးလေးကို သယ်ဆောင်သွားသော ၁၁တ်(စ)ကားကြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့မှ အားရပါးရ ငိုရတော့သည်။

"သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ် . ."

* * *

အခန်း(၁၄)

ထိုတစ်ညကို အိုင်ဗင်ယူလာဗီလော့တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုညနေထိ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် အားတက်ရှင်လန်းနေခဲ့သေးသည်ကို မှတ်မိနေသည်။ ယေဂိုရော့(ဗ)ကမ္ဘူ၊ ဆိုကိုလော့စကီး၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် သူတို့အစီအစဉ်တွေ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာလေမည်လားစိတ်ပူနေသည်။ ခါတိုင်းဆို အခက်အခဲတွေကိုသာ တွေးလေ့ရှိသော ဒီမိထနိုင်သည်ပင် ဒီတစ်ခါ အိုင်ဗင်နှင့် အမြင်တူသည်။ လာမည့် မေတစ်ရက်ဆိုလျှင် သူတို့ စက်ပုံစံအသစ် အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မည်။ ထိုနေ့မှာပင် လူသိရှင်ကြားထုတ်ပြန်ကြေညာတော့မည်။ သူတို့ အောင်မြင်မှုမှာ သူတို့ခရိုင်အတွက်သာမက တစ်တိုင်းပြည်လုံးအတွက် အရေးကြီးသည်။ သတင်းစာထဲပါမှာ ဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုမှပင် အသံလွှင့်ပေးချင် ပေးဦးမည်။ ဒါဆို အိုင်ဗင်တို့ ခေါင်းခေါက် စိုးပေါက် ဖြစ်ပြန်ပြီပေါ့ . .။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညနေစာကို အိမ်မှာပဲ တစ်ယောက်ထဲ စားလိုက်သည်။ ထောပတ်ထူထူသုတ်ထားသော ပေါင်မုန့်ပေါ် အသားကက်သလိတ်တွေ ဖြူးလိုက်ရာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အရသာရှိလှသည်။ 'ဂရက်ရှာ' က ဟင်းချက်ကောင်း။ အာသာပြေသွားသော ရသအာရုံကြောင့် သူ့မျက်နှာကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ သူ့စိတ်တွေလည်း သွက်လက်ရွှင်လန်းနေသည်။ သူစက်ရုံသို့ ပထမဆုံး ရောက်လာသည့်နေ့ကို ပြန်တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က သုံးခဲ့ကြသော စက်တွေ၊ ရွေ့လျားစက်ခါးပတ်တွေဆိုလျှင် အခု သုံးနေတာတွေနှင့် ဘာမှ မဆိုင် . .။ သူ့စားပွဲပေါ် တင်ထားသော ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသည့် သတ္တုကရားနှင့် စစ်ကြိုခေတ် မြေကရားတွေလို ကွာချင်တိုင်း ကွာသည်။ သူ့ဘဝ၏ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုများနှင့်အပြိုင်၊ သူ့စက်ရုံလည်း တိုးတက်လာသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် . .။ ဒါကို ဘယ်သူ ငြင်းမည်နည်း . .။ သေချာသည်။ မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်။

ညစာ စားပြီးသည့်တိုင် အားရကျေနပ်စိတ်က အရှိန်မကုန်။ သည်လိုညမျိုးကို အိပ်ပစ်လိုက်ရမှာ နှမြောသည်။ အရသာရှိသော ညစာကိုစားပြီး အရသာရှိသော စာကိုဖတ်ရလျှင် စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူးလို့ ပိုကောင်းမည်ထင်သည်။ သည်စိတ်ကူးနှင့် နီးရာစာတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ 'အိုဂိုနစ်ကော့'၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့်ဝတ္ထုကို စဖတ်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုသော စတိုးဆိုင်မန်နေဂျာအကြောင်း . .။ ဝတ္ထုဆုံးတော့ သူတို့လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ပြောင်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ငနဲတွေဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအရည်မရ အဖတ်မရတွေ ရေးကြတာလဲ . ."

စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စာအုပ်ကို လွှင့်ပစ်သည်။ "နေပါဦး၊ အချစ်ဆိုတာကြီးက ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးလို့လဲ . .။ ဘော်ရှိဗစ်တစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုတာ လိုလို့လား . ."။ "ခေတ်ရှေ့"က ဟောပြောဖူးသည်။ "မြို့ဈေးမှာ ငါးသလောက်တွေ ရတယ်တဲ့ . ."။ "အင်း၊ တို့ဆီမှာတော့ ပုစွန်လုံးပဲ စားရတာ . .။ ငါးသလောက်စားရရင်တော့ လျှာအပြောင်းအလဲဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့ . ."။

တွေးရင်းက ပြုံးလိုက်မိသည်။ "ငါ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ရရင် ကောင်းမလား . ."အတွေးထဲမှာပင် အဆင်မပြေလှပါ။ သူ့လို စက်ရုံမှူး တစ်

ယောက်အနေနှင့် ဘယ်မျက်နှာထားဖြင့် မိန်းမပိုးမည်နည်း။ ဟို-ပန်းချီဆရာဦးလောယာလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ချိန်းတွေ့ပြီး ပန်းစည်းတွေ ဘာတွေပေးရဦးမှာလား . .။ လီနာနှင့်သူ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်မှာ ဘာမှမကြာလှသေး။ အချိန်တော့ ယူရဦးမည်ထင်သည်။

"ဦးနှောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကိုလိုချင်ရင် အရုပ်ဆိုးတဲ့သူ ရှာယူ"တဲ့ . .။ ဘယ်သူ့စကားမှန်းတော့ မသိ။ သူ့ခေါင်းထဲ စွဲနေသည်။ လှပသော လီနာ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။ ဟုတ်သည် လီနာက အလွန်လှသည်။ ဦးနှောက်တော့ မရှိ။ အပေါစားဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး၊ အညံ့စားစိတ်ကူးတွေပဲ ဒင်းခေါင်းထဲမှာရှိတာ။ "ဒီမိန်းမ သူ့တပည့်တွေကို ဘယ်လိုများ စာသင်ပေးမလဲ၊ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ လီနာ့အတွက် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန် . .။ "တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါက လွှမ်းဖျားလွှမ်းနာကျတတ်တဲ့ ခပ်ချာချာယောကျ်ားမဟုတ်လို့ . ."။

၁၁ နာရီထိုးခါနီးတော့ ရေဒီယိုဖွင့်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာ့သတင်းကိုတော့ နားမထောင်လို့မဖြစ်။ ဒါမှ ပါတီအစည်းအဝေးတွေမှာ ပြောစရာစကားရှိမည်။ "ချက်နိုင်ငံ မိုင်းအလုပ်သမားတွေက ဆိုရှယ်လစ်တာဝန်သစ်တွေ ထမ်းဆောင်နေကြပြီ" ဆိုပါလား။ ဘော်လီဘီးယားတွင်မူ သတ္တုထုတ်လုပ်ရေး အကြီးအကျယ် ကျနေပြီ။ "ဒါ-စနစ်နှစ်ခုရဲ့ ကွာခြားချက်ပေါ့" စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချရင်း ကျေနပ်သွားသည်။ အီဂျစ်သတင်းဌာနမှ နိုင်ငံခြားကုန်သွယ်ရေးကို တံခါးဖွင့်တော့မည်ဟု ကြေညာသွားသည်။ "အင်း- ဒီအာရပ်တွေဟာ သာပေါင်းညာစားတွေ . ."။

သတင်းပြီးတော့ မိုးလေဝသ ကြေညာချက်လာသည်။ အိုင်ဗင်မှာ မိုးလေဝသသတင်းဆိုလျှင် စနေနေ့တွင်သာ နားထောင်လေ့ရှိသည်။ အကျင့်ဖြစ်နေ၍ နားထောင်မိသော်လည်း ဘယ်တော့မှ ယုံသည်တော့ မဟုတ်။ "ခေတ်ရှေ့" ကို မကြာခဏပြောဖူးသည်။ "မိုးလေကင်းစင်ပြီး ရာသီဥတုသာယာမယ်ဆိုရင် စိတ်သာချပေရော့ ရဲဘော်ကြီးရေ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိုးမိပြီး ကြွက်စုတ်လေးတွေဖြစ်မှာ သေချာတယ် . ."

ဒီနေ့က တနင်္လာနေ့။ သူနားထောင်နေကျရက် မဟုတ်။ သို့နှင့်တိုင် လိုင်းမပြောင်းချင်တော့၍ စိတ်မပါ လက်မပါ ဆက်နားထောင်နေသည်။ "အင်း-ဒါပြီးရင်တော့ သီချင်းတွေလာမှာပါ . ." အရေးကြီးသော သတင်း[illegible] လားမသိ။ မိုးလေဝသကြေညာသူက တစ်ခုတည်းသောသတင်းကိုပင် [illegible] ထပ်ခါ ကြေညာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဗော့ဒဂါခရိုင်၊ အလယ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းဒေသများတွင် ယခု အချိန်မှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မိုးသက်လေပြင်းများ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်း မုန်တိုင်းကျစဉ် မြေပြင်လေပြင်မိုင်မှာ . ."။

သူ အားရပါးရ သမ်းဝေလိုက်သည်။ မိုးလေဝသ ကြေညာသည့် အမျိုးသမီးကို အော်ဆဲလိုက်သည်။ "အလကား ဖြီးလုံးဖြန်းလုံးတွေ . ."

တေးဂီတ အစီအစဉ်ရောက်တော့မှ သူ့စိတ်တွေ ပြန်ကြည်သွားသည်။ သူအလွတ်ရသော သံပြိုင်ပိုဒ်ကို လိုက်လို့ပင် ဆိုမိသေးသည်။

"တရွေ့ရွေ့နဲ့ တို့ခြေလှမ်းများ ရွေ့ကို . .
တစ်နေ့နေ့တော့ ရောက်မယ်၊ လျှောက်တဲ့လမ်းရေ . ."

သီချင်းဆုံးတော့ သူအိပ်ငိုက်ချင်လာသည်။ အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ နောက် ဖိနပ်ကြိုးကိုဖြေသည်။ သူ အိပ်ရာဆီရောက်တော့ လီနာမရှိတော့မှန်း သတိရလိုက်ရာ ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာ ကျန်ရစ်သည်။

မိုးမသောက်မီ တစ်နာရီအလိုလောက်တွင် ဘာကယ့်ကို မုန်တိုင်းလာတော့သည်။ 'ဝုန်း' ဆိုသော အသံနက်ကြီးကို ကြားလိုက်ရရာ အိုင်ဗင်အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထမိသည်။ "ဘာလဲဟ . ." သူ့အိမ်တံခါးကို တစ်ယောက်ယောက်က ချိုးဖျက်နေပြီထင်သည်။ အဝတ်အစားကို ကပျာကယာဝတ်ပြီး၊ အပြင်ကို ပြေးထွက်လိုက်တော့ မုန်တိုင်းကသူ့ကို ကြိုနှင့်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ ဘုဇပတ်ပင်ကြီးမှာ အမြစ်မှကျွတ်ထွက်ပြီး ဒရဝမ်တဲလေးပေါ် ပိနေသည်။ "စက်ရုံ" . .။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စက်ရုံကို ချက်ချင်းသတိရမိသည်။ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မိုးထဲလေထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သို့နှင့်တိုင် လေပြင်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းနေသည်သို့ရှိရာ ခရီးကမတွင် . .။ ရှေ့တိုးဖို့နေနေသာသာ နောက်လန်မကျအောင် မနည်းထိန်းနေရသည်။

ဆေးရုံနားရောက်တော့ ပျာယာခတ်နေသော ယေဂိုရော့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် . .။ ပါးစပ်က ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ်၊ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိ။

"ဟေ့လူ ဘာဖြစ်တာလဲ . ."

အိုင်ဗင်က အားရှိအားကုန် အော်လိုက်သည်။ ယေဂိုရော့အသံက မသဲမကွဲ . .။ ထိုမသဲမကွဲအသံကပင် အိုင်ဗင့်ဝယ်ဓာဇ်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ရှိသည်။

"အလုပ်သမား တန်းလျားတွေ ပြိုကုန်ပြီ"

"ဟာ . ."

ယေဂိုရော့ကို တွန်းဖယ်ပြီး အလုပ်သမားတန်းလျားတွေရှိရာ တန်းပြေးသည်။ မုန်တိုင်းက ဒေါသတကြီးထန်ဆဲ။ သစ်ပင်တွေ၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို တွန်းလှဲပစ်သည်။ အမိုးတွေကို ထိုးလှန်သည်။ သစ်သားတိုင်တွေ တဝုန်းဝုန်း ပြိုကြနေသလို၊ သွပ်ပြားတွေ မိုးပေါ် ပျံနေသည်။ မိုး၊ လေနှင့် အပျက်အစီးများကြားတွင် ဟိုဒီပြေးနေကြသော သွေးပျက်ချောက်ချားနေသော အလုပ်သမားများ . .။ ချွန်မြခါးသက်သော မိုးနှင်းစက်တွေက သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး အရှိန်နှင့် လာရိုက်နေသည်။

အိုင်ဗင်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်။ မုန်တိုင်းကို သူအမိန့်ပေးလို့မရ။ စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ငိုင်ငိုင်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေမိသည်မသိ။ မုန်တိုင်းငြိမ်စပြုမှ ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေကို သတိပြုမိသည်။

"သောက်ကျိုးနည်း ကြမ်းလိုက်တဲ့ မုန်တိုင်းကွာ၊ ငါတစ်သက် ဒီလောက်ပြင်းတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး . ."

လူတစ်ယောက်၏ အသံ။

"၁၉၀၈ ခုနှစ် မုန်တိုင်းက ဒီထက်ပိုဆိုးတယ်ကွ . .။ အဲဒီနေ့က ငါမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ . ."။

နောက်တစ်ယောက်အသံ။ အရေးထဲ ငြင်းနေကြဟန်တူသည်။ အိုင်ဗင်မှာ သူတို့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်။ မုန်စိုင်းကို ဒေါသဖြစ်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်လာသည်။ ခရိုင်တော်တော်များများကို တစ်ပြိုင်နက် ဖြတ်သွားသော မုန်တိုင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မုန်တိုင်းရောက်ရာနေရာတိုင်း ခုလိုပဲ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိပါလိမ့်မည်။ သို့နှင့်တိုင် အိုင်ဗင်မှာ မုန်တိုင်းကို သဘာဝတရားဟုမမြင်။ "ကျိန်စာ" တစ်ခုလို ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူ့ကို မနာလိုသူ၊ သူ့ကို မုန်းသူများက၊ ဝိုင်းဝန်း ကျိန်စာတိုက်လိုက်လေသည်လား . .။ မတွေးဘဲ မနေနိုင် . .။ "ဟုတ်တယ်။ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ငါ့ကို အိမ်ရှေ့က ဘုဇပတ်ပင်ကြီးလို အမြစ်က လှန်လှဲဖို့ တမင်လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာဖြစ်လိမ့်မယ် . ."

ဆောက်လက်စ စက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကို သတိရလိုက်မိတော့ ပြေးရပြန်သည်။ 'ဘုရားသိကြားမလို့ ဘာမှ မပျက်စီးပါစေနဲ့ . .'။ ကာလ တာရှည် မေ့လျော့ထားခဲ့သော ဘုရားကို အားကိုးတကြီး တမိသည်။ သူ ဆု တောင်းမပြည့်ပါ။ အရောင်းဆိုင်မှာ အမိုးအကာတွေ ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့ အရိုးစုကြီးတစ်ခုလို ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်သည်။ သွားပြီ . .၊ အလုပ်သမားတန်း လျားတွေထက် မိမိကိုယ်တိုင် ဦးစားပေးဆောက်စေခဲ့သော အဆောက်အအုံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကျန်ရစ်တော့ . . ။ ဘယ်သူကမှ မုန်တိုင်းကို အပြစ်တင်ကြမည်မဟုတ်။ မိမိကိုသာ လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးကြပေတော့မည်။ "ပြီးမှာပေါ့၊ အလုပ်သမားတန်းလျားတွေဆောက်ဖို့ နေ့ရွှေ့ လရွှေ့လုပ်ခဲ့တာကိုး။ တို့ကို အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်တာ မုန်တိုင်းမဟုတ်ဘူးကွ။ စက်ရုံမှူး . . ။ အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့ ရဲသားကြီး"။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သဲရမဲရစီးသလို သူအလုပ်တွေ ဖိလုပ်သည်။ အပျက်အစီးတွေ ရှင်းခိုင်းသည်။ အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့တွေကို နေရာချပေးရသည်။ မိသားစုကိုးခုကိုသာ နေရာပေးနိုင်သည်။ လူများစုကြီးအတွက် နေစရာမရှိ။ မြို့နယ်ပါတီကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး "ဥရာကော့" ဆီကို ဖုန်းဆက်ရသည်။

"ဒီမှာ မုန်တိုင်းက အတော်ပြင်းတယ် ရဲဘော်အတွင်းရေးမှူး၊ အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ သူတွေအတွက် ယာယီတဲတွေ ထိုးပေးရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကူပါဦး . ."

"ခင်ဗျား စောစောက ဘာမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မထားဘူးလား"

တစ်ဖက်မှ အသံမှာ စိတ်မရှည်သလို၊ အပြစ်ရှာချင်သလို။ သူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

"မနေ့ညက မိုးလေဝသ သတိပေးကြေညာချက်လာတာပဲ။ ခင်ဗျား ပေါ့တာ၊ ခင်ဗျားအပြစ် . ."

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက် လှည့်ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ပခုံးကို တမင်ဝင်တိုက်သော လူတစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး၊ တံတွေးကို ပစ်ခနဲထွေးသည်။

"ဘယ်လိုလဲ . . ။ ခင်ဗျားကြီး မြင်ချင်တာ ဒါပဲမို့လား . ."

သူ့အသံစူးရဲရဲနှင့် သူ့မျက်နှာလုံးအကြည့်ကို အိုင်ဗင်ရင်မဆိုင်ရဲ။ ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပြေးရသည်။

"အမယ်လေး- သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ ခွေးလိုဖြစ်ပါပြီ၊ စက်ရုံမှူးကြီးရဲ့ ကယ်ပါဦး"

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုမင် ပင်နိုဂရာဒေါ့(ဖ)၏ မိန်းမကြီးဖြစ်နေသည်။

"ကိုင်း- ခင်ဗျားတို့ မိသားစု၊ ကျုပ်အိမ်လာနေကြဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဒါပဲတတ်နိုင်တယ် . ."

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောရင်း၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌ အဘိုးကြီးကမူ သူ့ကို စာနာနိုင်လိမ့်မည်ထင်သည်။

"အလုပ်သမားတွေအတွက်၊ နေစရာ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးရမယ်

ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ သစ်သားတိုင်တွေက ပြန်သုံးလို့ရပါတယ်။ သွပ်ပြားတွေကတော့ အားလုံး လိမ်ကောက်ကုန်ပြီ။ သွပ်ပြားသုံးတန်လောက် အမြန်ဆုံးထုတ်ပေးပါဗျာ . ."။

မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌက စိတ်မသက်မသာ ခေါင်းခါသည်။

"အေးဗျာ . . ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး"

သွားပြီ . . ။ သူရိပ်မိလိုက်ပြီ။ သူ့ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီ။

"အိုင်ဗင်ယူလာဗီလော့" ဆိုသော ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ကို သူတို့ သားသတ်ရုံ ပို့ကြတော့မည် . . ။ "ငါဘာလုပ်မလဲ . . ။ ဘာလုပ်ရမလဲ . ."။

■

သည်လိုနှင့် ခြောက်ရက်ကြာသွားသည်။ ဘာမှအကြောင်းမထူး။ ဘာဖြစ်မလဲ ထိုင်စောင့်နေရသည်မှာ ရင်မောစရာကောင်းလှသည်။ အိုင်ဗင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်ချင်သည်။ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ ရောက်တော့မှ မြို့နယ်ပါတီကော်မတီမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။

"ရဲဘော် အိုင်ဗင်ယူလာဗီလော့ ခင်ဗျား၊ ဗဟိုကော်မတီက အမိန့်စာ ရောက်လာပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လာပြီး မုန်တိုင်းကိစ္စရှင်းလှည့်ပါတဲ့"

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံမှာ ဥရာကော့အသံ မဟုတ်။ "နေပါဦး၊ ဒီလူက ဘာကြောင့် ငါ့ဆီ သူကိုယ်တိုင် ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ။ ဒီလူ ငါနဲ့ စကားတောင်မပြောချင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့"။

လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ယောင်ယမ်းလွှတ်ချလိုက်မိသည်။ တွဲလောင်းကျနေသော တယ်လီဖုန်းမှ တကျည်ကျည်မြည်ဆဲ။ သူဘာကိုမှ မကြားနိုင်တော့။ ချက်ချင်းလက်ငင်း အားကုန်ခန်းသွားသလို နီးရာ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ "မုန်တိုင်းကိစ္စ ငါကိုယ်တိုင် လာရှင်းရမှာတဲ့ . . ၊ ငါဘာ ဘာရှင်းရမှာလဲ၊ မုန်တိုင်းက သူ့ဘာသာသာလာတာ။ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ . . ၊ အလုပ်သမားတန်းလျားတွေ အချိန်မီ မဆောက်ပေးတာဟာ ငါ့အပြစ်လား . . ။ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ သူတို့ပဲပြောခဲ့ကြတာ။ သတ္တုပုံလောင်းစက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ကုန်ထုတ်စွမ်းအား [illegible] လဲ . . ။ နှစ်စဉ် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတက်တိုင်း သူတို့ပဲ ချီးကျူး [illegible] တာ။ တကယ်လို့ မုန်တိုင်းသာ မလာခဲ့ရင် [illegible] ငါ့ကို ဝိုင်းချီးကျူးကြဦးမှာ . . ၊ အခု မုန်တိုင်းသည်းလာတော့ . . [illegible] လုံး ငါ့ကို ဝိုင်းဆော်ကြတော့မယ် . . ၊ [illegible] . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူအမွန်အမြတ်ထားခဲ့သော ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံးကို စိတ်ပျက်သွားသည်။ အခါမဟုတ်ဘဲ ရောက်လာသော မှန်တိုင်းကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိသည်။ နောက် သူ့ဒေါသက မုန်တိုင်းမှတစ်ဆင့် လူတွေဆီလှည့်သွားသည်။ "နေပါဦး၊ အလုပ်သမားတန်းလျားတွေကိုစွ၊ ဗဟိုကော်မတီကို ဘယ်ကောင်သတင်းပေးလိုက်တာလဲ . ."

ပထမဆုံး ပြေးဝင်လာသည်မှာ ဆိုကိုလော့စကီး၏ မျက်နှာ။ "ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မယ်။ သူက ငါ့ကို အပြုတ်ဆော်ဖို့ အမြဲအကွက်ချောင်းနေတာကလား . .။ လုပ်လိုက်လေ ကြွသလားလို့။ ဒင်း မိသားစု ဘယ်လကျိယ်ပို့ထားတာ ငါသိနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပါးကိုက် နားကိုက်ပေါ့။ ငါက လွှန်ရော၊ ကျွဲရော ဝတ္တုရားပေါ်လျော့မူ။ ဒင်းက နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှု . ."။

တွေးမိတော့ နည်းနည်းကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် ကြာကြာမခံ။ "အင်း- ဆိုကိုလော့စကီး ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာ။ ယေဂိုရော့ပြောတော့ ဒီကောင်ကြီး အတော်မမာနေတာတဲ့ . .။ ထားပါတော့ . .၊ သူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဆီဘာတ်ဇော့လား . . မဖြစ်နိုင်။ ဒီမောင်က ဒီလောက်မပေါက်ရောက . .။ ဟုတ်ပြီ . .၊ ဥရှာကော့ . .။ ဒီကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အလုပ်သမား တန်းလျားကိစ္စ သူပဲ ငါ့ကို ခဏခဏ ဖိအားပေးနေတာ . .။ ရက်စက်လိုက်တာ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးမှုလည်း မရှိဘဲနဲ့ . ."။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ဝန်ကြီးဌာနမှ ကြားရသော သတင်းတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ "ခင်ဗျားတို့ အတွင်းရေးမှူးက ရာထူးတက်ဖို့ အကွက်ချောင်းနေတာတဲ့။ သတိထားသာ နေပေရော့ . ."။ "ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူရာထူးတက်ဖို့ ငါ့ခေါင်းကို နင်းတက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အင်း-ဆိုကိုလော့စကီးဆိုတဲ့ ငနဲကြီးကလည်း အိပ်ရာကသာ မထနိုင်တာ။ အကြံတော့ ပေးနိုင်မှာပေါ့ . .။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းကြံစည်တာ ဖြစ်နိုင်တယ် . ."။

အတွေးတွေနှင့်ပင် ပူလောင်လှပြီ . .။ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်စေ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့တာ သေချာသည်။ အရင်တစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်တုန်းက ကူညီခဲ့သော လူကြီးတွေကို သတိရမိသည်။ အခု ဘယ်သူမှ မကျန်တော့ . .။ ပါတီသန့်စင်ပွဲတွင် အားလုံးပါသွားပြီ . .။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် မော်စကိုသို့ သူထွက်လာခဲ့ရသည်။ မြို့နယ်က သူ့ကို သီးသန့်တွဲ စီစဉ်ပေးပါသည်။ သူ့အတွက်ရသောတွဲတွင် ခရီးဖော်ဆို၍ မီးရထားအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်သာ ပါသည်။ မော်စကိုဌာနချုပ်သို့သွားမည့်လူဟု သိရသည်။ လူက မျက်နှာနီနီ။ အရက်သမားပုံမျိုး။ စကားကလည်း များသလားမမေးနှင့်။

အိုင်ဗင်က သူ့ကို လှည့်စောင်း၍မှမကြည့်။ ပြတင်းမှ ရှုခင်းတွေကိုလည်း မကြည့်။ ရထားတွဲ မျက်နှာကြက်ကိုသာ မော့ကြည့်ရင်း၊ မိမိအဖြစ်ကို တနုံ့နုံ့ နာနေသည်။

"ကော်ဖီလား၊ လက်ဖက်ရည်လား ခင်ဗျား"

တွဲစောင့်၏စကားကိုပင် မဖြေချင်။ မြင်မြင်သမျှကို ဒေါသဖြစ်ချင်နေသည်။ "မဖြစ်ဘူး ငါ့စိတ်ကိုထိန်းမှ"၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရသေးသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီကို ထဝတ်ပြီး၊ သူ့အခန်းဖော်နှင့် ကျားထိုးသည်။ ဒိုမီနို ကစားသည်။

"ကိုင်း- တစ်ခုခု စားရအောင်ဗျာ"

သူ့အဖော်က အသောက်ကျူးသလို၊ အစားလည်းကျူးဟန်တူသည်။ တော်ဒကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ချရင်း အာဝဇ္ဇန်းရွှင်နေသည်။ ကြက်ကောင်လုံးကျော်လာချတော့ သူလည်းမနေနိုင်။ သွားရည်လည်လာသည်။ သည်လိုနှင့် ကြက်သားတစ်ကိုက်၊ တော်ဒကာတစ်ကျိုက်နှင့် သူကိုယ်တိုင် နှုတ်ရွှင်လာသည်။ သူတို့စက်ရုံမှ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ကုန်ထုတ်စွမ်းအားတက်သည့်အကြောင်းတွေ အားရပါးရကြွားသည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ရာထူးတက်ပေးဖို့ မော်စကိုခေါ်တာထင်ပါရဲ့"။

"ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ . ."

ပြောရင်းက အဟုတ်ထင်သလိုလိုရှိလာတော့ ပျော်သွားသည်။ သူ့မိတ်တွေကလည်း သူ့တော်ကြောင်း၊ ထက်ကြောင်း၊ လူကြီးတွေအားကိုးကြောင်းတွေ ရေပက်မဝင် ပြောနေသည်။ နောက်ဆုံး နားမခံနိုင်တော့သည်နှင့် နေဒီယိုကောက်ဖွင့်လိုက်ရသည်။ အဆင့်မရှိသော သီချင်းတွေကြားရတော့ ခေါင်းကိုက်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သည်နှင့် အပြင်ကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြိုကျမတတ် ယိုယွင်းနေသော ဘူတာရုံလေးများ။ နှင်းပြင်ကြားမှ ထိုးထွက်နေသော အိမ်ပေါက်စလေးများမှာ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ပြေးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှင်းပြင်ကြီးကို သူမုန်းသည်။ ဘူတာရုံတွေ၊ အိမ်တွေကိုလည်း ကြည့်မရ။ သူ့အခန်းဖော် အရက်သမားကို ပို၍ပင်ကြည့်မရ။ တွဲစောင့်လာချယေး သော ကက်သလိတ်တွေကလည်း ညံ့မှညံ့ . . ။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ငါးညှီနံ့ ထွက်နေသည်။ ရထားတွဲကလည်း အိုက်စပ်စပ် ပူလောင်လောင် . . ။ သားသတ်ရုံပို့တော့မည့် ဝက်တွဲတွေကို တွေးလိုက်မိတော့ သူ ကြက်သီးထ သွားသည်။

ထိုတစ်ညမှာ သူ့ဘဝအတွက် အရှည်ဆုံးည ဖြစ်လေမည်လားမသိ။ အင်ဂျင်နီယာ၏ ဟောက်သံက၊ ခွေးအူသံလို နားမခံသာ။ သူ အိပ်စင်ထက် မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ပြတင်းခန်းဆီးအပေါ်ဘက်မှ ထိုးထွက်နေသော အပြာ ရောင် အလင်းတန်းလေးကို ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် သူ့အဖော်ဆီမှ ချောင်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသံကြားရသည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီးက အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် သူ့ကို မေးသည်။

"အိပ်မပျော်ဘူးလား"

"ဘယ်လိုလုပ် ပျော်နိုင်မှာလဲဗျာ . ."

သူ့အငေါ်တူးသံကို တစ်ဖက်မှ မတုံ့ပြန်။ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပြီထင် သည်။ အိုင်ဗင်မှာ နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ "အင်း- ခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေးရတော့မယ်"။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝမှာ တွေးစရာတွေက မဆုံး။ ဘယ်တော့မှ လည်း ဆုံးတော့မည်မထင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ပြောလို့မဖြစ်သော ဘဝဇာတ် ရာများကို အတွေးတွေနှင့် မျောချနေရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူယခု ရင်ဆိုင်နေရသော ကြမ္မာဆိုးကြီးကို မည်သည့်အရာက ဖန် တီးလိုက်ပါသနည်း။ မှန်တိုင်းလော . . ။ မဖြစ်နိုင် . . ။ မုန်တိုင်းမှာ တွန်းပို့ သော အရာသာဖြစ်သည်။ စတင်ဖန်တီးသူမဟုတ် . . ။ "လီနာ" မှန်သည်။ ပြဿနာအားလုံး၏ မူလအစမှာ ဒီမိန်းမသာဖြစ်လိမ့်မည်။ အပေါစားဝတ္ထု တွေ ခေါင်းထဲအပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်က ဆိုဗီယက် လူသားတစ်ယောက်၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘဝတစ်ခုကို အခြေမှကိုင် ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်မှာ ရင်နာစရာကောင်းလွန်းလှသည်။ "ဟုတ်တယ်။ လီ နာတို့အရွယ်တွေကို ဒုက္ခပေးနေတာ အဲဒီဝတ္ထုတွေပဲ . .၊ ဘာခံစားမှုလဲ၊ ဘာ ရင်ခုန်သံလဲ . .၊ အလကား အမှိုက်သရိုက်တွေ . ."။

စက်ရုံအကြောင်း တွေးမိတော့ စိတ်ထဲက မကောင်း . . ။ လာမည့် မေဒေးနေ့တွင် စက်ပုံစံသစ်ထုတ်ဖို့ သူတို့ကတိပေးထားသည်။ အခု ဖြစ်နိုင်ပါ

တော့မည်လား . . ။ စင်စစ် ဆိုကိုလော့စကီးမှာ ဒီဇိုင်းဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ သူ့ရဲ့မာန . . ။ ဒီမိထရီဆိုသူမှာလည်း နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ကူးယဉ်တတ် တာကလွဲလို့ သိပ်မဆိုးလှ။ ယေဂိုရောမှာလည်း အတွေ့အကြုံရှိသော အင်ဂျင် နီယာကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမသေ၍ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ဖြစ်နေတာက တော့ ဆိုးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့လူတွေအားလုံးမှာ လီနာထက်တော့ သာ သည်။ သူ့ဦးဆောင်မှုနောက်က တက်ညီလက်ညီ လိုက်ပါသူများဖြစ်သည်။ "ဝေဖန်ရေးလက်နက်" ဖြင့် သူတို့အားလုံးကို သူဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အခု သူ မရှိတော့လျှင် ဘာဖြစ်ကုန်မည်နည်း။

စာကြည့်တိုက် ဆွေးနွေးပွဲနေ့က ဒီမိထရီစကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ လိုက်မိသည်။ "အုတ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တာနဲ့၊ တစ်အိမ်လုံးပြိုကျသွား နိုင်တယ်"တဲ့။ မှန်လိုက်လေ . . ။ ခုတော့ သူ့အိမ်ထောင်လည်း ပြိုပြီ။ သူ့စက်ရုံ လည်း ပျက်တော့မည်။ ဆိုဗီယက်စနစ်ကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် နိမိတ်ဆိုးပင်ဖြစ် ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်သည် . . ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အခန်းဖော် အင်ဂျင်နီယာကြီး နိုးလာသည်။ အထုပ်တစ်ခုကို ဖြေ၍ အသားသွတ်မုန့်တွေကို ထုတ်ကျွေးသည်။

"စားပါဦးဗျ။ ကျုပ်မိန်းမကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးလိုက်တာ"

သူခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ တစ်ဆို့နေသော သူလည်ချောင်းက ဘာကိုမှ မျိုချလိမ့်မည် မဟုတ်။ အတွေးတွေကိုသာ မျိုချနေရသည်။ "အင်း- ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားကို အစာသွတ်မုန့်တွေ လုပ်ပေးဦးမှာပေါ့။ နက်ဖြန်ခါရောက်ရင် တခြားတစ်ယောက်တွေ့ပြီး ခင်ဗျားကို ကန်ထုတ်လိုက် မှာ မြင်ယောင်သေးတော့တယ်။ မယုံမရှိနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရေ ကိုယ်တွေ့ဗျ . ."

ဘာဝင်လေဟပ်နေသော မီးရထားအင်ဂျင်နီယာ၏ ထိပ်ပြောင်ကြီးကို သရော်ဆန်အပြုံးနှင့် သူငေးနေမိသည်။ အတွေးတွေက မရပ်မနား တရစပ် . . ။ "ခင်ဗျားကို ရာထူးတိုးပေးဖို့ ဌာနချုပ်က ခေါ်တာတဲ့လား . . ။ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား . . ရဲဘော်ကြီးရာ။ ကျုပ်လိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ကို လှည့်စားနေတာမျိုး လား . . ။ အဲ-ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ [illegible] မို့လဲ . . ။ ဒီနေ့ ဒါမှမဟုတ်၊ နက်ဖြန်မှာ မိန်းမအားကိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ တာကိုး . . ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘာဆိုဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ကိုယ့်လူရဲ့ . ."

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အိုင်ဗင်- မော်စကို ကို မသွားခင်က ယေဂိုရော့ကို အသေအချာ မှာထားခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် ဟိုမှာ မကြာလောက်ပါဘူးဗျာ။ လွန်ရောကျွံရော နှစ်ရက် သုံးရက်ပေါ့။ ကျုပ်ပြန်ရောက်တော့မှ မေဒေးနေ့ စက်သစ်ဖွင့်ပွဲကို ဆက် ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့ . ."။

ယခု အိုင်ဗင်ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ကြာသွားပြီ။ ပြန်မရောက် သေး။ တစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်သည့်နေ့ရောက်တော့မှ ဌာနချုပ်က ဖုန်းလာ သည်။

"ဒီမယ် ခင်ဗျားတို့ စက်ရုံအတွက် ဒါရိုက်တာအသစ် ခန့်လိုက်ပြီ၊ "ဂိုလိုဘာန်နော့(ဗ)"တဲ့ . .။ သူ ဧပြီဒုတိယပတ်လောက်မှာ ခင်ဗျားတို့ဆီ ရောက်လိမ့်မယ် . ."။

သတင်းထူး၊ သတင်းဦးကို ဘာရိုင်နင်ဆီသို့ သူပြေးပြောသည်။ ဘာရိုင် နင်မျက်နှာ ချက်ချင်းလက်သွားသည်။

"ဂိုလိုဘာန်နော့(ဗ)တဲ့လား။ ဟာ- ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ကျုပ် ဒီလူနဲ့ အလုပ်အတူ တွဲလုပ်ဖူးတယ်ဗျ။ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက် ပါ . .။ ကျုပ်တို့စက်ရုံအတွက် ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ . ."။

ယေဂိုရော့ကမူ အိုင်ဗင်၏ ကံကြမ္မာကို သိချင်နေသည်။

"ကျုပ်တို့ စက်ရုံမှူး အိုင်ဗင်ကြီးကော . .၊ ဘယ်ရောက်သွားတာ တုန်း"

ဘာရိုင်နင့်မျက်နှာက စပ်ဖြဲဖြဲ . . .။ ဘာမှ အရေးမကြီးသည့်ပုံ . .။

"ပြုတ်ပြီပေါ့ဗျာ။ ဗေဒင်မေးစရာမလိုဘူး။ ပြုတ်ပြီ . ."

ယေဂိုရော့ မျက်နှာတွင်လည်း ပြုံးရိပ်တွေသန်းလာသည်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အိုင်ဗင်မရှိတော့လျှင် သူလည်း အငေါက်အငမ်းခံရမည် မဟုတ်တော့။

"ကျုပ်အံ့ဩတာက ဆိုကိုလော့ဗ်ကီးဗျ။ အိုင်ဗင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်နီးလာပြီလို့ မနှစ်ကဆောင်းကတည်းက သူပြောခဲ့တာ။ ဒီလူကြီးအကြား အမြင်များ ရနေသလားပဲ . ."။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ မရယ် နိုင်သူမှာ ခေတ်ရော့၏ ဇနီး။ သူမယောက်ျားကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့်မေးရသည်။

"စက်ရုံမှူးအသစ်နဲ့ ရှင် အဆင်ပြေပါ့မလား . ."

"ဘာဆိုင်လို့လဲကွ . ."

"သိဘူးလေတော်။ ရှင်က စက်ရုံမှူးဟောင်းရဲ့ လူယုံဆိုတော့ . ."

"ဘာဆိုင်လဲကွ"

ခေတ်ရော့ ဒေါသတကြီးအော်သည်။ ပြီးမှ သူ့မိန်းမကို အေးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြရသည်။

"အိုင်ဗင်ဆိုတဲ့ နေကြီးက သူပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံစေ ချင်တာ။ ဒါကို ငါကသိတော့ သူနဲ့အဆင်ပြေတာပေါ့။ အခု ရောက်လာမယ့် စက်ရုံမှူးသစ်က ဘယ်လိုနေဦးမယ် မသိသေးဘူး။ လေ့လာရဦးမယ်။ ဖြစ်ပါ တယ်ကွာ။ အချိုကြိုက်ရင် အချိုကျွေးလိုက်တာပေါ့ . .။ ဒါတွေ မင်းဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။"

သည်လိုနှင့် စက်ရုံမှူးသစ်အကြောင်းမှာ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားသည်။ အိုင်ဗင်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောကြတော့။ သူ့အိမ် မှ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဂရက်ရှာသည်ပင် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ရွာပြန်တော့မည်ဟုဆို သည်။

သူတို့စက်ရုံကမူ ခါတိုင်းလို ပုံမှန်လည်ပတ်လျက်။ နံနက်ကိုးနာရီထိုး သည်နှင့် အလုပ်ဆင်းဥသြသံမြည်လာသည်။ ပျဉ်ချပ်တွေခင်းထားသော စက်ရုံ ရှေ့ တံတားကို တကျွိကျွိဖြတ်ပြီး၊ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာသည်။ နောက် ငြင်းကြခုံကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ပြန်တည့်ကြနှင့် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ညနေ လေး နာရီထိုး၊ အလုပ်ဆင်းဥသြဆွဲသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ အိမ်ပြန်ကြသည်။ အိုင်ဗင်ဆိုသော သွားလေသူကို ဘယ်သူကမှ သတိမရကြတော့။

မုန်တိုင်းဒဏ်ခံလိုက်ရသော အလုပ်သမားတွေအတွက် အဆောက် အအုံသစ်တွေ အပြိုင်းအရိုင်းပေါ်လာသည်။ ဒီတစ်ခါ အခန်းတွေက အတော် လေး သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်းသည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်၊ ရေချိုးခန်းအစုံ အလင်နှင့်။ အလုပ်သမားတွေမှာ ဝမ်းသာလို့မဆုံး . .။

"အခုမှ တကယ့်လောကနိဗ္ဗာန်သစ်ကို ရောက်တာဘဲ"

အိုင်ဗင်ယူလာဗီလော့ဗ်တစ်ယောက် ဘာဖြစ်သွားသနည်း၊ သူဘယ် ရောက်နေပြီနည်း။ ဘယ်သူကမှ မစဉ်းစားကြတော့သော [illegible] အိုင်ဗင်ဆိုသူမှာ သူတို့အတွက် မုန်တိုင်းတစ်ခုလိုသာရှိတော့သည်။ ရောက်လာ သည်။ ဖျက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးပျောက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မုန်တိုင်း တစ်ခုမလာခင်ထိ၊ ဘယ်သူကမှ ခေါင်းထဲထည့်ထားချင်ကြတော့ . .။ သူတို့ အတွက် အိုင်ဗင်နှင့် မုန်တိုင်းမှာ အမေ့ခံလျှာခံတွေ ဖြစ်သွားသည်။

ရှည်လျားလှသော ဆောင်းရက်တွေလည်း ကုန်လုတုန်ခင်[illegible] ပြီ။ လမ်းတစ်ဖက်မှ နှင်းခဲတွေအရည်ပျော်စပြုပြီး အဆောက်အ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွဲလွဲကျနေသော ရေခဲပန်းဆွဲတွေလည်း တစ်စစီ ပြုတ်ကျနေပြီ။ နေရောင်တို့ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရသေးသည့်တိုင် အနွေးဓာတ်က ကြိုရောက်လာသည်။

နာလန်ထခါစ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်သည်။ နှင်းရိုက်မှန်တံခါးကို ကျော်ပြီး အဝေးသို့ ငေးနေမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် "ဆောင်း" ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြုံဖူးခဲ့ပြီ။ နှင်းခဲပျော်ချိန်ကိုစောင့်ရင်း သူ့အသက်သာကြီးသွားသည်။ ပန်းတွေအပြိုင်းအရိုင်း ပွင့်ကြမည့်နွေဦးနှင့် မကြုံမဆုံနိုင်သေး။ "အင်း-တစ်နေ့နေ့ပေါ့လေ . ."။

* * *

အခန်း(၁၅)

ဆွန်ယာမှာ အမြဲတစေ အနာဂတ်ကို မျက်နှာမူထားလိုသူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူမစိတ်ကူးထဲတွင် စက်ရုံကြီးတစ်ရုံက နေရာယူထားသည်။ ထိုစက်ရုံကြီးတွင် သူမအလုပ်လုပ်မည်။ အောင်မြင်မှုတွေ တသီတတန်းရအောင် ယူမည်။ သို့နှင့်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ သဲကွဲရေရာလှသည်တော့ မဟုတ်။ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေသာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ အိပ်မက်မှ နိုးထရပေတော့မည်။ ပင်ဇာမြို့ရှိ စက်ရုံတစ်ရုံသို့ အလုပ်ဝင်ဖို့ အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာသည်။ သူမ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသောမြို့၊ သူမ ဘာမှ မသိသေးသော စက်ရုံတစ်ရုံတွင် ကြီးမားသော တာဝန်တွေယူရပေတော့မည်။ သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်လူငယ်ဘဝတစ်ခု ကုန်ဆုံးတော့မည်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲက လွမ်းချင်ချင်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ၊ စာမေးပွဲများ၊ ပို့ချချက်များ၊ ဆပ်ချင်ကိုနှင့်ရန်ဖြစ်ရသည်များ အရာအားလုံးသာ အတိတ်ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူမ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝမှာ အထိုက်အသင့် အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ ဆရာတွေက သူမကို ချီးကျူးကြသည်။ ယခုလာတော့မည့် လက်တွေ့ဘဝတွင်ကော၊ ဆက်လက်အောင်မြင်နိုင်ပါဦး မည်လား . .။ ဝန်ခံရလျှင် သူမအနေနှင့် ကျောင်းသင်ခန်းစာမှလွဲ၍ ဘာ ဘာမှ လက်တွေ့အတွေ့အကြုံမရှိ။ မနှစ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော လက်တွေ့ သင်တန်းမှာပင် မနည်းလှသော အခက်အခဲတွေနှင့် ကြုံခဲ့ရသေးသည်။ ထို ချိန်လုံး မျှော်လင့်နေခဲ့သော စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ လက်တွေ့ဖြစ်လာတော့ သူမမှာ စိုးထိတ်ရင်ဖိုနေရပြန်သည်။ တစ်နေ့တော့ အဖေ့ကို ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ် တွေ ဖွင့်ပြောမိသည်။

"သမီး ကြောက်နေတယ် အဖေ။ ဟိုမှာ အဆင်ပြေပါ့မလားမသိဘူး"

အင်ဒရေက သူ့သမီး၏ ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း အားပေး သည်။

"ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်။ အဖေအလုပ်ဝင်ခါစကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားတာပါ . ."

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော်က သူကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော ပင်ဇာ မြို့လေးအကြောင်းကို အင်ဒရေက ဆက်ပြောနေသည်။

"မြို့ကလေးက သိပ်လှတာသမီးရဲ့။ ပန်းဥယျာဉ်တွေလည်း အများ ကြီး။ ဟိုရောက်ရင် သမီးပျော်သွားမှာပါ။ ပြီးတော့ သမီးသိပ်ကြိုက်တဲ့ ကဗျာ ဆရာ လာမွန်တော့က ပင်ဇာ ဇာတိလေ။ သမီးသိလား . ."

အဖေ့စကားကြောင့် ဆွန်ယာမှာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ စိတ်ထဲကလည်း အဖေ့ကို အငေါ်တူးလိုက်မိသည်။ "လာမွန်တော့နဲ့ စက်ရုံနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လည်း အဖေရဲ့။ သမီးက ကဗျာသွားစပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အလုပ်လုပ်ရမှာ။ သမီး စိုးရိမ်တာက လုပ်ငန်းခွင်ကိစ္စ။ ပန်းဥယျာဉ်တွေ အများကြီးရှိတော့ကော . . ဘာလုပ်ရမှာလဲ . .။ သမီးမှာ ပန်းခြံထဲသွားပြီး အနားယူဖို့မှ အချိန်မရှိတာ"

ဆွန်ယာမှာ ခုချိန်ထိ မိဘနှင့် တစ်ခါမှ မခွဲစဖူး။ ဟိုရောက်ရင်လည်း မိဘတွေကို သတိရနေမှာ သေချာသည်။ အထူးသဖြင့် အဖေ့ကို ပိုသတိရမိ မည်ထင်သည်။ ပြီးတော့ "ဆပ်ချင်ကို" . .။

"တို့များ သမီးအတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်ဦးမှထင်တယ် . ."

အင်ဒရေက နာဒီဒါကို ပြောလိုက်သည်။ နာဒီဒါမှာ သက်ပြင်းရှည် ကြီးကိုသာ ချလိုက်ပြီး ဘာမှပြန်မပြော။ ဆွန်ယာကသာ အလောသုံးဆယ် ကန့်ကွက်သည်။

"ဟာ အဖေကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဦး။ သမီး ဟိုမှာအလုပ်လုပ်ကြည့် ချင်သေးတယ်။ အသားကျမှ ခွင့်နဲ့ပြန်လာမယ်လေ။ အဲဒီတော့မှ လုပ်ကြတာ ပေါ့"

နာဒီဒါမှာ သမီးကို မကျေမနပ်ငေးရင်း မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။ 'အင်း'ကို ဘာစကားမှ မပြောချင်။ စိတ်ထဲကသာ ရန်တွေ့နေမိသည်။

"ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခေါင်းမာလိုက်တာ လွန်ပါရော။ အဖေကြီးက သူ့အတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်ပေးချင်တာတောင် လက်မခံဘူး။ အင်း. . . ဒီလိုခေါင်းမာတာကြောင့် ဆပ်ချင်ကိုလေးနဲ့ ဝေးနေရတာ။ ဒီလောက် ခေါင်းမာ တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာလဲ။ အမေ စိတ်မချလိုက် တာ သမီးရယ် . ."

ဆွန်ယာ သွားခါနီး ရက်ပိုင်းအလိုရောက်တော့၊ နာဒီဒါမှာဘယ်လိုမှ တန်မဆောင်နိုင်တော့ . .။ သမီးကို ပြောင်ဖွင့်မေးမိသည်။

"နေပါဦး ဆွန်ယာရဲ့။ ဆပ်ချင်ကိုတစ်ယောက် အိမ်မလာတာ ကြာ လှပြီ။ ဘာလဲ သမီးတို့ရန်ဖြစ်ထားလို့လား . ."

"အမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ နေမှာပေါ့"

"နေပါဦး၊ ညည်း ပင်ဇာသွားရမှာကိုကော သူသိရဲ့လား"

"သိပါတယ် အမေရဲ့။ တမြန်နေ့ကတောင် သူနဲ့တွေ့သေးတယ်။ သမီးပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူအလုပ်များနေလို့ အိမ်ကိုမလာနိုင်တာပါဘဲ . ."

ပြောရင်းက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတက်လာသည်။ ဆွန်ယာက မလိမ်တတ်။ သူမစကားကို အမေယုံလိမ့်မည်မထင်။ တကယ်တော့ ဆပ်ချင် ကိုနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာတောင်ကြာရှည်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် မျှော်နေမိသည့်တိုင် သူကပေါ်မလာ . .။ ကြာတော့ စိတ်ထဲက နာလာသည်။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ့အကြောင်းမတွေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ခဲ့ရသည်မှာအခါခါ . .။

"နေပါဦး၊ အမေက ဘာလို့ သမီးကို သူ့အကြောင်းလာမေးနေရတာ လဲ . ."

"ဟဲ့ သတိရလို့ပေါ့ဟဲ့ . ."

"သမီးကတော့ သတိမရပါဘူး။ အမေပြောသလို သူက လူကောင်း တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတော်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တာသေချာတယ်။ သမီးသူ့ကို အထင်မကြီးဘူး"

"အေး . . အေး . .။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးနဲ့၊ [illegible] ကိုယ်ပဲ အထင်ကြီး . .။ ကောင်းပါလေ့တော် . ."။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သားအမိနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း၊ အင်ဒရေပြုံးမိသည်။ ထိုညက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ကြည်ကြည်လင်လင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်တိုင် ညလယ်ရောက်တော့ သူ့ရောဂါ ဖောက်လာသည်။ ယခုအကြိမ်က ခါတိုင်းထက် ပိုဆိုးသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်တော့မည်လား ထင်ရသည်။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်ပြီထင်သည်။ သူချစ်သော မိသားစုနှင့် အမှန်တကယ်ထော့တော့မည်။ သူသံယောဇဉ်ကြီးလှသော ကျောင်းသားတွေနှင့် ထာဝရခွဲရတော့မည်။ ပြီးတော့ . . သူမြတ်နိုးသော ဆိုဗီယက်နိုင်ငံတော်ကြီး . . ။

သူ့ဘေးမှာ ခွေခွေလေးလှဲနေရှာသော နာဒီဒါကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲ ပိုနာလာသည်။ "အင်း- ဆွန်ယာကလည်း သွားတော့မယ်။ ငါလည်း နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး . . ။ နာဒီဒါရယ် မင်းတစ်ယောက်တည်းဘယ်လိုနေမလဲ . ."

နာဒီဒါ နိုးသွားမည် စိုးရိမ်၍ ပါးစပ်မှထုတ်မညည်းမိအောင် အံကြိတ်နေရသည်။ နောက်ဆုံး ဝေဒနာအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားရာမှ အရာအားလုံး မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီဟု မှတ်ယူထားဆဲမှာပင် ဖျတ်ကနဲ နိုးလာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေရောင်မှုန်မှုန်ကို မြင်နေရသည်။ "ငါ မသေသေးပါလား . ."။

အိပ်ရာပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ရာ၊ ချက်ချင်းပင် လဲပြိုကျသွားသည်။ သူ့ဒူးတွေ မခိုင်ချင်တော့။ အိပ်ရာပေါ်မှာသာ ဟန်မပျက် ပြန်လှဲနေရသည်။ "ဒီနေ့ ဆာရိုဂျာဆီ လာမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ၊ အခုတော့ ကတိပျက်တော့မည်။ ဘာတတ်နိုင်မလဲလေ . ."။

လူက မလှုပ်နိုင်တော့သည့်တိုင် အင်ဒရေစိတ်က အငြိမ်မနေ၊ အထူးသဖြင့် ဆာရိုဂျာနှင့် မတွေ့နိုင်တော့သည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်။ ဆာရိုဂျာလို ဆယ်ကျော်သက် ချာတိတ်အတွက် ဤမျှ စိတ်သောက ခံနေသည်ကို သူ့သမီးဆွန်ယာသိလျှင် အပြစ်တင်ဦးမှာ သေချာသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွန်ယာသူ့ကို ဝေဖန်ခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရနေသည်။ လူငယ်တွေနှင့် စကားပြောဖို့ဆိုသည်မှာ ဆွန်ယာအမြင်တွင် သာမန်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အင်ဒရေလို အိုမင်းတွင်းဆုံးလူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် အပင်ပန်းမခံသင့် . . ။ သမီးကို မကျေမနပ် မဖြစ်မိသည့်တိုင်၊ သူမ အမြင်ကို အင်ဒရေလက်မခံနိုင်ပါ . . ။ "အေးလေ၊ သမီးနဲ့ ငါနဲ့က အသက်အများကြီးကွာတာပဲ။ ဖြတ်သန်းရတဲ့ ခေတ်ချင်းမှ မတူတော့တာ"။

သူ့အတွေးတွေက နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ငယ်ဘဝသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဇာဘုရင်ခေတ်။ မျှော်လင့်ချက်

အားလုံးကုန်ဆုံးနေသည့်ကာလ။ သို့နှင့်တိုင် အင်ဒရေတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် အနာဂတ်အလင်းရောင်ကို တရှိုက်မက်မက် လိုက်ရှာခဲ့ကြသည်။ သည်လိုနှင့် တော်လှန်ရေးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ အားတက်ခဲ့ရသည်များရှိသလို စိတ်ပျက်ရသည်များလည်းရှိသည်။ သဲသယအစိုင်အခဲများနှင့်လည်း မကြာခဏဆိုသလို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသည်။ နောက် သူ့အလုပ်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းသွားသော်လည်း တိုက်ပွဲကားမရပ် . . ။ အခု ရင်ဆိုင်နေရသည်က နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ . . ။ ဤကာလမျိုးတွင် သူ့ဘဝ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပေးထားခဲ့ချင်သည်။ ဒီအတွက် လူငယ်တွေနှင့် စကားပြောလိုသည် . . ။ သူမှားသလော . . ။

ဆွန်ယာက သူ့ကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သံယောဇဉ်ရှိသည့်တိုင် သူ့အမြင်တွေကို လက်ခံလိုဟန်မရှိ။ ဗိုလော့ယာက ပိုဆိုးသေးသည်။ "ဒိတ်အောက်နေတဲ့ အဘိုးကြီး" ဟု သူ့ကွယ်ရာတွင် လှောင်မှာသေချာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗိုလော့ယာကို ကြည့်မရ။ အထူးသဖြင့် သူ့သား၏သရော်ပြုံးကို သူဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်။ သူ့သားကို နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး သူကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ ဗိုလော့ယာမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ ထက်မြက်သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခက်နေသည်က သူ့တွင် ဘာယုံကြည်မှုမှ မရှိ။ ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို ပြင်ဖမှ ဖွတ်ထည့်ပေးလို့လည်း ရနိုင်သည်မျိုးမဟုတ်။ "အင်းလေ၊ လူဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တာပဲ။ သူလည်း တစ်ချိန်ချိန် ပြောင်းချင်ပြောင်းလာမှာပေါ့ . ."။

"ဘယ်လိုလဲ၊ အဖေကြီး၊ ခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား"။

နာဒီဒါ၏ အသံစာစာကြောင့် သူ့အတွေးအားလုံး ရုတ်ခြည်းရပ်သွားသည်။ တခဏ်အားဖြင့်တော့ ခံစားနေရသော ဝေဒနာတွေပင် ပျောက်သလိုလို ရှိသွားသည်။ စင်စစ်၊ သူ့ကို နားအလည်နိုင်ဆုံး၊ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး၊ စိတ်ချမ်းသာမှု အပေးနိုင်ဆုံးမှာ သူ့မိန်းမ နာဒီဒါသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အင်ဒရေမျက်စိထဲတွင် အဘွားအို နာဒီဒါကို မမြင်တော့ . . ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အပျိုပေါက်လေး နာဒီဒါကိုသာ မြင်နေမိသည်။

"နိုးပါပြီ အမေကြီးရယ်၊ မင်းကို စောင့်နေတာပါ . ."

နာဒီဒါက မျက်စောင်းလှလှလေးတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နာဒီဒါ မျက်စောင်းမှာ ဟိုနှစ်ပေါင်းလေးဆယ်တုန်းကလိုပင် ချိုမြဆဲ . . ၊ အင်ဒရေ့ ရင်ကို တလှပ်လှပ်ခုန်စေဆဲ . . ။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တကယ်တမ်း အိမ်နှင့်ခွဲရတော့မည်ရှိသောအခါ ဆွန်ယာမှာ ကြောက်လာသလိုလို၊ လွမ်းချင်သလိုလို။ ခုတင်ပေါ် ငူငူငိုင်ငိုင်ထိုင်ရင်း သူ့အခန်းကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် ငေးနေမိသည်။ အားလုံး ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးပြီဖြစ်၍ အခန်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိစေချင်တော့ ..။ အားလုံးကို ထားရစ်ခဲ့ချင်သည်။

ကျောင်းသူဘဝက ဒိုင်ယာရီဟောင်းတွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆီက စာ၊ ပြီးတော့ ဆပ်ချင်ကိုရဲ့ စာတွေ ..၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးတွေ၊ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်ရစ်တော့။ အားလုံး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ လွမ်းမောစရာ အတိတ်ကို နက်ဖြန်ခါထိ ယူမသွားချင်တော့ပါ။ ဒီနေ့ပင် အပြီးအပြတ် ပုဒ်မချထားလိုက်တော့မည်။

အိမ်တွင် နာဒီဒါမရှိ။ သူမအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးပေးလိုက်ဖို့ ဈေးသွားနေသည်။ ဗိုလော့ယာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မကပ်။ တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်တွင် ခပ်တိုးတိုးစကားသံကို ကြားနေရ၍ ဆွန်ယာအံ့ဩသွားသည်။ ကြိုးစားနားစွင့်လိုက်ရာ စကားသံမှာ သူမဖခင် အင်ဒရေအခန်းမှဖြစ်သည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ "အဖေ ဘယ်သူနဲ့များ စကားပြောနေတာပါလိမ့် ..။ ဂရိုကော့များလား"။ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကြားနေရသောအသံက ဂရိုကော့အသံနှင့် မတူ ..။ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ .." သိချင်စိတ်ဖြင့် အဖေ့အခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်ပြောတာ ဆရာကြီး နားလည်ပါ့မလားမသိဘူး၊ ဒီကလေးမ စကားကို ကြားစတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ကိုတုန်လှုပ်သွားခဲ့တာ။ ငါ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်ရပါ့မလဲလို့တောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ ကြာတော့လည်း အားလုံးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ တခြားစိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးရှိတာပဲဟာ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခုလို ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်တည့်မတ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပါ .."

အားပါးတရ ပြောသံက လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ သို့နှင့်တိုင် ပြောနေသော စကားတွေက လူငယ်နှင့်မတူပြန်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ အဖေ့အသံ ခပ်တိုးတိုးကို ကြားရသည်။

"ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ငါဆိုရင် ခဏခဏ ကြုံခဲ့ဖူးတာပေါ့"

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ "ဒါဆိုရင် အဖေခဏခဏ 'အသည်းကွဲဖူးတာပေါ့နော်'"။ တွေးမိတော့ ဆွန်ယာစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အင်ဒရေ့အသံကို ဆက်ကြားရဆဲ ..။

"လူဆိုတာ မေ့တတ်တယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ကိုယ်က မေ့ချင်မှ မေ့လို့ရတာထင်ပါရဲ့ကွယ်။ မမေ့ချင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် ဟို အိုမင်းတွင်းဆုံးထိ သတိရနေရော .."

ဆွန်ယာကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ သူမ ဖခင်ကြီးနှင့် ချစ်ရေးချစ်ရာအကြောင်း စိတ်လိုလက်ရ ဆွေးနွေးနေသူကို သိချင်လာသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဝက်ဟနေသောတံခါးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံချင်။ သူမထက် အများကြီးငယ်သော လူငယ်ပေါက်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါရောလား။ ဆံဝင်က နီကြောင်ကြောင်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းတိပ်တွေစွဲ လျက်။ အဖေ မကြာခဏပြောဖူးသော 'ဆာရိုဂျာ' ဆိုသည့် ချာတိတ်မှန်း တန်းသိလိုက်သည်။

အင်ဒရေက ဆွန်ယာကို မြင်သွားဟန်တူသည်။ အသံမြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဆွန်ယာလားဟေ့ ..။ ဝင်ခဲ့လေသမီး။ သမီးကို ဆာရိုဂျာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် .."

ဆွန်ယာ အဖေ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ တင်းတိပ်နှင့် ကောင်လေး၏ မျက်နှာရဲသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ အတွင်းစကား ပြောနေစဉ် လူမိသွားသလိုမျိုး။ ဆွန်ယာ မရယ်မိအောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

"သမီး၊ ဒါ အဖေ့မိတ်ဆွေ ဆာရိုဂျာတဲ့ ..။ ဆာရိုဂျာရေ ဒါ ငါ့သမီးကွ။ မကြာခင်နစ်ကယ် အင်ဂျင်နီယာပေါ့ .."

"အသံကြားလို့ လာကြည့်တာပါ။ အဖေတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပါ ..။ သမီးသွားတော့မယ်"

ရှက်အားပိုနေရှာသော ချာတိတ်ကို၊ အနေမခက်စေချင်သည်နှင့် ချက်ချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆာရိုဂျာလို မသုပ်လောက် မမြုပ်လောက် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဘဝအကြောင်းတွေ၊ အချစ်အကြောင်းတွေ ပြောနေသော အဖေ့ကို အံ့ဩနေမိသည်။ "အဖေ့အတွေ့အကြုံတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့ချင်တယ်" ဆိုသော စကားကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ "အော် ငါ့အဖေက၊ ဒီကောင်လေးကို အတွေ့အကြုံတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပေးနေတာပေါ့ .."။

"ကိုယ့်သားအရင်း ကိုကို့ကိုတော့ ဘာကြောင့်မပေးတာလဲ [illegible] ရယ်"။ စိတ်ထဲက အမေးကို စိတ်ထဲမှပင် အဖြေပေးမိသည်။ "အင်း [illegible]

အဖေ့ကိုမှ အထင်မကြီးတာ"။ "ငါရော .. ငါကရော အဖေ့ကို

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ပေမယ့်၊ ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆံရာမတင်ချင်ဘူးလေ . .။ ဒါကို အဖေ ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့ . .”

သူ့အဖေကို တလေးတစား၊ တမြတ်တနိုး ငေးနေသော ကောင်လေး မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့မအဖေ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အဖော်လုပ်ပေးဖော်ရသည့် ကောင်လေးကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ကိုကိုဆိုလျှင် အဖေ့နား ဘယ်တော့မှမကပ်။ အခု သူ့မကိုယ်တိုင်တလည်း အဖေ့ကို ထားရစ်ခဲ့တော့မည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်၊ အဖေ့တို့နားလည်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။ “သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါအဖေရယ် . .”။

■

ဆွန်ယာကို နာဒီဒါနှင့် ဗိုလော့ယာတို့က ဘူတာရုံလိုက်ပို့ကြသည်။ ထိုနေ့က အင်ဒရေတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်သည်။ မြို့နှင့်ဘူတာက ဝေးရသည့်အထဲ ရာသီဥတုက ထိုနေ့ရောက်မှ အအေးပိုလာသည်။ “လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့ အဖေရယ်။ အိမ်မှာပဲ နားနေရစ်ပါ”။ ဆွန်ယာ မနည်းနားချခဲ့ရသည်။ အင်ဒရေက ခေါင်းညိတ်ပြသည့်တိုင် မျက်နှာကသိပ်မရွှင်။ သည်တော့လဲ ဆွန်ယာ့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“အဖေ့ကို လိုက်မပို့စေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဖေပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

“အေးပါ သမီးရယ်။ ရပါတယ်”

ဘူတာရုံရောက်တော့ လှောင်ချိုင့်ထဲမှ လွတ်ခါစ ငှက်ကလေးလို ဆွန်ယာပျော်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးထဲ ရဲရဲတိုးဝင်ရတော့မည်။ အဖေပြောသလို၊ မေ့ချင်တာတွေ အားလုံး မေ့ထားခဲ့တော့မည်။

ခရီးသည်တွေ နားနေခန်းမှာ မွန်းကျပ်ကျပ်၊ ပိတ်လှောင်လှောင်။ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်၏ တအီအီငိုသံက လွမ်းချင်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ဗိုလော့ယာက ပြက်လုံးတွေ ထုတ်နေသည့်တိုင် သူ့ပြက်လုံးတွေမှာ ရယ်ချင်စရာမကောင်း။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေသလို၊ ကျိုးကန်းတောင်းမျှော်ဖြစ်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေမှာ တစ်ချက်ကလေးမှ ဂနာမငြိမ်။ ငိုချင်ချင်ဖြစ်နေသော နာဒီဒါမှာ မငိုမိအောင်ထိန်းရင်း၊ သူ့မဖုတ်ပေးလိုက်သော ကိတ်မုန့်တွေအကြောင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဘူတာရုံ သော်စပီကာမှ ကြေညာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ရစ်ချီဗို၊ စီဆန်နေဘ့ဝ်နှင့် တမ်ဗိုမြို့များသို့ ထွက်ခွာတော့မည့် ရထားအမှတ် ၁၇၆ မှာ မကြာမီအချိန်အတွင်း ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ပါ၍ ခရီးသည်များ နေရာယူပေးကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်”။

“ဟော ရစ်ချီဗိုတဲ့ . . အဲဒါ သမီးစီးရမယ့် ရထား . .”

ပြောပြောဆိုဆို၊ ဆွန်ယာပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။ နာဒီဒါဆီမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် လွင့်ထွက်လာသည်။ ဘူတာဝင်ပေါက်ကို ငေးနေသော ဗိုလော့ယာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်ကော့မှ တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းထိန်သွားသည်။ သူတို့ရှိရာသို့ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်လာသူမှာ ဆပ်ချင်ကို။

“လာ၊ မြန်မြန်၊ ဆွန်ယာ ရထားပေါ်တက်သွားပြီ၊ လာအမေ သားတို့ ညီမလေးကို ရထားပေါ်ထိ လိုက်ပို့ရအောင်”

ဗိုလော့ယာက ဆပ်ချင်ကိုနှင့် နာဒီဒါ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ဆွန်ယာနောက် အပြေးလိုက်သည်။

ဆပ်ချင်ကို မျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် ဆွန်ယာ့မျက်နှာ လင်းလက်သွားသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ ဗိုလော့ယာတို့သားအမိ ပျော်သွားသည်။

“လာ အမေ ရထားကြီးကို လျှောက်ကြည့်ရအောင်၊ ဒီမှာ ကြာကြာရပ်နေရင် အအေးမိလိမ့်မယ်”

မတော်ရသေးသော ယောက်ဖလောင်းအတွက် တမင်ရှောင်ပေးသော ဗိုလော့ယာကို ဆွန်ယာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည်။ ဗိုလော့ယာက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး၊ သူ့အမေလက်ကိုဆွဲထွက်သွားသည်။

“ကျွန်မသွားမှာကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . .”

ဆွန်ယာအသံက ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက်။ ရင်ထဲက နွေးထွေးလှိုက်ခုန်နေသည်ကိုတော့ သူ သိလိမ့်မည်မထင်။ သိလည်း မသိစေချင်ပါ။

“မင်းအစ်ကို ပြောတာ”

“အော် နေပါဦး၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“မင်း- ကိုယ့်ကို လိုက်မပို့စေချင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ဆွန်ယာရယ် ဒါပေမဲ့ . .”

“အို ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတာ ရှင်လိုက်ပို့ရလောက်အောင် အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ . .”

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ကွာ . .၊ မင်းလိုက်မပို့စေချင်ဘူးဆိုလို့ ကိုယ် ကြိတ်မှိတ်နေခဲ့တာပါ”

“နေပါဦး၊ ရှင်ကရော တကယ်လိုက်ပို့ချင်လို့လား . .”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နောက်ဆုံးတွေ့ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ၊ ရန်မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ ဆွန်ယာရယ်"

"အိုး- ဘယ်သူက ရန်ဖြစ်ဖြစ်လို့လဲ။ သူ့ဘာသာ စိတ်ကောက်ပြီး မလာတာများ . ."

"စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဝမ်းနည်းတာပါ"

"သေလိုက်ပါလား"

မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် ပြိုင်တူပြုံးမိကြသည်။ ဆပ်ချင်ကိုက ရထားပြတင်းပေါင်ပေါ်မှ ဆွန်ယာလက်ဖဝါးလေးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ဆွန်ယာက မရုန်း။ လူအုပ်ကြီးသာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မရှိလျှင် သူ့လက်ကို ပြန်ဖမ်းဆုပ်လိုက်ချင်သေးသည်။

"ဆွန်ယာ မင်းဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲဟင်"

"အို ရှင်ရူးနေလား။ အလုပ်တောင် မဝင်ရသေးဘူး။ ခွင့်ယူရမယ်လို့"

"ကိုယ်တော့ ခွင့်ယူပြီး မင်းဆီ ပြေးလာခဲ့မှာပဲ"

"အို မလာပါနဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ"

ဆပ်ချင်ကို မျက်နှာ ချက်ချင်းငိုင်သွားသည်။

"ဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ"

ဆွန်ယာလက်ကလေးကို တိုးညှစ်လိုက်ရင်း မဝံ့မရဲ မေးမိသည်။

"ဆွန်ယာ မင်း ကိုယ့်ကိုမေ့သွားမှာလားဟင်"

"မေ့သင့်ရင်တော့ မေ့ရမှာပဲ။ မမေ့သင့်ရင်တော့ မမေ့ဘူးပေါ့"

"ကိုယ်က မေ့သင့်လို့လားကွာ . ."

"မသိဘူးလေ"

အပြုံးလဲ့လဲ့ကို မြင်တော့ အားတက်ရပြန်သည်။

"ကိုယ်စာရေးမယ်။ စာပြန်နော်"

"ဟိုရောက်ရောက်ခြင်း စာရေးလိုက်မယ်နော်၊ အမေ မျှော်နေ . ."

ဝမ်းသာလို့မှ မဆုံးသေးမီ "အမေမျှော်နေ" ဆိုသော နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် ရင်မောသွားရသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလော့ယာတို့ သားအမိ ပြန်ရောက်နေချေပြီ။

"ကိုင်း၊ ကိုင်း ဒီလောက်အလွမ်းသယ်ရရင် ကျေနပ်ကြတော့၊ ရထားထွက်တော့မယ် . ."

ဗိုလော့ယာ မျက်နှာက စပ်ဖြဲဖြဲ။ ဆပ်ချင်ကိုမှာ ခေါင်းကြီးကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ဆဲ . .။ ဆွန်ယာက ရှက်ရွံ့ပြုံးမြ ရန်တွေ့သည်။

"ကိုကိုနော်"

ခရာမှုတ်သံ၊ ရထားဘီးလိမ့်သံ၊ လက်ပြနှုတ်ဆက်သံ . .။ ဆပ်ချင်ကို ဘာကိုမှ မကြားတော့ပါ။ ဆွန်ယာစကားသံလေးကိုသာ ကြားနေမိတော့သည်။ "ကိုကိုနော်" တဲ့။ ငါ့ကိုရော "ကိုကို" လို့ခေါ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ။

ထိုညက ဆွန်ယာလည်း အိပ်မပျော်၊ ရထားပြတင်းမှ လယ်ကွင်းတွေကို ငေးရင်း မိုးလင်းသွားသည်။ နှင်းကွဲစပြုပြီမို့ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းကို မြင်နေရသည်။ လရောင်ကြောင့် အစိမ်းမှာ ဝါရွှေအနားကွပ်ထားသလိုရှိသည်။ ဆပ်ချင်ကို၏ ငေးငေးငိုင်ငိုင်မျက်နှာက လယ်ကွင်းတွေနှင့်အပြိုင် ရထားနောက် အပြေးလိုက်လာသည်။ ဆွန်ယာ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ "ခက်လိုက်တဲ့သူရယ် . ."။

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၆)

လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနာရီသာ ရှိသေးသည်။ အိပ်ရာထဖို့ စောလွန်းသည်။ ဆိုကိုလော့စကီး အလုပ်ပြန်ဝင်ဖြစ်သည်မှာ အခုမှ တစ်ပတ်မျှသာရှိသေးသည်။ သူ့ကျန်းမာရေးက ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်သေး။ ဘယ်တော့မှလည်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်တော့မည်မထင်။ ဒီတစ်ခါ နေမကောင်းဖြစ်ကတည်းက သူ့အာရုံကြောတွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြတ်တောက်ကုန်ပြီထင်သည်။ ညညဆို အိပ်မပျော်။ ဘယ်လို အိပ်ဆေးမျိုးကမှလည်း သူ့ကို အိပ်ပျော်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ . .။

သူ အဖျားတက်လို့ကောင်းနေစဉ်က ဗိုလော့ယာ ရောက်လာပြီး အိုင်ဗင်၏ ကျဆုံးခန်းကို အသေးစိတ်ပြောပြနေသည်။ သူ မအံ့သြပါ။ ဝမ်းသာအားရလည်းမဖြစ်။ "အင်း- ငကန်းသေ ငစွေပေါ် ချင်လည်း ပေါ်ဦးမှာပေ့ါ" စိတ်ထဲက တွေးမိရင်း၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သမ်းဝေမိသည်။ သူနှင့် အိုင်ဗင် (၆) နှစ်ကျော်ကျော်မျှ အတူတွဲအလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ "ဒီကောင်ကြီးက နည်းနည်းတော့ တရားလွန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြားကြီး ဆိုးလှတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း သူ့လိုလူစား အများကြီးပါ . ."။ သူ အိုင်ဗင်ကို မုန်းလို့မရ၊ စိတ်ဆိုးလို့မရ။ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်ရသေးသည်။ ဗီရာ ပြောသလို၊ ဘာတစ်ခုကိုမှ မခံစားနိုင်တော့လောက်အောင် "ထုံ" သွားသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်လော့ယာ စကားဆုံးသည်နှင့် ခပ်အေးအေးပင် မှတ်ချက်ချသည်။

ဗိုလော့ယာက သူ့ကို တအံ့တသြငေးနေသည်။ ဘာမှတော့ မမေးဖြစ်။ စိတ်ထဲကသာ သူ့ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ "အင်း-ဒီလူကြီးနဲ့ ငါ့အဖေဟာ အတူတူပဲ။ တရားမျှတမှုဆိုတာကြီးကို သူတို့က သိပ်ယုံစားကြတာကိုး" သူလည်း သူတို့လို ယုံကြည်တစ်ခုခုနှင့် ဘဝကို ရှင်သန်လိုပါသည်။ ခက်နေသည်က သူ့တွင် ဘာယုံကြည်မှုမှ မရှိ။ ဘာတစ်ခုကိုမှလည်း ယုံလို့မရ။

ဆိုကိုလော့စကီး အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာသွားသည်။ မနက်တိုင်း ဗီရာက သူ့ကိုလာကြည့်ပါသည်။ ညနေခင်းရောက်ပြန်တော့ သူမှာ ဗီရာတို မျှော်ရပြန်သည်။ ဝန်ခံရလျှင် ဗီရာ့အကြည့်ကို သူစွဲနေပြီ။ ထိုအကြည့်တွင် ဆရာဝန်က လူနာကို ကြည့်သောအကြည့်မျိုးထက် တစ်ခုခုပိုနေသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့နှင့်တိုင် သူ့နှုတ်က ဘာကိုမှ မပွင့်ဟခဲ့။ မပွင့်ဟရဲတာလည်း ပါသည်။

"ရှင် လျှောက်မတွေးနဲ့။ ဘာမှလည်း မပြောနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ
သက်သာအောင်နေ . ."

ဗီရာအသံက ခပ်မာမာရှိသည့်တိုင် သူ့မအကြည့်မှာလုံးဝမမာ။ သူ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေနေခဲ့သော "နွေးထွေးကြင်နာမှု"ကို တွေ့ရသလိုရှိသည်။ စကားလုံးတွေနှင့် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော မျက်ဝန်းအကြည့်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ဗိုလော့ယာတစ်ယောက်လည်း သူ့ဆီ မကြာခဏဆိုသလို ဝင်လာတတ်ပြီး၊ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောတတ်သည်။ ထိုကလေးမှာ တစ်ခါ တစ်ခါ စကားများတတ်သည့်တိုင် သူ့စေတနာကို ဆိုကိုလော့စကီး နားလည်ပါသည်။ သူစိတ်သက်သာရာရအောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းသိ၍ သူ ပြောသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် သူ့ဘက်က စကားပြန်ပြောသည်။

တစ်ခါတွင်တော့ စပိန်ပန်းချီအကြောင်း ပြောဖြစ်ရာ၊ ဗိုလော့ယာက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် နားထောင်နေသည်။ ဒီချာတိတ်ရဲ့ စိတ်တွေ တခြားရောက်နေသည်ကို သူသိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ဗိုလော့ယာအတွေးတွေမှာ စပိန်ပန်းချီတွင်မရှိ။ သူတို့နိုင်ငံ ဘဝင်မကျသော သူ့ပန်းချီကားတွေဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အင်း ငါနောက်ဆုံးဆွဲခဲ့တာက မျိုးသန့်ကြက်တွေ . . ။ ကြက်တွေက အားလုံးမျိုးတူ၊ ရောင်တူတွေ . . ၊ စိတ်ပျက်စရာ" အခု သူဆွဲနေသည်ကတော့ ကလေးသာသာကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ တကယ့်ကို ဘဝတဏှာအပြည့်နှင့်ပုံ။ ကောင်လေးက ချော့ကလက်မျိုးစုံ ထည့်ထားသော အိတ်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ ချော့ကလက်တွေက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အရောင်မတူ။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မတူ။ အရသာလည်း မတူ . . ။ "ဟုတ်တယ်- အဲသလို မတူတာကို ငါ အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ရမှာ . . "။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် ပန်းချီအကြောင်း အတော်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးက "ဂိုယာ" ၏ ပန်းချီကားတွေအကြောင်းပြောသည်။ သူက သူချော့ကလက်ပန်းချီအကြောင်း။

ပြောရလျှင် နေ့တာကရှည်လွန်းလှသည်။ အလုပ်လုပ်စရာမရှိ။ အိပ်လို့လည်းမရ။ စကားပြောဖော်လည်း နေ့လယ်ဆိုမရှိ။ သူလုပ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အလုပ်ဆို၍ အဲတွေးတွေနှင့် နပန်းလုံးဖို့သာ ရှိတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဆိုကိုလော့စကီး၏ စိတ်အစဉ်မှာ ဟိုသည်ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေတတ်သည်။ သူ့ငယ်ဘဝ။ စစ်ကြီးအတွင်းက ကျဆုံးခဲ့သော မိတ်ဆွေတွေ . . ။ သမီးလေး မေရီ။ ဂဗေဟဆက်နည်းပညာသစ်၊ တခြားကမ္ဘာမှ ဂြိုဟ်သားတွေ။ ပြန်လည်အားသစ်လာသော အာရှ။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု . . ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဗီရာ၏တွင်သာ အဆုံးသတ်ရမြဲဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ စွဲလမ်းနေမိနေပြီဖြစ်သော ဗီရာအကြည့်။ ထိုအကြည့်တွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသော သူ့စိတ်အစဉ်များ တည်ငြိမ်သွားသလိုရှိသည်။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း သူကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရဖြစ်မိသည်။ ဗီရာ့အကြည့်မှာ အမှန်တကယ်လား . . ၊ ဟုတ်ယောင်မှုလား . . ။ သူအဖျားတက်ဝေနေ့မိပြီး ထင်မိထင်ရာ မြင်ခဲ့လေသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤမျှ အဖြစ်ကင်းစင်သော မျက်ဝန်းမျိုးမှာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ရှိနိုင်စရာမရှိ။ ဗီရာတစ်ယောက်သာ ဖန်တီးနိုင်သော ဗီရာ၏ ကိုယ်ပိုင်အကြည့်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သည်လိုနှင့် လေးနာရီခွဲသွားသည်။ သူဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့။ သူစွဲလမ်းသော အကြည့်နှင့် ဝေးနေခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ သူဆေးရုံက ဆင်းကတည်းက ဆိုပါစို့ . . ။ ဒီနေ့တော့ ထိုအပြုံးရှိရာသို့ သူကိုယ်တိုင် အရောက်သွားတော့မည်။ သူ ဗီရာ့ဆီသွားမည်။ သူ နေမကောင်းစဉ်က ပြုစုခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောမည်။ ဗီရာကလည်း "အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ" . . စသဖြင့် ဆရာဝန်စကားတွေ ပြောမည်။ နောက်တော့ ဘာစကား

တစ်ခွန်းမှ ပြောစရာမရှိဘဲ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြမည်။ ကိစ္စမရှိ။ သူလာသည်က စကားလုံးတွေကို ကြားချင်၍မဟုတ်။ 'အကြည့်' ကို ခံစားချင်၍ဖြစ်သည်။

"မဟုတ်သေးပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားလုံးတွေ ဒီလောက်ရှားပါးနေတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ငါ့ဘက်က တစ်ခုခုပြောသင့်တာပေါ့ . . ။ အင်း- ငါဘာပြောရမလဲ . . "

ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေ့ဘောင်းဘီစုတ်အောင် "ဖွန်ကာ" ကြီးကိုက်သည့်အကြောင်း ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဗိုလော့ယာရဲ့ ချော့ကလက်ပန်းချီကား . . ။ ဒီကနေ ဆက်စပ်ပြီး တရုတ်ပြည် တန်မင်းဆက်ပန်းပုလက်ရာတွေဆီ ရောက်ချင်ရောက်သွားလိမ့်မည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဗီရာကလည်း သူ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောလိမ့်မည် ထင်သည်။ အခု သူမနှင့်အတူလိုက်နေသော အိုင်ဗင့်ဇနီးဟောင်း လီနာအကြောင်း ပြောလေမည်လား . . ။ ဘာအကြောင်းပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ဖြစ်လျှင် တော်ပြီ။ နောက် လူနာရှင်တစ်ယောက်ယောက်က ဗီရာ့ကို လာခေါ်လျှင် သူပြန်ချိန်ရောက်ပြီပေါ့။ သူမြတ်နိုးသော အကြည့်လေးကို နောက်ဆုံးကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်ခွဲခွာလိုက်မည်။ သူ့ရင်ထဲထိ ကပ်ပါလာသော ထိုအကြည့်လေးနှင့်ပင် တစ်နေကုန် အသက်ဆက်ရှင်သန်ရပါတော့မည်။

ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် သူအိပ်ရာမှထသည်။ ထိုအခိုက် ဖွန်ကာကြီးက သူ့ပေါ်ခုန်ပင်လာပြီး၊ သူ့ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းနှင့်လာခွေ့သည်။ ဖွန်ကာမှာ အမြီးတနန့်နန့်နှင့် သခင်ကို ပရောပရည်မလုပ်တတ်။ သူ့သခင်ကို နှုတ်ဆက်ပုံက ဘျားသစ်တစ်ကောင်အလား ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေအပါအဝင် သူ့မိတ်ဆွေတော်တော်များများက ဖွန်ကာကြီးကို မမွေးဖို့ သူ့ကို သတိပေးခဲ့ကြသည်။ "တစ်နေ့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပြန်ပေးမယ့်ကောင်ကြီး . . "။ သို့နှင့်တိုင် ဘယ်သူ့စကားကိုမှ သူနားမထောင်ခဲ့။ "ဒီကောင်ကြီးက ဘဝကြမ်းခဲ့တဲ့ကောင်၊ ဒါကြောင့် ခွေးမိတ္တဗလဋ္ဌိကာ မကျွမ်းရှာတာ သနားပါတယ်"။

တကယ်လည်း သူနှင့် သူ့ခွေးကြီးဖွန်ကာတို့ ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်သူမှ နားလည်ဟန်မတူ။ ဖွန်ကာက မျက်နှာထားဆိုးသည့်တိုင် သူ့မျက်လုံး[illegible] လွမ်းရိပ်သန်းနေတတ်သည်။ အခုလည်း သူ့ကို ငေးရီရီနှင့် ကြည့်[illegible]

"ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ။ ဘာလဲကွ၊ ညအ[illegible] မက်လို့လား။ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းအဆော်ခံထိတာ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖွန်ကာက ဘာသံမှ ပြန်မပေး။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ခပ်မှန်မှန် ငေးနေသည်။

"အင်းဘာစကားမှ မပြောတတ်တဲ့ကောင်ကြီး၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့အတိုင်းပဲ . ."

ခြောက်နာရီထိုးတော့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးပြီ။ အဝတ်အစားလဲပြီးပြီ။ အစစအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ဖွန်ကာကြီးကိုဆွဲပြီး၊ သူအပြင်ထွက်လိုက်သည်။ သတင်းစာရောက်နေပြီလား၊ ကြည့်လိုက်တော့၊ ခြံစည်းရိုးထိပ်တွင် စာတစ်စောင်က ကြိုနှင့်သည်။ သူကမန်းကတန်း ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ သမီးလေး မေရီဆီမှ စာ . .။

"အဖေရေ

သမီးဒီစာကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ရေးလိုက်တာ။ သမီးတို့နှစ်ယောက် မကြာခင် ပြန်ဆုံဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ် အဖေ။ သမီး မော်စကိုကို လာစရာရှိတယ်။ နေဦး- အဖေဇာတ်ရည်လည်အောင် သမီးအကြောင်းကို အစကပြန်ပြောပြမယ်နော်။

သမီး ပါရီမှာ ကံမကောင်းခဲ့ဘူးအဖေရယ်။ ဟိုမှာက အသစ်အဆန်းတွေ အများကြီးဆိုတော့ သမီးအတွက် ကိုယ်ပိုင် ပရိသတ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး။ သမီးလည်း ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ ထုခွဲပြီး၊ ကပွဲတစ်ခု စီစဉ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဟန်မကျပါဘူး အဖေရာ။ အကြွေးတင်တာပဲ အဖတ်တင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မနှစ်က ဆောင်းဦးပေါက်မှာ ဘရပ်ဆဲ ပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ဘရပ်ဆဲရောက်တော့မှပဲ သမီးဇာတာစန်းလင်္ဂတွေ ပြန်တက်လာခဲ့တာ။ အခု သမီးအိမ်ထောင်ကျနေပြီ အဖေ။ သမီးအမျိုးသားက "ဖလစ်(ခ)ဗင်ဒါဝဲ(လ)ဒီ" တဲ့။ အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာ ဆိုပါတော့။ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ သမီးကပွဲနဲ့ပတ်သက်လို့ သူက စာတစ်ပုဒ်ရေးတယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ ရင်းနှီးသွားရောဆိုပါတော့ အဖေ။ သူက အနုပညာဝေဖန်ရေးအပြင် ဘဏ်တိုက်တစ်ခုမှာလည်း အလုပ်လုပ်သေးတယ်။ အဖေလည်းသိမှာပါ။ စာရေးတာတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်လို့မှမရတာ။ ဘာပဲပြောပြော သမီးတို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူကလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သမီးကိုလည်း ကြင်နာပါတယ်။

မကြာသေးခင်က သူ အဆက်သွယ်တစ်ခု ရလာတယ်

အဖေ။ နာမည်ကြီး သတင်းစာကြီးတစ်စောင်က သူ့ကိုတာဝန်ပေးတာတဲ့ . .။ မော်စကိုကိုသွားပြီး ရုရှားဘဲလေး အော်ပရာတွေအကြောင်း ရေးရမှာတဲ့။ ပြီးတော့ အရှေ့နဲ့အနောက် ကြားကုန်သွယ်ရေးကိစ္စ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဆိုတာလည်း စုံစမ်းပေးရမှာတဲ့။ အဲဒါ သူက ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်တယ်အဖေ။ သူလာရင် သမီးလည်း လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် သမီးအဖေနဲ့ တွေ့လို့ရပြီ။ ပြီးတော့ မော်စကိုမှာလည်း ကပွဲတစ်ခုစီစဉ်မယ် စိတ်ကူးထားတယ်။

အဖေ့သမက်က ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး အဖေ။ ဒါပေမဲ့ အရာရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တတ်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်တော့ သေချာပါတယ်။ အဖေသူ့ကိုမြင်ရင်၊ သဘောကျမှာပါ။ သူကလည်း အဖေ့ကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ အဖေ့အကူအညီကိုလည်း ယူချင်တယ်တဲ့။

အဖေ ရုရှားမှာ ဘယ်လိုနေတယ်၊ ဘယ်လိုထိုင်တယ်၊ အဖေတို့ဘဝ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ၊ သမီး မသိဘူး အဖေရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလည်း ရုရှားသူပဲ အဖေ့ရယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ချစ်တာပေါ့။ သမီးမော်စကိုရောက်တာနဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေ အကုန်လေ့လာမယ်။ မကြာခင် သမီးလည်း ရုရှားသူ ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ သမီးလေ ရုရှားစကားကိုလည်း မမေ့သေးဘူးသိလား။

အဲဒါပဲ အဖေရယ်။ ကြားထဲမှာ နိုင်ငံရေးအရှုပ်အထွေး ဘာမှ မဖြစ်ရင် သမီးတို့မကြာခင် မော်စကိုရောက်တော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ အဖေနဲ့ စကားတွေ တဝကြီးပြောတော့မယ်"

အဖေ့ရဲ့ သမီး

မေရီ-ဗင်ဒါဝဲ(လ)ဒီ

ခရမ်းဖျော့ရောင် စာရွက်တွေကိုကိုင်ရင်း၊ ဆိုကိုလော့စကီးမှာ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ စာရွက်တွေကြားမှ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ ခုန်ထွက်လာတော့ အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမသိသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်။ "ဒါ-ငါ့သမီးပါလား"။ သူ့အ[illegible] အသက်ကို သမီးမျက်နှာတွင် ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် မရှိတော့သည်နှင့် အိမ်ထဲပြန်[illegible] အခုမှ ခြောက်နာရီခွဲရှိသေးရာ အလုပ်သွားဖို့လည်း စောလွန်း[illegible] ကုန်မှ ကုန်ပါစေတော့ဆိုကာ စာအုပ်စင်ထက်မှ စာတစ်အုပ်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ နောက်တော့ သူစိတ်မှတ်က မသိလိုက်မိခင်မှာပင်၊ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ စာလုံးတွေက ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာသည်မသိ။ မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် သူစာတစ်စောင်ရေးနေမိသည်။

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း သမီးရေ . . "

သမီးမော်စကိုလာမယ်ဆိုလို့ အဖေဝမ်းသာပါတယ်။ သမီးလာဖြစ်ရင်သာ အကြောင်းကြားလိုက်။ အဖေ သမီးကိုလာတွေ့မှာပေါ့။

သမီးဓာတ်ပုံလေးကို ရပါတယ်။ အဖေတော့ မမှတ်မိနိုင်တော့လောက်အောင်ပဲ သမီးရယ်။ အဖေ့စိတ်ထဲ စွဲနေတာက သမီးငယ်ငယ်က ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ သမီးလေး . . ။ အေးလေ နှစ်တွေလည်းကြာလှပြီပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့သမီးလေး အခြေတကျဖြစ်နေပြီဆိုလို့ အဖေဝမ်းသာပါတယ်။ သမီးရဲ့ဖလစ်(ခ) ကိုလည်း အဖေက နှုတ်ဆက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သမီးရေ မော်စကိုမှာ သမီးမျှော်လင့်သလိုတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွဲ့။ ဒီက အဖေတို့ဘဝကို သမီးလွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ သမီးဒီမှာ ကြာကြာနေပြီး လေ့လာမယ်ဆိုရင်တောင် အပြည့်အဝနားလည်ဖို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်။ အဖေ့သမီးက အရာရာကို သိပ်လွယ်လွယ်လေး စဉ်းစားထားတာကိုး။

သမီးငယ်ငယ်က သဲပုံပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်တမ်းကစားခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ သဲမှာက အစိုဓာတ်ရှိသေးတော့ သမီးစိတ်ကြိုက် အိမ်ဆောက်လို့ရတာပေါ့။ ခုတော့ သဲတွေလည်း ခြောက်ကုန်လောက်ပြီ သမီးရေ။ သမီးနဲ့အတူ ကစားခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရော မှတ်မိသေးရဲ့လား။ သူတို့တစ်တွေကတော့ ဒီမှာမွေး၊ ဒီမှာကြီး၊ ဒီမှာနေဆိုတော့ . . ဒီက အပျော်တွေ၊ ဒီက အမော်တွေ၊ ဒီက မျှော်လင့်ချက်တွေကို အကုန်သိတာပေါ့ သမီးရယ်။ ငါ့သမီးက ဒီမှာ မွေးပေမယ့် ဒီမှာကြီးခွင့်မှ မရခဲ့တာ။ အေးလေ - ဒါကလည်း သမီးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။

အင်း အခုဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားကြီးကို ငါ့သမီးလေး နား လည်အောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ 'စစ်အေး'ဆိုတာကိုတော့ သိမှာပေါ့နော် . . ။ သမီးရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ အဖေရပ်နေတဲ့နေရာဟာ တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေကြပြီသမီးရဲ့။ အဖေတို့သားအဖဟာ ကမ္ဘာတစ်

ခုစီက လူနှစ်ယောက်လိုဖြစ်နေကြပြီ။ အဖေတို့ ကမ္ဘာနှစ်ခုကြားမှာ ချောက်ကမ်းပါးကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဒီချောက်ကြီးကို ဘယ်သူကဖန်တီးလိုက်တယ်ဆိုတာ၊ အဖေလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိနေတာတော့လည်း သေချာတယ် . . "

သူ့ဖောင်တိန်မှာ ရှေ့ဆက်မတိုးတော့။ တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲထိန်းလိုက်သလို ချက်ချင်းတန့်သွားသည်။ "ငါ ဘာကြောင့် ဒါတွေရေးနေမိတာပါလိမ့်။ ရေးလို့တော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးကို သမီးနားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ . . ။ ထားလိုက်ပါတော့။ ငါ့သမီးလေး၊ သူ့ဘဝနဲ့သူ ကျေနပ်နေပါစေ . . "ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း သမီးရေ" လို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ . . "။

ရေးပြီးသား စာရွက်တွေကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ ဘရိုင်ယန်၏ ပရောဂျက်သစ်တွင် စိတ်ကိုနှစ်ထားလိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ည ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် ဗီရာ့ဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ သမီးအကြောင်းပြောမည် စိတ်ကူးနှင့်။ လီနာရှိနေလျှင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ တွေးရင်းနှင့် ဗီရာတို့အိမ်ရောက်သွားသည်။ လီနာမရှိပါ။ ဗီရာက ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်ကြိုသည်။ သူ့ ရုတ်တရက် အားတောင့် အားနာဖြစ်သွားသည်။

"အလုပ်များ ရှုပ်နေလားမသိဘူး"

"ရပါတယ်"

"ရပါတယ်" ဆိုရသည့်တိုင် စိတ်ထဲက မရသင့်ဘူးဟု သိနေသည်။ ညရှစ်နာရီဆိုသည်က မစောလှတော့။ အရေးထဲ လီနာက ခုထိပြန်မရောက်သေး။ ညကြီးအချိန်မတော် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည်။ "အေးလေ အရင်တုန်းကလည်း သူ့အခုလို လာနေကျပဲဟာ . . ။ ခုလိုပဲ စကားမပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေကျပဲဟာ" တွေးမိတော့ ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်ရပြန်သည်။ "အင်း-ဘာစကားမှ မပြောဘဲ၊ ဘယ်လောက်အကြာကြီး ထိုင်နေဦးမှာလည်း ကိုတေမိရယ် . . "

ဆိုကိုလော့စကီးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် စကားစသည်။

"ဟို ပန်းချီဆရာလေး ဗိုလော့ယာကို သိလား . . ။ ကျောင်းဆရာ အင်ဒရေရဲ့သားလေ။ ကျွန်တော် နေမကောင်းတုန်းက သူ ကျွန်တော်ဆီ ခဏလာတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီအကြောင်းပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူ့ ဦးယာ ရဲ့ ပန်းချီလေ။ တစ်ခုက "ဂေါရီ"တဲ့။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံ။ နောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုက 'ဇရာ'တဲ့။ အိုမင်းတွင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပုံ . .။ ဗိုလော့ယာက တော့ ချော့ကလက်တွေကို ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုလားပဲ။ ကောင်လေးက လူတော် ပါ။ စိတ်မငြိမ်တာက ခက်တယ်။ အင်းလေ- ခုခေတ်ကလေးတွေအားလုံး ဒီ အတိုင်းပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဟောဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာတွေပြောမိမှန်းတောင် မသိတော့ ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဟို . . ဟို . ."

"ရှင်"

သူ့စကားကို အလန့်တကြား ဝင်ဖြတ်လိုက်ရသည်။ "သူဘာပြော မလို့ပါလိမ့်"

"ဒါဗင်ချီပါ- လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီလေ . .၊ သိတယ်မို့လား။ သူသုံးတဲ့ အရောင်တွေက . ."

"သေလိုက်ပါတော့ ဗီရာရယ်" မလုံလဲစိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်ရသေးသည်။ သူနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းဆုံတိုင်း၊ ခုလို စိတ်ကစားမိ သည်မှာအမှန် . .။ "အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား" တွေးရင်း၊ စားပွဲခင်းကို ဆွဲဆန့် နေမိသည်။ မှန်အိမ်အုပ်ဆောင်းကို အောက်ချလိုက် အထက်တင်လိုက် လုပ် နေမိသည်။ သူ့ကို စကားတွေ ပြန်ပြောချင်သည့်တိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ထို အခိုက်မှာပင် ည-ကိုးနာရီထိုးသွားသည်။ ဆိုကိုလော့စကီးက ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး၊ ဘာမှန်းမသိလောက်အောင် မသဲကွဲသောအသံဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။

"ကျွန်တော် ဒီကို နောက်ဆုံးလာတဲ့အခေါက်ကပြောခဲ့တာ မှတ်မိ သေးလား။ ဟို . . ဟို . . ဟိုဟာလေ . ."

"အို မပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ ဘာမှ မပြောနဲ့တော့"

ဗီရာက ရုတ်တရက် ထအော်ရင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူတမ်းတ ရှာဖွေနေသော "အကြည့်" လေးကို၊ ဆိုကိုလော့စကီး မမြင်နိုင်တော့။ "ငါဘာ များ စကားမှားသွားလို့ပါလိမ့်" သူ့စိတ်ထဲက ဇဝေဇဝါ။ ဗီရာက သူ့ကိုမကြည့် ဘဲ အသံတိမ်တိမ်နှင့် ပြောနေသည်။

"ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်။ စိတ်ကူး မယဉ်ချင်ပါနဲ့တော့ . ."

စကားမဆုံးခင်မှာပင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဆရာဝန်လာခေါ်သူ . .။ ဗီရာက ဆေးအိတ်ပြင်သည်။

"သွားမြို"။ အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟု သူသဘောပေါက်လိုက် သည်။ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်ရင်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ခပ်အက်အက် . .။

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်"

"အို၊ မပြန်ပါနဲ့။ ကျွန်မ ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်"

စကားလုံးတွေက ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်သွားသည်မသိ။ မလုံလဲစိတ် နှင့် သူ့ကို တစ်ချက်ငေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုကိုလော့စကီးက မျက်လုံးအပြူး သားနှင့် သူမကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံသလိုမျိုး။

"စောင့်နေနော် . ."

ပြောရင်း ပြေးထွက်သွားသည်။ အပြုံးလားမသိ၊ တစ်စုံတစ်ရာ လွင့် ကျန်ရစ်သည်ကို သူသိလိုက်သည်။ "စောင့်နေနော်" တဲ့ . .။ "သူပြန်လာမှာ ပေါ့ . ."

ပြတင်းမှ အပြင်ကိုငေးလိုက်တော့ နှင်းတွေတော်တော်များများ အရည် ပျော်နေပြီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆိုကိုလော့စကီး ပျော်သွားသည်။ သူ ဗီရာကို စောင့်မည်။ တစ်ညလုံးဖြစ်စေ သူထိုင်စောင့်မည်။ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေ ဒီတစ်ခါ အကုန်ပြောလိုက်တော့မည်။ "အင်း- ငါဘယ်လိုပြောရပါ့"

နာရီဝက်ပင်မကြာလိုက်။ ဗီရာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမမျက်နှာ က ရွှက်ရွှံ့ရွှံ့ . .။ ဆိုကိုလော့စကီးက အပြေးအလွှားဆီးကြိုရင်း ဝမ်းသာ အားရ အော်ပြောလိုက်သည်။

"နှင်းခဲပျော်ချိန် ရောက်တော့မယ် ဗီရာရေ"

* * *

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)

ဘဝတွင် နောက်ဆုံးအနေနှင့် လူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ခွင့်ပြုတော့မည်ဆိုလျှင် 'တန်နက်ခါ' ရွေးချယ်တွေ့ဆုံလိုသူမှာ 'ဗိုလော့ယာ' မှလွဲ၍ မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်။ သူတို့နှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ကြတော့သည်မှာ ဇန်နဝါရီလလောက်ကတည်းကဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် နှစ်ခါလား တွေ့ကြသေးသော်လည်း သူ့ဘက်က တမင်ရှောင်သည်။

"တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖျက်ဆီးနေကြတာကွ။ ဒီတော့ မတွေ့ဘဲနေကြတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"။

သူနှင့် မခွဲချင်သည့်တိုင် သူပြောတာကို ငြင်းမရ။ ထို့ထက် ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ စတင်လမ်းခွဲစကားကို ကြားလိုက်ရသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မာနက ထိပ်တက်လာတာလည်း ပါနိုင်ပါသည်။

"ရပါတယ်ရှင်၊ မတွေ့ဘဲ နေကြတာပေါ့"

သည်လိုနှင့် ဝေးသွားခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုတော့ တစ်ရက်မှမမေ့မရ။ သူမဘက်မှ စတင်ဆက်သွယ်တာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်။

ဟော-အခု မထင်မှတ်သောအချိန်ကျမှ သူရောက်လာသည်။ သူ့အသွင်က နွမ်းလျလျ။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ရုတ်ခြည်း ပျော်သွားသည့်တိုင်

အပျော်ကို လွှတ်မပေးရဲ၊ မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းရင်း သူ့ကို စိတ်မပါသလို စကားဆိုရသည်။

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ရှင်ပဲ လမ်းခွဲပြီးခဲ့ပြီလေ။ ကျွန်မကလည်း သဘောတူခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဘာများ ဇာတ်လမ်းဆက်ချင်သေးလို့လဲ . . "။

ဗိုလော့ယာက မထိတရီပြုံးသည်။ ကာလတာရှည် ကွယ်ပျောက်နေခဲ့သော၊ နိစ္စဓူဝ မျှော်လင့်နေမိသော 'အပြုံး' . . ။ တန်နက်ခါ ကြာကြာမကြည့်ရဲ၊ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

"ကိုယ် မင်းကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တာတွေ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ မင်းသမီးရယ် . . ။ အခုဟာက ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ပျင်းနေလို့ ထွက်လာတာပါ။ မင်းအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ . . မင်းလည်း ငါ့လို ပျင်းနေမယ်ထင်လို့ ဝင်လာတာ။ ဘယ်လိုလဲ- ငါတို့ ပန်းခြံဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်လား . . "။

စင်စစ်၊ တန်နက်ခါမှာ ဗိုလော့ယာ ခန့်မှန်းသလို ပျင်းနေရုံသက်သက်မျှမဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောလာအောင် မည်သည့်အရာကမှ မတတ်နိုင်တော့သလိုရှိနေသည်။ သူမနှင့် ဗိုလော့ယာတို့ လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်း 'ဂရစ်(ဖ)ဇော့' ဆိုသော ပြဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်က သူမကို ချဉ်းကပ်လာသေးသည်။ ဂရစ်(ဖ)ဇော့တွင် ဘာအနုပညာမှ မရှိ။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်က ပိုသေးသည်။ အမြဲလို အဆီပြန်နေတတ်သော မျက်နှာကြီးက ရမ္မက်ခိုးတွေ လျှံထွက်နေသလား ထင်ရသည်။ တန်နက်ခါအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်အဖြစ်ရဆုံးမှာ အငြိမ်မနေချင်သည့် ခွေးစေးတွေပြန်နေသော သူ့လက်များ။

နယ်ကျွံလာချင်သော သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ရင်း တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ပြောရသည်။

"ရှင့်ကို ကျွန်မ အထင်မကြီးဘူး၊ ချစ်လည်း [illegible] ဘာမှ [illegible]
လင့်ပါနဲ့ . . "။

သည်လိုနှင့် အထီးကျန်ရက်တွေကို တစ်ယောက်တည်း [illegible] နေလိုက်သည်။ ညနေခင်းရောက်တိုင်း အိမ်မှ စက်နှင့် [illegible] ချင်ချုပ်မည်။ သို့မဟုတ် ချား(စ်)ဒစ်ကင်၏ ဝတ္ထုတွေ [illegible] ရာပေါ် လှဲလိမ့်ရင်း၊ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်ကာ [illegible] ။

သူမ၏ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ဘဝကလည်း စိတ်[illegible] ပြဇာတ်မှ အိုဖီလီယာနေရာ သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့၍ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ပါသည်။ ဘယ်လိုမှမအောင်မြင်ပါ။ ပရိသတ်အချို့က လက်ခုပ်တီးသည့် တိုင်၊ သူမနှင့် အိုဖီလီယာ ဘာမျှမဆိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေသည်။ နောက်တော့ ဆိုဗီယက်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်တွင် သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရပြန်သည်။ သူမ သရုပ်ဆောင်ရသည်က ခေတ်ရှင်ပညာတတ်ပါမောက္ခကြီးကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချ သည့် ဇာတ်ခွဲခန်းလက်ထောက် အမျိုးသမီးလေးနေရာမှ။ လူကြား သူကြား ပြောလောက်မရှိသော ဒိုင်ယာလော့တွေ ကျက်ရသည်ကိုသာ ပင်ပန်းလှပြီး သို့ သော် မတတ်နိုင်။ ကျက်ထားသော စကားလုံးကြီးတွေနှင့် ပါမောက္ခကြီးကို အားရပါးရ အရေခွံခွာလိုက်သည်။ သူမ့သရုပ်ဆောင်မှုကို ပြက်လုံး ထင်နေ သည်လားမသိ။ ပရိသတ်က ဝက်ဝက်ကွဲရယ်သည်။ တန်နက်ခါမှာ ဇာတ်ခုံ ပေါ်မှာတင် ဟီးတိုက် မငိုမိအောင် မနည်းထိန်းနေရတော့သည်။ 'အနုပညာဆို တာ ဒါပဲလားကွယ် . ."

နွေဦးပေါက်ချိန် နီးလာတော့ တန်နက်ခါမှာ ပိုအဖော်မဲ့လာသည်။ သူမ အခန်းဖော်က ရည်းစားသစ်ကလေးနှင့် ယော်(လ)တာကို ခရီးထွက်ကြ မည်ဟု ဆိုသည်။ သူမတွင် သွားစရာမရှိ။ အဖော်မရှိ။ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။ ထို အခိုက်မှာပင် ဗိုလော့ယာ ရောက်လာသည်ဖြစ်ရာ သူမမှာ ဟန်ဆောင်လေးမှ ပင် မငြင်းနိုင်။ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့။ ကျွန်မ အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ခဲ့ရဦးမ လား။ နှင်းကာ ဦးထုပ်လောက်ဆိုရင် ရပြီလား . ."

"ဦးထုပ်လောက်ဆိုရင် ရပါပြီကွာ။ ရာသီဥတုက နွေးစပြုလာပါပြီ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ အဲဒီဦးထုပ်လေးနဲ့ လိုက်တယ် . ."

"ဟင်း၊ မဖြားယောင်းနဲ့နော်၊ ဒီက ခပ်ညွတ်ညွတ်ရယ် . ."

အားရပါးရ ရယ်မိကြတော့ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်ထဲ လန်းသွားသလိုရှိ သည်။

"ဒါထက် နေပါဦး . . ဒီနေ့ မင်းမှာ သွားစရာများရှိသေးလား . ."

"အင်း- ရှိမယ်ထင်တယ်။ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ထားလိုက်ပါ၊ ဒါတွေ က အရေးမကြီးပါဘူး . ."

လမ်းပေါ်မြင်ကွင်းက မြူးကြွကြွ။ ပလက်ဖောင်းတွေမှာ အရည် ပျော်စ နှင်းရည်စက်များကြောင့် အရောင်လက်လျက်။ လမ်းထောင့် ကုန်စုံဆိုင် လေးမှ ပန်းစည်းတွေရောင်းနေသည်။ ပိုင်းလယက် ပန်းစည်းတွေက ချစ်သူ စုံတွဲတွေကို ဖိတ်ခေါ်နေဟန်ရှိသည်။

ပိုင်းလယက်ပန်းတွေပေါ်မှ အကြည့်ကိုခွာ၍ ဗိုလော့ယာ မျက်နှာကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလော့ယာပုံသဏ္ဌာန်က အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက် နေသလို။ ပန်းတွေကို မမြင်၊ လူတွေကိုလည်း မြင်ဟန်မရှိ။ သူမကိုမှ မြင်ပါ လေစ . .။

"အင်း- ဒီလူ- ငါ့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးဖို့ ခေါ်တာများလား။ သူခေါ် ရှင် သေချာပေါက်လိုက်မယ်လို့ ဒင်းကထင်နေဟန်တူပါရဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲသလောက် ထင်မထားနဲ့ ဆရာရေ . .။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်ခဲ့ဖူးတာ မှန်ပေ မယ့် အခု ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အဲသလိုဖြစ်အောင် ရှင်ပဲ လုပ်ခဲ့တာ"။ အတွေးတွေနှင့်ပင် အလိုလိုရန်ဖြစ်ချင်လာသည်။ သူမ အသံက မာဆတ်ဆတ် . .။

"ဘယ်လိုလဲရှင့်၊ အတော်လေး စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်ပြီလား။ အင်း- ရှင့်စကားနဲ့ပြောရရင် ဝင်ငွေဖြောင့်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား"

ဗိုလော့ယာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါသည်။

"ဟန်မကျပါဘူးကွာ။ ဟိုကောင် အိုင်ဗင်ကြီး ပုံဆွဲနေတာ မင်း သိ တယ်မို့လား။ ခု ဒီကောင်ကြီးက အလုပ်ပြုတ်သွားပြီလေ"

"ရှင်က ဝမ်းနည်းနေတာပေါ့"

"အိုး- ဘာဆိုင်လဲ၊ ဝမ်းတောင်သာသေး . ."

"ဒါဖြင့်- အခုရှင်ဘာလုပ်နေလဲ . ."

"ဒီလိုပါပဲ . .။ တောက်တိုမည်ရပေါ့။ တိုလီမိုလီပေါ့"

"အော် . . ခါတိုင်းလို အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ရေနွေး အိုးကြီးပဲ ဆိုပါတော့ . ."

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ဒီတစ်ခါ ရယ်သံမှာ စောစောကလို မကြည်လင်၊ ဒေါသသံ၊ နာကြည်းသံ၊ သရော်စော်ကားသံတွေ ပါသလောက် ပါနေသည်။

"နေပါဦး ဆာဗူရော့ရော ဘာလုပ်နေလဲရှင့်"

ဗိုလော့ယာဒေါသထွက်အောင် သူမတည့်သောပန်းချီဆရာအကြောင်း တမင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တန်နက်ခါထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ဗိုလော့ယာအသံက ကြည်ကြည်လင်လင်။ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြည့်နှင့် ပြောပြနေသည်။

"သူက ပန်းချီဆရာပဲ၊ ပန်းချီဆွဲတာပေါ့။ ကိုယ်တလောက [illegible] အိမ် ရောက်သွားသေးတယ်။ တကယ် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်း[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လေး . . ။ ပန်းချီကားတွေရယ်၊ သူတို့လင်မယားရယ် . . ။ ကိုယ်ဖြင့် အားတုလိုက်တာကွာ . . "။

"ဟင်- တကယ့် အံ့ဖွယ်သူတပါးရောလား။ ရှင်ပဲ ဒီလူက အရှုံးပါဆို . . "

ဗိုလော့ယာက သူမစကားကို ပြန်မဖြေ။ သူပြောချင်တာတွေကိုသာ စွတ်ပြောနေသည်။

"ပန်းချီသမဂ္ဂကလူတွေ ဆာဗူရောဆီ ရောက်လာသေးတယ်ကွ။ ပြပွဲတင်ဖို့ ပန်းချီကားနှစ်ချပ် ရွေးသွားတယ်တဲ့။ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ပိုက်ဆံရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆာဗူရောက ပြောတယ်၊ ဒီလူတွေ ရွေးသွားတာ အညံ့ဆုံးနှစ်ကားတဲ့ . . "

"အော်- ဗိုလော့ယာ . . ဗိုလော့ယာ၊ နေပါဦး- ရှင် ဗိုလော့ယာ အစစ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် . . "။

ဗိုလော့ယာ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူတို့ရှေ့နားမှ စုံတွဲကို မေးငေါ့ပြသည်။ နောက်ကြည့်မြင်ကွင်းမှ ခန့်မှန်းရသည်မှာ ထိုစုံတွဲ ရန်ဖြစ်နေကြဟန်တူသည်။

"တွေ့လား"

"တွေ့သားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ရန်ဖြစ်နေကြတာ ထင်တယ်ကွ"

"ကောင်းတာပေါ့"

"တို့ကတော့ ရန်မဖြစ်ဘူးနော်၊ ရွှေရတုမင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပသလိုမျိုး ဟုတ်လား"

"အို- မသိဘူး၊ မသိဘူး။ ငွေရတုရော၊ ရွှေရတုရော၊ စိန်ရတုရော၊ ပတ္တမြားရတုရော . . ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်မက မေ့တတ်တယ် . . "

တန်နက်ခါအသံမှာ ရှိုက်သံတစ်ဝက် ပါလာသည်။

"မငိုလိုက်နဲ့ ကလေးမရေ။ ကိုယ် ချော့မိလိမ့်မယ်"

"အမယ်၊ မငိုပါဘူး၊ အချော့လည်း မခံပါဘူး"

နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်မိကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကြည်ကြည်လင်လင်၊ သန့်သန့်စင်စင်။

"ဆာဗူရောက သူ့ကောင်မလေးပုံကို နောက်ထပ် ထပ်ဆွဲသေးတယ်ကွ။ ဘလောက်(စ) ပန်းရောင်လေးနဲ့"

"ရှင် မကြိုက်ဘူးမို့လား"

BURMESE CLASSIC .com

"ဘယ်ကလာ။ ငါ-သိပ်ကြိုက်တာ။ အေးလေ- ပြပွဲတင်မယ့် ပန်းချီကားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . "

"အဲဒီတော့ ရှင်က ဘယ်လိုနိဂုံးချုပ်ချင်လို့လဲ . . "

"ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးကွာ။ အေးလေ- မင်းက နိဂုံးချုပ်ဆိုရင်လည်း ချုပ်ပြရတာပေါ့ . . ။ ဗိုလော့ယာဆိုတဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ငါဟာ အရင်ကလိုပဲ အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ရေနွေးအိုးကြီးပါပဲ။ ကိုင်း . . ကျေနပ်ပြီလား . . ။"

ဒီတစ်ခါ သူ့စကားကို တန်နက်ခါက မရယ်ပါ။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို နားမလည်တော့ဘူး"

"ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်ဘူး"

"ရှင် အများကြီးပြောင်းလဲသွားတာတော့ သေချာတယ်"

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ အဖေက ပြောတယ်။ ကိုယ်က လမ်းပျောက်နေတဲ့ကောင်တဲ့ . . ။ အဖေပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် ကိုယ် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ ထိုင်နေတာ။ ဒီတော့ လမ်းပျောက်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ . . ။ ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး။ ကိုင်းပါ မင်းအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ မင်း အိုလီဗီရာနေရာ သရုပ်ဆောင်ရတယ်ဆို . . "

"အလကားပါရှင်။ ကျွန်မနဲ့ မတန်မရာပါ . . "

"ဆပ်ချင်ကိုကတော့ မင်းကို ချီးကျူးတယ်ကွ။ မင်းဟာ တကယ့် အိုလီဗီယာပဲတဲ့ . . "

"အင်း ဒီချာတိတ်ကတော့ မြင်သမျှ သဘောကျနေတာကိုး ရှင့်။ အိုလီဗီရာရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မရင်ထဲ မထည့်နိုင်ခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့တာ။ နေပါဦး ရှင်က ဒါတွေဘာလို့ [illegible] . . ။ အရင်က ရှင်အနုပညာဆိုတာကို မယုံပါဘူး။ [illegible] လား . . "

"ကိုယ် ဒါတွေ မတွေးဖြစ်တော့ဘူးကွ။ ခုတလော [illegible] တာက 'အနုပညာဆိုတာထဲမှာ ကိုယ်မရှိဘူး' ဆိုတာကိုပဲ။ [illegible] နက်ခါ၊ ကိုယ့်မှာ အနုပညာမရှိဘူး။ အနုပညာကလည်း ကိုယ့်ကို [illegible] ကိုယ့်မှာ အနုပညာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ဆယ်ပြားဖိုးလောက်ရှိ [illegible] အရင်ကတော့ တစ်မတ်ဖိုးလောက်ရှိချင်လည်း ရှိခဲ့မှာပေါ့ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်မတ်နဲ့ လောင်းကစားဖြစ်လိုက်လို့ ကုန်သွားပြီ။ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”။

သူ့စကားတွေကြောင့် တန်နက်ခါ ငိုချင်လာသည်။ ဗိုလော့ယာက သတိပေးပြန်သည်။

“ဟော့ မငိုကြေးနော် . .”

“အင်းပါ”

ဗိုလော့ယာ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက ရန်ဖြစ်နေသောအတွဲမှာ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာဟန်တူသည်။ ကောင်မလေးက လမ်းကို ဖြတ်ပြေးသည်။ ကောင်လေးက နောက်ကလိုက်သည်။

“တွေ့လား၊ ဇာတ်ရှိန် မြင့်လာပြီ”

“ဒီပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်မယ်ထင်လဲ၊ ကောင်လေးလား၊ ကောင်မလေးလား”

“ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှုံးပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ သရေကွ။ ဆပ်ချင်ကိုနဲ့ ဆွန်ယာဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ တည့်လိုက်ကြ . .”

“သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြပြီလားဟင်”

“မထပ်ဖြစ်သေးပါဘူးကွာ။ ဆွန်ယာက ပင့်ဇာကိုပြောင်းသွားရတယ်လေ။ အဖေကတော့ သူ့သမီးကို လွမ်းနေတာပေါ့”

“ရှင့်အဖေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတော့ နည်းနည်းပြန်သက်သာလာပါတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ထင်တယ်။ အဖေဟာ ခွန်အားတစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေတာလို့ . .။ အဲဒီခွန်အားက သူ့အသွေးအသားက လာတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကလာတာ။ သူ့ယုံကြည်မှုကလာတာ။ ကိုယ်တို့မှာ ဒါမျိုးမရှိဘူး”။

“ရှင့်အဖေက တကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနော် . .။ အဲဒါကိုကော ရှင်သိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့ တန်နက်ခါရယ်။ ငါ့ပါးစပ်က ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ငါသိတာတွေ အများကြီးပါ”

သူမ တစ်သက်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့သော အလေးအနက် လေသံကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဗိုလော့ယာအသွင်က လေးလေးငိုင်ငိုင်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မှုန်ရီရီ။ တန်နက်ခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ “သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွယ် . .”။ အရင်က ဗိုလော့ယာနှင့် ဘယ်လို

မှ မတူတော့တာ သေချာသည်။

“သူကော ငါ့လိုပဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာများလား”

“ရှင် စိတ်ညစ်နေတာလားဟင်၊ အင်းလေ ဒါမျိုးကဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဆိုရင် ဒါမျိုးခဏခဏ ကြုံဖူးတာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ . .”။

တန်နက်ခါဆီမှ ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတော့ ဗိုလော့ယာမှာ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။

“ရှင်က ဘာပြုံးတာလဲ။ တကယ်ပြောတာရှင့်။ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲနေတာ သိရဲ့လား . .။ နေပါဦး၊ ဘဝမှာ ယုံချင်စရာမကောင်းလောက်အောင် အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်ယုံရဲ့လား . .”။

“ဘယ်လို အံ့ဩဖွယ်ရာမျိုးတွေကို ပြောတာလဲ . .”

“ဥပမာ အခုလောလောဆယ် ရှင်စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုပါတော့။ ခဏနေရင် ရှင်ပျော်ချင်ပျော်လာမှာ။ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာ . .”။

“စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတဲ့အရာတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား . .။ ကိုယ်တလောက ဆိုကိုလော့စကီးဆီ ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ကိုယ် ဒီလူကြီးအကြောင်း မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ တကယ့်ကို ပေါင်းရသင်းရခက်တဲ့ လူ့ခွစာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုနေ့က ကိုယ်ရောက်သွားတော့ ဒီလူကြီးက စကားတွေဖောင်ဖွဲ့လို့၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက်လည်း ရယ်လို့၊ အမယ်- ပြက်လုံးတွေတောင် ထုတ်လိုက်သေး။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း မေးရတာပေါ့။ “ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”လို့။ ဒီတော့ ဒီလူကြီးက ဘာပြန်ပြောလဲ သိလား တန်နက်ခါ။ “နွေဦးပေါက်တော့မှာမို့ ပျော်နေတာ”တဲ့ဗျ။ အင်း-အခုဆိုရင် ဒီလူကြီးအသက် အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ရှိရောပေါ့။ နွေဦးပေါင်း ခြောက်ဆယ်ထက်မနည်း ကြုံခဲ့ဖူးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ မရိုးနိုင်ရှာဘူး၊ ပျော်နေလိုက်တာ၊ မင်းပြောတဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ်ယုံတယ်”။

“မဟုတ်ဘူးရှင့်။ ကျွန်မပြောချင်တာက [illegible] ဘူး။ ဒီထက် အများကြီးနက်တယ်။ ဥပမာ ရှင်တစ်ယောက်ယောက်ကို [illegible] ပေါ့။ ပါးစပ်ဖျားလေးကတင် ချစ်တာမဟုတ်ဘူးနော် . .။ ရှင့်ရဲ့ [illegible] က ချစ်တာ။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်[illegible] မျိုးပေါ့။ ရှင့်ရဲ့ ဆိုကိုလော့စကီးကြီး ပျော်နေတာ သူ့အလုပ်[illegible] မယ်ထင်တယ်။ ရှင်ပြောတာပဲလေ။ ဒီလူကြီးက သူ့အလုပ်ကို [illegible] စားတယ်ဆို . .”။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟာ - ဒီလူကြီး စိတ်ဝင်စားတာက အလုပ်တင်ဘယ်ကမှာလဲ။ သောကြာဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ရှိနိုင် မရှိနိုင်ဆိုတာလည်း သူ စိတ်ဝင်စားတာပဲ။ ထားပါတော့လေ။ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ တို့များရဲ့ ရှေ့က စုံတွဲလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် . . ။ ဟော ပန်းခြံထဲဝင်သွားကြပြီ . . "။

"အဲဒါကော ဘာမှများဆန်းလို့လဲရှင်။ အခုရာသီက ချစ်သူတွေ အကြိုက်လေ . . ။ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းရှည်လေးတစ်ခုခုမှာ ထိုင်ကြမှာပေါ့။ နမ်းချင်လည်း နမ်းကြမှာပေါ့ . . ။ အဲဒါ ကျွန်မတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . ။ ကျိန်စာတိုက်ရမှာလား . . ။ တရှုပ်ရှုပ်ငိုရမှာလား . . "။

"မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆုတောင်းပေးရမှာ၊ သူတို့ ပျော်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရမှာ။ အင်း သူတို့မျက်နှာလေးတွေ မမြင်ရတာ နာတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ချစ်စရာကောင်းကြမယ်လို့ . . "

နွေရာသီ အပြီအပြင်ရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ပန်းခြံတွေမှာ ယခုထက် နွေးထွေးနေပါလိမ့်မည်။ သစ်ပင်တွေကလည်း အရွက်ဝေဝေနှင့်။ လူတွေကလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် . . ။ စကားပြောသံ၊ ဆော့ကစားသံ၊ ဂီတသံတို့ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင်တော့ ဤမျှမစည်။ ဤမျှမလှုပ်။ တန်နက်ခါပြောသော 'ချစ်သူကြိုက်ရာသီ' ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရေပွက်အိုင်များထက်တွင် ရေခဲအရည်မပျော်တတ်သေး။ နှင်းခဲပြင်ထက်သို့ နေရောင်ဖြာကျပြီး၊ တလွင့်လွင့် တလက်လက် ရှိနေတတ်သည်။ ဟိုအဝေးမြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာလည်း၊ အမှောင်ထဲမှ ထိုးမထွက်နိုင်သေး။ သို့နှင့်တိုင် မြက်သားမွေးချိန်ရောက်ပြီမို့၊ အစိမ်းရောင် အနားသတ်တွေကို မြင်ရစပြုနေပြီ။ တစ်ဆောင်းလုံး အိပ်ငိုက်နေသော မိုးမခပင်အိုကြီးသည်ပင် သားတက်များထွက်စပြုနေပြီ။ ပန်းခြံတစ်ခုလုံး ငှက်ကလေးတွေ၏ ကျည်ကျည်ကျာကျာ အသံဖြင့် လွှမ်းနေတော့သည်။ အစာရှာသည်လား၊ အိပ်တန်းရှာသည်လား၊ အချစ်ရှာသည်လား . . ။

"ကြည့်စမ်း တန်နက်ခါ- မင်းပြောတဲ့ အံ့ဩဖွယ်ရာဆိုတာ ဒါထင်တယ် . . "

"ဘာပြောတာလဲ၊ ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး"

"နွေဦးပေါက်တော့မယ်ငဲလ၊ အဲဒါ ပထမအံ့ဩစရာပေါ့ . . ။ ဟော-ဟောဒီမှာ မိုးမခပင်ပေါက်တွေ၊ အဲဒါ ဒုတိယအံ့ဩစရာ။ ဟိုမှာကြည့်လိုက်

ဦး . . မြက်ခင်းအသစ်လေး . . ။ အဲဒါကရော အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ ဒါကမှ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး။ ကြည့်စမ်း နှင်းခဲပြင်ကြီးထဲက ဖောက်ထွက်လာတာ . . "။

ပြောပြောဆိုဆို၊ အနီးအနားရေအိုင်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာသော နှင်းပွင့်လေးကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီး၊ တန်နက်ခါကိုပေးသည်။ တန်နက်ခါက နှင်းပွင့်လေးကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။

"ဟယ်- ဟုတ်ပါရဲ့ ထူးဆန်းလိုက်တာ . . "

သူတို့ရှေ့မှ စုံတွဲလေးမှာ၊ ခုံတန်းရှည်လေးတစ်ခုပေါ် ထိုင်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို စိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်နေသော ဗိုလော့ယာက၊ သူမြင်တွေ့သမျှကို တဖွဖွပြန်ပြောနေသည်။

"ဟော-ကောင်လေးက၊ မိုးကာအင်္ကျီကို ခင်းပေးလိုက်ပြီ။ ခုံက နှင်းတွေစိုနေတော့ သူ့ကောင်မလေး ရွှဲမှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့ . . ။ အင်း- ကောင်လေးကြည့်ရတာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေးထင်ပါရဲ့။ ပထမနှစ်လောက်ပဲရှိမယ် ထင်တယ်။ ကောင်မလေးက အတော်ငယ်သေးတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်လိမ့်မယ် . . ။ အင်း- သူတို့အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးလှပြီနော်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ စာမေးပွဲတော့ရှိမယ် မထင်ဘူး။ အင်းလေ- ပိုအရေးကြီးတဲ့ စာမေးပွဲအကြောင်း တွေးနေကြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ . . ၊ ဟော-ဟော သူတို့ နမ်းကြတော့မယ် . . ။ ကိုင်း- ကိုယ်မပြောလား . . သူတို့ချင်း ပြန်ပြေလည်သွားမှာပါလို့ . . ။ အဲဒါ အချစ်ပေါ့ . . တန်နက်ခါရဲ့ . . "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အချစ်ဒဿနဆရာကြီးရယ်။ ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင် . . ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မကို ခုလိုလမ်းလျှောက်ခေါ်လာတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခန်းထဲမှာဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မွန်းကျပ်နေမှာ . . ။ ဟူး- စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ"

တန်နက်ခါက ရင်ကိုဖွင့်၍ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသည်။ ဒီနေ့အဖို့ နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေသော ဗိုလော့ယာက အဆက်မပြတ် စကားတွေဆို ဆဲ . . ။

"ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းကလေ၊ ရေအိုင်ထဲက ရေခဲပြင်ကြီးကို [illegible] ကြည့်ချင်လိုက်တာ။ အထဲမှာ ဘာရှိမလဲပေါ့။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ [illegible] အလစ်မှာ ရေခဲပြင်ကြီးပေါ် ခုန်ချပြီး တူးရွင်းတစ်လက်နဲ့ ပေါက်[illegible] ရေခဲပြင်ကြီးကွဲပြီး ကိုယ်လည်း ရေနစ်ရော၊ လူကြီးတွေက လှေနဲ့ [illegible] ရတယ်တဲ့ . . "

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရှင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက လူဆိုးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဆိုးတယ်။ ခုလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ဆိုးကြည့်ဦးမယ်- ဟောဒီမှာကြည့် . ."

"ဟော့- ရှင်ဘာတွေပေါက်ကရ လုပ်မလို့လဲ . ."

ဗိုလ်လော့ယာက ရေအိုင်လေးဆီသို့ ပြေးသွားပြီး၊ အားရှိ အားကုန်အော်သည်။

"ကျွန်တော် ဗိုလ်လော့ယာပုကော့(ဖ)ပါ။ ကျွန်တော့်အသက် ၃၄ နှစ်ရှိပါပြီ။ ပန်းချီသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုတော့ ဆိုဗီယက်ပန်းချီကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီဗျို့ . .။ ကုလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ရေခဲပြင်ကြီးကို ခွဲတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေအိုင်ထက်မှ ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။ ပြီး- ရေခဲတုံးကြီးတစ်ခုကို အားရပါးရ ကန်သည်။ နောက် ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နေတော့သည်။ တန်နက်ခါမှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အတော်မသတ် ရယ်လျက် . .။

နေ့ဦးပေါက် ကောင်းကင်ပြာကြီးကမူ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခုံတန်းပေါ်မှ ချစ်သူနှစ်ဦးကိုသော်လည်းကောင်း၊ မကုန်တတ်သေးသော ဆောင်းထဲတွင် ငိုက်မျဉ်းနေဆဲ လောကကြီးကိုလည်းကောင်း၊ နေခြည်တန်းများဖြင့် လက်ယှက်ထားသော အနွေးကမ္ဗလာနှင့် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပါတော့သတည်း . .။

* * *

အခန်း(၁၈)

လမ်းလျှောက်လာသော လီနာမှာ လမ်းကိုမမြင်။ ဘာကိုမှလည်းမမြင်၊ ရေအိုင်ထဲ ဆင်းလူးနေကြသော စာကလေးများကိုလည်းကောင်း ကောင်းကင်ပြာကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဖြတ်သန်းဖြတ်လာများ၏ အပြုံးမျက်နှာကိုလည်းကောင်း ဘာဆိုဘာမှ သတိမပြုမိ။ နေ့ဦးပေါက်ပြီဆိုသည်အထိ ငေးလျော့နေမိသည်။ သူမမျက်စိရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့တိုသာ မေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ "ကြည့်စမ်း ဗီရာဆိုရင် ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသလိုပဲ။ အင်း- ငါ့မှာသာ [illegible] အိပ်မောကျနေမိတာ . .။ ဒီလိုနဲ့ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ဖြစ်သွား[illegible] ထင်ပါရဲ့"

သူမ၏ အတိတ်မှ သံသယများမှာ ယခုတိုင် ရင်တို့ [illegible] ကြိုးစားမွေးမြူခဲ့ရသော မာနတွေလည်း၊ တစ်စစီ ပြိုကွဲသွား[illegible] က သူမဖတ်ခဲ့ရသော ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲကလို လွမ်းမော[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ချစ်ခဲ့မိသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံး ခါးလယ်မှ ဖြတ်ပစ်လိုက်သလို အချစ်မျိုးနှင့် စွံစွံလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က ချစ်တုံ့မပြန်။ ဘာ တတ်နိုင်မည်နည်း။

နေရောင်က မျက်နှာကို လာရိုက်သည်။ ရယ်သံတွေက နားစည်ကို လာလှုပ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး မှိုင်းမှိုင်းလဲ့ဖြူနေသော သစ်ပင်များပင် နှင်းစက်နေ ချိုးပြီး၊ စိမ်းစိမ်းလွင်လွင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်လောကလုံး အသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွား လိုက်သလိုပါပဲလား ..။ သို့နှင့်တိုင် သူ့မရင်ထဲတွင်မူ သောကပရိဒေဝတွေမှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ "အင်း- ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်ဦးမလဲ .." တွေးမိတော့၊ ရေရေ ရာရာ အဖြေမရှိ။ အချစ်ဆိုသောအရာကြောင့် အားလုံးပြောင်းလဲနိုင်သည် ထား၊ သူ့မအတွက်မူ အချစ်ဆိုတာမရှိ။ အချစ်က မမွေးမီကပင် ဆုံးပါးခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။

■

ဘယ်လိုကဘယ်လို ဆိုဗီယက်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည် မသိ။ စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ ဟမ်းမလက်ပြဇာတ်ညပြီးကတည်း က လီနာနှင့် မတွေ့တော့။ တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစားချင်တော့ ..။ သို့သော် လီနာ့ကို သူမမေ့။ မနှစ်က သည်အချိန်လောက်ကပင် သူနှင့်လီနာ ဆုံစည်းခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ "အင်း-အခုဆိုရင် တစ်နှစ်လည်ပြီပေါ့ .."

ထိုတစ်နှစ်မှာ ဒီမိထရီအတွက်တော့ တစ်သက်စာနှင့်ညီလောက်ပါ သည်။ သူ အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ သူပျော်ခဲ့သည်။ သို့နှင့်တိုင် မဖြစ် သင့် မဖြစ်ထိုက်ဆိုသော အသိဖြင့် အချစ်ကို သူကိုယ်တိုင် ငြင်းပယ်ခဲ့ရသည်။ စာကြည့်တိုက်ဆွေးနွေးပွဲမှ သူ့စကားများကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ သူ့မှာ ရှက် လို့မဆုံး ..။ "ငါမယုံကြည်တာတွေကို ငါပြောခဲ့တာ .."။

ခုတော့ အရာအားလုံးရှင်းသွားပေပြီ။ သူတို့ကြားမှ တားဆီးနေသော မြို့နှင့်ပြင်ကြီးလည်း မရှိတော့ ..။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝေးနေဆဲ။ သည်လိုနှင့် အပြီးတိုင်ခွဲရတော့မည်ထင်သည်။ သူ "လီနာ့"ကို လိုက်ကနဲသတိ ရလိုက်မိသည်။

ဘတ်(စ)ကားမှတ်တိုင်ရှေ့၊ ငိုင်တွေတွေ ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို မြင်တော့ "လီနာပဲ"ဟု စိတ်မှတ်ကတန်းသိသည်။ သို့သော် သူ့မျက်စိကို သူ မယုံ။ သူ့နှလုံးသားကို မယုံသည်က ပိုဝေးသည်။ သူ့အတွက် မြင်မြင်သမျှ လီနာဖြစ်နေသည်မှာ ကြာတောင်ကြာရှည်ရှိခဲ့ပြီ။ အတော်လေးနီးလာမှ

သေချာသွားသည်။ "ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်ပါဘူး။ လီနာမှ လီနာ ပါ .." စိတ်မှတ်က မတားဆီးလိုက်ခင်မှာပင် သူ့နှုတ်က လျှံကျသွားသည်။

"လီနာ"

■

လီနာ သူ့နားကို သူမယုံ။ သူ့နှလုံးသားကိုလည်း မယုံချင်။ သို့နှင့်ထိုင် လမ်းကို ဖြတ်ပြေးလာသူက သူမှသူ ..၊ ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင် ..။

လီနာ့ရှေ့ရောက်တော့ ဒီမိထရီမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ မောနေ သည်။ လီနာ့ရင်မှာလည်း တလှပ်လှပ်။ စကားလုံးတွေ ပျောက်နေသည်။ ပြောမိတော့လည်း နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ။

"ကိုယ် မယုံဘူး"

"ကျွန်မလည်း မထင်ဘူး"

မောသည့်ကြားမှ ရယ်မိကြသည်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း တစ်ယောက်တည်းပျင်းတာနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ။ မင်းကိုလည်းမြင်ရော .. ကိုယ်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားမိတော့ဘဲ အော်ခေါ်မိတာ"

"ကျွန်မလည်း ခါတိုင်းဆို ဘယ်မှ မထွက်ဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်း အောင်းနေတာ။ ဒီနေ့မှ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်တာ။ ရှင့်အသံလည်း ကြားရော ရှင်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ .."

အလုအယက် ပြောရင်းက မောနေကြပြန်သည်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်မိကြသည်။

"ဒါနဲ့ ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ .."

"ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး၊ .. ရှင်ကော .."

"ကိုယ်လား .."

သူ့ စကားကို ဖြတ်ပြီး၊ လီနာ့ မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သည်တော့ လည်း လီနာမှာ မနေတတ်။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

"လီနာဆိုတာ သေချာရဲ့လားလို့ .."

"ဘယ်လိုလဲ သေချာရဲ့လား .."

"သေချာတယ်တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်များဖြစ်နေသလား လို့ .."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာ့ လက်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

"ဖို .."

သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြတင်းမှန်တွေ သုတ်လျက်။ ကလေးမလေးတစ်ယောက်က မိုးမခပင်ပေါက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကမူ ရေခဲမုန့်ကို မက်မက်စက်စက် စားနေသည်။

"နွေဦးပေါက်ပြီနော် .."

"ဟုတ်တယ်။ နှင်းခဲတွေ အရည်ပျော်ကုန်ပြီ"

ဒီမိထရီက လီနာ့လက်ကို ဖျစ်လိုက်သည်။

"ကိုယ်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ .."

"သဘောလေ .."

နှစ်ယောက်သား လက်တွဲရင်း ခြေလှမ်းတွေ သွက်လိုက်ကြသည်။ အေးလို့ အေးမှန်းမသိ။ မောလို့ မောမှန်းမသိ ..။

ကျော်ဝင်း

ကျေနပ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေသောသူများ

စွမ်းသောသူ

ကောင်းသောသူများ မွေးမြူဖို့

ဘိုးလှိုင် (ဒေါက်တာတင်လှိုင်)နှင့် ကိုတာ တည်ထောင်ခဲ

လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်ကျောင်းသို့

သင့်ကလေးကို အပ်နှံပါ။

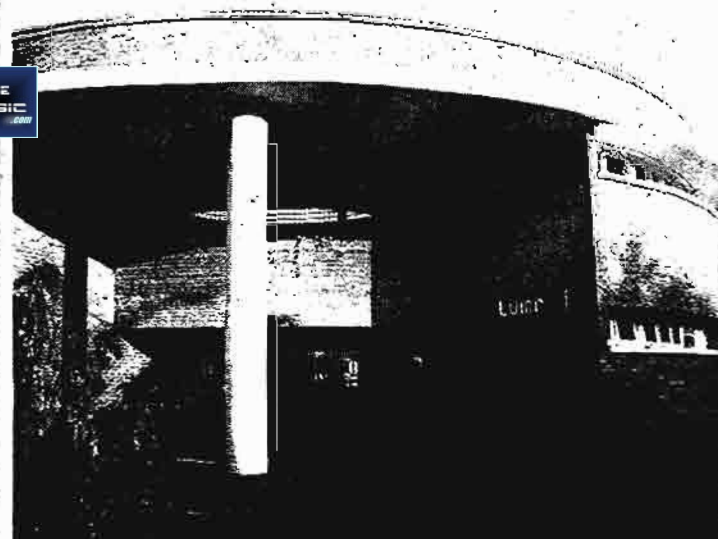

ဆက်သွယ်ရန် တည်နေရာများမှာ

၈၀ (ဘီ)၊ သံလွင်လမ်း၊ ရွှေတောင်ကြား (၂)
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း - (၀၁) ၅၂၇ ၂၂၇၊ ၅၂၇ ၆၅၆
အီးလ်မေး - myattun @ myanmar.com.mm

အမှတ် ၂ / ...
ဆ / ၁ ...
ဖုန်း - (၀၁) ...

www.burmeseclassic.com